

အမှတ် ၃၇၂၁၊ နိုင်ငံတော်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်

မင်းသိင်္ခ

ရုပ်စုံမူရင်း

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရှင်အချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားမြှုပ်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဝေပွားစိုက်ပျိုးရေးစနစ် စံပြိုင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ ငွေကြေးဝယ်ယူမှုတွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကွင့်တစ်ကွ ဖြစ်ပေါ်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ
- အမျိုးသားရေးသဘောထားများ ဖလှယ်ပျက်ပြောင်းအောင် ဝိနည်းမဟောင်းစေရန်ရေး
- ပျို့ချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာပြန်နိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

CONTENTS

MAHAYTHI

No. 372, December, 2015

ကဏ္ဍ

မင်းသစ်၊ ဝိုင်ချို၊ တင်ညွန့်မြိုင်(သာဓဉ်)၊ ရွှေကြယ်မိုး၊
မင်းညွန့်လှိုင်၊ လှမိုးသစ်၊ ကသစ်ညို၊ လင်းဆစ်ဝေ၊

ကဏ္ဍ

ပေါက်ကျိုင်း၊ ဓာတုသမ္မာဓဉ်၊

အတွေးရသ

လရောင်တမ်းချင်း ပေါက်ကွဲသံစဉ်	ကောင်းကင်ပြာ	၄၅
အကြမ်းဖက်ရင်		
သမ္မတတောင် ထောင်ကျနိုင်တယ်	ထက်ကျော်	၄၈
နည်းပညာနှင့် မီဒီယာ	အလင်းလက်	၅၀
ယနေ့လူငယ် ယနေ့လူကြီး	စိုးညွန့်ဝေ(လွိုင်ကော်)	၅၂
သစ်ပင်စိုက်သူများ	ဆင်လှ	၅၅
လက်သည်ရှိ၏ မရှိ၏	ဒေါက်တာခင်မောင်လတ်(ရွှေမြန်မာ)	၇၀
ကြောက်ခြင်းအလင်္ကာ	သက်ဦးမောင်	၁၁၃
သတင်းဇာစ်မြစ်	ဖေချစ်	၃၆

လွမ်းရတဲ့သူတွေ ၂၀

မှူးသမိန်	မင်းသစ်	၃၆
-----------	---------	----

အနုသုခုမရင်ပြင်

အနုပညာရှင်ဖြစ်လာမှ အလှအပကို		
စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဆိုတဲ့ အမရာငြိမ်း	အခူလီ	၁၆
သရုပ်ဆောင်ပညာတွေ		
ထပ်ပြီး လေ့လာဦးမယ်ဆိုတဲ့		
အကယ်ဒမီယွန်းယွန်း	အခူလီ	၂၀
ရွှေခရီးအတွက် ရောက်အောင်သွားမယ်		
ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့		
သရုပ်ဆောင် သင်းသန္တာ	အခူလီ	၂၆

မျက်နှာပိုးရှင် · အကယ်ဒမီယွန်းယွန်း

နတ်တွေအတွက် ထူးခြားမယ်		
အသံလမ်းကောင်းအသံတွေ		
အသံတယ်ဆိုတဲ့ အကယ်ဒမီရိုးမြတ်သူလ	အူလီ	၃၀
အပတ်တရစာ		
အရေးအရာတစ်ယောက်၏ ဘဝမာတိကာ	မြင့်ဝင်းနီ	၁၃၀
အရေးအသေ ဆရာအောင်စိုး	မောင်မောင်လှမြင့်	၁၃၃
အသံလမ်းကောင်းသို့တမ်းချင်း	မောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)	၁၄၀
အသံလမ်းကောင်းရတဲ့အလွမ်းစာ	ဝါဝါလတ်	၁၆၅
အရေးအသေအနုပညာ		
အသံလမ်းကောင်းပူဇော်သဘော	ဦးတင်ဦး(ကျူရှင်)	၆၆
အရေးအသေအနုပညာနှင့် လာရာလမ်းသို့အပြန်	လေးကိုတင်	၇၃
အသံလမ်းကောင်းပါ မြန်မာ့အသံ	မြန်မာ့အသံသိန်းဟန်	၇၆
အသံလမ်းကောင်းကျော်ရွာလှိုင်(သို့မဟုတ်)		
အသံလမ်းကောင်းမြို့တော်မှ		
အသံလမ်းကောင်း 'အပ်တီးပန်းချီ' အနုပညာရှင်	မောင်ကြည်သော်(ကောလင်း)	၉၄
အသံလမ်းကောင်းဆု ကဗျာနှင့်ပုဒ်	မင်းထက်နိုင်	၁၄၀
အသံလမ်းကောင်းမြို့မှာ စီးပွားရှာသွားသည့်		
အသံလမ်းကောင်းနိယာတစ်မြစ်လဲ		
အသံလမ်းကောင်းသမ္မတဟားဘတ်ဟူးဟား	လူမော်(ဆင်ဖြူကျွန်း)	၁၆၂
အသံလမ်းကောင်းရေရာမင်းအညာ	အံ့ဇား	၇၉
အသံလမ်းကောင်း		
အသံလမ်းကောင်း	ဇော်ထွဋ်	၇၂
အသံလမ်းကောင်း	ကောင်းမြတ်	၁၄၇
အသံလမ်းကောင်းသုခုမရုပ်ပြင်		
အသံလမ်းကောင်းအချစ်		
အသံလမ်းကောင်း(Valid Love)	Rose	၁၂၀
အသံလမ်းကောင်းရုပ်ကိုရိုးယား	နဒီလိုင်း	၁၂၆
အသံလမ်းကောင်းလူနာ	ရဲသစ်	၁၇၇
အသံလမ်းကောင်းJurassic World	ခိုင်အိအိကို	၁၇၂
အသံလမ်းကောင်းလူနာ ပရစ်ဆာလာပရစ်ဆာလေ	ရီတာအောင်(NY)	၁၉၆

ယိုးဒယား (ဟူးသယံ)

ဘုရား၊ နန်း၊ ခြံစံစံ

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု
မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

မိသားစု၊ ဘဝ၊ မိသားစု

အရှင်ရှင်ဝါဒအား အစောင့် အငြိမ့် ပြုစု

ရေးဆွဲရေး၊ ရေးဆွဲရေး

(George Bernard Shaw)

အရှင်ရှင်

မြန်မာ့ရှင်

နက္ခတ်နက္ခတ်

အတိုဆုံး

အစောင့်

မိန်းမတို့ဆုံး ရှမ်း

တော်သေးတာပေါ့

နီနီ

ပင်ကိုရေးအရှင်အရှင်

နေ့နောက်အတိုက် လွှမ်းမိုးတွေဆင် အပိုင်း ၈

ပင်ကိုရေးမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှင်(စ-ဆုံး)

တွယ်တာခြင်း၏ မျှော်လင့်ချက်ပုံစံများ

လူသစ်ပွဲသီ

မျက်လှည့်စက်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဝတ္ထုတို

မြို့တော်မိသကနေ

အမည်းရောင်တိုက်ပုံတစ်ထည်

မလေးနွယ်ပြောတဲ့ တရားခံ

အစိမ်းရောင်မြက်ခင်းသို့

မျှော်လင့်ခြင်းအလွမ်းဝေဒနာ

အရိပ်မဲ့ပြုစု၏ အနားသတ်

ခေတ်ပေါ်ကဗျာသမား ဆရာမယောကျာ်း

မော်စရာ ဟိုတစ်ခေတ်ကိုဖြင့်...

အမေ့ဦး

ဝိုးတင် သစ္စာနယ်မြေ

ခဲ-လာဇာဘုံပေခင်

ရာသီခွင်နှင့်သိပ္ပံအမြင်ဟောစာတမ်း

မင်္ဂလာအခါပေး

သပြေ

ဝင်းထက်

ကျော်ဇောဟိန်း(ဒေါပုံ)

မင်္ဂလာ

မင်းည

မောင်သစ်ထွန်း(ပြင်ဦးလွင်)

စန်းသွယ်မောင်

ယုယု အေး

ထွန်းတောက်ထွန်း(သခွံ)

လွမ်းနောင်

ယုဒါ

မောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)

အောင်ဆင့်

နိုင်မျိုးသစ္စာ(နမ့်တူ)

နတ်ရဲရဲပေခင်

လှိုင်းနွဲ့နွဲ့(တမာမြေ)

ဆင်တံ-မြတ်မင်း

သက်နိုင်(ပြင်ဦးလွင်)

လွင်မာအောင်(ဥက္က)

-

-

၂၀၂

၁၆၈

၁၃

၁၉၁

၁၉၂

၁၉၃

၁၉၄

၁၀၆

၁၅၂

၁၀၀

၅၈

၈၄

၁၁၆

၁၃၆

၁၄၂

၁၇၀

၁၈၆

၂၀၆

၂၁၂

၂၁၇

၂၂၂

■ မင်းသစ်

သေတမ်းစာ

ချစ်သူရေ

ငါ့သေခွဲရင်
ကမ္ဘာလုံးတင်လော့
ဖြူလွင်ထုံးဝါ
ဒီဂူမှာလေ
အောက်ပါအတိုင်း ရေးစမ်းပါ။

တစ်ရံတစ်ခါ
မေတ္တာဆုံစည်း
သမီးရည်းစား
ချစ်သူများပင်
မာန်ပွားဒေါသ
စိတ်ကောက်ကြသို့
လောကကြီးကို
အပြစ်ဆိုရင်း
ထိုလူစိတ်ကောက်ခဲ့ဖူးသည် ဟု။ ။

မင်းသစ်

၁၁၀၂၀၁၅ ရက်နေ့ည တိုက်ကြီးမြို့ ဆရာဌေးအောင်စိန်(အင်းမ) ထံ
လက်တန်းရွတ်ဆိုပေးအပ်ခဲ့သော ကဗျာဖြစ်ပါသည်။
ဌေးအောင်စိန်(အင်းမ)

မှတ်ချက်။ ။ Robert Frost ၏ THE WILL ကဗျာကို

၁၉၆၆ တွင် ဆရာမင်းသစ် ပြန်ဆိုခဲ့သည်။

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ကဗျာသဘာဝပထဝီဝင်

ပိုင်ချို

မြို့လယ်လမ်းမပေါ်မေးတင်ထားတဲ့
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပူပူလေးမှာ
 တစ်ချိန်က လူငယ်တစ်ယောက်
 သစ်ပင်အောက်ကရေအိုးစင်လို
 စာအုပ်ကိုချိုင်းကြားညပ်ခြေစုရပ်လို့
 မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့အတူ
 လွင့်ပါးသွားတဲ့စိတ်ကူးတိမ်မှောင်တွေ
 မှုတ်ထုတ်လိုက်
 တော်တော်ဝေးဝေးရောက်သွားတာပဲ
 အမေမီးဖိုချောင်လေးဆီ
 ပြန်မကပ်နိုင်တော့အောင်
 နေ့များညများ
 နုဖူးပေါ်လက်တင်ထားတာ
 ကိုယ်တိုင်ပါလားလို့
 မြို့ပြအခန်းကျဉ်းလေးထဲ
 မွတ်သိပ်နေရတဲ့မေတ္တာတွေ
 စီးနေဆဲ ဖောင်ကိုဖျက်ပြီး ရေငတ်သူ
 အရွယ်မတိုင်မီ
 အသည်းကွဲ
 အချစ်နဲ့တော်လှန်ရေးမှာ
 မလွတ်မြောက်နိုင်ဖြစ်ရ
 ညခင်းရိုးရို
 ဟောင်နေမယ့်အိမ်စောင့်ခွေးလေးက
 ကျွန်တော့်အသံပေးရင်တိတ်ပါ့မလား
 ရွာနေတဲ့အလွမ်း
 ပိုသည်းလာပါတယ်
 တန်းစီကြိုလင့်နေမယ့်
 တမာပင်တန်းကြီးကိုပြောလိုက်ပါ
 ရှင်လျက်နဲ့သေနေတဲ့မျှော်လင့်ခြင်းများစွာ
 အခုသေလျက်နဲ့
 ရှင်နေတာ။ ။

ပိုင်ချို

ကြားလား
အိဒီသစ်ပင်ဟာ
သူကိုယ်သူ
ဘယ်တော့မှ
မီးမလောင်ဘူးတဲ့

■ တင်ညွန့်မြိုင် (သာစည်)

ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ရေ
ညာဘက်မျက်လုံးက မီး
ရေနဲ့မီးကြားက “မိနာလီဇာ” ပန်းချီကား
ဟိုမှာလည်း ပန်းအိုးကျကွဲသံ
သူတယောကြိုးတွေ မီးထောက်ပုံ
အမေကတော့ မြင်နေရတာပေါ့။

ကြယ်တွေက မော့ကြည့်နေတဲ့ အမေရေ...
ယမ်းခိုးနဲ့ နာဂစ်
ကံ့ကော်နဲ့သံလွင်ခက်
သက်တံတွေ သွေးမတိတ်သေးဘူး “ဂျီလီ” ရယ်။ ။

တင်ညွန့်မြိုင် (သာစည်)

ဖုန်းသံမြည်နေတဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့

■ ရွှေကြယ်မိုး

လမ်းမီးတိုင်တွေ စိတ်ဆင်းရဲ ကျန်ရစ်
ဆိုက်ကယ်တစ်စီးသံတွေကြား တစ်ခါခါတော့ ရယ်သံပျံ့ပျံ့
ဟန်ဆောင် ပြုံးပြတတ် အပူရိပ် မကူးစေချင်ဘူး

သက္ကရာဇ်နှစ်ခေတ်ကို ခပ်နွမ်းနွမ်းအရောင်လို့ ကင်ပွန်းတပ်
တောက်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ခေါက်ရမယ့် လယ်ကွင်းတွေ
စေတီပုထိုးတွေ တိမ်အဆုပ်လိုက်အောက် အကြည့်တွေဝေဝါး
ညဆို ကြယ်လုံအိမ်ကြီးထဲ ရောက်နေသလို

ငါတို့ကလေး
တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းနဲ့ တစ်လျှောက်လုံးရင်းနှီး
နွေဆိုရင် ရေကို ရွှေလိုတပ်မက်လို့
မြေသားလမ်းတွေ ကွန်ကရစ်လောင်းခံရတာ
ရိုးရိုးသားသားမဟုတ်မှန်း သိကြပေမယ့်
ပြုံးနေရတာပဲ

ရန်ကုန်နဲ့ ဝေးဝေးပြေးလေ
ရန်ကုန်ကို အနီးကပ်တွေ့ရလေ
ညောင်ငုတ်တိုနဲ့ သပြေကုန်းကြား ဗျူဟာမြောက်လမ်းမကြီး
ရွှေတိဂုံနဲ့ ဆူးလေလည်း လွမ်းရမယ်

မေ့ပင်မှာ မေ့သီးကြီးတွေသီးပြီး မေ့ခဲ့ကြသလို
ဒီနေရာ ဒီဒေသဟာ အရောင်စုံတွေ ကူးကူးသွားတတ်တယ်
စင်ရော်စာတွေကို မေ့ခဲ့ပါသလား
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက စိန်ခြယ်ကျောက်စီ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို မေ့ခဲ့ပါသလား
ရွှေလုံဗိုလ်လမ်းနဲ့ တန်ဆောင်တိုင်ညာတွေထဲက
လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း လမ်းတွေချောင်းပေါက်ခဲ့တာကို
မေ့ခဲ့ပါသလား

နံရံရေစီး တစ်ခေတ်ကိုဖြတ်ခဲ့တာတောင်
ငါ့ အသိတရားတွေက လတ်ဆတ်နေတုန်း
ညကြီးထဲ နှစ်ဝင်သွားခဲ့တဲ့ ဖုန်းမြည်သံတွေ
မကိုင်ဖြစ်ဘဲ ပြန်ချထားခဲ့
မနက်မျက်လုံးဖွင့်တော့ ဖုန်းဟာလာနေဆဲ

အဲ့ဒီနောက်တော့ အားလုံးပြီးသွားတယ်
ပါတီနိုင်ငံရေးသမား ကျောင်းဆရာလေး ပြန်ရောက်လာတော့
ကဗျာဆရာဘဝဆိုလား အဲ့တာပဲရှိတော့သတဲ့
ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးကတော့ ဖုန်းမြည်သံတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေတုန်းပဲ

0

အိမ်တာမောင်တင်ဦးသို့)

မင်းညွန့်ဝိုင်

အေးဆွေးရပ်ရှင်

မင်းသနလှိုင်

လောဘသိပ်မထားရင်
 လောကကြီးက ကြယ်ရောင်လရောင်။
 လောဘသိပ်များရင်
 တန်ရာတန်ကြီးက သောကအပေးအယူ
 လူ့အဖြစ်က တွက်ခြေမကိုက်ဘူး။
 လာတုန်းက ဗလာ
 ပြန်ရမှာက နတ္ထိ
 ဒါနများ အခုလက်ရှိကို အထီးကျန်မှာကြောက်နေမိ
 ဆူးတွေနဲ့ငြိနေသေးရဲ့။
 အရင်းက ရုပ်
 အမြတ်က စိတ်
 ဆန္ဒဖမ်းပွဲမှာ
 ပိုက်ကွန်ထဲ အဖွေသားကျလာတာက အရှုံး
 လူ့အဖြစ်က တွက်ခြေမကိုက်ဘူး။
 ဒီလိုနဲ့ လက်သီးဆုပ်ထဲ အတွေးခေါင်မှုတွေ များများလာ၊
 ဝိစိကိစ္စတွေများများလာ၊
 ဘယာနကတွေများများလာ။ ။

လှမိုးသစ်

တရား

■ လှမိုးသစ်

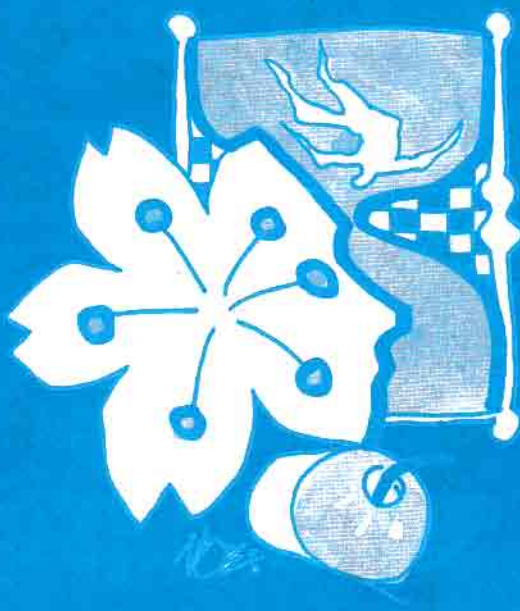

နှင်းခါးတောင်တန်း

= ကသပ်ညို

ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့လျှောက်လမ်းပေါ်မှာ
 အလှအစာပုံတစ်ပုံလောက်
 အမှတ်တရရှိက်ထားရကောင်းမလား
 ဒါမှမဟုတ်
 စီးပျော့ခဲ့တဲ့ မမေ့ရက်စရာ နေ့ရက်များကို
 နီးရာအမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရ
 ကောင်းမလား
 တွေးကြည့်လိုက်တာနဲ့
 ဒဏ်ရာကို ဆားပွတ်ထားသလို နာတယ်
 ရေစက်ရှိရင် ဘယ်လောက်ဝေးဝေး
 တစ်နေ့ပြန်ဆုံရမှာပဲတဲ့
 ဟုတ်မှာပါ

၂၀၁၅ အကုန် ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ဟာ
 ငါ့ကို ရေစက်ဆုံဖို့စောင့်နေပြီ
 အရာအားလုံး သေသပ်စွာထုပ်ပိုး
 သိမ်းဆည်းထားဖို့ နာရီတွေကျန်သေးလား
 ဖြစ်နိုင်ရင် ရေစီးထဲမျှောပစ်လိုက်
 ဒီထက်သေချာချင်ရင် မီးရှို့ပစ်လိုက်
 နှင်းထဲကလာပေမယ့် နှင်းလိုအေးမြဖို့
 မသေချာဘူး
 အစွမ်းကုန်ပွင့်နေတဲ့ ချယ်ရီပန်းနဲ့
 ဖူးဂျီတောင်ဟာ သွေးအေးအေးနဲ့
 ငါ့ထံ ဆိုက်ကပ်ဖို့ ခြေသံတိုးလျှ
 နီးကပ်လို့လာနေပြီ။ ။

ကသပ်ညို

၀

ညီမလေးရေ...

ပုခက်လွှဲတတ်ရုံနဲ့

ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စိုးတဲ့လက် မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။

နယ်နိမိတ်တွေ ခိုင်စို့

မြို့ရိုးတွေ တည်ဆောက်ကာရံထားမှ

ရတယ်မထင်ပါနဲ့။

မင်း သွေးကဖြစ်တဲ့

သားပေါက်လေးတွေရဲ့ သွေးထဲ

ကိုယ့်မြေကို ချစ်တတ်တဲ့ ဆူးခရီးလုံးလေးပျိုးပေးခဲ့ပါ။

ကျောက်သားကျောက်ဆစ်တွေနဲ့ စီရိတ်တည်ထားတဲ့

မဟာတံတိုင်းကြီးတွေဟာ

အဲဒီဆူးခရီးလုံးလောက် မခိုင်နိုင်ဘူးကွယ်။ ။

လင်းဆစ်ဝေ

○

အနာဂတ်များရဲ့

ပန်းပုရှင်သို့

■ လင်းဆစ်ဝေ

ပထမီ | ၃၃ |

Queen Jewel ရဲ့
ပွဲဦးထွက်

နက္ခတ်မှားတဲ့ တိုက်ပွဲ

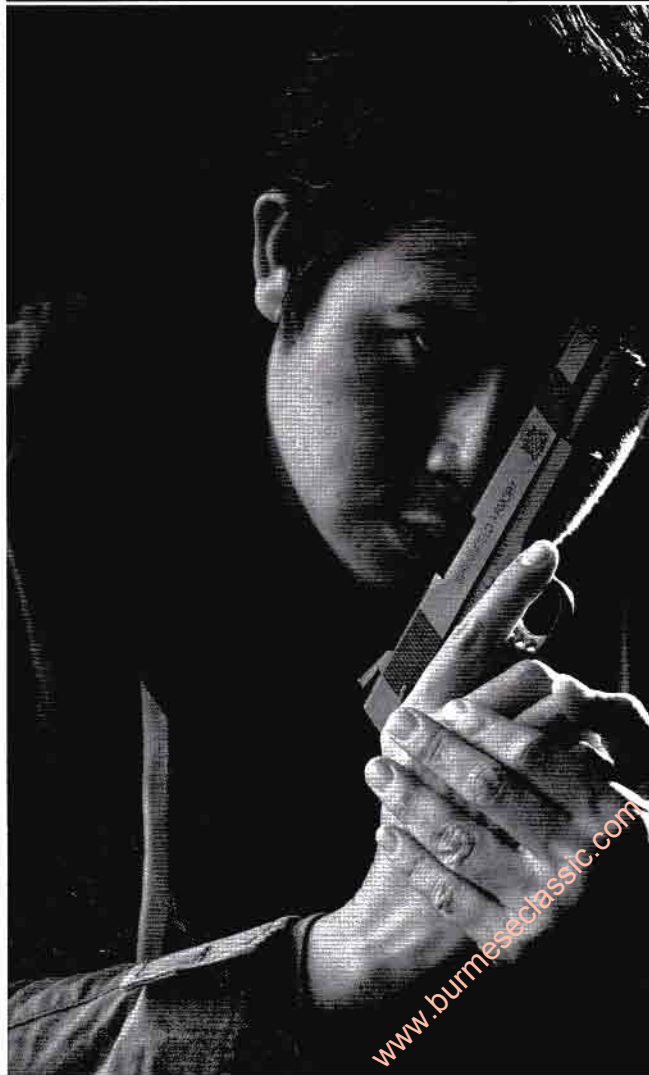
ရုပ်
ရှင်
ဇာတ်
ကား

ကျော်ဇောဟိန်း(ဒေါ်ပုံ)

ဒေါ်ဖြူဖြူနိုင်(အဝကျွန်း)က Queen Jewel ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး ပွဲဦးထွက်စီစဉ်ပေးပါတယ်။ စတီးလ်(နွေးမေတ္တာ)က ဇာတ်လမ်း နိဒါန်းပြီး သည်ခေတ်နေက ဇာတ်ညွှန်းရေးခွဲပေးပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဩန်မြန်မာညီညီအောင်က “နက္ခတ်မှားတဲ့တိုက်ပွဲ” အမည်ဖြင့် ရုပ် ရှင်ဇာတ်ကားပုံဖော်ကူးထားပါတယ်။

နေတိုးက (စရိုက်သုံးမျိုး)၊ သက်မွန်မြင့်၊ ရတနာဖြူဖြူအောင်၊ ဆော်ဦး၊ အောင်ခိုင်၊ ဇော်ဝင်းနိုင်(မန်း)၊ သားညို၊ နေဆန်း၊ ကေညို၊ ဆော်ဇော်အောင်၊ ဒိန်းဒေါ်၊ ကေငြိမ်း၊ မေသဉ္ဇာဦး၊ ဝါဝါအောင်၊ သန်း သန်းစိုး၊ အေးသီတာ၊ လမင်းကဗျာတို့နှင့် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များက ကျရာဇာတ်ရုပ်ပေါ်အောင် ပါဝင်လှုပ်ရှားသရုပ်ဆောင်ထားကြပါ တယ်။

ကမ္ဘာလောကထဲကို လူသားတွေမှာ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲ ချိန်ခံနှင့် မွေးဖွားလာခဲ့ကြပါတယ်။ လူလောကကြီးထဲမှာ အချို့မှာ အတ္တစိတ်နှင့် ရှင်သန်နေကြပြီး ကိုယ်အတွက်ပဲကြည့်တတ်ကြ ပါသည်။ အချို့မှာ မာနကို ရွှေချတတ်ကြပါသည်။ အချို့မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများကို ရှေ့တန်းတင်ထားကြပါသည်။ အဆိုပါ လူသား ၃ ဦးမှာတော့ ကံကြမ္မာက ဆုံပေးလိုက်ရာမှာ မွေးဖွားလာ ကြတဲ့ နက္ခတ်အမှားတွေကြောင့် လက်ရှိရှင်သန်နေဆဲမှာ တိုက်ပွဲ

၁၀၀

ဆင်နွှဲနေကြရမိသည်။ နတ်ကုန်းမှာ ခွေးစားလာကြတဲ့ ဦးဇေယျ
ဆင်လက်ကိုင်နှင့် ရဲရင့်တို့၏ ဘဝတစ်ကြောင်းကို ကောက်နုတ်
တင်ပြပေးလိုက်ရမိသည်။

အတိတ်တွင် ကလေးသည်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူ ဇေယျအား
တူညီသောသဘောတူမှုဖြင့် ပန်းပန်းဆိုသော အမျိုးသမီးလေးမှ လက်
ထပ်ရမည့်နေ့တွင် ပန်းပန်းသိလိုက်ရသည်မှာ ဇေယျဆိုသော အမျိုး
သားသည် ယောက်ျားစင်စစ်မဟုတ်ဘဲ အခြောက်ဖြစ်နေသော
ကြောင့် လက်မထပ်နိုင်ဘူးဟု လူတိုင်းအလယ်တွင် ငြင်းဆန်လိုက်
သည်။ ဇေယျ၏မိခင် အရှက်ရကာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုနာကြည်းမှု
ကြောင့် ဇေယျမှ သူ့ပုံစံ သူ့အခြေအနေကို ပြန်ပြောင်းကာ ပန်းပန်းဆို
သော အမျိုးသမီးအား အလိုမတူဘဲ အိပ်စက်နိုင်ရန် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့
သည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းပန်းတွင် ဇေယျနှင့် ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သည်။ သို့သော်
ပန်းပန်းမှ ဇေယျအား ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်
ကလေးမီးဖွားချိန်တွင် ရလာသောကလေး(လက်ျာ)အား ဇေယျက
ယောက်ျားမလောင်းဆိုမှ တရားဝင်ခွင့်တောင်းကာ ယူဆောင်သွားလေ
တော့၏။

ထို့နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ပန်းပန်းထပ်မံ၍ ဗိုက်
အောင့်လာပြီး နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက်ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ထို
ကလေးမှာ ရဲရင့်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဇေယျမှ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိခွင့်မရခဲ့။ အကြောင်း
မှာ ဆေးရုံက ဆင်းချိန်တွင် ပန်းပန်းမှ နောက်ကလေး ရဲရင့်ကိုခေါ်ကာ
မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ အခြားနယ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့သော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ထိုအခြားနယ်တွင် ရဲရင့်ကလေးကို လက်တွန်းလှည်းထဲထည့်၍ ပန်းပန်တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပဲ ပြီး ဈေးဝယ်နေသခိုက် လက်တွန်းလှည်းမှာ ကားလမ်းသို့ လိမ့်သွားပြီး ကားနှင့်ဝင်တိုက်ပုံကို မြင်ပြီး ပန်းပန် နေရာတွင် မူးမေ့လဲကာ ယဉ်ယဉ်လေးရှားသွားရလေတော့သည်။ အမှန်တော့ သူမဈေးဝယ်နေခိုက် လက်တွန်းလှည်းထဲမှ ကလေးအား ချစ်စရာကောင်းလို့ဆိုပြီး ဘေးမှအမျိုးသမီးက ချီပိုးထားစဉ် လက်တွန်းလှည်း အသာရွေလျားသွားပြီး လမ်းပေါ်ကကားမှ ဝင်တိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ယဉ်ယဉ်လေးရှားသောမိခင် ပန်းပန်က ကလေးရဲရင့်အား သူမ၏ မိခင်ကြီးမသိချိန်တွင် အခြားသို့ခေါ်ဆောင်သွားသောကြောင့် လူစုကွဲခဲ့ရပြန်၏။ သို့သော် သူမတို့သားအမိ၏ အဖြစ်မှန်အလုံးစုံကိုသိသော ဦးလေးတော်စပ်သူ၏ အိမ်တွင်ပင် သူမတို့ဘဝ အခြေကျလာရာမှ ရဲရင့်တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးပြင်းလာသောအခါ

အဖြစ်မှန်အလုံးစုံကိုသိပြီး တာဝန်မကျသူအဖြစ် ဖခင်ကိုထင်မှတ်ပြီး ရဲရင့်က ယခုလို လူစားဝင်လဲ၍ တောက်လျှောက်လိုက် နောင်ယှက်ခွဲမှုများ၏ အဆုံးသတ်တစ်နေ့ လက်ရှိ၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနားတွင် ကွဲကွာခဲ့သော ဘွားအေဖြစ်သူရောက်လာပြီး ဦးဇေယျ။ ရဲရင့်နှင့် လက်ရှိတို့ ဇနီးမောင်နှံရှေ့အဖြစ်မှန်များကို ဖွင့်ဟပြောလိုက်သောအခါ အဖြစ်မှန်ကို အားလုံးသိခွင့်ရခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော် ထိုအချိန် မိသားစုပြန်လည်ဆုံစည်းကြကားမှ အနီးအနားရှိ အစောင့်တစ်ယောက်၏ အထင်အမြင်လွဲမှုကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဇေယျမှာ သားဖြစ်သူ ရဲရင့်အတွက် အသက်ပေးခဲ့ရလေသည်။ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့သော ဖခင်နှင့် အထင်လွဲပြီး လက်စားချေခဲ့သော သားဖြစ်သူ ရဲရင့်တို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ရင်နှင့်ဖွယ်အတိတ်ဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက ပစ္စုပ္ပန်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

I OCU

အနုပညာရှင်ဖြစ်လာမှ

အလှအပကို

စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဆိုတဲ့

အမရာငြိမ်း

အလှလီ

ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာသန်းစွမ်းဖို့မှာ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို ပြေပြစ်လှပအောင် ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် အမရာငြိမ်းကို မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အလှအပက ဘယ်လောက်ထိအရေးပါလဲ။

အပြင်သာမန်လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးပါသင့်သလောက် အရေးပါသလို မော်ဒယ်တစ်ယောက်အတွက်ကတော့ အဓိကအရေးပါဆုံးလို့ထင်ပါတယ်။ မော်ဒယ်တစ်ယောက်အတွက်က ရုပ်ရည်ထက် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကျဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတာပေါ့။ ညီမအတွက်ဆိုရင် ၇၀၊ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ထိ အရေးပါတယ်။

အနုပညာရှင်ဖြစ်လာမှ အရေးပါလာတာလား။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့မှသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Body Beauty နဲ့ ပတ်သက်ပြီး Care လုပ်ဖြစ်တာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ Body အတွက် ကစားဖြစ်လား။

ကစားတာကတော့ Gym မှာပဲ သေချာကစားဖြစ်တယ်။ Gym သွားဖို့တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Motivate လုပ်ရတဲ့အထဲမှာ ပါတယ်။ Gym မှာ အဓိကဆော့ဖြစ်တာကတော့ Cardio အပိုင်းကို ဆော့တယ်။ ပြီးတော့ အေးရီးဗစ် Class တွေ၊ ယောဂ Class တွေ သွားပြီးလည်းကစားတယ်။

အလှအပကို အစားအသောက်နဲ့ရော ထိန်းဖြစ်လာ။

ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်များနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ကာဘိုဟိုက်ဒရိတ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ဖျက်ပေးတဲ့ slimming ဆေးနည်းနည်းသုံးလေ့တော့ရှိတယ်။ အစားအသောက်ပိုင်းကတော့ ညီမ ညနေစာမစားဘဲနေလာတာ တော်တော်လေးကြာနေပါပြီ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ညီမက အစားအသောက်နဲ့ မထိန်းဘူး။ ကိုယ်စားချင်တာစားပြီးမှပဲ ပိုကစားလိုက်မယ်ဆိုပြီး လုပ်တာများတယ်။ အရမ်းဝလာမှသာ အစားအသောက်ကို Diet Plan လေး သေချာဆွဲပြီးစားဖြစ်တယ်။ *

ကိုယ်ရဲ့အသားအရေကိုရော ဘယ်လိုမျိုးထိန်းဖြစ်လဲ။

ခန္ဓာကိုယ်အတွက်ကတော့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ Body Scrub ကို တစ်လတစ်ကြိမ် ပုံမှန်လုပ်ဖြစ်တယ်။ နောက် Lotion လည်း မှန်မှန်လိမ်းဖြစ်တယ်။ များသောအားဖြင့် Whitening ပါတာတွေကို လိမ်းဖြစ်တယ်။ ညီမက အသားဖြူတာကို ကြိုက်တယ်။ နောက် အခုနောက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ ပြောလို့ အသားအရေလှတဲ့ Glow ကို တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်လောက်သောက်ဖြစ်တယ်။

ဒီ Body Beauty လုပ်တဲ့အတွက် ဘယ်လိုအကျိုးရလဒ်မျိုးတွေရလဲ။

ညီမကို ဒီ Body Beauty အတွက် Gym သွားတဲ့အခါ သူငယ်ချင်းအသစ်တွေ အများကြီးတိုးလာတယ်။ အနုပညာရှင်တော်တော်များများနဲ့လည်း Gym မှာ တွေ့တဲ့အတွက် သိပ်မရင်းနှီးသေးတဲ့လူတွေတောင် ရင်းနှီးလာတော့ Social မှာ ပိုကောင်းလာတယ်။ နောက်အရင်ကထက် အမောခံနိုင်လာတယ်။ အရင်ကဆို ဘာမှသိပ်ပြီးပင်ပန်းပန်းမလုပ်နိုင်ဘူး။ နေပူထဲထွက်ရင်တောင် ခေါင်းကိုက်ချင်တာမျိုး၊ ဖျားချင်တာမျိုးတွေရှိတယ်။ အခုဆို အဲဒါမျိုးတွေလည်း မရှိတော့ အရင်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြမ်းခံနိုင်လာတယ်လို့ထင်တယ်။

တကယ်လို့ပုံမှန်မကစားဖြစ်ရင်ရော။

မလုပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အသိသာဆုံးသက်ရောက်မှုကတော့ အရမ်းဝလာတာပဲ။ အစားထိန်းတဲ့လူမဟုတ်တာကြောင့်လည်း ပါမှာပဲ။ ဝလွယ်တဲ့မျိုးရိုးဆိုတော့ Gym ကို အသည်းအသန်ပြန်ကစားရတယ်။

မပတယ်။ ၁၉ ၊

ကိုယ့်အနေနဲ့ စပြီးကစားတုန်းက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ကစားလဲ။

ညီမက Slim ဖြစ်ချင်တာ။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က အရမ်းမိန်းမဆန်နေတာမျိုး သဘောမကျဘူး။ ကိုယ့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်နဲ့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် ညီမ က ပြားချင်နေအောင် Slim ဖြစ်ချင်တာပေါ့။ ညီမက လူကောင်ထွားတယ်။ အရမ်းကြီးပိန်ကပ်သွားတာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်ချင်တာဆိုတော့ အခု အချိန်ထိ ကြိုးစားနေတယ်။

* * *

အာလီ

၂၀၁၀ ဖေဖော်ဝါရီ

သရုပ်ဆောင်ပညာတွေ
ထပ်ပြီးလေ့လာဦးမယ်ဆိုတဲ့

အကယ်ဒမီ
ယွန်းယွန်း
အဇူလီ

ကလေးသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်
ပရိသတ်က အားပေးကြတဲ့
အရွယ်ကလေးလည်းရ၊ အလှ
အသွယ်အချိန်မှာ အထူးဆုဆိုတဲ့
ရရှိခဲ့တဲ့အခါ...
ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်
တက်မယ့် အနုပညာလောကထဲ ယွန်း
ဘယ်လိုဖြတ်သန်းမလဲဆိုတာ...

“သမီးမှာ ကျောင်းစာနဲ့ အနုပညာပဲ
ဆုံစိုက်ရာရှိပါတယ်။ အချိန်ကတော့
တူတာပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ချိန်ဆို
တရားတယ်။ ပညာရေးဘက်မှာလည်း
လေ့လာစေချင်ဘူး။ မိဘတွေနဲ့ ဆရာမ
တွေက ပိုင်းပြီးထိန်းပေးပါတယ်။ ကိုယ့်
အိမ်ကိုယ် ကလေးသရုပ်ဆောင်လို
ဆတ်မှတ်ထားပေမယ့် အရွယ်က ဆယ်
ကျော်သက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကလေးလိုလို
ကျွန်းတွေနဲ့လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
တယ်။ ကလေးတွေနဲ့လည်း လွတ်လပ်
ဆွဲပါးစွာနေရတယ်။ တစ်ခါတလေ ဘယ်
နေရမယ်ဆိုတာတောင် မသိဘူး။ ကိုယ်
တော့ ငယ်ပေမယ့်လည်း ပရိသတ်ရှိ
အတွက် အမြဲတမ်း အနေအထိုင်၊
အပြောအဆို သတိထားရတယ်။ ကိုယ့်
အရွယ်တိုင်း ဒီလိုခံစားမှုမျိုးရှိကြမှာပါ။

သရုပ်ဆောင်ပညာဆိုတာ သင်ယူလေ့လာစရာတွေ အများကြီးပါ။ အထူးဆုရခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးမှာ ချီ ကိုယ်တစ်ခါမှ သရုပ်ဆောင်ဖူးတဲ့ ကာရိုက်တာနဲ့ ချီကိုယ်ခွဲဇာတ်ကောင်ကို လုပ်ခဲ့ရတာ။ သမီး အများ ကြီးကြီးစားခဲ့ပါတယ်။ သမီး ၁၃ နှစ်အရွယ်ကတည်းက ကလေးသရုပ်ဆောင်အနေနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့တာ မလုပ် နဲ့တဲ့ကာရိုက်တာအသစ်တွေနဲ့ လုပ်ခွင့်ရတိုင်း သရုပ် ဆောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာရပါတယ်။ ကိုယ် ဆင်းဆောင်မင်းသမီးအနေနဲ့ ဆက်လျှောက်ဖြစ်ရင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။ သမီး ဒီ ကလေးသရုပ်ဆောင်ဘဝတည်းက အားပေးခဲ့ကြတဲ့ ခန့်သတ်ရဲ့ ချစ်ခင်အားပေးမှုကို ဆက်ပြီးရချင်ပါ တယ်။

* * *

အတ္တလီ

Photo - Aroma(Zulu Studio)

ဆေးစားစွာတောင်းပန်အပ်ပါတယ်

ယခင်က (၂၀၁၅ ခုဝင်ဘာထုတ်) မဟာသီမဂ္ဂဇင်း မျက်နှာစာအထွက်ထွာ စာမျက်နှာ ၂၀ မှ ၂၅ ထိ ပုံနှိပ်တင်ဆက်ခဲ့တဲ့ Miss ဟန်သီရဲ့ Interview စာမျက်နှာနဲ့ တွဲထွက်ဖော်ပြထားတဲ့ ဓာတ်ပုံများမှာ မော်ဒယ်ထံရွှေရည်ထုတ်ထုတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံများဖြစ်ပါကြောင်း...

ပုံနှိပ်စာနှင့် တွဲဖက်ဖော်ပြမည့်အတွက် ကာယကံရှင်များအားလည်းကောင်း၊ မဟာသီစာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအားလည်းကောင်း အေးအေးညွတ်တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

တာဝန်ယူသည့်စာတာ

စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဘဝတစ်ခုနဲ့ အနုပညာလောက ခြေချလာခဲ့တဲ့ မော်ဒယ် သရုပ်ဆောင် သင်းသန္တာရဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ နောက်ကျနေတာမှန်ပေမယ့် ဆန်တက်နေဆဲ ရှေ့ရိုးအတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ အတူ အောင်မြင်မှုကို ရအောင်ယူမယ်လို့ အိပ်မက်တွေနဲ့ ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ အနုပညာရှင် ဘဝကို ဖွင့်ဆိုလာခဲ့ပါတယ်။

အနုပညာလုပ်ရှားခြင်းတွေကို များများမဟုတ်၊ ပါးပါးလုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

Photo မော်ဒယ်အဖြစ်နဲ့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ရိုးတွေလျှောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မော်ဒယ် သင်တန်းဆင်းပြီး ရိုးတွေလျှောက်ဖြစ်နေပေ မယ့် မီဒီယာနဲ့ ထိတွေ့မှုနည်းတယ်။ ကိုယ် ရောက်ချင်တဲ့နေရာ၊ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့လမ်းကို ရွာချင်တာ။ Sky Net မှာ presenter မီဒီယာအနေနဲ့ ဝင်ဖြစ်ဖို့အကြောင်းဖန်လာ တယ်။ မိဘတွေကလည်း အတွေ့အကြုံ ရတယ်ဆိုလို့ ၂ နှစ် ဝင်လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ထမ်းအဖြစ်နဲ့ လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖြင့်ပဲ မီဒီယာနဲ့ရော အနုပညာအလုပ်တွေ ဘက်မှာပါ ထိတွေ့ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်မှာ ကိုဟ်လေးနဲ့ သီချင်းလုပ်ဖြစ်ရင်း

ရှေ့ရိုးအတွက် ရောက်အောင်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ဖိုကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ သရုပ်ဆောင် သင်းသန္တာ အဖွဲ့လီ

ကိုယ့်ရဲ့ဝါသနာနဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ ပိုပြီးပြင်းထန်လာတယ်။ အနုပညာလုပ်ချင်တဲ့သူဟာ အနုပညာလောကထဲမှာသာ ရှင်သန်ရမှာမို့ ဒီဘက်ကို အချိန်ပေးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ်မိဒီယာအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ MRTV 4 ရဲ့ အစီအစဉ်တွေမှာ မော်ဒယ်အဖြစ်နဲ့ ကူညီဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နေရာရတာမျိုး၊ ရှေ့ထွက်ရတာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်သွားချင်တဲ့လမ်းနဲ့ ကိုယ်လျှောက်နေတဲ့လမ်းလွဲနေတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ကျနေပြီးလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ကိုယ်တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ သရုပ်ဆောင်ဘဝကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ၂၀၁၄ မှာ အနုပညာအလုပ်တွေကို အချိန်ပေးလုပ်ဖြစ်လာတာပါ။ ၂၀၁၁ မှာ မတင်မိုးလွင်ဆီက သင်တန်းဆင်းပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ ကိုယ်တကယ်စလုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အချိန်ကို ကြည့်ရင် အများကြီးကွာခြားသွားတယ်။ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အချိန်တွေအတွက် နှမြောမိပါတယ်။ နောက်ကျသွားပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးကြီးက ကိုယ့်ကို ပိုပြီး စိတ်ရော၊ လူရော ပင်ပန်းစေပါတယ်။

I. ၂၀ | ဖဇာသီ

ကိုယ်ရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ အနုပညာကို ရှေ့တန်းတင်ဖြစ်ချင်တာ။ ဖြစ်မလာ
ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့...

ပရိသတ်လက်ခံရင်အောင်မြင်တယ်။ အချိန်တွေ၊
ကြိုးစားမှုတွေနဲ့ ပြန်မရတဲ့အနေအထားမျိုးဆိုရင်
ကိုယ့်ငွေကိုယ် ထုတ်ရိုက်တာမျိုးက လိုအပ်ရင်
စဉ်းစားရမယ်။ အနုပညာအရ အောင်မြင်လာ
ရင်တော့ ဒါမျိုးက ရှိမလာနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့
ဝိသနာ အနုပညာအပေါ်မှာ မရိုးသားတဲ့ပုံစံ
မျိုးတွေနဲ့ ချဉ်းကပ်လာတာမျိုးတွေရှိပေ
မယ့် ကိုယ့်ဘက်က အနေမရှိရင် ပြန်
ဆုတ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း
မေတ္တာထားပါတယ်။ ရိုင်းရိုင်း
စိုင်းစိုင်းတဲ့ပြန်တာမျိုးမရှိပါ
ဘူး။ ဘယ်လောက်ရောက်
အောင် လျှောက်မယ်ဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက် ထက်
ရောက်အောင်သွားမယ်
ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ရှိ
တယ်။

* * *

အဓွယ်

Ar-ma iZua Studio

ဘဝနဲ့
အတွေးအကြံတွေအရာ
အနည်ထိုင်စပြုလာတဲ့
စိတ်တွေဟာ
တည်ငြိမ်စွာရှိလာသလို
ခင်းချိန်စဉ်းစားတတ်သော
အတွေးအခေါ်သဘောတွေ
အပေါ်မှာလည်း
ကတည်းက
အမှန်အမှားကို
ခွဲခြားသိမြင်လာပြီလို့
အကယ်ဒမီစိုးမြတ်သူတက
ပြောပါတယ်။

အူလီ

ရိသတ်တွေအတွက်
ထူးခြားမယ့်
တ်လမ်းကောင်းအသစ်တွေ
လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့

အကယ်ဒမီ

မြတ်သူတက

အူလီ

သင်္ဃာတိသုတ်၊ နေဝေတော၊ ရှင်ကျွန်လောတံစိတ်။ ဘဝ
ကလေး၊ သင်္ဃာတိသုတ်၊ အရာရာကို ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။
သောတိသုတ်၊ အရာရာဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်
ဘူး။ သွေးသွေး၊ တိမ်းစောင်းမှုဆိုတာကတော့ ရှိကြတာပဲ။ ကိုယ်
ဖြစ်သန်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံမှန်သမျှ သင်ခန်းစာရခဲ့တာတွေလည်း
ရှိတယ်။ ဘဝကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာထက် လေးနက်တဲ့အရာဆိုတာ
ဘာမှမရှိဘူး။ ဘဝကို ကြည့်လို လှေကြမ်းခဲ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ကိုယ်တို့လှော်ခတ်ခဲ့တဲ့ ဘဝလမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းတာတွေကို
လည်း ဆုံးကြဲခဲ့ရတယ်။ ဘဝက လိုက်လျောညီထွေတဲ့ ဘဝ
တစ်ခုမှာ နေထိုင်တတ်ဖို့ သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဘဝမှာ တန်ဖိုးအကြီး
ဆုံးဟာ အချိန်ပါ။ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုအတွင်းမှာ တန်ဖိုးရှိစွာ
အသုံးချတတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ အချိန်ဆိုတာကို ဘဝလို့ခံယူထားတယ်။
ရှိသားမှုနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘဝထက် ဘယ်ဘဝကမှ စိတ်
ချမ်းသာမှုကို ရရှိစေမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲလာတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်
ဘက်က အလိုက်သင့်မရွေ့တတ်ရင်တော့ ဘဝဟာ အဆင်ပြေမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဟာ ရင်ကျက်လေ ပိုပြီးတည်ငြိမ်လေပါပဲ။

ပြောင်းလဲလာတဲ့နေရာနဲ့ ဇာတ်ကောင်တာရိုက်တာ

အရွယ်တွေရဲ့ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ နေရာနဲ့ ကာရိုက်တာအပေါ်မှာ လိုက်လျောညီထွေစွာ လုပ်နိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ မစိုးကြီးတို့အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ကာရိုက်တာတွေကို ရွေးချယ်တတ်လာတယ်။ ဝါသနာရှင်အသစ်တွေအတွက် ကိုယ်သင်ယာရရှိခဲ့တဲ့ အနုပညာဝမ်းစာတွေနဲ့ လက်တွဲခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်လုပ်ခွင့်ရတဲ့အချိန် လုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ အကောင်းဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ ရလဒ်ဟာ ခုချိန်မှာ နေရာဆိုတာရှိနေတယ်။ ဘဝအတွက် အနုပညာနဲ့ အာမခံချက်ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အနုပညာလောကထဲမှာ ကိုယ်မွေးထုတ်ထားတဲ့ တပည့်ဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး။ သင်ယူလေ့လာမှုကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးချင်ပေမယ့် ယူချင်တဲ့သူ၊ ယူတတ်တဲ့သူရှိမှလည်းဖြစ်တာ။ ဘဝမှာ သေချာတာ ဘာမှမရှိဘူး။ သေချာတာကတော့ မတည်မြဲခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်ခံယူထားတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ အောင်မြင်မှုကိုလည်း ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘဝမှာ ကြုံလာသမျှကို မတုန်လှုပ်ဘဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ အနိုင်အရှုံးဆိုတာရှိတဲ့ လောကထဲမှာ အနိုင်မလိုချင်သလို အရှုံးလည်းမပေးတတ်ဘူး။ ချီးကျူးတာလည်းခံရမယ်။ ဝေဖန်တာလည်းရှိမယ်။ လူတွေပြောနေကြတာတွေကတော့ ဘယ်တော့မှရပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လမ်းကိုယ် တည့်တည့်လျှောက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ရှိတဲ့သူဟာ ဘဝရဲ့ခါးသီးမှုတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ တုန်လှုပ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အချိန်တွေနဲ့တော့ မဖြတ်သန်းချင်ပါဘူး။ ဘဝဝမ်းစာ စာသင်ခန်းစာတွေဟာ ရင့်ကျက်မှုတွေရဲ့နောက်မှာ ပိုလာနိုင်စရာပဲရှိပါတယ်။

ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုတာတော့...

ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ ဇာတ်ကို အဓိကဦးဆောင်နေတယ်ဆိုတဲ့ မင်းသား။ မင်းသမီးမဟုတ်ရင် ကျွန်တို့သူတွေကို ဇာတ်ပို့ဇာတ်ဆို ပြောကြတယ်။ တကယ်တော့ ဇာတ်ကားတစ်ကားထဲမှာပါတဲ့သူတွေ အားလုံးဟာ သရုပ်ဆောင်တွေပါ။ စာတန်းထိုးရင် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုပြီး မထိုးပါဘူး။ ကျွန်တို့ကို ကားရိုက်ပို့ လာကမ်းလှမ်းရင်လည်း ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုပြီး ငှားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်ကို အဓိကပံ့ပိုးနေတာနဲ့ ပါးပါးလေးပံ့ပိုးနေတယ်ဆိုတာပဲရှိပါတယ်။ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုတာ ဘာကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားသတ်မှတ်တာလဲ။ နေရာတစ်ခုအနေနဲ့ ခွဲခြားတယ်ဆိုတာ ဇာတ်လမ်းအရ ဇာတ်ကောင်အရ ဖြစ်နေတာက လွဲရင် အားလုံးက သရုပ်ဆောင်တွေပါ။ အခုရိုက်နေတာလည်း သရုပ်ဆောင်နေရတာပဲ။ ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့နေရာက ရိုက်နေတုန်းပါပဲ။ ဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုတာ မရှိဘူး။ ဇာတ်ကားတစ်ကားလုံးကို မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုသူတွေနဲ့လည်း ရိုက်လို့မရဘူး။ ဇာတ်ကို အဓိကပံ့ပိုးပေးတဲ့သူတွေပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာလည်း ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးမပါဘဲ ရိုက်နေကြတဲ့ ဇာတ်ကားမျိုးတွေလည်းရှိပါတယ်။ ဇာတ်ကို ပို့ပေး၊ ရံပေးတဲ့သူတွေလည်းရှိတယ်။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကောင်းပြီး ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဆိုသူတွေ မလုပ်နိုင်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဇာတ်ကားတစ်ကားကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း ပြပြီးဘူး။ အနုပညာရှင်တွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေပါမဖြစ်မယ်။ အားလုံးမှာ သူ့အရည်အချင်းနဲ့သူ ရှိပြီးသားပါ။ ကိုယ်တွေလည်း ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးကနေ အသက်အရွယ်အရ ကာရိုက်တာတွေချိန်းလာတာပါ။ အားလုံးက ဇာတ်လမ်းအရ ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ဇာတ်ကောင်ကို သရုပ်ဆောင်နေကြတာ။ အားလုံးက သရုပ်ဆောင်တွေချည်းပါပဲ။

မိုးသက်သစ်အတွက် မှတ်ချက်

အနုပညာလောကထဲမှာ မိုးသက်သစ်ဆိုတာကတော့ လိုအပ်ပါတယ်။ အသစ်တွေနဲ့ ဆက်သွားနေရတဲ့လောကပဲလေ။ အသစ်တွေက အားကောင်းကောင်းနဲ့ တက်နေတဲ့အချိန်မှာ အဟောင်းတွေလည်း ကိုယ့်အနုပညာအား ကျမသွားအောင်၊ သစ်နေအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ အသစ်တွေနဲ့တုံ့ပြန်ရက်ခဲတဲ့ ဇာတ်ကားတွေမှာ ကိုယ်တွေ့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တွဲချိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုမှာ ပရိသတ်တွေအတွက် ထူးခြားမယ့်ဇာတ်လမ်းအသစ်တွေလည်း လိုတယ်။ စိတ်ကူးကောင်း၊ ပညာကောင်းတဲ့ ဒါရိုက်တာအသစ်တွေလည်း လိုသလို မင်းသားအသစ်လေးတွေ၊ မင်းသမီးအသစ်လေးတွေလည်း လိုပါတယ်။ အသစ်တွေထဲက ပရိသတ်လက်ခံတဲ့ သရုပ်ဆောင်အစစ်တွေ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ အသစ်တွေများလာရင် အဟောင်းတွေ ပိုကြီးစားရမယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကောင်းအောင်လုပ်ကြရမယ်။ မစိုးကြီးတို့ကတော့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်နေရာက ရိုက်တာအပေါ်မှာ လိုက်ဖက်အောင် သရုပ်ဆောင်ပြီး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ့်တာဝန်ကျေချင်တယ်။ ရေရှည်ရပ်တည်နိုင်ကြပြီး အနုပညာဝမ်းစာကောင်းကောင်းနဲ့ ပရိသတ်လက်ခံအားပေးတဲ့ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

အလှအပနဲ့ပတ်သတ်ပြီးတော့လည်း

မကြီးစိုးတို့အသက်အရွယ်မှာ အမျိုးသမီးတွေက အိပ်တာစားတာ မှန်ဖို့လိုတယ်။ မကြီးက အလုပ်လည်းများတော့ သိပ်မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပိန်တာ၊ ဝတာ ခဏခဏဖြစ်တတ်တယ်။ ပုံမှန် မကြီးစိုးလုပ်နေတဲ့ exercise က အရမ်းလွယ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်နိုင်ရင် မဆိုးဘူး။ ကိုယ်က အဲဒါကို မလျှောက်နိုင်တာ။ အသက်ကြီးလာလေလေ အပျင်းကကြီးလာလေပဲ။ ကိုယ်ကလည်း ပင်ပန်းနေတာဆိုတော့ မလုပ်ဖြစ်တာပါ။ မိတ်ကပ်လိမ်းတာကတော့ ပြောင်းမသုံးဖြစ်ဘူး။ မကြီးက အသားအရေမကောင်းလို့ပါ။ မကြီးရဲ့မျက်နှာက ဝက်ခြံပေါက်တဲ့အသားအရေ၊ ဒါကြောင့်မို့ total skin တော့ သွားတယ်။ Skin Care ကို တော့ သေချာသုံးတယ်။ Nu Skin ဆိုတာကို သုံးတယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအပိုင်းမှာဆိုရင်လည်း မကြီးစိုးတို့က ဗမာအမျိုးသမီးတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုး၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုး အဲဒါလေးတွေကိုတော့ ခွဲခြားပြီး ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပါတယ်။

* * *

အဓူလီ

Photo-Aroma (Zulu Studio)

ဝတ်စုံ၊ မိတ်ကပ် - လင်းလင်း (Artist)

သတင်းအာရုံ

ဝသန်လွန်ပြန် ဟေမန်နီဒါန်း အလွမ်းလေးကား...

မိုးအကုန် ဆောင်းအကူး ဟေမန်နီဒါန်းအလွမ်းကား သုံးကြိမ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။
၂၀၁၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့။

မိုးအားထားပြုရာ မဟာတံတိုင်းကြီး ပြုလဲသောနေ့ဖြစ်ပါသည်။ မိသားစု
၏ အားကြီးသောမိရာ၊ နားခိုရာ၊ အားကိုးရာ ကျေးဇူးကြီးမားလှစွာသော ပိတ
ဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားပင် မလွန်ဆန်နိုင်သော မရဏ
လမ်းသို့ မြန်းရရှာသောနေ့ပါ။ မိသားစုအပေါ် တာဝန်လွန်စွာကျေသော ကျေးဇူး
ရှင်ကြီးသည် ဘာသာ၊ သာသနာနှင့် စာပေအပေါ်တွင်လည်း တာဝန်ကျေခဲ့
ပါသည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မျှ ကျော်ဖြတ်လာသော မဟေသီမဂ္ဂဇင်းသည်
ဖခင်ကြီး၏ ရင်နှစ်သည်းချာ စာပေမဏ္ဍိုင်ပင်တည်း။ ဖခင်ကြီးထားခဲ့သော
အမွေအနှစ်ကို မဟေသီမိသားစုက တာဝန်ကျေစွာ ထိန်းသိမ်းရပ်တည်စေပါ
သည်။

ကျေးဇူးရှင်ကြီး မရဏလမ်းသို့ မြန်းခဲ့သည့် သုံးနှစ်ပြည့်အနီးကို ၁၈.၁၀
၂၀၁၅ နေ့က ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် နာဂလိုဏ်ဂူဘုရားကျန်းမြေ
ကလေးဝတောရကျောင်း စာသင်တိုက်၊ လယ်တီပိပဿနာ ကမ္မဌာန်းကျောင်း
တိုက်တို့၏ ပဓာနနာယက ဆရာတော်ကြီးလယ်တီဘဒ္ဒန္တ ဇာဂရာဘိဝံသ အပျိုး
ထား၍ သံဃာတော်၊ သီလရှင်၊ ယောဂီ တစ်ထောင်ကျော်တို့အား နေ့ဆွမ်း
လောင်းလှူခြင်း၊ ဝတ္ထုနှင့် သင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း စသော ဒါန၊
ငါးပါးသီလခံယူခြင်း သီလ၊ ပိပဿနာ ရှုမြင်ပွားများခြင်း ဘာဝနာတို့ကို ပြုလုပ်
ခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး ရောက်လေရာ သုဂတိဘုံတဝှေ့ သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေ။
ခေါက်တာ ယုဇနစောမြင့်

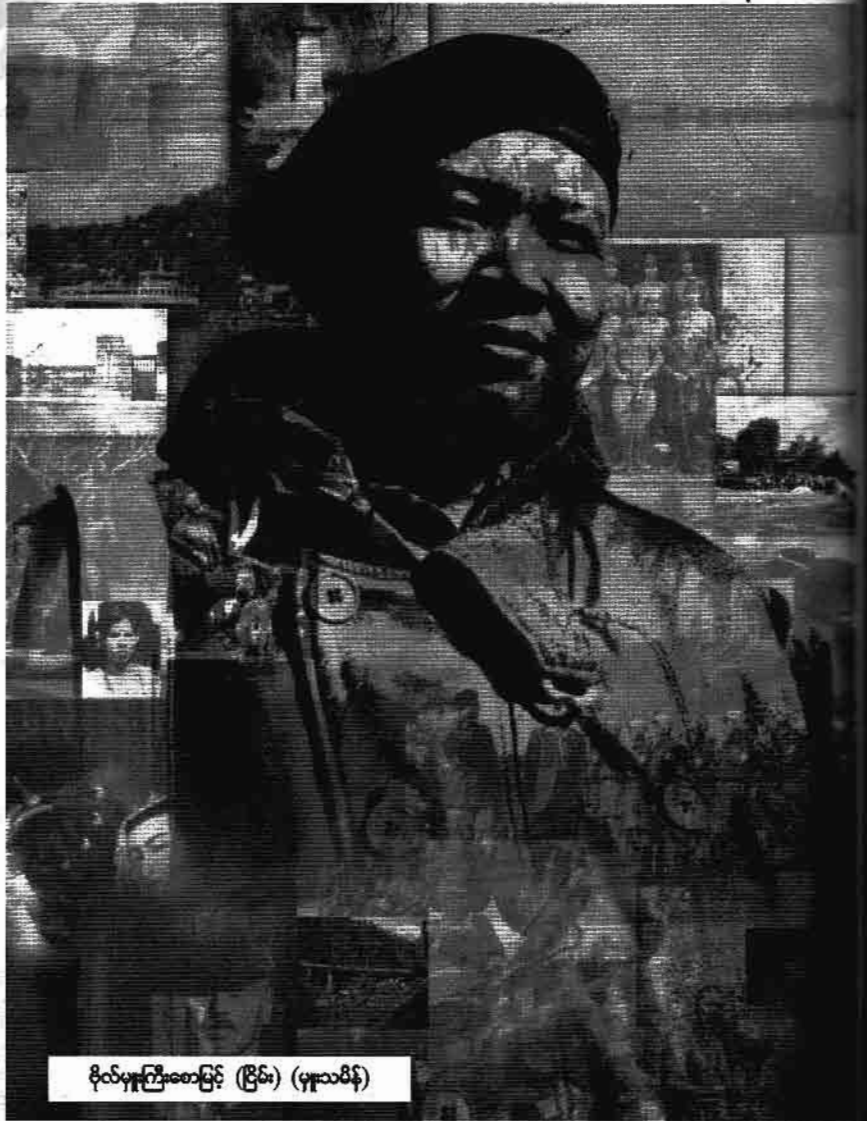

မင်းသစ်

လွမ်း
၇
ထွဲ
ချ
ထွေ
ပြာ

မဟာသီမဂ္ဂဝင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်(ငြိမ်း)(မှူးသမိန်)
ကွယ်လွန်ခြင်း ၃ နှစ်ပြည့်အဖြစ် မှတ်မှတ်ရရဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ ။

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (ငြိမ်း) (မှူးသမိန်)

* စစ်ကိုင်း ... တဲ့
ဘုရားသခင်ရဲ့
အလှပဆုံးလက်ရာတစ်ခုပေါ့။

* စစ်ကိုင်း ... တဲ့
ရောဝတီရဲ့ နှလုံးသား
သိမ်းထားတဲ့ နေရာလေး။

* မြန်မာပြည်တန်တလျား
မြောက်ဖျားကနေ တောင်ဖျား
စီးသွားတဲ့ရောဝတီ

နေရာမှာတော်လှန်
 ခင်ပွန်းတို့ခိုက်ဝပ်တွာ
 အရောက် အနောက်ကို စီးသွားသတဲ့။

မြစ်ညာသားတို့ ကြည့်လှည့်ကြ၊
 မြစ်ခြေသားတို့ ကြည့်လှည့်ကြ။

စစ်ကိုင်းမှာ ...
 ရောဝတီထဲက နေထွက်တယ်။
 ရောဝတီထဲမှာ နေဝင်တယ်။

ပြောက်ဖျားဒေသမှာ
 အပြီးနှစ်ခွချန်ထားခဲ့တဲ့
 ရောဝတီဆိုတဲ့ နဂါးဟာ
 မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ ခေါင်းတစ်ရာပွား
 ကပ္ပလီပင်လယ်ထဲ ငုပ်လျှိုးသွား
 အသည်းနုလုံးကိုတော့
 စစ်ကိုင်းမှာထားခဲ့သတဲ့။

အဲဒီနဂါးပေါ်က ကင်းခြေများ
 စစ်ကိုင်းတံတားတဲ့လေ ...။

(စစ်ကိုင်းအက်ပီဂရမ်၊ မင်းသစ် ၁၉၉၃မှ)

လူပီသရုံမက၊ လူဆန်းလွန်းသော ကျွန်တော်သည် အများ
 သူငယ် ဇာတိကို ခင်တွယ်လွန်းသောကြောင့်၊ စစ်ကိုင်းအက်ပီ
 ရပ်ဆိုသော ကဗျာရှည်တစ်ပုဒ်ကို ၁၉၈၈ စစ်ကိုင်းအရေးအခင်း
 နောက်ခံနေအတူ မက်မက်စက်စက်ဖွဲ့ခဲ့ဖူးပါ၏။

ထိုကဗျာကို စာပေစစ်ရေးခေတ်တွင် ပြင်ရာ၊ ဖြတ်ရာ ဗရဟ္မ
 ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းသုံးစောင်ခန့်တွင် ပါခဲ့ဖူး၏။ ကဗျာဆရာအောင်ဝေး
 ထည့်သွင်း ဖော်ပြသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးအိုအေလား၊ ဘီဘီစီလား၊
 ဒီဘီဘီလား၊ အာအက်(စ်) အေလား မသိရ။ ထိုကဗျာကို တစ်ခု
 သော ၈၈ နှစ်ပတ်လည်တွင် ရွတ်ဆိုသွားသေးသည်ဟု ကြားလိုက်
 ရသူများက လာပြောကြ၏။ အောင်ဝေးနှင့် နေတော်မူင် တစ်ယောက်
 ယောက်၏ လက်ချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

xxx

ကျွန်တော်မြို့၊ စစ်ကိုင်းကို ကျွန်တော်သံယောဇဉ်ကြီး၏။
 စစ်ကိုင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် အမှတ်သည်ခြေလည်းကြီးပါ၏။ ထို
 သံယောဇဉ် ခေါ်မနုဿတို့ဖြင့် စစ်ကိုင်းအက်ပီဂရမ်ကို ကျွန်တော်
 ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သမျှ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊
 ဆောင်းပါးတို့အနက် ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားအဆုံး စာတစ်ပုဒ်
 ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် ကဗျာထဲတွင် တစ်နေရာ၌ ဤသို့ဖွဲ့ဆို၏။

* စစ်ကိုင်း ... တဲ့
 သူတော်စင်တွေနဲ့အတူ
 သတ္တိခံတွေနေတဲ့မြို့ပေါ့။

* တရားလည်းဖက်
 စားလည်းထက်တဲ့ စစ်ကိုင်း
 သူသမိုင်း သူဖြတ်ကျော်
 အတိတ်ခေါ်ဝံ့ကြားမိရဲ့ ...။

* စစ်ကိုင်းတံတားထိပ်
 တိတ်တဆိတ်ရပ်မိ
 တလုပ်လုပ်ရင်ခန့်သံ
 ရဲဘော်သိန်းတန်ကို တမ်းတ
 ရဲဘော်ငွေကို မှန်းဆ
 ရဲဘော် ... ရဲဘော် ...
 ရဲဘော်တို့ကို လွမ်းရ။

ကျွန်တော်လွမ်းရသော စစ်ကိုင်းသားတို့အား လက်ချိုးရေ
 တွက်ရုံမျှဖြင့် လုံလောက်လိမ့်မည်မထင်ပါ။

လွမ်းရင်း ကြားရပါဦးမယ်။
 ကျွန်တော်တို့ စစ်ကိုင်းတွင် ကြားရိုးစကားတစ်ခုရှိသည်။

“ဟေ့ ... ငါတို့ စစ်ကိုင်းသားဆိုတာ ဘုန်းကြီးဝတ်ရင် အနိဉ်
 ဆုံးအာဗဟာပဏ္ဍိတ၊ စစ်ထဲဝင်ရင် ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊
 ကွန်မြူနစ်လုပ်ပြီး တောခိုရင်လည်း အနည်းဆုံး ဗဟိုကော်မတီဝင်၊
 ပေါ်လစီဗျူရီချုပ်ပဲကွ” ဟူ၏။

မှန်လည်းမှန်ပါသည်။ သာသနာရေး သူရဲကောင်း ရဟန်းတော်၊
 ဆရာတော်များကိုကား များပြားလွန်းသဖြင့် ရေတွက်မပြနိုင်တော့
 ပါ။ ဘီအိုင်အေ၊ ဘီအီးအေခေတ် မြန်မာ့တပ်မတော် စတင်ဖွဲ့စည်း
 ခါစမှာပင် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသော စစ်ကိုင်းသားများသည် နောင်တွင်
 တပ်မတော်၏ စစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီးများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဖြစ်လာ
 ကြပါသည်။ လက်လှမ်းမီသမျှ ရေတွက်ပြလျှင် ...

ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (စာရေးဆရာ မူးသမိန်၊ ယိမ်းနွဲ့ပါး)
 ဗိုလ်မှူးကြီး သီဟသူရလှမော် (သံအမတ်ကြီး- အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်ချုပ်
 သောင်းအန်(လေ)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်မောင်သောင်း (စာရေးဆရာ- မိုးမိုး
 တာရောမ)၊ ဗိုလ်မှူးသန့်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ထွန်း (နောင်- မြဝတီ
 မဂ္ဂဇင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး)၊ ဗိုလ်ကြီးသူရ၊ သီဟသူရအောင်မြတ်(လေ)၊
 စစ်ဦးစီးဗိုလ်ကြီးစိုးမင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲလှ (လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး)၊
 ဗိုလ်မှူးခင်မောင်ညို (တိုင်းတရားသူကြီး)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဘထွေး (စက်မှု)၊
 ဗိုလ်မှူးကြီးသိုးထိန်း (စာရေးဆရာကြီး စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း၏သား)၊
 ဗိုလ်မှူးကြီးလှဆွေ (သံအမတ်ကြီး-ငြိမ်း)နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးနေထွန်း
 တို့ကို အမှတ်တရရှိနေပါသည်။

အထက်ပါ စစ်ကိုင်းသားတို့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ တိုကျိုမြို့ရှိ ဘုရင့်
 စစ်တက္ကသိုလ်တွင် ပထမအပတ် စစ်ပညာတော်သင် ၃၁ တွင်

လည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီ။ ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်ခန့်အပ်သော ခုဗိုလ်များအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးအေးမောင် (ဆောက်လုပ်ရေး- စစ်ဆေးရေး)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် (နောင်-ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင် (အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသီဟသူရစိုးသိမ်း (ယခု မဟေသီမဂ္ဂဇင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး)နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးသိမ်းတုတ်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး စသူတို့သည်လည်း၊ ခေတ်ဟောင်း၊ ခေတ်သစ် တပ်မတော် ၂ ရပ်စလုံးတွင် တာဝန်ကျေခဲ့ကြသည့် စစ်ကိုင်းသား စစ်သားဟောင်းကြီးများပင်ဖြစ်ပါလေ၏။ နှောင်းပိုင်းတွင်လည်း အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးညွန့်ဆွေ (စာရေးဆရာ မောင်ဆွေသက်)၊ ဗိုလ်ချုပ်လှမြင့်ဆွေ (တိုင်းမှူး၊ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး-ငြိမ်း) တို့နှင့် ဗိုလ်ချုပ်မောင်မောင် (လေ)သည် ဗွေ၊ ရေဝန်ကြီးအဆင့်ထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသေးသည်။

တစ်ချိန်က ညီငယ်၊ တူငယ်များဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော်တို့ မျက်စိအောက်မှာပင် လူလားမြောက်သွားခဲ့ကြသော စစ်ကိုင်းသား လူငယ်များသည်လည်း တိုင်းမှူး၊ ဝန်ကြီးစသည့် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့၊ ထမ်းဆောင်ဆဲ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်များအဖြစ် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြပါသေးသည်။

ဥပမာ - ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်မြင့် (တိုင်းမှူး/ ဝန်ကြီး-ငြိမ်း)။

ထို့အတူ စစ်ကိုင်းသားတို့သည် မိမိတို့စွဲမြဲရာ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုအတွက် တစ်ဖက်စွန်းရောက်လွန်းသည်ဟု အဝေဖန်ခံရ လောက်အောင်လည်း လုပ်ကြံ၊ လုပ်တတ်ကြပါပေသည်။

ဖဆပလအစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်၍၊ ကွန်မြူနစ်များအဖြစ် တောခိုကြသောအခါမှာလည်း၊ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များမှာ စစ်ကိုင်းသားများသာ ဖြစ်ကြတော့၏။ စစ်ကိုင်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် နန်းတော်ရာ တစ်ရပ်တည်းသားချင်းဖြစ်သော ရဲဘော်ဌေး ၊ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ကျေးဇူးပြု၍ ဒီတစ်ခါတော့ သမိုင်းမို့ “ဗမာ” ကို “မြန်မာ” လို့ မပြင်လိုက်ပါနဲ့ ကွန်ပျူတာရယ်)၏ ဗဟိုကော်မတီဝင်၊ ပေါ်လစီဗျူရီအဖွဲ့၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဟောင်းနှင့်

ဗိုလ်ကျင်မောင် (ခေါ်) ရဲဘော်ထွန်း အဝေးရောက် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ဗဟိုကော်မတီဥက္ကဋ္ဌတို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိမိသမျှ အနည်းငယ်စကားညှပ်၍ ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ဒါမှ စစ်ကိုင်းသမိုင်းက လှမှာခင်ဗျ။

ရဲဘော်ဌေးအကြောင်းကိုကား၊ မိသားစုချင်းရင်းနှီးမှု အတန်ငယ်ဝေးသဖြင့် တိတိပပပြောမပြနိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှာဆိုလိုလာသောကြောင့် ပြောလည်းမပြောချင်တော့ပါ။ စာဖတ်သူအများသိကြပြီးသည့်အတိုင်း ပဲခူးရိုးမတွင် ဗကပတို့၏ ဖြတ်ထုတ်သတ်ပွဲကြီး၌ အသက်ပေးသွား ရရှာသူဖြစ်ပါသည်။ ရင်နှာမိသည်ကား သူ့ကို သတ်သူမှာ၊ သူ၏ သားအရင်း “ရဲဘော်ဖိုးထူး” ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ဤနေရာတွင်ကား စစ်ကိုင်းသားတို့ ကြားလည်းမကြားရဲကြတော့ပါ။

ကျွန်တော် လူလားမြောက်လာချိန်တွင် သူတို့က တောတွင်း ရောက်နေကြ၍ လူချင်းရင်းနှီးခွင့်မရခဲ့သော်လည်း၊ ရဲဘော်ထွန်းခေါ် ဗိုလ်ကျင်မောင်ကိုကား ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင်၊ ရင်ခုန်ရင်းနှီးခဲ့ရ ပါသည်။ ပြောပြပါမည်။ ဇာတ်လမ်းက သည်လို ...။

ကျွန်တော် အဘိုးနှင့်အဘွား၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသော မြင်းမူမြို့မှ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု အင်စပက်တော်ကြီး ဦးဘတင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ချောတို့၏ သမီးကြီးမှာ ဒေါ်ကျင်ကျင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဒေါ်ကျင်ကျင်ကို ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကပင် “မမကျင်” ဟုခေါ်ပါသည်။ စင်စစ် မမကျင်သည် ကျွန်တော်အဒေါ်များနှင့် အသက်မတိုင်း မယိမ်းသာ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် အဒေါ်အဝေါ်မှာ တော်တော်ကြောင်ပါသည်။ အမေနှင့်အဒေါ်များသည် သူတို့ အဖေ ကျွန်တော် အဘိုးကို “ကိုကို” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ သူတို့မိခင်ကို တော့ “အမေ” ဟုသာ ခေါ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကျွန်တော် အဒေါ်နှင့် ဦးလေးများကို မမခင်စိန်၊ မမကြွေ၊ မမနီ ကိုလေး၊ ကိုကြီးဟုသာ ခေါ်တော့သည်။ မည်သူမှ ပိတ်ပင်တားမြစ် ခြင်းမရှိကြ။ သည်တော့ အဒေါ်များနှင့် အတွဲများသော အဖေထက် အသက်ငယ်သော ဒေါ်ကျင်ကျင်ကိုလည်း “မမကျင်”သာ ခေါ်ပြန် တော့သည်။ သူကလည်း မကန့်ကွက်။

တော်လှန်ရေးခွဲတွက် စစ်ကိုင်းတံတားပေါ်မှာ
ဂျွန်ကင်ပေတိုင်ရဲ့ ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံရတဲ့
သိန်းတန်(ခေါ်)ရဲဘော်ချစ်တီး (ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ရဲ့ အစ်ကိုအရင်း)

မမကျင်ကား။ လူမှန်းသိတတ်သောအရွယ်တွင် ကျွန်တော်
ဆုံး အရှင်လတ်လတ်တွေဖူးသော ကွန်မြူနစ်အမျိုးသမီး
ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ အလွန်ငယ်စဉ်က တွေ့ဖူးခဲ့သော ကွန်မြူနစ်
ဘက်စကော့ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ဥပမာ - အမေအချစ်ဆုံး ရဲဘော်မ
သန့် (ခေါ်) **ခေါ်တင်လှမိန့်**

မမကျင်၏ တောတွင်းစွန့်စားခန်းများ၊ တိုက်ပွဲများ၊ မြို့ပေါ်
တိုက်ပွဲ၊ သမီးကလေးကို မွေးရခန်းတွေကို နားထောင်ရင်း
တွင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ သူရဲကောင်းဖြစ်လာပါတော့သည်။
မမကျင်နှင့် ဗိုလ်ကျင်မောင် (ခေါ်) ရဲဘော်ထွန်းတို့သည်
ချစ်များဖြစ်ကြ၏။ သို့ဖြင့် တောခိုတော့လည်း သေအတူရှင်
တစ်ပြိုင်တည်း ရဲရဲတောက်ဗကပမောင်နဲ့ ဖြစ်လာတော့၏။

ဗိုလ်ကျင်မောင်၏ အမည်ရင်းမှာ **“မောင်မောင်လေး”** ဟု
ပြောများ သုံးနှုန်းပါများ၍၊ ကျွန်တော်သိနေပါသည်။

သည်တွင် ကျွန်တော်က စပ်စုဖြစ်သည်။

“မမကျင်ရာ၊ ဗိုလ်မောင်မောင်လေးဆိုရင် နာမည်က ဘယ်
ဘက်လှလိုက်မလဲ၊ ခုတော့ ကျင်မောင်တဲ့”

“ဟဲ့ ... သူသဘောနဲ့ သူပြောင်းတာဟဲ့”

“ဘာလိုတုန်း”

“ကျင်ကျင်ကို ချစ်တဲ့မောင်မို့ ကျင်မောင်တဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ကွန်မြူနစ်များ ကဗျာ
နတ်သျှင်နောင်တို့ လိုက်မပီပါလားကွယ်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိပါ၏။

မှတ်ထား။ စစ်ကိုင်းသားဆိုတာ ရဲလည်းရဲတတ်သလို၊ သည်း
ည်း သည်းတတ်တယ်။ ချွဲလည်းချွဲတတ်တယ်ခင်ဗျာ။

xxx

ကျွန်တော့်ဘဝကား ဆန်းကြယ်သည်ဟုလည်း ပြောနိုင်၏။
ကိုရီးကားရာနိုင်သည်ဟုလည်း ပြောနိုင်ပါ၏။ မိသားစုလိုက် ဗကပ
အနွယ်ဝင်များဖြစ်ကြ၏။ ဦးလေးဖြစ်သူ တောခိုသွားသောအခါ၊
ငါးငွေ့တွင် မလုံခြုံတော့သဖြင့်၊ ညတွင်းချင်း စစ်ကိုင်းသို့ လှေတစ်
စင်းဖြင့် ဆန်တက်ပြေးခဲ့ကြရ၏။ ငါးငွေ့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
အဘွားလေးနှင့် မခွဲနိုင်သော ကျွန်တော်က စစ်ကိုင်းမှပြန်ပြေး၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ရန်သူများဖြစ်ကြသော ဖဆပလ
ဘက်တော်သားများ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်များက ကျွန်တော့်ကို စောင့်
ရှောက်ကြ၏။ တပ်၊ ရဲ၊ ကွန်မြူနစ်၊ ရဲဘော်ဖြူဝါ အားလုံး ကျွန်တော့်
အဘိုးကျောင်းဆရာကြီး၏ တစ်မြို့တည်းသား၊ တပည့်များသာ ဖြစ်
ခြင်းကြောင့်ပင်။

သို့ဖြင့်၊ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ဗိုလ်ကြီး
လုပ်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစိုးရကို အာခံသော သူရဲကောင်း
ကြီးဖြစ်ချင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သော
ယူနီဖောင်းများကို စွဲလမ်းတပ်မက်တတ်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး
၏ စိတ္တဇအတွေးပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တပ်မတော်ထဲဝင်ရန် စိတ်အားပို၍ ထက်
သန်လာတော့သည်။

သို့သော် ၁၉၆၂ ခုလိုင် ၇၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အရေးအခင်း
နှင့် ၁၉၆၃ မန္တလေးတက္ကသိုလ် အရေးအခင်းတို့အပြီးတွင်မူ၊
ကွန်မြူနစ်ဝါဒတစ်ခုတည်းကိုသာ သက်ဝင်ယုံကြည်တော့၏။
ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ဦး၏ နနယ်သော နှလုံးသားတွင် စစ်တပ်
မှန်းသောမျိုးစေ့လည်း ရှင်သန်လာတော့၏။ အခုတော့၊ တပ်မတော်
ကို ပြည်သူမှန်းအောင်လုပ်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ငယ်တို့ကိုလည်း
သမိုင်းက ဒဏ်ခတ်မှတ်တမ်းတင်ပြီးပါပြီ။

သို့သော် ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ ပဲခူး
ရိုးမတွင် ဖြတ်- ထုတ် - သတ် ယဉ်ကျေးမှုတော်လှန်ရေးကြီး
လုပ်နေကြသော ၁၉၆၇ တွင်၊ ဗကပ (ဗဟို) နှင့် ဆက်သွယ်ရန်
ကျွန်တော် ကြိုးစားသောအခါ **ကဗျာဆရာကြီးတင်မိုးက** တစ်ခွန်း
ပဲပြောသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်ရဲ့၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကတော့ ပဲခူးရိုးမ မပြော
နဲ့ ရွှေကျင် - မဒေါက်မှာတင် အသတ်ခံရမှာ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တပ်မတော်နှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ ဗကပ
နှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ **ဗိုလ်နေဝင်းနှင့် သခင်သန်းထွန်းတို့၏** ကျေးဇူး
ပင်။

လွမ်းတယ်။ မှန်းတယ်။

xxx

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ စစ်ကိုင်းသည် ကျွန်တော့်အား နိုင်ငံရေး
စိတ်ဓာတ်နှင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မွေးဖွားပေးလိုက်၏။

Thank you, Sagaing!

စစ်ကိုင်းတံတားကြီး တည်ဆောက်ပြီးနောက်မှ လူဖြစ်လာရ
သော ကျွန်တော်တို့သည် မျှသမိန် (ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်) ကို

www.burmeseclassic.com

ကျင့်လည် ကျွမ်းဝင်ခဲ့သော ဘူတာဟောင်းထက်၊ ဘူတာသစ်ကို သာ ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။

နွေနှင့် ဆောင်းဥပဒေခင်းများတွင်၊ ဘူတာသစ်ဘေးရှိ ကွက်လပ် တွင် ခြင်းခိုင်းလေးတစ်ပိုင်း ရှိပါသည်။ ထိုခြင်းခိုင်းကို ကမကထ ဗြာဟ္မာ ဦးဗြဟ္မာနိ။

ဆရာမူးသမိန်ငယ်စဉ်က၊ တကောင်းရပ်တွင် ငှက်ဆိပ်ထောင် ခဲ့သော “ကိုဗြဟ္မာနိ” သည် ကျွန်တော်တို့လက်ထက်တွင် ဘူတာ သစ်အနီး၌ “ဦးဗြဟ္မာနိ” အဖြစ် ဈေးဆိုင်လာဖွင့်နေပါပြီ။

xxx

သို့ဖြင့် ထိုခြင်းခိုင်းလေးတွင် ငေးရင်း၊ ဦးဗြဟ္မာနိဆိုင်ရေမှ ခုံတန်းလျားလေးတွင် စစ်ကိုင်းသတင်းထောက်-ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် ကိုအေးကို၊ ကိုလှဦးတို့နှင့် အထူထိုင်ရင်း၊ သက်ကြီး စကား သက်ငယ်ကြားခဲ့ရသော ဗညားကျွန်းတော အမတ်ကြီး၏ အဆက်အနွယ်၊ တကောင်းရပ်တိုက်နယ်သူကြီး ဦးသာဝင်းနှင့် သူ၏ သားများဖြစ်ကြသည့် **ရဲဘော်ချစ်တီး (ခေါ်) သခင်သိန်းတန်၏** ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ငရဲစခန်းများနှင့် စစ်ကိုင်းတံတားပျက်ပေါ်မှ ရင်နှင့် ဖွယ်တတ်သိမ်းနှင့် သူ၏ ညီဖြစ်သူ နောင်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (ခေါ်) စာရေးဆရာ မူးသမိန်ဖြစ်လာမည့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် **မောင်အောင်ကြည်တို့၏** အားကျဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ် အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းများကို ကျွန်တော် နားဆင်မှတ်သားခဲ့ရပါလေ၏။

xxx

ထို့ပြင် မကြာသေးမီက အံ့သြဖွယ် သိလိုက်ရသည်မှာ **စစ်ကိုင်း ဗြဟ္မာဏ - နန်းတည် နှစ် ၇၀၀ ပြည့်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင်၊ စာ ၆၄၅ ဆရာ တော် ရွှေကိုင်းသား ဦးသောတိတ ရေးသားခဲ့သော မြဝတီ မင်းကြီး ဦးစ ဆောင်းပါးကို** ပြန်လည်ဖတ်ရှုရသောအခါ ဆရာမူးသမိန်၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ယဟားတွင် **မြဝတီမင်းကြီးဦးစ** အခိုင်အမာ ပါဝင်နေကြောင်း အံ့သြဖွယ်၊ ဂုဏ်ယူဖွယ် သိလိုက်ရပါသည်။ ထို သမိုင်းကို ဆရာမူးသမိန်၏ မျိုးနွယ်စဉ်ဆက်အချို့ပင် သိဟန်မတူပါ။ ဆရာမူးသမိန်ကိုယ်တိုင်လည်း ရေးသားပြောကြားခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ဖူး ပါ။

အောက်မှာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။

xxx

ဦးစရဲမိဘများ အဆက်အနွယ်ကိုပြတဲ့အခါမှာလည်း အဖဦး ပေါက်ကျော်ဘက်က အထက်ကိုတက်ပြီး မပြနိုင်ပေမယ့် **အမိဘက် ကတော့ ဘေးတော်တဲ့ အမတ်ကြီး ဗညားကျွန်းတောအထိ ဆက်ပြ နိုင်ကြပါတယ်။** ဗညားကျွန်းတောဟာ မွန်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ၉၉၁ ခုနှစ်မှာ နန်းတက်တဲ့ ရာဇမထိစွဉာ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်ကြီးရဲ့ ဒါယကာ သာလွန်မင်းတရားကြီးလက်ထက်မှာ အလွန်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ လွှတ် တော်ဝန်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ သုတေသနသဘောအရ တင်ပြလိုတာကတော့

အဆက်ဆက်က မွန်လူမျိုးလို လက်ခံလာကြတဲ့ ဗညားကျွန်းတော ဟာ ၁၁၉၉ ခုနှစ်မှာ ရေးကျူးပြီးတဲ့ စစ်ကိုင်းသမိုင်းပေမူမှာတော့ သာလွန်မင်းတရားကြီး ၉၉၁ ခုနှစ်မှာ ဇင်းမယ်ကို အလိုတော်ပြည့် တဲ့အခါ ပါလာတဲ့အမတ်ကြီးလို ဖော်ပြထားပါတယ်။ အဲဒီအမတ်ကြီး က စစ်ကိုင်းဘက် ဖြစ်နားမှာ ကျောင်းဆောက်ပြီး သိမ်တစ်လုံး သမုတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကိုလည်း သမိုင်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ စစ်ကိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သမိုင်းဝင်သိမ်ပေါင်း ၃၀ မှာ ဗညားကျွန်းတောရဲ့ သိမ်ဟာ တစ်လုံးအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ဗညားကျွန်းတောအမတ်ကြီးပဲ ၉၉၅ ခုနှစ်မှာ ဘုရား တစ်ဆူတည်ပါသေးတယ်။ အစီအနောက်ဖျား ရွှေခင်ခဲရွာထိပ် ရောဝတီမြစ်ကမ်းနားမှာ တည်ရှိနေပါတယ်။ ဘွဲ့တော်မထင်ရှားဘဲ ဗညားဘုရားလို့ လူသိများပါတယ်။

အမတ်ကြီး ဗညားကျွန်းတောဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အထူး ခွင့်ပြုချက်အရ စစ်ကိုင်းဘက်မှာ အနေများလို့ အမတ်ကြီးနေတဲ့ ရပ်ကွက်ကို ဗညားရပ်လို့ အခုအထိတွင်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗညား ဘုရား၊ ဗညားသိမ်တို့နဲ့တော့ တစ်နေရာမီဖြစ်ပါတယ်။ ဗညားဘုရား တို့က စစ်ကိုင်းအနောက်ဖျားမှာရှိနေပြီး ဗညားရပ်ကတော့ မြို့အရှေ့ ပိုင်းကျတဲ့ တကောင်းတိုက်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာဟာလည်း ၂ မိုင်ကျော်ကျော်ကလေး ကွာဝေးနေပါတယ်။ အဲဒီ ဗညားရပ်ထဲမှာပဲ အမတ်ကြီး ဗညားကျွန်းတောရဲ့ အိမ်ရာရယ် လို့ အစဉ်အဆက်က အသိအမှတ်ပြုလာကြတဲ့ နေရာအမှတ်အသား များလည်း ကျန်ရှိနေသေးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဗညားကျွန်းတော အမတ်ကြီး၊ ဗညားဘုရား၊ ဗညားသိမ်၊ ဗညားရပ်တို့ဟာ မြဝတီဦး နဲ့လည်း ဆက်စပ်နေပါတယ်။ အဲဒီဌာနတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဦးစကို စစ်ကိုင်းသားဖြစ်ဖို့ရာ လမ်းခင်းပေးထားသလို ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာရွှေပြည်က **မြဝတီစာပေ ဝိထ စာဖျက်နာ ၄၇မှာ “မြဝတီမင်းကြီးကား၊ စစ်ကိုင်းသားဖြစ်သည်”** လို့ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အများစုက လက်ခံထားကြတဲ့မူအရ စစ်ကိုင်းသားဖြစ်တဲ့ ဦး စဟာ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါမှာလည်း စစ်ကိုင်းဗြဟ္မာဖြစ်တဲ့ ပန်းထိမ် ဝန်ဟောင်း ဦးညွန့်ရဲသမီး မယ်အေးနဲ့ အကြောင်းသင့်မြတ်ခဲ့ဖူး တယ်။ မယ်အေး အနိစ္စရောက်ပြီးနောက် ဒုတိယအိမ်ထောင် ဆက်ထူပြန်တော့လည်း စစ်ကိုင်းမန်ကျည်းစဉ်ရွာသူ မယ်နောင်နဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးစဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့အခါ ဝန်ကတော်ကတော့ နောက်ဆုံး ဟံသာဝတီဘုရင်ဗညားဇလရဲ့ မြေးဖြစ်တယ်လို့ မေဌာ ဟားနဲ့ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ သိရှိရပါတယ်။

အဲဒီ မွန်မင်းသမီးဟာ မယ်အေး၊ မယ်နောင်တို့က ထောက် မယ်ဆိုရင် ဝန်ကြီးဦးစရဲ့ တတိယဇနီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့က မယ်နောင်ကို ချန်လှပ်ပြီး မွန်မင်းသမီးကို ဒုတိယဇနီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပါတယ်။ ဆရာရွှေပြည် ကိုးကားဖော်ပြခဲ့တဲ့ ညောင်ဝန်း ဝန်ထောက်မင်းနဲ့သား ရွှေပြည်မောင်မောင်ကလေး မှတ်တမ်းအရဆိုရင် မန်ကျည်းစဉ်ရွာသူ မယ်နောင်ဟာ ဒုတိယဇနီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း ပထမဇနီး မယ်အေးကွယ်လွန်ချိန်မှာ ဘု

နှစ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိနေသေးတဲ့ ကိုစနဲ့ ၆၂ နှစ်ရွယ် ဝန်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဦးစတို့အကြား နှစ် ၄၀ ကျော်လောက် ကွက်လပ်ဖြစ်နေတဲ့ လူတို့ကို မယ်နှောင်းနဲ့ ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဦးစ ဝန်ကြီး ဖြစ်တဲ့နှစ်ကတော့ ကုန်းဘောင်းဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ဆယ်အုပ် စာမျက်နှာ ၄၆၆-၆၄ တို့အရ ၁၀၉၀ ပြည့်နှစ်ဖြစ် သိတယ်။

ဤမျှဆိုလျှင် မျူးသမိန်သည် ဖခင် (သို့မဟုတ်) မိခင်ဘက်မှ အဆက်ကြီး ဗညားကျန်းတောနှင့် ဟံသာဝတီဘုရင် ဗညားဇလ၏ မြန်မြန်သူ မွန်မင်းသမီးတို့နှင့်ပါ ဆွေစဉ်ပြီး မျိုးဆက်ခဲ့သော မြတ်မင်းကြီး၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အနွယ်တော်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိခဲ့ရပါပြီ။

ကဲ ... မြတ်မင်းကြီးဦးစနှင့် ဆရာမျူးသမိန်တို့ကို သမိုင်းဆောက်အထားနှင့်တကွ ဖော်ပြပြီးပါပြီ။

မိလ္လာဆိုင်ရာ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းစမြဲပင်ဖြစ်ကြောင်း မျိုးရိုးဗညာ (GENETICS) က သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဪ ... ဘိုးဘေးစစ်ဗိုလ်စာဆိုကြီးမှ စစ်ဗိုလ်စာဆိုတစ်ဦး ထုတ်ခဲ့ခြင်းသာပါတကား။

ကဲ ... ဆရာ မျူးသမိန်ကို ဆက်လွှမ်းပါရစေဦး။

စစ်ကိုင်းတစ်မြို့တည်းသားချင်းဖြစ်ကြသော်လည်း အသက်အရွယ်အရ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒုတိယမျိုးဆက်များဖြစ်သောကြောင့်၊ ဆယ်စုဝင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခွင့်မရခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် လွှမ်းသော်လည်း ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်မရဘဲ ပြန်ပါ။

ဆရာမျူးသမိန်ထက် ဆရာ၏အစ်ကိုဖြစ်သော သခင်သိန်းတန် (ခေါ်) ရဲဘော်ချစ်တီးကိုသာ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားရင်း ငြိမ်သိမ်းစားအားကျခဲ့ရသည်။ ကြေကွဲစွာ ဂုဏ်ယူမိခဲ့သည်။ နှစ်ခွဲတော်ဦး၌ အထက်ဗမာနိုင်ငံတွင် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏ ပထမဆုံး သုတ်သင်ခံရသော မြေအောက်တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် သခင်သိန်းတန် (ခေါ်) ရဲဘော်ချစ်တီးဖြစ်ပါသည်။ သခင်သိန်းတန်ကြောင့်ပင် သူ၏ ညီဖြစ်သော ဆရာမျူးသမိန်ကို ပို၍ သံယောဇဉ်ချင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်ဘဝမှာ အလွမ်းကွာလှသည်။ ဆရာက တပ်မတော်ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီး တပ်မဟာမှူး၏ တပ်မင်းဘဝတွင် ကျွန်တော်က ကျောင်းသားလူငယ်မျှသာ။

ဆရာက ၁၉၆၂ တွင် စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းသောအခါ ဆန့်ကျင်နေကောင်စီဝင် ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ဆင်း (ဟောင်း) ကျောင်းသား။

ဆရာက မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ပထမဆုံးသော အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က ဗမာ

ပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ မြေပေါ်တစ်ဝက်၊ မြေအောက်တစ်ဝက် တော်လှန်သောကျောင်းသားတစ်ဦး။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်းများမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ကိုခင်မောင်အုန်း၊ ကိုသက်၊ ကိုဗဆွေလေးတို့ဖြစ်ကြပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာမောင်သာနီ၊ ကိုစိုးဝင်းမောင် (ABSDF ဥက္ကဋ္ဌ ရဲဘော်သဲကဲ၏ ဖခင်)၊ မြင်းခြံ ကိုအောင်သူ၊ ကိုမြတ်သူနှင့် ရဲဘော်စိုးသံချောင်း (လူထု) တို့ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အဆင့်မှာ ဆက်သားငယ်တစ်ယောက် အဆင့်မျှသာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဆရာကို စာတွေဖြင့် စတင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်မှာ တော့ကြာပါပြီ။ သိပ္ပံကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သမိုင်းနှင့် ပထဝီဝင်ကို ပို၍ တန်ဖိုးထား စိတ်ဝင်စားသော ကျွန်တော်သည် တရုတ် - မြန်မာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ရေးကာလ၊ ဘာသာစစ်ဆင်ရေး၏ စစ်တံခွန်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဆရာတာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရင်း၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်အခန်းဆက်ရေးသားခဲ့သော “ခါကာတိုခရီသည်” ဆောင်းပါးစုပါ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားဒေသနှင့် အရှေ့မြောက်နယ်စပ်မှ နယ်မြေပထဝီဝင်အခင်းအကျဉ်းနှင့် ထိုစဉ်က ပြည်မမှ မည်သူမှ မသိကြသေးသော တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုငယ်များနှင့် ယင်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုလေ့စရိုက်တို့ကို သိခွင့်ရရင်း ဆရာကို စာပေသမား စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမိရင်း၊ ကျေးဇူးတင်လေးစားခဲ့ရပါတော့သည်။

ထို့ပြင် ကရင်သူပုန်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံနေရသော မြန်မာတပ်မတော်မှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများကို ကယ်တင်သည့် စစ်ဆင်ရေးများကို အခြေခံထားသည့် ရန်ကုန်ဘာဆွေ၏ “ချီလေသော်လည်း” နှင့် “တိုက်ယူရသော မျက်ရည်တစ်ပေါက်” စသော မှတ်တမ်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရသောအခါ ဆရာမျူးသမိန်၏ ပုံရိပ်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် ပို၍ ပီပြင်ထင်ရှားလာပါသည်။

ထို့နောက် သူရေးသားသော “ရေဝိုးကြီးအကျဉ်းသား” နှင့် “..... ဘဝအတွေ့အကြုံများ” စသော စာအုပ်များကို ဖတ်ခွင့်ရသောအခါတွင်မူ သူ၏ စစ်ရေးစွမ်းရည်နှင့် စာပေစွမ်းရည်တို့ကို ပို၍ သိမြင်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမျူးသမိန်ကို “ရန်သူရာဇာသော လက်နက်ကြီးတစ်လက်” အဖြစ် နှမြောတသ၍ မဆုံးပါ။

သို့သော် အထက်တစ်နေရာတွင် တင်ပြခဲ့သလိုပင်၊ ထိုစဉ်က တပ်မတော်ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးအများစုမှာ စစ်ကိုင်းသားများ ချည်းဖြစ်လာသောအခါ၊ ထိုခေတ်က အာဏာရှင်ကာလ/ချုပ်ကြီးနောက်ကျောမလိုလားဟန်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် စစ်ကိုင်းသား တပ်မင်းကြီးများ၊ တပ်မှူးကြီးများသည် အများစုမှာ သံအမတ်ကြီးများအဖြစ် ချောင်းထိုးခံခဲ့ကြရပြီး အချို့မှာ အရပ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးဌာနများနှင့်

အသစ်စက်စက် ဆေးလိပ်တီအတွင်းတွင် ပါတီအလုပ်မှဆောင်များ
ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြကုန်၏။

ဤစီးရီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်နောင်၏ စကားတစ်ခွန်းမှာ
မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

“ဟ ... ငါ့တပ် တစ်တပ်လုံး စစ်ကိုင်းသားတွေချည်းပါထား
ထွ်” ဟု၏။

စစ်ကိုင်းသား ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း။ သံအမတ်ကြီးဟောင်း
(ကွယ်လွန်) သူတစ်ဦး၏ ပြောကြားချက်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့ကား ဗိုလ်နောင်အမျှ သစ္စာခံကြစမြဲပင်။
ချစ်ခင်ယုံကြည်ခဲ့ကြစမြဲပင်။

xxx

ဆရာမှူးသမိန်ကား။ ထိုသို့ ချောင်းထိုးခံခဲ့ရသော စစ်ကိုင်းသား
တပ်မှူးကြီးများထဲတွင် မပါဝင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုထက်ပိုဆိုးသော
ချောင်ပိတ်ဖမ်းခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။

မဆလပါတီ၏ ပထမဦးဆုံးသော အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး
ဘဝတွင် ဖြစ်ပါ၏။ ၁၉၆၄တွင် ကျပ်တစ်ရာတန်ငွေစက္ကူများကို
တရားမဝင် ကြေညာခြင်းအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို ဗိုလ်နောင်စား ပထမ
ဆုံးအကြိမ် လုပ်ကြံသောကာလက ဖြစ်ပါသည်။

ထိုငွေစက္ကူကိစ္စတွင် ရိုးသားမှုမရှိဟူသော စွဲချက်ဖြင့် အထွေ
ထွေအတွင်းရေးမှူးရာထူးမှ ထုတ်ပယ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်
ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်းမပြုခဲ့ပါ။ နောင်သော်
ဌာနတစ်ခုတွင် အထူးအရာရှိအဖြစ်ပင် ပြောင်းလဲခန့်ထားခဲ့ပြန်
သည်။ လှည့်ကွက်ကလပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်နောင်စားဟုခေါ်
သည်။ ဘာကြောင့်နည်း။

ထိုအဖြေကို ယခုမရှိကြတော့ပြီဖြစ်သော။ ဗိုလ်နောင်စားနှင့်
ဆရာမှူးသမိန်တို့နှစ်ဦးတည်းသာ သိကြပါလိမ့်မည်။ အမှန်တရား
ကား ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။

တချို့က ဆရာမှူးသမိန်သည် တပ်နှင့် မဆလပါတီကို
ခေါင်းခံကာကွယ်သွားခြင်းဟု သုံးသပ်ကြ၏။ အတွင်းသိတချို့ကမူ
သူသစ္စာခံ ချစ်မြတ်နိုးလှသော ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကာကွယ်သွား
ခြင်းဟုဆိုကြ၏။

ဘယ်ဟာ အမှန်တရားနည်း။ အမှန်တရားကား တမလွန်တွင်
ရောက်နေပါပြီ။

သို့သော် ဗိုလ်နောင်စား ကွယ်လွန်ခါနီးတွင်၊ သူရင်းနှီးချစ်ခင်
သော တပည့်ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ထမင်းစားပွဲတစ်ခု
လုပ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်နောင်စား၏ ထူးခြားသော ပြောစကားတစ်ခွန်း
ကို မောင်ချစ်လှိုင် (စာရေးဆရာ ကိုကိုမောင်ကြီး)က၊ ပြန်ရေးပြခဲ့
၏။ အများစု ဖတ်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ အမှန်တရား၏ သဲလွန်စတစ်ခု
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“စောမြင့်ရေး ငါ့သွားတယ်ကွာ” တဲ့ခင်ဗျား။
ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမှူးသမိန်သည်။ ဆရာပေါင်းများစွာ
ရှာသည်ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

xxx

ယခုအထိ ကျွန်တော် ရေးပြခဲ့သမျှ မှူးသမိန်လွမ်းချင်မှု
သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားမျှသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့သော “သက်ကြီးဝါကြီးများ၏ အတွေ့အကြုံ
နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါသည်။
ကဲ ... စာတွေ့ပြီးတော့ ကိုယ်တွေ့လာပါတော့မည် ခင်ဗျား။

xxx

ဆရာကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသည်မှာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ကျမှ ဖြစ်
ပါသည်။ ယခင်မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတည်းရှိခဲ့ရာ ၄၅ လမ်း၊ ဖိုးရာဇာ
ပုံနှိပ်တိုက်အပေါ်ထပ်ရှိ မဟေသီရုံးခန်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။ မဟေသီ
မဂ္ဂဇင်း၏ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ကိုခင်မောင်မြင့်၏ မိတ်ဆက် ပေးမှု
ကြောင့်ပင်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် မဟေသီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဗိုလ်မှူး
ကြီး သီဟသူရရှိသိမ်းနှင့်ပါ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို ဆက်ဆံသုံးနှုန်းမှုများကြောင့်
ကျွန်တော် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဖခင်အရွယ်ဖြစ်
သော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို “ဆရာမင်းသစ်”
ဟု ခေါ်ပြီး၊ “ခင်ဗျား - ကျွန်တော်” ဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ
ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်က ကျွန်တော့်ကို တိုတိုနဲ့လိုရင်း
ကို မိသောစကားတစ်ခွန်းကို ပြောခဲ့ပါသည်။

“မဟေသီဆိုတာ စစ်ကိုင်းမဂ္ဂဇင်းပဲဗျ။ ခင်ဗျားလည်း စစ်ကိုင်း
သားဆိုတော့၊ ဝိုင်းရံပေးကြပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ကတိပေးရန်မလိုပါ။ ခြုံချစ်စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ
အခိုင်အမာခံယူထားပြီဖြစ်ပါသည်။

စာရေးနည်း။ စာရေးကျသော်လည်း စာမူခများများရမှ စာမူ
ပေးလေ့ရှိသော ကျွန်တော့်တွင် မဟေသီနှင့် ပတ်သက်လျှင်မူ
စာမူခဆိုသောကိစ္စ ခေါင်းထဲမှာပင်မရှိပါ။ (မြန်မာနိုင်ငံသည်
စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများကို ကလေးမှန်းစီးပေးသလို စာမူ
ပေးနေသော စိတ်ပျက်ရွံ့ရှားဖွယ် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်ပါသည်။)

(သို့သော် စာမူခထက်များသော ငွေကြေးများကို ကြော်ငြာနှင့်
ဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံနှင့် ငွေကိုငါ၊ စာရင်းကိုင်ဖြစ်သူ မဥမ္မာစိုး (ဗိုလ်မှူး
ကြီးစိုးသိမ်း၏ သမီး) ထံမှ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆပ်သောနည်းလမ်း
ဖြင့် ချေးယူလေ့ရှိပါသည်။ ဝိုင်းတယ်နော်၊ ဟဲ ... ဟဲ)

သို့ဖြင့်၊ မဟေသီသည် ကျွန်တော်၏ စားအိမ်၊ သောက်အိမ်
ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ သို့သော် မဟေသီအပေါ် ကျွန်တော်၏ ပြန်
လည်ပေးဆပ်မှုများကား နည်းပါးလှပါ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မဟေသီ
တွင် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သော၊ ကျွန်တော်ဂုဏ်ယူသော၊ လူကြိုက်များ
သည်ဟု (ဆိုကြသော) အလုပ်နှစ်ခုရှိပါသည်။

ပထမအလုပ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အကြံပြုချက်အရ ဆရာမှူး
သမိန်နှင့် ဆရာခင်မောင်မြင့်တို့ တိုက်တွန်းအားပေးမှုကြောင့်၊ ခန့်
ရှည်၊ ခရီးတိုပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံသွားလာလေ့ရှိသော စာရေး

ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော၊ နယ်ကလောင် နှင့် စာပေအင်တာဗျူးများ ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်သိသမျှ ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှမှာ ...

မော်လမြိုင်ကျွန်း၊ ဘိုကလေးစာပေသမားများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့

“စာပေတော်ဝင်စွန်း - လေဖန်ရေးကျွန်းသီလီ”

နွေလေး အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်ငယ်များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော

“ချစ်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်းပျားလို့ ဆိုလိုက်ချင်တယ်”

ဇယ်၊ ကျောင်းကုန်းစာပေသမားများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော “ငဝ်

တစ်ခု ကာရန်တိုင်းခတ်သံများ”

နုဆယ်စာပေသမားများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော “အုပ်စွဲပျံသန်း

ချစ်တစ်ခု စာလွှမ်းငှက်များ”

မြစ်ကြီးနား စာပေသမားများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော “ဥတ္တရလမ်း

(အမည်မမှတ်မီ) တို့ကို ...

ခရီးသွား ဝတ္ထုဆောင်းပါးပုံစံဖြင့် ရေးမိသဖြင့် ပင်ပန်းလှပါ

ဦးငွေရော လူရောပင်ပန်းလှပါသည်။ လူကြိုက်များသည်

ချီးမွမ်းကြောင့်) မဟေသီကလည်း ဆက်ရေးစေလိုပါသည်။

စာပေသမားများကလည်း တောင်းဆိုကြပါသည်။ ထိုစဉ်က

ဆောင်ရှင်လေးတို့သည် ယနေ့စာပေလောကတွင် ဆရာအဆူ

မြင့်နေကြပါပြီ။

သို့သော် ခရီးသွားရန် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်တော့ပါ။ မဟေသီ

ဦးငွေကလုပ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲက စိုက်ရပေါင်း

ချစ်ပြီး အဓိကအချက်ကား ယခင်ကာလကဲ့သို့ စာပေသမား

အင်အားကောင်းသော နယ်မြေဒေသများ များများစားစားမရှိခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

နုတ်ယအလုပ်တစ်ခုမှာ၊ ၁၉၆၆မှ ယနေ့ထိ ကျွန်တော် ဖြတ်

ခဲ့သော စာပေခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် ကွယ်လွန်

သူ စာပေအနုပညာရှင်များ၏ လွမ်းတဖွယ်များကို အောက်မေ့

တတ်ချက် (memoirs) များအဖြစ်၊ မဟေသီတွင် ယခင် ၂နှစ်

ခဏအထိ လစဉ်ပြန်ရေးဖြစ်သော “လွမ်းရတဲ့သူတွေ” ဖြစ်ပါ

သည်။

လွမ်းရတဲ့သူတွေ အမှတ် ၁ မှ ၁၀ ထိ၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်

သစ်မှလည်းကောင်း၊ လွမ်းရတဲ့သူတွေ အမှတ် ၁၁ မှ ၁၉ မင်းသိင်္ခ

အထိ၊ နှစ်စာအုပ်တိုက်မှလည်းကောင်း၊ အကြိမ်ကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ ရပါ

သည်။

“ဆရာမင်းသစ်၊ နောက်လ လွမ်းရတဲ့သူတွေက ဘယ်သူလဲ

ဟု တဖွေသတိပေး မေးလေ့ရှိသော ဆရာမူးသမီးနှင့် ဗိုလ်မှူး

ဦးခိုသိမ်း၊ ချော့ကာတစ်လီ၊ ခြောက်ကာတစ်လှည့်ဖြင့် ကျွန်တော်

သို့မဟုတ် ထုတ်ဝေမှုတစ်ကြိမ်သော လက်ရှိ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံ

အယ်ဒီတာ ဆရာဝင်သူရနှင့် မဟေသီ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ

ဆရာမင်းသစ်တို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း နောင်မှ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

နောက်လိုက်တဲ့ မင်းသစ် နော်။

ထိုနောက်ပိုင်း၊ ပြင်ဦးလွင်နှင့် စစ်ကိုင်းသို့ ကျွန်တော်ပြောင်း
ရွှေနေထိုင်သောအခါ မဟေသီအပါအဝင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်အားလုံး
တွင် ကျွန်တော်စာမရေးဖြစ်တော့ပါ။ ပျင်းတာရော၊ ဖျင်းတာရော၊
စိစစ်ရေးကို စိတ်ချဉ်ပေါက်နေတာလည်း ပါပါသည်။

ထို့အတွက် တွေ့တိုင်းစာပြန်ရေးရန်၊ မာန်မဲကြိမ်းမောင်း
တိုက်တွန်းသူမှာ “ခေါ်ခေါ် လူထုခေါ်အာ”

စစ်ကိုင်းတွင်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိခိုက် လေအေးအေးလေးဖြင့်
ဆုံးမသွားသူမှာ ဆရာမူးသမီး။

ထိုနေ့က ဆရာတို့ ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသော စစ်ကိုင်း တောင်
ရိုး မူလရေစက်ဟောင်းကြီးကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေကြစဉ်၊ ဆရာ
မူးသမီးက စစ်ကိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို စကားတစ်ခွန်းပြောပါသည်။

“ဟေ့လူတွေ...၊ စစ်ကိုင်းမှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ရောက်
နေတယ်ဗျ။ ကိုမင်းသစ်တဲ့။ စစ်ကိုင်းသားပါ။ ရေးစရာ၊ သားစရာရှိရင်
သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းကြ”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ နောက်နားက လူအုပ်ထဲမှာ ပုန်း
နေသော ကျွန်တော်မှာ မနေသာတော့။

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် အခုရောက်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်အသံကြားတော့၊ သူ့နောက်က ဂေါပကများ၊ မြို့မိ
မြို့ဖများက ကျွန်တော်ကို ထူးဆန်းသော ဂြိုဟ်သားတစ်ကောင်လို
လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက စကားဆက်သည်။

“ဆရာမင်းသစ်ရာ၊ ခင်ဗျားအတော်နေနိုင်တဲ့သူ။ မဟေသီကို
လည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်၊ ဘာစာမူလည်းမရေး၊ ကိုယ့်အရည်
အချင်းကို ကိုယ်ဖြန့်တီးပစ်နေတာပဲဗျ။ ဘယ်မှာနေနေ စာတော့
ရေးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ထိုမျှသာ ကျွန်တော်ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဖြေတတ်ခဲ့ပါသည်။
သို့သော် သုဂတိဘုံတစ်နေရာမှ ဆရာမူးသမီးအား ဤရှုထောင့်တွင်
ကျင်လည်နေရရာဆဲဖြစ်သော မောင်မင်းသစ်က၊ စကားလေး
တစ်ခွန်းလောက်တော့ မဝံ့မရဲ ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကနေ့မြန်မာပြည်လိုပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဖြန့်တီးနေဆဲပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်”

အလွမ်းဂါရဝဖြင့်
တူမောင်
မင်းသစ်

Mahaythi Cartoon

ခဏ်းလုပ်ပုံတွေက
ရှက်တတ်ရင် မျက်နှာ
ခါးနဲ့ လှီး ပစ်ဖို့
ကောင်းတယ်

ဟဲ့! ကို
မိလ္လာ ပျံ့မှတ်မိ
ခဏ်း ပလတ်စတစ်
ဆင်ရုံ လုပ်မှာ
ပေါ့!

လရောင် တမ်းချင်း ပေါက်ကွဲ သံစဉ်

ကောင်းကင်ပြာ

အနုပညာနယ်မှ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူတို့၏ လူသိနည်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်
တောင်းသော ဘဝအဖြစ်အပျက်များ (Little-known facts) များကို “မဟေသီ” မဂ္ဂဇင်း
ချက်နာများမှနေ၍ ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့ထံမှ ကမ္ဘာကြီး
များများပေးပြီး ကမ္ဘာကြီးထံမှ မိမိတို့အတ္တအကျိုးစီးပွားအတွက် နည်းနည်းကလေး
တောင်းမှ ယူမသွားလိုကြသော ကမ္ဘာကျော်အနုပညာရှင်ကြီးတို့၏ ဘဝအတွင်းက
တေးစားအတုယူဖွယ်ရာ (သို့မဟုတ်) ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာ (သို့မဟုတ်) ဆိုနှင့်
ကြကွဲဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေတူးဆွပြီး စာဖတ်သူထံ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလတွင် ရော့ခ်ဂီတ၏ အစ၊ ပေါက်ကွဲဂီတများဖြင့် လောကသစ်ကို ဖန်ဆင်း
သူ လုစ်ဝစ်ဗန် ဘီသိုဗင်၏ (Ludwing van Beethoven 1770-1827) ဘဝအတွင်းမှ
စိတ်ဝင်စားဖွယ် (Hight light) တချို့ကို တင်ပြချင်ပါသည်။

ဂီတပညာအရာတွင် အလွန်ပါရမီထူးသော ပညာရှင်ကြီးအဖြစ် “ဘီသိုဗင်” ကို
လောကကြီးက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ထိုကမ္ဘာကျော် ဂီတပညာရှင်ကို ဂျာမနီ
ဘွန်း (Bonn) ဗြိတိတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ “ဘီသိုဗင်” ကို မွေးဖွားရာ “ဘွန်း” (Bonn)

မြို့သည် အလွန်လှပသော ဂိုဏ်းမြစ်ကမ်းနားပေါ်
တွင် တည်ရှိသည်။ ဘီသိုဗင်ဆိုသော အမည်မှာ
ဖလန်ဒါဘာသာစကားအားဖြင့် “စားသုံးဖွယ်
သစ်သီးဝလံ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ချိုရိုးအား
ဖြင့် ဘီသိုဗင်၏ အဘိုးနှင့် အဖေတို့သည် ပညာ
သင်္ဂြိုဟ်ပညာရှင်များ (Professional musician)
ဖြစ်ကြသည်။ မိခင်မှာလည်း နန်းတွင်းစားတော်
ကချုပ်၏ သမီးဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဘီသိုဗင်၏ မိသားစုနေ့စဉ်
ဘဝမှာ အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည်
တော့ မဟုတ်ပါ။ နန်းတွင်းဂီတလစာဖြင့် မိသားစု
စာဝတ်နေရေး မပူလှသောအခါ အဘိုးဖြစ်သူ
နန်းတွင်းဂီတပညာရှင် လုစ်ဝစ်သည် တစ်ဖက်
တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေရှာသောအားဖြင့် အိမ်တွင်
အရက်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ ထိုသို့ အရက်ဆိုင်ဖွင့်ခြင်း
ကြောင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတော်အသင့်
ပြည့်စုံခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မိသားစုဘဝ ပျော်
ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကိုတော့ များစွာပင် ထိခိုက်ခဲ့ရ
သည်။ ဘီသိုဗင်၏ အတွေးဖြစ်သူ မာရီယာနှင့်
အဖေဟန်တို့မှာ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်သွား
ခဲ့ကြသည်။ ဤကြောင့်သော မိသားစုဘဝတွင်
ဘီသိုဗင် လူလားမြောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။
ဘီသိုဗင်သည် အရက်သမားဖခင်၏ ကြမ်းတမ်း
ရက်စက်သော သင်ကြားမှုအောက်တွင် စန္ဒရား
ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီ
အတွက် ဘီသိုဗင် ကလေးဘဝက စန္ဒရားခုံရှေ့
တွင် အကြိမ်ကြိမ် တီးတိုင်းကြွေးခဲ့ရသည်။ ဘီ
နစ်သားအရွယ် မိခင်ဆုံးတော့ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ
ယစ်ထုပ်ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီး မိသားစုဘဝရန်
ကို မထမ်းဆောင်နိုင်တော့။ လူငယ်ကလေး
တစ်ဦးမျှသာ ရှိသေးသော ဘီသိုဗင်က မိသားစု
ဝန်ကို သယ်ဝါးပြီး နန်းတွင်းဂီတနယ်သို့ တိုးဝင်ခဲ့ရ
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘီသိုဗင်၏အကြောင်းကို
အထူးပြုလေ့လာသူ (ဘီသိုဗင်စပါယ်ရှယ်လစ်)
များက “အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်နိုင်သော
သူဂီတသည် အဆိုးဆုံးအကွဲတရား၏ ရောင်မြန်
ဟပ်ချက်များဖြစ်သည်” ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။
သူ၏ ပေါက်ကွဲဂီတသည် သူ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ
ဘဝကို အခြေခံသည်ဟုဆိုသည်။ ဘီသိုဗင်၏
ထိုပေါက်ကွဲဂီတသည် ရော့ခ်ဂီတ၏ အစဖြစ်ပြီး
“ရော့ခ်” ဟူသော စကားဂီတအမျိုးအစား မူလ
သေးမီ နှစ် ၂၀၀လောက်ကတည်းက ဂီတ

ကွဲနာကျင် ဂီတအမျိုးအစားကို စမ်းသပ်တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ သူ၏ ထိုကမ္ဘာကျော်ပေါက်ကွဲသံစဉ်များကို သူ၏ အကြားအာရုံများ ချို့တဲ့ပြီး နာကျင်ခံခက်သော ဘဝကာလများ၌ ရေးစပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘီသိုဗင်က ...

“ဒီဘဝကြီးထဲ ကျွန်တော် ရောက်လာတာ မျှော်ရှင်တဲ့ဘဝကို ခံစားဖို့မဟုတ်ဘူး။ ခမ်းနားတဲ့ လက်ရာကို ဖန်တီးဖို့သာ ဖြစ်တယ်” ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကမာကောင်က ပုလဲလုံးများကို ရင်ကွီခံ ဥဇွဲရသလို၊ ဂီတကို မျက်ရည်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့သူ ဘီသိုဗင်သည် သူ့ဂီတအပေါ်၌ အလွန်တန်ဖိုးထားပြီး အလွန်လည်းမာနကြီးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“တစ်နေ့ ဗီယင်နာ၏ အကြီးဆုံးတတ်ရုံကြီး “အန်ဒါဝိန်း” ၌ သူ၏ ဆင်ဖိုနိုကို တင်ဆက်သည်။ ဂီတကို တင်ဆက်ပြီးနောက် နားနေခန်း၌ ဘီသိုဗင်အနားယူနေစဉ် လစ်ပစ်ဂီတဂျာနယ်မှ ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးရှင် “စတီဗင်” ဝင်လာသည်။

စတီဗင်က ဘီသိုဗင်လက်ရာမှာ စိတ်ကူးကောင်းသော်လည်း ဝေဖန်စရာတွေ အနည်းငယ်ရှိနေကြောင်း၊ ၎င်းအားနည်းချက်များကို ပြင်လိုက်ပါက ပိုကောင်းလာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုသည်။ ဒီတော့ ဘီသိုဗင်က ကိုယ့်လောက်မှ မဖန်တီးတတ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို နားမထောင်ချင်ဘူးဟု ငြင်းဆိုလိုက်ရာ ဝေဖန်ရေးဆရာစတီဗင်က ရှက်ရွံ့သွားသော်လည်း အရှက်ပြေစကား ထပ်ဆိုသည်။

“မောင်ရင်အနေနဲ့ ဘယ်လိုဝေဖန်ချက်မျိုးမှ လက်ခံနိုင်မှာလဲ”

ဘီသိုဗင်က နားနေဆောင်မှ စန္ဒရာကို လက်သွီးထိုးပြပြီး..

“စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခင်ဗျားဝေဖန်ချင်တာတွေကို အဲဒီစန္ဒရာနဲ့ တီးပြသွား။ အဲဒါဆို ကျုပ်လက်ခံနိုင်မယ်” ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ ဝေဖန်ရေးစကားများ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါကလည်း ဂီတဝေဖန်ရေးသမား တစ်ယောက်ကို “ငါ့ရဲ့ ဒီဂီတတွေက မင်းတို့အတွက်မဟုတ်။ နောက်တစ်ခေတ်အတွက်” ဟု၍ ဟောက်ထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဤတွင် ပြင်သစ်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံဘီနာပတ်အပေါ် ဘီသိုဗင်၏ သဘောထားကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပို တင်ပြပါဦးမည်။ ဘီသိုဗင်သည် သူ၏ တတိယမြောက် ဆင်ဖိုနိုအတွက် ရည်စူးပြီး ဖော်ကျူးဖို့ အထိုက်တန်ဆံ့သူမှာ နပိုလီယံဖြစ်ရမည်ဟု သူက ယူဆထားသည်။ ထိုစဉ်က နပိုလီယံကို ဘုရင်ခေတ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ပြည်သူ့သမ္မတ ဦးစီးသောခေတ်ကို ဆောင်ကျဉ်းလာသူအဖြစ် မှတ်ယူလေးစားနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ချစ်သူ ဂူလီယက်တာကြောင့် ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ရင်မှာပိုက်ထွေးရင်းမှ ထိုတတိယဆင်ဖိုနိုကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ရေးစပ်ခဲ့သည်။ ၁၈၀၄ ခုနှစ် ဇွေဦးကာလလောက်တွင် ပြီးစီးသွားသည်။ များမကြာမီ နပိုလီယံက ဧကရာဇ်ဘွဲ့ကို ခံယူလိုက်ကြောင်း သတင်းကို တပည့်ဖြစ်သူ “ရိစ်”က ဘီသိုဗင်

ထံသို့ယူဆောင်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ။ သူက သမ္မတစနစ်ကို ထောက်ခံသူတွေ မနာလိုသူတွေရဲ့စကားတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ကန့်ကွက်ပြောဆိုခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ထိုသတင်းအမှန်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာထဲပါလာသည့်အခါတွင်တော့ ဘီသိုဗင်မှာ ယမ်းပုံမီးကျသလိုဖြစ်ပြီး “ဘီနာပတ်” ဟုရေးထားသော ပထမဆုံးစာမျက်နှာကို ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ကာ နှုတ်မှလည်း “နပိုလီယံဘီနာပတ် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါထားလည်း နိုင်ငံရေးကြွေးကြော်စကားတွေနဲ့ လုပ်စားသွားတဲ့ အာဏာရှင်တစ်ယောက်ပါလား” ဟု ဆိုမြည်လေသည်။

ထို့နောက် မကြာမီ ကာလတွင် ထိုတတိယဆင်ဖိုနိုကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန်၊ ဘရိုက်ကောင်နှင့် ဟက်တယ်ပုံနှိပ်တိုက်မှ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးရောက်လာကြသည်။ ထိုထုတ်ဝေသူ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက ထိုတတိယ ဆင်ဖိုနိုကို “နပိုလီယံ” အမည်တပ်ပြီး ထုတ်ဝေချင်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ နပိုလီယံ၏အမည် ဟိုးဟိုးကျော်နေခိုက်မို့ အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်၍ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘီသိုဗင်က လက်မခံ...

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တော့ကို နှားဝယ်သလို ဈေးဆစ်နေကြတာလား။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ရောင်းမယ့် နှားကို ကျုပ်ပေးချင်တဲ့ နာမည်ပေးမယ်ဗျာ” ဟု ခတ်ပြတ်ပြတ် ဆိုလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီဆင်ဖိုနိုကို ဘာအမည်ပြောင်းပြီး ပေးထားပါသလဲ” ဟု ဘရိုက်ကောင်က မေးလိုက်၏။

“အီရိုဂီကာ (Eroica) လို့ ကျုပ်ပေးထားတယ်”

“အီရိုဂီကာ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျာ”

“အီရိုဂီကာ ဆိုတာ အသက်ရှင်လျက် ဝိညာဉ်ပျောက်နေမှုကို ဆိုလိုတာပဲ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ထုတ်ဝေသူတို့ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤတွင် တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို မင်းသားလစ်နောင်းစကီးနို ဘီသိုဗင်၏ အကြောင်းကိုလည်း တင်ပြပါဦးမည်။ မင်းသားလစ်နောင်းစကီးနှင့် ကြင်ရာတော်တို့သည် ဘီသိုဗင်နှင့် လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူများဖြစ်သည်။ မင်းသားနှင့် ကြင်ရာတော်တို့သည် ဘီသိုဗင်၏ ဂီတပညာအပေါ် အလွန်တန်ဖိုးထား လေးစားသူများ ဖြစ်သဖြင့် တစ်နှစ်လျှင် ဖလော့ရင်ငွေ ၆၀၀ နှစ်စဉ် ထောက်ပံ့မှုများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုငွေအထောက်အပံ့ဖြင့် ဗြိတိသျှတွင် အိမ်တစ်ဆူ ငှားနေနိုင်သည်။ စန္ဒရာလည်း ဝယ်နိုင်သည်။ စန္ဒရာသည်တန်းဖွင့်၍ ဧည့်ခံပွဲဂီတပွဲများလည်း ပုံမှန်ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ဆိုရသော် မင်းသားသည် ဘီသိုဗင်အပေါ် ကျေးဇူးများသူဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

နပိုလီယံ၏ ပြင်သစ်တပ်သည် ဗီယင်နာမြို့ကြီးကို အထွတ်တကူသိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မင်းသား၏ ဆီလက်ဆီယန်ရဲတိုက်ကြီးလည်း ပြင်သစ်တွေက သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။ ဘီသိုဗင်သည် သား၏ လက်ရှိအခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် မင်းသားထံသို့ သွားခဲ့လေသည်။ သို့သော် မင်းသားမှာ ပြင်သစ်ဇာနည်များ အလွမ်းသင့်အောင် ပေါင်းတတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရဲတိုက်မှုမှ အခြေအနေမပျက် နေခွင့်ရနေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မင်းသားက ပြင်သစ်များနှင့် ဖဲကစားနေသည်။
 “ဘီသိုဗင်ကိုမြင်သောအခါ ထလာပြီး ‘ဟော့ဒါ ဘီသိုဗင်တဲ့၊ စန္ဒရား
 သရာ ဂီတစာဆို တစ်ဦးပါ’ ဟူ၍ ပြင်သစ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။
 ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်က အရက်ခွက်ကို ဆရင်း စန္ဒရားတီးပြဖျော်ဖြေပေး
 တောင်းဆိုတော့သည်။ အာဏာရှင် နပိုလီယံနှင့် ပြင်သစ်များ
 အပေါ် မုန်းတီးနေသော ဘီသိုဗင်က “ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျုပ်က
 ဆိုပြောရသမား မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောကာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။
 သို့သော် ဧည့်သည်များအပေါ် အားနာသွားသလို ဘီသိုဗင်အတွက်
 ငည်း လွန်စွာအစိုးရိမ်ပိုသွားမိသဖြင့် ပရိယာယ်စွဲကား...”

“ဟေ့ကောင်၊ အရာရှိမင်းတွေ တောင်းဆိုတာကို လိုက်လျော
 ချစ်လေကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းကိုငါ့ရိုက်မှာ ထိတ်တုံးခတ်
 ခုတ်မယ်”

ပြင်သစ်စစ်သားများက ထရယ်ကြ၏။ ဘီသိုဗင်မှာ အံ့အားသင့်
 ချီးမြှင့် ရှက်လည်း အလွန်ရှက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အံ့ကြိတ်ပြီး
 နှုတ်အနားကို ရောက်သည်နှင့် အဖုံးကို ဝန်းခနဲဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်
 ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ တစ်ရိပ်တိုးထွက်သွား၏။ မင်းသားနှင့် ပြင်သစ်
 အရာရှိများမှာ မှတ်တက်မိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သုံးမိုင်ခန့်ဝေး
 သော ရွာကလေး တစ်ရွာရောက်မှ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်
 ဆုတ်တည်းခိုပြီး မင်းသားထံ စာတစ်စောင်လှမ်းရေးလိုက်သည်။
 သရာ...

“မင်းသား၊ အသင်ဟာ အခွင့်အရေးနှင့် ချိုးရိုးကြောင့် မင်းသား
 ဖြစ်လာတာပါ။ သင်ဘာလဲ၊ သင်ဟာ မတော်တဆ မွေးဖွားခြတ်သန်း
 သောသူဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဘာလဲ၊ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကြိုးပမ်းမှုတွေနဲ့
 ကိုယ်ဖြစ်သန်းနေတာပဲ။ မင်းသားတွေ ထောင်ပေါင်းများစွာချီပြီး
 နှိပ်နှိပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘီသိုဗင်ဆိုတာကတော့ တစ်ယောက်တည်း
 ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

ဂီတပညာအပေါ် ဘီသိုဗင် မည်မျှတန်ဖိုးထားပြီး မည်မျှမာနကြီး
 ကြောင်းကို ဤမျှနှင့်ပင် ခန့်မှန်းကြည့်၍ ရပါသည်။ ဘီသိုဗင်၏
 ဧည့်သည်များ အချိုးသမီးများသည်။ ဘီသိုဗင်တို့ခေတ်က ဂုဏ်သရေ
 အချိုးသမီးတိုင်းသည် စန္ဒရားပညာကို သင်ယူခြင်းဖြင့် မိမိ၏
 ဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်သောခေတ်ဖြစ်သည်။ ထိုဂုဏ်သရေရှိ
 ချိုးသမီးတပည့်များနှင့် နေ့စဉ်ထိတွေ့နေရသော်လည်း ဘီသိုဗင်
 သရာ မိန်းမမရရာဘဲ ချစ်ကံခေသျှကြီး ဖြစ်နေရရှာသည်။

တကယ်တော့လည်း ဘီသိုဗင် ရည်ရွယ်ရည်မှန်းခဲ့သည့်
 နိဗ္ဗာန်လေးပါးဦးပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ မေတ္တာပန္နက်မစိုက်ထူနိုင်ခဲ့ခြင်း
 တော့ နှလုံးသားလမ်းကြောင်းတွင် “ကျွန်း” ခံနေ၍ဟူသော ဆိုရ
 သောတော့မည်။

သူ့အသက် ၄၀ ဝန်းကျင်ခန့်က ကဗျာဆရာမ ဖရန်နစ်ဘက်တီ
 ဘရန်တို၏ မေတ္တာကို ရရန်အခွင့်အလမ်းရှိခဲ့သော်လည်း
 သောဆရာမမှာ ဘီသိုဗင် ချစ်ခင်ရသော မိတ်ဆွေကမ္ဘာကျော်
 ဆရာကြီး “ဂိုထေး” (Goeth 1749-1832) နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း
 နှိပ်နေသဖြင့်ကြောင်း သိလိုက်ရပြီးနောက် လမ်းခွဲခဲ့ရပြန်သည်။

တကယ်တော့ ဘီသိုဗင်၏ ချစ်ဦးသူမှာ “ဂူလီယက်တာ
 ယောဒီ” ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မိန်းကလေးမှာ အသက် ၁၆ နှစ်

အရွယ်သာ ရှိသေးပြီး ဂုဏ်အရှိန်အဝါကြီးမားလွန်းသော အသိုင်း
 အဝိုင်းမှ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘက် ဂုဏ်
 သိက္ခာများကို ထောက်ထားပြီး တိုးတိတ်စွာ ခိုး၍ချစ်ရသော ချစ်သူ
 လေးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးကလည်း ဘီသိုဗင်ကို လေးစားစိတ်ဖြင့်
 ပြန်ချစ်ခဲ့သည်။ လရေရေအောက်တွင် ဘီသိုဗင်က သူမကို ချစ်ရေး
 ဆိုစဉ်တစ်ညက ဘီသိုဗင်၏ ပါးကို ဖျတ်ခနဲနှမ်းကာ အပြေပေး၍
 ထွက်ပြေးသွားသူကလေးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အနမ်းဖြင့် ချစ်ကြောင်း
 ဖွင့်ပြခဲ့သူကလေးကို မိမိကလည်း ဂီတဖြင့် ပြဆိုမည်ဟု ဘီသိုဗင်
 စိတ်ထဲ တေးထားပြီး အချစ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ကျီတ်၍ ရေးစပ်ခဲ့
 သည်။ ဤသို့ဖြင့် လရောင်ဆိုနာတာ (Moon Light Sonata 1801)
 အမည်ရှိ ကမ္ဘာကျော်တေးသွားတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

သို့သော် ချစ်ဦးသူနှင့် ပေါင်းဖက်ခွင့်တော့ မရခဲ့ရှာပါ။ မိဘများ
 က “ဂူလီယက်တာ” အား “မြို့စားဂယ်လန်ဘတ်” နှင့် အတင်း
 အကျပ်ပေးစားလိုက်ကြသောကြောင့် ချစ်သူလမ်းခွဲဖြစ်ကြရသည်။
 ထိုညက ဘီသိုဗင်သည် ဆိုနဲငြေကြွစွာ မေးခဲ့သည်။

“မင်းမယ်ဘုရားတို့ရဲ့ စိစဉ်မှုကို မင်း...မင်းကကော လက်ခံ
 လိုက်ပြီလား အချစ်ရယ်” မေးတော့ ဂူလီယက်တာက...

“ကျွန်မရဲတာဝမှာ ကိုယ်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ခဲ့တာဆိုလို့ ဆရာ
 ကို ချစ်ခဲ့တာပဲရှိပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ” ဟု
 ငိုရိုက်၍ဆိုသည်။

“ကိုယ်ဘဝမှာလည်း မပိုင်ဆိုင်ရမှန်းသိပေမယ့် ပိုင်ချင်ခဲ့တာ
 ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါပဲကွယ်”

သူတို့ လရောင်အောက်မှာ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းကာလများ၌ ဘီသိုဗင်သည် သူ၏ချစ်ဦးသူလေး
 အတွက်ရေးစပ်ခဲ့သော “လရောင်ဆိုနာတာ” ကို စန္ဒရားဖြင့် တီးခတ်
 မိလေတိုင်း ပါးပြင်ထက်က အနမ်းဖွဖွကို သတိရသည်။ ချစ်ခဲ့ညက
 “လ” ကိုတမ်းတသည်။ လမ်းခွဲညက “လ” ကိုလည်းလွမ်းရသည်။
 အကြင်နာလွန်းသောလရောင်၊ အလွမ်းဝေသော လရောင်၊ လရောင်
 သည် မရိုင်းပျူ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တို့ထိန်းသံ၊ လရောင်ထံမှ
 ကြားရသည်။ သစ်ပင်၊ သစ်ခက်၊ သစ်ရွက်တွေပေါ် “လ” ရောင်
 ကျရောက်နေပုံက တိုရှုံ ထိရုံ ဖွဖွကလေးနုနုရှိနေသည်ပုံ၊ ထို
 အာရုံရိပ်များကို စန္ဒရားဖြင့် တီးတီးဖွဖွ တီးခတ်ကြည့်မိလေတိုင်း
 လရောင်၏ တီးတီးငိုသံကို ဖွဖွကြားရသည်။

“ဪ... ရော်ရွက်တွေ ကြွေသလို သိမ်ငယ်တီးတီးခေါ်သံ
 မင်းမကြားလေရောသလား” လို့ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကြီး အော်ဟစ်
 နေသူ လူတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းများကလည်း “လ” ရောင်အောက်
 မှာ စိုစွတ်လို့...။ ။

* * *

ကောင်းကင်ပြာ

- ကိုးကားကျမ်းများ
- ၁။ လုဒ်ဝစ်ဗန် ဘီသိုဗင်၊ ဇေါက်တာသန်းထွန်း
(ကျော်စွာ ၁၀၀ မှ)
 - ၂။ ကမ္ဘာသစ်ရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် ဘီသိုဗင်၊ ရန်နောင်ဦး
 - ၃။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအဘိဓာန်၊ ခုတွဲ၊ မေးဇာမင်ထွန်း
 - ၄။ DICTIONARY OF THE ARTS

အကြမ်းဖက်ရင် သမ္မတစောင်စောင်ကျနိုင်တယ်

ထက်ကျော်

သမ္မတဆိုတာ နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ အလွန်အရေးပါအရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါပဲ။ သူ့မှာ အာဏာတွေ၊ ပါဝါတွေ၊ ဘာတွေ၊ ညာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ လက်ညှိုးထောင်ရင် ခေါင်းညိတ်ကြမယ်၊ မျိုးကြီးမတ်ရာလို လူမျိုးတွေလည်း သူ့အနားမှာ ရှိကြတယ်။ ရောက်တတ်ရာရာ အကြံတွေကို ရမ်းကြိတ်မှန်းကြိတ်ပြီး အကြံပေးတတ်တဲ့ တတ်ယောင်ကား အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ မပြည့်ဝမှုတွေကြောင့် တစ်ခါတလေမှာ သမ္မတဟာ အကြမ်းဖက်သမ္မတ ဖြစ်သွားရတာတွေရှိတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကျိုးအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အကြမ်းဖက်သမား သမ္မတတွေ၊ ဝန်ကြီးချုပ်တွေအများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အာဏာရှင် အစိုးရတွေလက်ထက်မှာ အကြမ်းဖက်တယ်ဆိုတာက ထမင်းစား၊ ရေသောက်လောက်သာ သဘောထားကြပေမယ့် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွေ၊ ဒီမိုကရေစီတစ်ပိုင်းနိုင်ငံတွေမှာလည်း တွေ့ရတာမျိုးတွေရှိတယ်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဆိုတာကို စာဖတ်သူတွေ နားလည်ကြပေမယ့် ဒီမိုကရေစီတစ်ပိုင်းနိုင်ငံဆိုတာကိုတော့ နားလည်ရခက်နေလိမ့်မယ်။

ဒီမိုကရေစီ တစ်ပိုင်းနိုင်ငံဆိုတာ ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း နိုင်ငံမျိုးပါ။ အာဏာရှင်စနစ်ကျင့်သုံးရာက လူထုရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားက ဒီမိုကရေစီကို လိုလားနေလေတော့ ဒီမိုကရေစီ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ပြီး ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံလုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိုကရေစီ စစ်စစ်နိုင်ငံတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်းနိုင်ငံ၊ တစ်ခါတလေ ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေးတွေကို ဗန်းပြတတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ အာဏာရှင်လူထွက်တွေမို့ ရိုက်ဟာ၊ နှက်ဟာ၊ ဖမ်းဟာ၊ ဆီးဟာနဲ့ အကြမ်းဖက်တတ်တယ်။

အိန္ဒိယသမ္မတရာထ်မှာ မော်လဒိုက်ကျွန်းစုနိုင်ငံရှိတယ်။ မော်လဒိုက်သမ္မတနိုင်ငံတဲ့။ အဲဒီနိုင်ငံမှာ အများရဲ့ဆန္ဒအရ ဒီမိုကရေစီ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ အာဏာရှင်ဟောင်း “မူမွန်းအပ္ပဒူဂေယွန်း” ရဲ့ နှစ်သုံးဆယ်လောက်ကြာတဲ့ အုပ်ချုပ်တာလည်း ပြီးဆုံးခဲ့တယ်။ MDF လို့ ခေါ်တဲ့ မော်လဒိုက်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဟာ အာဏာရခဲ့တယ်။ “နာရက်” ဆိုတဲ့ အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ဟာ

သမ္မတဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ သမ္မတသက်တမ်းက ခြောက်ပတ်လောက်ပဲ။

၂၀၁၂ ခုနှစ်တုန်းက သမ္မတဖြစ်နေချိန်မှာ တရားသူကြီးတစ်ဦး အမိန့်ထုတ်ခဲ့တာဟာ လုံးဝမှားယွင်း အပြစ်ရှိတယ် ဆိုပြီး လက်ရှိတရားသူကြီးသုံးဦးက တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ် ပြီး သမ္မတကို ထောင်ဒဏ် ၁၃ နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့တယ်လို့ သိရ တယ်။ ဒီမိုကရေစီ ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း နိုင်ငံပီပီ အာဏာရှင် နာမည် အရာရာ ချုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေလေတော့ အတိုက်အခံ သိပ်ဆောင်တစ်ဖြစ်လဲ သမ္မတဟာ ထောင်ဒဏ် ၁၃ နှစ်ကျသွားခဲ့ တယ်။ ဘာဖြစ်ဦးမလဲတော့ မသိပါဘူး။

နှစ်အတော်ကြာ အကြမ်းဖက်အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ အာဏာရှင်ဟောင်း သူ့ရဲ့ စနက်နဲ့ လက်ရှိသမ္မတဟာ အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ ထောင်ကျခံနေရ ခဲ့ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အတော်စဉ်းစားရခက်တယ်။ အကြမ်း ဖက်ဆို သမ္မတထောင်ကျရတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ ရယ်စရာ သဘောနေတာကိုး။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း ခိုင်တော့မှာ မကြာခဏတွေ့ရတတ်တယ်။ ပြည်သူလူထုရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ သမ္မတက အကြမ်းဖက်လို့ ထောင်ကျရသတဲ့။ အခု အခုရော၊ “ဘူးတောင်းနှစ်လို့ ကျောက်ခဲပေါ်”တဲ့ ဒီကာလမှာ အတော်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ဒီတတ်လမ်းကိုကြည့် ခဲ့ သိရလိမ့်မယ်။

နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးက အရင်က တရားသူကြီးတစ်ယောက် ခု အပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကို မကျေနပ် ခဲ့ တရားသူကြီးနှစ်ဦးက အခုတော့ သမ္မတကို အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ ထောင်ချလိုက်သတဲ့။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံလေးမှာ တကယ်ပဲ ဒီမိုကရေစီ ချွန်ထားလာလို့ “ဥပဒေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူမှုမရှိဘူး” ဆိုတာကို သိရအောင် နိုင်ငံရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့ သမ္မတတစ်ဦးကိုတောင် အရေးယူပြလိုက်တာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဒီမိုကရေစီ နဲ့အဆိုင်ငံကြီးတွေကတောင် လေ့လာသင်ယူကြရလိမ့်မယ်။ သဘာဝစရာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အရင်က အာဏာရှင်နိုင်ငံဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီနိုင်ငံမျိုးလေး များမှာ ရှေ့ကဘာတွေပဲပြောပြော၊ ဘာတွေပဲလုပ်နေနေ ကန့်လန့် ကနောက်ကွယ်မှာ အာဏာရှင်ဟောင်းကြီးများနဲ့ သူတို့ရဲ့ ခက်ခဲမှုကြီးများက အရေးကြီးတဲ့ ခလုတ်တွေပေါ်မှာ ရှိနေတတ် တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ချေးခြောက်ရေနူးပြီး အဟောင်းကို အသစ် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီမိုကရေစီကို ယုံကြည် ချွန်ထုတ်တဲ့ သမ္မတဟာ အာဏာရှင်ဟောင်းများရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ခိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ထောင် ၁၃ နှစ်တောင် ကျသွားရတာပေါ့။

ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေရိကန်အပါအဝင် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ ကြီး အတော်များများက စိုးရိမ်ပူပန်ကြတယ်။ နားလည်ရလည်း ခက်နေကြတာ အမှန်ပဲ။ ဒီမိုကရေစီ အောင်နိုင်ငံကလေးမှာ ဒီမိုကရေစီ သမ္မတကြီးဟာ အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ ထောင်ကျသွားရတယ်ဆိုတော့ အကြီးမားလဲ မသိတော့ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အထူး

လေ့လာစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်မှာလည်း သေချာတယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန် တွေကို အချိန်ယူလေ့လာကြရင် ပုန်းကွယ်နေတာတွေ ပေါ်လာပါ လိမ့်မယ်။

အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမ္မတကို ဘယ်သူက ဖမ်းဆီး နှိပ်စက်တာလဲ။ ဘယ်သူက ထောင်ချတာလဲ။ ဘာလို့နှစ်ရှည်ထောင် ဒဏ်ပေးရတာလဲ။ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။ ဟို မရောက်အီမရောက် ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံများရဲ့ ဒီမိုကရေစီအခင်းအကျင်း ဟာ အဲဒီလိုလား။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်းတယ်။ သိပ် စိတ်ပျက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။

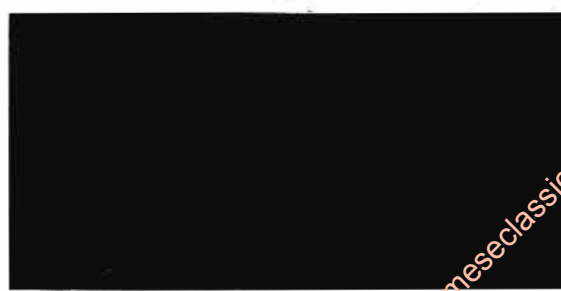
အဲဒီသတင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ AFP က သတင်းတစ်ပုဒ်ရှိ သေးတယ်။ “ဟိုစနီမူဘာရက်” ရဲ့ သတင်းပါ။ “မူဘာရက်” ဟာ အနှစ်သုံးဆယ်လောက် သမ္မတလုပ်စားလာခဲ့တဲ့ သူပဲ။ အာဏာရှင် တစ်ပိုင်း သမ္မတလို့လည်း ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှာ လူထုအုံကြွလာပြီး သူ့ကို ရာထူးက ဖြတ်ချပစ်လိုက်ကြတယ်။ အီဂျစ်နိုင်ငံ အရေးအခင်းကာလများအတွင်း လူသေဆုံးမှုတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသေဆုံးမှုတွေမှာ “ဟိုစနီမူဘာရက်” ဟာ အဓိက တာဝန်ရှိတဲ့သူဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ကျခဲ့ရတယ်။

“မူဘာရက်” ကို ဖြတ်ချဖို့ ကြိုးစားစဉ်တုန်းက ၁၈ ရက်ကြာ ဆန္ဒပြသူ လူဦးရေ ၈၄၆ ဦးသေဆုံးခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ တချို့ကတော့ အသတ်ခံရတာလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ သေသေ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတာမို့ တရားရုံးက သူ့ကို ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ (နောက်ပိုင်းမှာတော့ လူသတ်မှုက လွတ် ခဲ့ပေမယ့်၊ ခြစားမှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ်ကျခဲ့တယ်။)

ပြောချင်တာက တချို့နိုင်ငံတွေမှာ အာဏာအလွန်ရှိပါတယ် ဆိုတဲ့ သမ္မတများတောင် မမှန်တာလုပ်ရင်၊ အကြမ်းဖက် ဖိနှိပ်မှု တွေလုပ်ရင် မလွှဲမရှောင်သာ ထောင်ကျသွားတတ်တယ်ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် အပြစ်ခံရတာ မျိုးတွေရှိသလို မမြင်နိုင်တဲ့ လက်မည်းကြီးတွေရဲ့ စနက်ကြောင့် ထောင်ကျချင်ကျမယ်၊ လွတ်ချင်လွတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပြကွက်တွေကို တွေ့ရတတ်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သာမန်အသိအမြင်နဲ့ သာမန်လူတွေ သိကြတာက “အကြမ်းဖက်ရင် သမ္မတတောင် ထောင်ကျနိုင်တယ်” ဆိုတာပါပဲ။

ထက်ကျော်

နည်းပညာ စစ်နှင့် ပညာ

အလင်းလက်

၁

သတင်းကောင်းများပင် အကယ်၍ မှားယွင်းနေပါက သတင်းဆိုးများ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်လို့ တရုတ်ဆိုရိုးစကားရှိပါတယ်။

၂

ဟိုးတစ်ချိန်ကာလတုန်းက မြန်မာ စာရေးဆရာများ သတင်းစာဆရာများရဲ့ စိတ်ထဲအလိုလားဆုံး အတောင့်တဆုံး တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ နောင်တွယ်မှုကင်းကင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာရေးသားဖော်ပြခွင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဥပဒေ၊ စည်းကမ်း၊ တာဝန်နှင့် ကျင့်ဝတ်တွေကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ချင်တာနဲ့တော့ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်ကို အချိန်ပြည့်တောင်းဆိုခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြည်သူတွေရဲ့ဘက်က အမှန်တရားရဲ့ ဘက်ကနေ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ရပ်တည်ချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဒီစာနယ်ဇင်းလွတ်လပ်ခွင့်ကို မရအရ တောင်းဆိုခဲ့ကြတာပါ။

ဒီနေ့အချိန်မှာတော့ စာနယ်ဇင်းလွတ်လပ်မှုနှင့်အတူ လူမှုကွန်ရက်တွေကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုလာရာမှ နည်းပညာနှင့် မီဒီယာ ရုတ်တရက်အကြွေမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ မြန်မာသတင်းစာဆရာများအတွက် သတင်းခန်းများအတွင်းမှာ မထင်မှတ်တဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေကို ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်ပါတယ်။

၃

နည်းပညာနှင့် ပတ်သက်ရင် နိုင်ငံတကာ မီဒီယာကြီးတွေလည်း အမှားများစွာကို တွေ့ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သတင်းလွတ်လပ်မှုမရှိသေးတဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ကာလတုန်းကဖြစ်ပါတယ်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ မွမ်ဘိုင်းမြို့မှာ 26/၈ မွမ်ဘိုင်းလိုခေါ်တဲ့ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ စားသောက်ဆိုင်၊ ဟိုတယ်ဆေးရုံနှင့် ဘူတာရုံထဲအထိ အကြမ်းဖက်သမားတွေ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကြောင့် လူတွေအများကြီးသေဆုံးပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒီနောက်ပိုင်းမှာဖြစ်တဲ့ သတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘီဘီစီ သတင်းဌာနက တွစ်တာလူမှုကွန်ရက်ပေါ်က မွမ်ဘိုင်းအဖြစ်တွေကို အသုံးပြုခဲ့တာကြောင့် မီမီတို့ သတင်းဌာနအနေဖြင့် သတင်းဖော်ပြရာမှာ မှားယွင်းသွားခဲ့ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဝန်ခံခဲ့ရ ဌာနတွင်းမှာ အစီအရင်ခံစာကို တင်ခဲ့ရတဲ့အပြင် ကျန်တဲ့ မီဒီယာတွေရဲ့ လေဖန်ပြောဆိုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

ဘီဘီစီရဲ့ သတင်းဝက်ဘ်ဆိုက်အယ်ဒီတာ စတီးဟာမန်းက ဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွစ်တာထက်မှာ အလွန်မြန်ဆန်ပြီး အတည်ပြုချက်မရတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ သတင်းပေးပို့မှုနဲ့ တင်ပြမှုကို နောင်အခါ သတိထားသုံးစွဲရန်လိုအပ်ကြောင်း သူရဲ့အမြင်ကိုပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

“မွမ်ဘိုင်းမှ အခြေအနေတင်ပြနေမှုများကို အဆုံးသတ်ပေးရန် အိန္ဒိယအစိုးရမှ တောင်းဆိုခဲ့သည်” ဆိုတဲ့ ဘီဘီစီရဲ့ နောက်ဆုံးသတင်းဖော်ပြချက်အတွက် ဟာမန်းက ...

“ဒီသတင်းကို အတည်မပြုခင် ကျွန်တော်တို့ မှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးခဲ့သင့်သလား။ မစစ်ဆေးရသေးဘူးလားဆိုတာကို ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း အသိပေးခဲ့သင့်သလား။ သတင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ထည့်ခဲ့ချင်တယ်ဆိုရင်၊ အိမ္မဟုတ် ဘယ်သူ့ဆီကရခဲ့တယ်ဆိုတာ မဖြေပြခဲ့ဘဲ သုံးခဲ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ခဲ့မှာ...”

“ကျွန်တော်တို့ မှန်၊ မမှန်ဆိုတာကို ကြိုးစားစစ်ဆေးခဲ့ပြီး”

၁၇.၉.၂၀၁၅ - THE VOICE DAILY

ယနေ့လူငယ် ယနေ့လူကြီး

စိုးညွန့်ဝေ (လွိုင်တော်)

“ကျွန်ုပ်နင်းပြာစိတ်မှ သခင်မင်းသားစိတ်သို့ တဲ့။ ဘယ်လောက် အထိ အားမာန်ပါတဲ့ စကားလဲ။ သူ့ကျွန်လက်အောက်ကနေ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးကို ပြန်ပြီးဦးမော့ဖို့ နှိုးဆော်ပေးလိုက်တဲ့ ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျားကို ငါတော့ လေးစားကြည်ညိုမဆုံးရိုမိတာ အမှန်ပဲဟေ့”

ဒသမတန်း မြန်မာစာ ပြဌာန်းချက်ပါ အမျိုးသားပညာဝန်ဦးဖိုးကျား၏ “အမျိုးသားနေ့” ဆောင်းပါးကို သင်ကြားပေးနေခြင်းပါ။ “ချစ်သူများနေ့” လောက်ကိုသာ အထူးအမြတ်နေ့ဟု ထင်မှတ်နေကြသော ယနေ့ခေတ်လူငယ်များကို သမိုင်းကြောင်းနှင့် ယှဉ်သော အထူးအမြတ်နေ့တွေကို နှလုံးသားထဲ ထည့်သွင်းပေးနိုင်ဖို့က ဥယျာဉ်များအမည်ခံ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတွေရဲ့ တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၉၅ နှစ်၊ ၁၉၂၀ ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့၊ မြန်မာလို ၁၂၈၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁၀ ရက်နေ့မှာ ကိုလိုနီကျွန်သက်ရှည်အောင် ပြဌာန်းထားတဲ့ ပညာရေးဥပဒေအသစ်ကို ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေခေါင်းဆောင်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးက ကျောင်းသားလူငယ်တွေဟာ တစ်စုတစ်စည်းတည်း၊ တညီတညွတ်တည်း ဆန္ဒပြသပိတ်မှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ပြောရရင်တော့ လူငယ်တွေစုပေါင်းပြီး နယ်ချဲ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် အုံ့နှံ့ကျင်းနဲ့ အန်တိုလိုက်ကြတာပါပဲ”

“အဆိုရင် အမျိုးသားနေ့ မတိုင်ခင်က နယ်ချဲ့ကို ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ ဆန္ဒပြတော်လှန်တာ မရှိခဲ့ကြဘူးပေါ့ ဆရာ”

နော်ဂိုမီးဖိုဆိုသည့် ကျောင်းသူမလေးက ကရင်သံဝဲဝဲလေးဖြင့် ထပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဂိုမီးဖိုရေ၊ ကြည့်ပါလား။ နယ်ချဲ့လက်အောက်ကို ကျရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင် အသီးသီးဟာ နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှုမရတဲ့ များမကြာမီမှာ လက်မြောက်အရှုံးပေးခဲ့ရတာ အားလုံးအသိပဲ မဟုတ်လား။ သမိုင်းထဲမှာတော့ လက်နက်လူသူ အင်အား မမျှတ

လို့ဆိုပြီး ရေးကြပေမယ့် ရှုံးနိမ့်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက တချို့သော လက်နက်ကိုင် မျိုးချစ်တွေဟာ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ပြန်ပြီး အသက်သွင်းချင်နေတာ၊ နောက်အဓိကတစ်ချက်က တစ်စုတစ်စည်းတည်းတော်လှန် ရအောင်ဆိုတဲ့ ညီညွတ်မှု မရှိခဲ့ကြတာတွေကြောင့်ပဲ”

“လူကြီးတွေဟာ လူငယ်တွေလောက် မညီညွတ်ကြဘူးပေါ့နော် ဆရာ”

နော်ဂိုမီးဖိုက ပြုံးစစနှင့် ဆိုပြန်သည်။

“ပြောရတော့မှာပဲ။ လူကြီးတွေဟာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ အတ္တမာနတိခွန်တွေကို မိုးစွန့်တိမ်းဖျားအထိ လွှင့်နိုင်သမျှ လွှင့်ထူနိုင်အောင် ကြိုးစားလာကြတယ်။ ငါနဲ့ငါသာ နှိုင်းစရာဆိုပြီး သွေးနားထင်ရောက်လာတတ်ကြတယ်။ ငါ့အပြင် အခြားမရှိဆိုပြီး မောဟအမှောင်တွေ တစ်စစ ဖုံးလွှမ်းလာကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း ပန်းတိုင်ချင်းတူတာတောင် ကိုယ့်အစုအဖွဲ့က မဟုတ်ရင် အတူတူတွဲလျှောက်ဖို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြတယ်။ လူငယ်တွေကတော့ လူကြီးတွေလောက် ဖြတ်သန်းမှု အတွေ့အကြုံမရှိပေမယ့် ရသမျှ အတွေ့အကြုံလေးကိုပဲ အကောင်းဆုံးသင်ခန်းစာယူပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ချက် ချတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းသားလူငယ်တွေရဲ့ ညီညွတ်မှုကို အမျိုးသားအောင်ခွဲနေလို့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတာပဲပေါ့”

ထိုစဉ် ဟိန်းထက်အောင်ဆိုသည့် ကျောင်းသားက လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ ထလာသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာလေး ပြောမလို့ပါဆရာ။ အဲဒီခေတ်က ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေဟာ မြို့အုပ်၊ မြို့ချုပ်စတဲ့ အာဏာရှင်ဓနရှင်တွေ ဖြစ်လုဆဲဆဲမှာပဲ တိုင်းပြည်အတွက် စွန့်စားပြီး သပိတ်မှောက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒါကို မိဘဆွေမျိုးတွေက မြို့အုပ်၊ မြို့ချုပ် မဖြစ်တော့လို့ လာပြီး ရင်ထုငိုယိုကြ၊ တချို့ကျောင်းသားမိဘတွေကလည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် အရေးပိုင်၊ ဝန်ထောက်အဖွဲ့အစိုးရအရာရှိကြီးတွေဖြစ်နေလေတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ငြိမ်းမာကြောက်ပြီး ကိုယ့်သားသမီးကို သေခန်းရှင်ခန်းဖြတ်ကြတယ်လို့

ထင်ပါတယ်။ လူ့ဘဝထဲ အရင်ရောက်လို့ ထမင်းအရင်စားရတဲ့ သူတိုင်းကို လေးစားရစတမ်းဆိုရင် ဂဠုန်ဦးစောက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ထက် အသက်ကြီးတာပဲ။ ဂဠုန်ဦးစောကို ဗိုလ်ချုပ်ထက်ပိုပြီး လေးစားရသေးကြမလားလို့ မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

အတွေးရသလို အပြောရဲလေသည် စိုင်းဘိုဆန်း၏ စကားကို တစ်တန်းလုံးက လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးကြသည်။ စာသင်ချိန်လည်း မကြာမီ စေတော့မှာမို့ ကျွန်တော် နိဂုံးချုပ်ပေးရတော့မည်။

“ဆရာကလည်း စဉ်းစားမိတဲ့ စကားအိမ်ခွန်းကို ပြောဦးမယ်ဟေ့။ ယနေ့လူငယ် နောင်ငယ်လူကြီးဆိုတာလေ။ ယနေ့ လူငယ်များဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ ဆရာကတော့ လူငယ်ဆိုတာ နောင်အနာဂတ်ကျမှ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အပြည့်အဝ ယုံကြည်တယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာပဲ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ မင်းရဲကျော်စွာတို့လို တပင်ရွှေထီးတို့လို သမိုင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ခဏထားလိုက်ပါဦး။ အခု အမျိုးသားနေ့ရယ်လို့ သမိုင်းဝင်နေ့တစ်နေ့ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေက ခေတ်သမိုင်းရဲ့ တာဝန်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပန်းထမ်းရွက်ခဲ့ကြတဲ့ လူကြီး

လူကောင်းတွေ၊ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငြင်းမရနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ငါတို့ရဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ သတ်မှတ်ခံရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးတဲ့အချိန်မှာ အသက် ၃၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာကိုလည်း အားလုံးအသိပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က လူငယ်ပေမယ့် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ကြီးမားရင် သူဟာ လူကြီးပဲလို့ ဆိုခဲ့တာပေါ့။ ယနေ့ လူငယ် နောင်ငယ်လူကြီးဆိုပြီး အနာဂတ်ကိုပဲ လှမ်းမျှော်နေထာထက် ယနေ့လူငယ် ယနေ့လူကြီးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြလို့သာ လွတ်လပ်ရေးကြီးရခဲ့တာပေါ့ကွာ။”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ အားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ တက်ကြွခြင်းအလင်းရောင်တွေ တောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့တွေက လူငယ်လေးတွေ သူတို့က သဘောပေါက်လွယ်သည်။ ခံစားလွယ်သည်။ မှတ်သားလွယ်သည်။ နာယူလွယ်သည်။

သူတို့... သူတို့ စသော လူကြီးတွေကျတော့ မှတ်သားမလွယ်နာယူမလွယ်ကြတော့။ သဘောပေါက်မလွယ်ကြတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အရည်အချင်းတွေ သာလွန်ပြည့်ဝနေသည့် နနနယ်နယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အသက် ၇၀ ကျော်အရွယ်အကြီးအထိ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

စိုးညွန့်စေ (လွိုင်ကော်)

မုံရွာ ဆရာမိုး

အမှတ်တံဆိပ်

အမောလုံ နှလုံးအားဆေး

စားဝင်အိပ်ပျော် မူးမောကင်းဝေး
မုံရွာ ဆရာမိုး အမောလုံ နှလုံးအားဆေး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ် 0114 Y 010736

က

စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ မြန်မာသံရုံးတွင် ကြိုတင်မဲပေးရန်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ ဂွဲနပ်နှင့် ညအိပ် တန်းစီ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် ဆတ်ပုံတွေ ဖော်ဘတ် လူမှုကွန်ရက်ပေါ်မှာ ပလူပုံနေအောင် တွေ့ရတာ St. Martin (Drive) “စိန်မာတင်” ဆိုသည့် သံရုံးရှိရာလမ်းလေး သတိရမိသည်။

Martin ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်သည် နာမည်ကြီးဖိနပ် Brand ဖြစ်သော Martin နှင့် သက်ဆိုင်မှုရှိမရှိ စင်ကာပူမှ ဆရာထံ တွေ့ သိချင်သည့် အချက်အလက်များကို ရှာဖွေနိုင်သည့် Wikipedia ဆိုသည့် ဝတ်ဆိုဒ်ကို ညွှန်းသည်။

ဝတ်ဆိုဒ်ထဲက ရေးထားသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် Saint Martin နှစ်ခုမှာ ကာရစ်တီးယံ ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းငယ်လေးတစ်ခုဖြစ် သည်။

တစ်ဝက်ကို ပြင်သစ်တို့က ပိုင်၍၊ ကျန်တစ်ဝက်ကို ဒတ်(ချ်) နယ်လန်) တို့ကပိုင်သည်။

အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် 87 Km² (၈၇ ကီလိုမီတာ) ရှိ၍ လူဦး ချာ ၂၀၀၉ စစ်တမ်းအရ (၇၇၇၄၁) ဦးရှိပြီး (၄၀၉၁၇) ဦးမှာ ဒတ်(ချ်) ပိုင်နက်မှာနေပြီး (၃၆၈၂၄) ဦးကတော့ ပြင်သစ် နယ်မှာနေသည်။

AD 800 လောက်က Arawak ဆိုသည့် Indians အမျိုးအနွယ် များ တောင်အာဖရိကမှ ရောက်လာခဲ့။ ကျွန်းရဲ့ နာမည်ကို Salina (Land of Salt) လို့ အမည်ပေးခဲ့။

နှိုင်းဘာလ ၁၁ ရက်၊ ၁၄၉၃ မှာတော့ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ရွက်

လွှင့်ခဲ့သည့် စပိန်မှ “ခရစ်စတိုဖာကိုလန်ဘတ်” ရောက်လာပြီး နောက်မှာတော့ ကျွန်းရဲ့နာမည်ကို Isla de San Martin လို့ ခေါ်တွင်ခဲ့။

၁၆၂၄ မှာ ပြင်သစ်လက်အောက်ခံဖြစ်ခဲ့။

၁၆၃၁ မှာ ဒတ်(ချ်) တွေ လက်အောက်ရောက်ခဲ့။

၁၆၉၀-၁၆၉၉ မှာ အင်္ဂလိပ်တွေက သိမ်းပိုက်ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ပြင်သစ် ဒတ်(ချ်)၊ အင်္ဂလိပ်တို့ တစ်လှည့်စီ သိမ်းခဲ့ရာမှ ၁၈၁၆ ခုနှစ်မှာတော့ ပြင်သစ်နှင့် ဒတ်(ချ်)တို့ နှစ်ဖက်သဘောတူ ခွဲဝေအုပ်ချုပ်ခဲ့။

ခ

ယုံကြည်ချက်အတွက် ကမ္ဘာတစ်ပတ် ရွက်လွှင့်ခဲ့သည့် ပင်လယ်ခရီးရှည်တွင် ဒုတိယအကြိမ် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကုန်းမြေပြင်ကို နင်းခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အမည်နာမ နှင့် စင်ကာပူနိုင်ငံရှိ လမ်းကလေးတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုရှိသလဲ သူမသိ။ သူသိတာက ဒီလမ်းလေးပေါ်ကို သုံးကြိမ်လောက် သူနင်းခဲ့ သည်။ ကိုလံဘတ်လို Martin of Tours ဟု ဂုဏ်ယူခံကြားစွာနှင့် တော့မဟုတ်။ နဖူးကချွေး ခြေမကျရှုတ်မက လူသားတစ်ဦးရဲ့ ရှိသင့်သည့် မာနမျိုးရိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်စိတ်ပါ ခဝါချပြီး ကုန်းကျိုး လုပ်ခဲ့သည့် ချွေးနဲ့စာထဲက ငွေစတချို့ကို မင်းဘဏ္ဍာ ဆက်သဖို့ ခေါ်မလာ။ ဆက်ကြေးပေးဖို့ ခေါ်မလာ။ အခွန်ဆောင်ဖို့ခေါ်မလာ။ ပေးဖို့ရောက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းနေရာသည် စင်ကာပူနာမည်ကြီး “အောချက်(ခ်)” လမ်း မကြီးနှင့်လည်း သိပ်မဝေး။ “အောချက်(ခ်)”သည် စင်ကာပူ၏ မြို့ထဲ

သစ်ပင် စိုက်ပျိုးမှုများ

ဆင်လှ

(Doun Toun) ဟု ပြောနိုင်သည်။ နာမည်ကြီး ကုန်တိုက်ကြီးတွေ၊ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှိသည်။ အဖြူကောင်တွေ ကျက်စားသည့် ကလပ်တွေပေါ်သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖိလစ်ပိုင်အိမ်ဖော်တွေ အများအပြားတွေ့နိုင်သည့် “လပ်ကီးပလာဇာ” ရှိသည်။

(မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ အလုပ်ခွင်အတွင်း စိတ်ပိုစီးမှုများကြောင့် တစ်ရံတစ်ခါ နားသော တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် “ဟား” ရိုက်ထွက်သော နေရာဌာတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။)

၎င်းပြင် စင်ကာပူအစိုးရက နှစ်စဉ်ဆုချသော တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အများသုံးအိမ်သာ အသန့်ရှင်းဆုံးဆုကိုလည်း မကြာခဏ ဆွတ်ခူးသော ရပ်ကွက်လည်းဖြစ်သည်။

“အောချက်(စ်)” သည် မြို့ထဲဆိုသော်လည်း ကွန်ကရစ်တောအုပ်မဟုတ်။ သက်တမ်းရင့် ကုက္ကိုပင်ကြီးများရှိသည်။ စိမ်းစိမ်းစိုစို ရေတမာပင်များရှိသည်။

သဘာဝတရားကို တန်ဖိုးထားသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်မှုတို့က ဇွန်တွဲ၍ လူသားတွေကို အကျိုးပြုနေသည်။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းမှုတွင် မြက်ပင်ကအစ ဂရုတစိုက်ရှိလှသည်။ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသည့် သူကိုယ်တိုင် သစ်ပင်တွေကို ဂရုစိုက်နေပုံကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တစ်ခါကြုံဖူးသည်။ ထို့နေက “စိန်မာတင်” ဆိုသည့် သံရုံးရံရာ လမ်းလေးပေါ်သို့ စတင်ခြေချခဲ့သောနေ့လည်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ရွက်လွှင့်ခဲ့ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှ ဒုတိယအကြိမ်ကုန်းမြေနှင့်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိုလံဘတ်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ နှင့်တော့မဟုတ်။

ဂ

ထိုနေ့က မိုးတွေရွာနေသည်။ စင်ကာပူမှာ မိုးရွာတာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ သို့သော် မိုးဒဏ်ကြောင့် လမ်းဘေးတွင် စိုက်ထားသောသစ်ပင်တွေ ထိခိုက်ပျက်စီးမှု ရှိမရှိ လက်လံစစ်ဆေးနေသော ဝန်ထမ်းကို စတင်မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ခါးတွင် ဝေါက်တော်ကီ နှစ်လုံး ထိုးထားပြီး မိုးရွာထဲမှာ သစ်ပင်တွေကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်။ သံရုံးနှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ ဆင်ခြေလျှောလမ်းနံဘေးတွင် လူလက်မောင်းလုံးခန့်လောက်သာရှိသော ရေတမာပင်လို အပင်တစ်ပင်က မိုးဒဏ်ကြောင့် လမ်းဘက်သို့ ယိုင်နေသည်။

မြေသားပျော့ပျော့တွင် အမြင်ရနူးမိ၍ ၂၃ a/j ဒီဂရီလောက် စောင်းသွားတာလောက်ကို ဝေါက်တော်ကီနှစ်လုံးနှင့် အထက်ကို အစီရင်ခံနေသည်။

ကိုယ်က သစ်ပေါဝါးပေါ် တိုင်းပြည်က လာသူဆိုတော့ သူတို့ကို တော်တော်အမြစ်သည်းတာပဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် သံရုံးဘက် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်အတွေးသာ ခေတ်မီရုံမဟုတ်။ မြန်မာသံရုံးလည်း စင်ကာပူလို အာရှကျားတစ်ကောင်အလယ်မှာ လိပ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ဘယ်နေရာသွားသွား ဘယ်ကုန်သွယ်လည်း လမ်းဘေး ကွမ်းယာဆိုင်ကအစ ငွေရှင်းနိုင်ပေမယ့်လည်း သံရုံးမှာတော့ ငွေသား

ဖြင့်သာ လက်ခံသဖြင့် တစ်ခေါက်ပြန်ထွက် ATM စက်ရှိသည့် နေ့လိုက်ရှာရသည်။ ပြန်ထွက်လာချိန်အထိ မြူနီစီပယ်ကလုတွေ ကမ်းကားတွေနှင့် အခြေမခိုင်သော သစ်ပင်လေး လက်မောင်းလောက်တော့ ဟုတ်တယ် ပြန်လည်တည်မတ်နေကြသည်။

သူတို့ရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်နေပုံကို မငေးနိုင်အား။ အခွန်ဆောင်ဦးခွင့်တစ်ရက်ကိုတောင် အချိန်ရှားသည့် ကိုယ်ပိုင်ရက်ထဲက ဖွဲ့လိုက်ရသဖြင့် သံရုံးမပိတ်မီ ငွေအမြန်ပြေးထုတ်ရသည်။

အခုတော့မသိ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သံရုံးပိတ်ရက်သည် မြန်မာဟောလီဒေးကော စင်ကာပူဟောလီဒေးပါ ပိတ်သည့်အပြင် ငွေအမြန်ပြေးထုတ်ရသည့် နေ့တစ်ဝက်သာဖွင့်သည်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ငွေနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်အချိန်ကိုယ် အခွန်ဆောင်ဖို့အရေး စင်ကာပူ ပြကွဒိန်တွေမှာ သည်။

ဟိုရောက်တော့လည်း အန်းဒီကွန်ပျူတာနှစ်လုံးနှင့် သူတို့အလုပ်လုပ်နေတာ တစ်နေ့ကုန်စောင့်ရသည်။ ဒီလောက် အလုပ်ထုပ်နေသည့်ကြားထဲက ပတ်(စ်)ပို့ထဲက သံရုံးတံဆိပ်တုံးပေါ်တွင် ကောင်စယ်လာ လက်မှတ်မပါ၍ဟုဆိုကာ မြန်မာပြည်ရောက်လာလျှင်မူကြီးကြပ်ရေးက ကိုယ့်ပတ်(စ်) ပို့ကို သိမ်းပြီး ငွေညှစ်ကြံ့ခဲ့ဖူးသည်။

ဃ

ကိုယ်တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်တော့ သစ်ပင်တို့ ရေတို့ကို ဂရုစိုက်သည့် အကျင့်ကပါလာသည်။ ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်တွင် ခရီးသွားပြည်သူအပေါင်းတို့ အရိပ်ခိုရာ တမာပင်နှစ်ပင်တစ်ဖက်တစ်ပင်တို့ရှိခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်ဘေးရှိ အိမ်ခြံဝန်းကို တရုတ်တစ်ယောက်က ဝယ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လူစုစုကို မြင်ရလို့လားမသိ။ သစ်ပင်အားလုံးကို ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ပေထိလည်လောက်ရှိသော တမာပင်သက်တမ်းနှင့် လေထုအတွင်း အကျိုးပြုပုံတို့ကိုသိသော အညာသားဖြစ်တာကြောင့် နုမြောတသရွာ ခံချက်များကို စာစီ၍ ကမ္ဘာမြေလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ရေးလိုက်မိသည်။ ဂျာနယ်တွင်စာမူပါလာပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သစ်ပင်ကို အမြစ်မှတူးကာ ကွန်ကရစ်လောင်းပြီး အပျောက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ထို့အပြင် အိမ်ခြံဝန်းထောင့်တွင်ရှိသော “ထရန်စဖော်မာ” ကိုလည်း အမှိုက်ပုံဘက် ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သေးသည်။

“မင်းတို့လောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေး”

ဆိုသည့် ပုံစံ။ ငွေရှိလျှင် အာဏာကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်သွင်းနိုင်သည့် တိုင်းပြည်ဆိုတော့ ကိုယ်ဘာများ ရေးနိုင်ဦးမှာလဲ။

သူတို့ လက်ပါးစေတွေရဲ့ “ကူးသီး” တွေ ဘာတွေ မထားကိုယ့်၏ စက္ကူဖြူစီမံကိန်းကို ရပ်လိုက်ရသည်။

င

အာဏာရှင် သက်ဆိုးရည်မူကြောင့် အမိန့်ပေးမှ အောက်က လုပ်တတ်ရုံမဟုတ်။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြနိုင်သည်တစ်

“အနိစ္စပထဝီ” မတက်တတ်ကြသည်မှာ နယ်တစ်နယ်သို့ တာဝန်ရှိပြီးလာတော့ ကားလမ်းဘေးဝဲယာတွင် ပေါက်ရောက်နေသော “သန်မြက်” တွေကို ကြည့်ပြီး ...

“မောင်ရင်တို့နယ်က စပါးတွေက သန်လှသည်လား”
ထို ပြောမိတာနဲ့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးရဲ့ အမှားပြောတာကို အပြန်အလှန်ပြန်လဲလှဲလှဲ ပြောပြနေသွားတာနှင့် ထယ်တွေအမြန်ထွန်ပြီး စပါးအမြန်စိုက်ကြရသည်အထိ၊ အောက်ခြေက အရိုးကိုက်လိုက်ရုံ မင်းမြောင်တွေကြောင့် တိုင်းပြည်လည်း ကမ္ဘာ့အလယ်မှ ရုတ်ဖွယ်အတိအကျ။

အချိန်နှင့် အမျှ ပြောင်းလဲနေသော နည်းပညာ တိုးတက်မှုကြောင့် ကမ္ဘာနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်ပြီး ဗေဒင်ယတြာ ဆက်သွယ်ပြီးတိုးတက်သော နိုင်ငံကို တည်ဆောက်နေကြတဲ့ အထွတ်အမြတ်ကြောင့် ပြည်သူတွေလည်း အငြိမ်းမနေရ။ တိုင်းပြည်က ဘာသာဝင်တွေနဲ့တီးမဟုတ်ဘဲ ဝန်ထမ်းလည်း။

“နိုင်ငံတစ်ဝန်း ဘာလွှမ်းရမည်၊ ညာလွှမ်းရမည်”
ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်များ ထောင်ကာ စိတ်ကူးပေါက်ရာစိုက်ကြသည်။
ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်ကတည်းက (ပထဝီအနေအထားနှင့်

ရာသီဥတုကို) တွက်ချက်ပြီး စိုက်ပျိုးလာကြသည့် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ရှင်းပြချက်ကိုလက်မခံ။ ဒီလိုနှင့် အလုပ်မဖြစ်သော ရခိုင်မှာ စိုက်ခိုင်းသည့် ငရုတ်ကောင်၊ သစ်ဆိမ့်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကို စိုက်ခိုင်းသည့် ကြက်ဆူ၊ ဘိန်းအစားထိုးဆိုပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တွေကို စိုက်ခိုင်းသည့် ပန်းဂျုံ၊ အမည်သာစုံသွားသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာ။

ကိုယ်မစိုက်လျှင်နေပါ။ ရှိပြီးသား အပင်တွေကို မဖျက်ဆီးလျှင် တော်သေးသည်။ တောင်သမန်အင်းဘေးက မယ်ဇော်ပင်တန်းလို သမိုင်းရှိသည့် အပင်တွေကို ထိန်းသိမ်းရမည်။

ဂျပန်လူမျိုးတွေလို ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်ဧက၏ ပြယုဂ်အပင်တွေကို နောင်မျိုးဆက်တွေ ချစ်တတ်အောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလေ့အကျင့် လုပ်ပေးရမည်။ ဒါမှ သဘာဝတရား၊ ရေမြေတောင်တောင်အလှကို ချစ်တတ်ပြီး ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို ချစ်ကြမည်။ ထိုမှ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်လူမျိုးကို ချစ်တတ်သည့် “မျိုးချစ်စိတ်” ဆိုတာရှိလာမည်။

ဆင်ထု

Dictionary for All

ဘာသာပြန်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

- ၃၆၉၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၄၁၈၊ ၂၄၉၂၀၈
- ၃၇၇/၃၇၉၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၀၁၅၃၊ ၂၄၂၀၃၈
- ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅ လမ်းထောင့်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၂၈

မင်းတင်

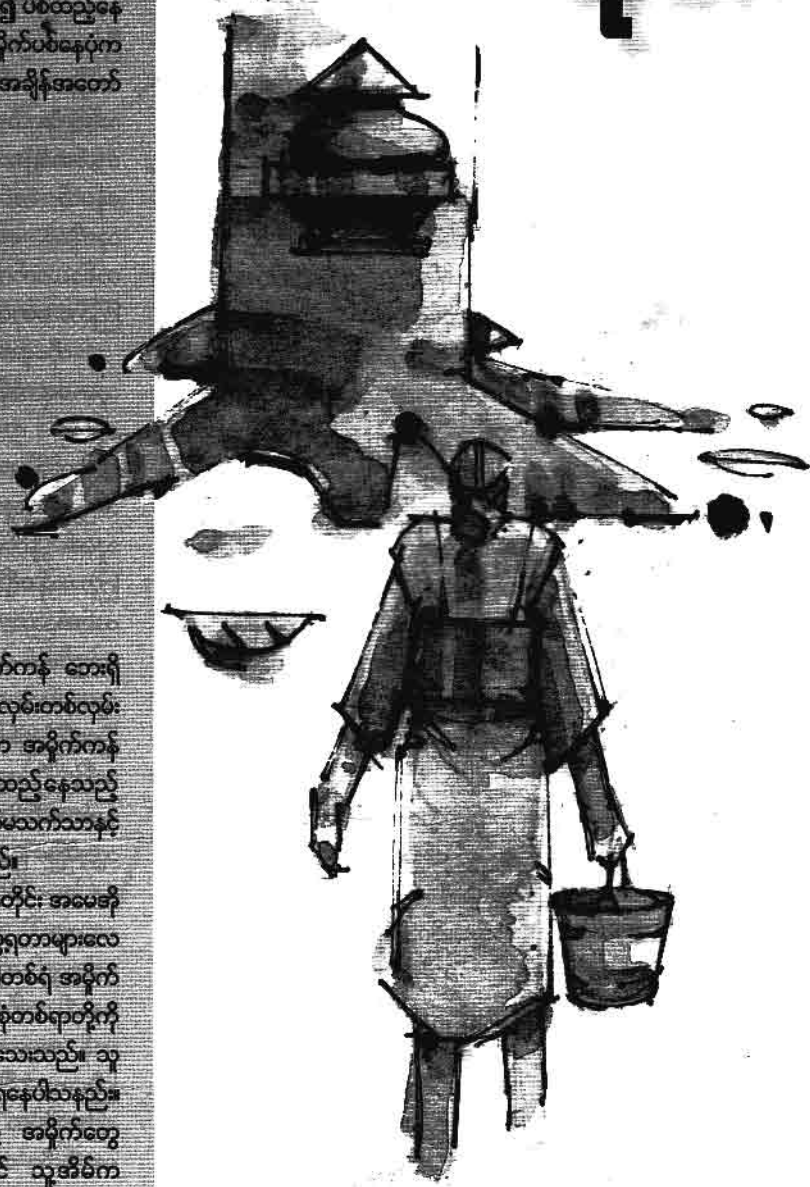

မြတ်ဗွတ်ကနေ ယုဒါ

တလုပ်လုပ် ရွှေ့ရှားနေသော အမေ
 နီနီ ခြေလှမ်းများကို သုမငေးကြည့်နေမိ
 ညည်း ထိုလမ်းကလေးကို ဖြတ်သန်းသွား
 ညီညီ အမေအိုတစ်ယောက်ကို သုမသတိ
 အမေခိုသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ အမေ
 နီနီသည် လမ်းဘေးအမှိုက်ပုံဆီသို့ အမှိုက်
 အုပ်တစ်ထုပ်ကိုဆွဲလျက် တရွေရွေသွားနေ
 အချိန်သည်။ ပြီးတော့ မနိဉ်တနီဉ် သယ်ယူ
 အသော အမှိုက်တို့ကို ကွန်ကရစ် အမှိုက်
 ညီညီသို့ အားတင်ကြိုးစား၍ ပစ်ထည့်နေ
 အော်သည်။ အမေအို အမှိုက်ပစ်နေပုံက
 အနိမ့်ချည့်နှင့်ဆိုတော့ အချိန်အတော်

ကြာ ယူရလေသည်။ အမှိုက်ကန် ဘေးရှိ
 ဆောက်လုပ်ထားသော အမှိုက်ကန်
 နီနီလှမ်းတက်၍ အမေအိုက အမှိုက်ကန်
 ဆွဲသို့ အမှိုက်များသွန်ထည့်နေသည့်
 မြင်ကွင်းကိုမြင်တိုင်း သူမစိတ်မသက်သာနှင့်
 အလေးကသာ ငေးသွားရသည်။

သူမရဲ့သွားရုံမပြန်အချိန်တိုင်း အမေအို
 နီနီ ထို အမှိုက်ပုံတွင် မြင်တွေ့ရတာများလေ
 သည်။ အမေအိုသည် တစ်ခါတစ်ရံ အမှိုက်
 နီနီရဲ့မက အမှိုက်ပုံမှ တစ်စုံတစ်ရာတို့ကို
 နီနီဆွဲ ကော်ထုတ်နေတတ်လေသည်။ သူ
 ဘာတွေများ အမှိုက်ပုံဆီကရနေပါသနည်း။
 နေ့စဉ်နီးပါး အမှိုက်ပုံဆီသို့ အမှိုက်တွေ
 သွန်ပစ်နေရလောက်အောင် သူ့အိမ်က
 အမှိုက်တွေ ဒီလောက်များနေရသလား။ ငါ့ဖို့
 ချောင်အမှိုက်နှင့် အထွေထွေအမှိုက်တို့
 နေ့စဉ် ထွက်နေသည်ဆိုသော်လည်း အမေ

အို၏ အိမ်သားများကရော ထိုအမှိုက်ပစ် သည့်အလုပ်ကို မလုပ်ကြတော့ဘူးတဲ့လား။

သူမ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အမေအို၏ အိမ် ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ထိုဝန်းကျင်မှ အမေအို၏ အရိပ်အယောင်ကို ရှာကြည့်မိမြဲဖြစ်၏။ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် အနက် တစ်ကြိမ်ကြိမ်မှာတော့ အမေအိုက အမှိုက်ကန်ဆီသို့ သွားနေပြီ။ အမှိုက်ကန် တွင် တွေ့မြဲဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမက “အမေကြီးပြတ် ကျဉ်းမယ်နော်။ သတိထားပါနော်” ဟု နှုတ်ဆက်လျှင် သွားမရှိတော့သော နှုတ်ခမ်း အစုံဖြင့် ပြန်ရယ်ပြတ်တတ်လျက် သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပြီလား ဖြစ်၏။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ အမေအိုကို အမှိုက် လက်တန်းတို့မပါသော ပလတ်စတစ် ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်လျက် လမ်းသွားလမ်းလာတို့ကို ငေးမော နေတတ် လေသည်။ လမ်းဘေး ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက် တွင်သာ အချိန်ကုန်နေတတ်သော အမေ အို၏ဘဝကို သူမတောင် သတိထားမိသည့် နေ့မှစ၍ ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်တိုင်း သူမ လှည့်မကြည့်ဖြစ်သော နေ့မရှိခဲ့။ ရေနံ ရည်ဝတ် သုတ်ထားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်တွင်းမှ မိသားစုသည် အမေအိုအပေါ် ဤမျှပစ်လေ့တတ်နိုင်သော စောင့်ရှောက် မှုတို့ဖြင့် ပစ်ပယ်ထားရက်ကြသည်တို့လား။ အမေအို၏ သား၊ သမီးတို့ မြေ၊ မြစ်တို့က အမေအို အတွက် အနည်းငယ်မျှသော အချိန်ကိုမှ မပေးနိုင်ကြအောင် အလုပ်များ ကြသည်တို့လား။

သူမထိုအိမ်၏ လူအဝင်အထွက်ကို မတွေ့ရသလောက်ပင် ဖြစ်သည့်အတွက် အမေအို၏ မိသားစုဝင်များကို မည်ကဲ့သို့ သော လူတွေလဲ ဟုတွေးတောမှန်းဆရှိသော နေ့မီလေသည်။ အမေအိုသည် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ထိုနှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် ရှေ့ ခြံစည်းရိုးစပ်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ဆင်ဆင် တူသော အိမ်ပေါက်စလေးတစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း ထမင်းစားနေတတ်လေသည်။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနှင့် အိမ်ပေါက်စ လေးမှာ ခြံဝင်းတစ်ခုတည်းအတွင်းသာ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်အိမ် ကောက် မှုချ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူမ

တွေးထင်ကြည့်မိ၏။ သူမက အထီးကျန် ဖြစ်နေသော သက်ကြီးရွယ်ကြီးများကို မြင် တိုင်း စိတ်ထိခိုက်နာကျင်တတ်သည့် နှလုံး သား တစ်စုံကိုပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် အမေအိုအပေါ် ဤမျှစိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေ မိခြင်း ပေးလားမသိ။ လမ်းဘေးတွင် တောင်း ရမ်းစားသောက်နေသော အဘွားအိုကြီး တစ်ယောက်ကို သူမ ဘိုးဘွားရိပ်သာ တစ်ခု တွင် သွားရောက်အပ်နံ ပေးရန် တစ်ခါက ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။

အသက်ရှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဟုဆိုသော အဘွားအိုကို သူမငွေအနည်းငယ် ပေးလှူ ပြီးနောက် “အဘွား အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း မနေချင်ဘူးလား။ ဒီလိုလည်း အဘွားနေစဉ် အလှူခံတွက် စရာမလိုတော့ဘူး။ အဘွား တို့လို အသက်ရှယ်တူတွေ အတူတူနေထိုင် ကြတဲ့ ရိပ်သာတစ်ခုကို ပိုပေးမယ်။ ဟိုမှာ တရားထိုင်လို့လည်းရတယ်” သူမက ဘုရား ရှေ့တွင် အဝတ်ထုပ်လေးတစ်ထုပ်ဖြင့် အလှူ ခံနေသော အဘွားအိုကို သနားကရုဏာ သက်စွာ မေးမြန်းကြည့်မိသည်။ အဘွားအို ကို ဘုရားရှေ့တွင် သူမတွေ့ရသောအချိန် မှာ ညနေ ၆ နာရီ ကျော်ခွဲပြီဖြစ်သည်။ မှောင်ရီပျိုးစ၊ ညနေခင်းအထိ အဘွားအိုက နေရပ်သို့ ပြန်မရောက်သေး။ ပြီးတော့ မြစ် တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးရန် ကမ်းနားသို့ သွား ရပေးမည်တဲ့။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်း မှောင်ကာ သဲကြီးမဲကြီး မိုးရွာချတော့မည့် အရိပ်အယောင်ကြောင့် သူမ အဘွားအို အတွက် ရိပ်ပူပင်ခံမိသည်။ အသက်ရှစ် ဆယ်ကျော်အဘွားအိုတစ်ယောက် ကူကယ် ရာမဲ့စွာ ဝမ်းရေအတွက် ရုန်းကန်နေရသည့် အဖြစ်ကို သူမ မမြင်ရကုန်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အဘွားအိုကမူ...

“သမီးလေးရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဘွားက ဘိုးဘွားရိပ်သာလည်း မသွား နိုင်သေးပါဘူး။ ဟိုတစ်ဖက်ကမ်းမှာ အဘွား မြေးလေးရှိသေးတယ်။ အဘွားမြေးလေး ကလေးတန်းတက်နေတာ။ အဘွားအလှူ ခံတာနဲ့ နှစ်ယောက်စာစားလောက်ရုံတော့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သမီးလိုပဲ အလှူ ငွေများများ ပေးသွားတဲ့သူတွေလည်းရှိ တော့ အဘွားအတွက် ဘုရားရှေ့မှာ ထိုင်နေ

ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ သမီးလေး စိတ် မပူနဲ့နော်။ မိုးချုပ်ရင် လေကြီး၊ မိုးကြီးကုန် အဘွားအိဘက်ကမ်းမှာပဲ အိပ်နေလို့လည်း ရပါတယ်။ ဒီနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ သီလရှင်ဆရာလေးတွေဆိုမှာ အိပ်ခွင့် တောင်းပြီး အိပ်လို့ရတယ်” ထိုနေ့က သက် ပြင်းမောချကာ သူမ ဘုရားမူပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ပက်လက်ကုဏ္ဍ ထိုင်မှာ ထိုင်လျက် သူမကို စောင့်ရှောက် နေသည့် အဘွားကို သူမနှုတ်ဆက် နှစ်နှုတ် ပြီးနောက် အဝတ်ပင်မလဲမိဘဲ စကားတွေ အချိန်အတော်ကြာ ထိုင်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွားတွေအတွက် ဘယ်အချိန်မှာမဆို သူတို့ကို စောင့်ရှောက် နေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က စောင့်မျှော်နေရမယ့် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကိုသာ ပို၍မြတ်နိုးတွယ်ထား ကြတာ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့ကတော့ အမေအိုရှေ့မှောက်သို့ သူမ ရောက်ရှိသွားသောအချိန်တွင် အမေ အိုသည် ကတ္တရာလမ်းဘေး ကုက္ကိုပင် အောက်ရှိ ရေအိုးစင်ကို ရေဖြည့်နေလေ သည်။ “အဘွား...ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” သူမ၏ နှုတ်ဆက်စကားကို အမေအိုက ကြားဟန်မရှိဘဲ လမ်းရှေ့ရေအိုးစင်ဆီသို့ လမ်း၏ညာဘက် ထောင့်ရေအိုးစင်ဆီသို့ တလှုပ်လှုပ် ရွှေ့ရှားသွားပြန်လေသည်။ လမ်း သွားလမ်းလာတို့ သောက်သုံးရန်ရေ ကုသိုလ် ပြုနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူမက အမေအို ရေဖြည့်ပြီးသည့်အထိ စိတ်ဝင်တစားကြည့် နေသောအခါ အမေအိုက သူမကို သတိထား သွားမိပြီး “ခြံထဲ မဝင်ဘူးလား မိန်းကလေး” ဟု မေးလေသည်။ “သမီးက အဘွားအို လာတာပါ” သူမ အမေအို၏ ဘေးနား ကပ်လျက် ထိုင်လိုက်တော့မှ ညာဘက်အ နောက် လက်ဖဝါးလေးကာလျက် နားမကြား ဟန် အမူအရာကို ပြလေသည်။ “အမေ ကြီးက နားသိပ်မကောင်းဘူး။ သူ့အထာသို့ ပြောလို့ရတာ” အမေအို၏ အိမ်ဆိုင်ပေါ်မှ စလေးဆီမှ ရွှေပတ်ဆေးပေါ့လိပ်နှစ်လိပ် ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူကာ ငွေငါးဆယ်ကပ် သွားသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက်က ထို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဒီဆိုင်ပေါက်စနလေးဟာ
 အဲဒီလို ရှေးဆိုင်ကလေးပေါ့။ အမေအို
 ဆိုင်လေးတွေက သူမကြိမ်ဖန်များ
 ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးလျက် ထိုဆိုင်လေး၏
 အကျဉ်းကို သူမ တစ်ခါမှလေ့လာ
 မြင်မိခဲ့။ သူဘာတွေများ ရောင်းချဖို့
 နှင်ထားရပါသနည်း။ ကွမ်းယာဆိုင်
 အိပ်ဆိုင်ကလေးတွင် အမေအိုကျော
 ရာစာ အိပ်ရာသည်ကပင် ကျပ်ကျပ်
 တည်းတည်း ရှိဟန်တူသည်။ အိမ်ဆိုင်
 က ကွမ်းယာဆိုင်၏ အပြင်အဆင်
 နှင့်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဆေးလိပ်၊
 နှံ့ ဝီကော၊ ပူရိန်းပုလင်းတွေကို တွေ့မြင်
 နည်းပြီးတော့ ကော်ဖီထုပ်သုံးလေးတွဲ
 ဖြစ် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို မြင်ရ၏။ မို
 န်နပ်ရသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းသုံးလေး
 ထည်း တွေ့ရသေးပါသည်။
 “မိန်းကလေး ... အိမ်ထဲဝင်လေ”
 အမေအိုက ဆိုင်ကလေး၏ အခင်း
 ကို ဟိုဟိုသည်သည် လေ့လာအကဲ
 သောသူမကို ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်
 ဖြစ်သည်။ “သမီးက အဘွားဆီကို လာ
 သူမ အဘွားအို ထိုင်နေသော ဆိုင်
 ကလေးကလေးအတွင်း တိုးဝင်သွားရင်း
 ခုလိုက်မိသည်။ “အဘွားကို ကန်တော့
 နဲ့” သူမက အဘွားအိုရှေ့တွင် သူမ
 ထည့် အိုဗာတင်းထုပ်နှင့် ကိတ်မုန့်
 ကန်တော့ဟန်ပြင်တော့” အဘွား
 ကန်တော့မလိုလား။ အိမ်ထဲမဝင်ဘူး
 ဟုဆိုလေသည်။ “ဟင့်အင်း သမီး
 သူနဲ့မှ မသိပါဘူး။ အဘွားကို လမ်း
 ရှင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာမြင်နေကျမို့
 သိသလို့ သက်သက်လာတာပါ” ဟုပြော
 ချက်အုပ်ချီ ကန်တော့သောအခါ ဆုတွေ
 ပေးနေလေသည်။ အဘွားမှာ
 ဘာမှ ကျွေးစရာမရှိဘူး။ ဒါလေးတွေ
 သမီး”
 အဘွားအိုက ဆိုင်တွင်ချိတ်ဆွဲထား
 ခဲ့ အရောင်စုံစက္ကူပတ်ဖြင့် ထုပ်ပိုးထား
 သော အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလေ
 သည်။ “သမီး မယူတော့ဘူးလေ အဘွား။
 အဘွားရောင်းတာ မဟုတ်လား။ ရောင်းဖို့
 ထားပါ” အမေအိုက သူမ၏ ငြင်းပယ်မှု

66

အမေအိုက
 ဆိုင်ကလေး၏
 အခင်းအကျဉ်းကို
 ဟိုဟိုသည်သည်
 လေ့လာအကဲခတ်နေသော
 သူမကို
 ဖိတ်မန္တက
 ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 “သမီးက
 အဘွားဆီကို
 လာတာပါ”

99

ကို လက်မခံဘဲ မုန့်ထုပ်လေးလေးတစ်ထုပ်
 ကို သူမရှေ့တွင်ပင် ဖွင့်ပြနေလေသည်။ ဆီး
 ပြာချပ်ပါးပါးသေးသေးလေးတွေကို စက္ကူ
 ဖြင့်ပတ်ကာ ကော်ရုပ်ပေါက်စလေးတစ်ခု
 ထည့်ထားသော ကလေးကြိုက်မုန့်တစ်မျိုး
 ကို သူမတွေ့လိုက်ရတော့ အဘွားစေတနာ
 ကို မငြင်းရက်စွာ သူမ လက်ခံယူလိုက်မိ
 သည်။

“မိန်းကလေးက ကလေးတွေပဲ အဘွား
 ဆိုင်လာဝယ်ကျတော့ သူတို့အကြိုက်တင်
 ထားရတာ။ သိပ်လည်း များများစားစား
 မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးရယ်။ ရွှေပတ်ဆေးလိပ်
 ကတော့ ရောင်းရတယ်။ ရွှေပတ်ဆေးလိပ်လည်း
 ရောင်းရတယ်သမီးနဲ့။ ဒါပေမဲ့ စီးကရက်တွေ
 က ဈေးကြီးတော့ အဘွားလည်း သုံးလေး
 ငါးဘူးလောက်ပဲ ဝယ်တင်ထားတာပါ။
 အလိပ်မြေရောင်းရတာပေါ့ကွယ်”

အဘွားအိုနှင့် စကားပြောနေစဉ်
 စီးကရက် တစ်လိပ်လာဝယ်သည့်လူတစ်
 ယောက်က စီးကရက်ဖိုးငွေငါးဆယ်ကို
 “မိန်းကလေးနဲ့ပြန် အဘွား” ဟုပြော၍
 စက်ဘီးနင်းလျက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။
 အဘွားအိုက ဆိုင်ကလေးထဲမှာပင် မထ
 တမ်းဈေးရောင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးဆိုင်
 ခုံပေါ်မှ ကော်ဘူးလေးထဲ ထည့်သွားသော
 ငွေငါးဆယ်ကို သူမလုပ်ကြည့်မိရင်း ရောင်း
 သူဝယ်သူ သူအတာနှင့်သူ အဆင်ပြေနေပုံ
 ကို သဘောကျမိကာ ပြုလိုက်မိလေသည်။
 သို့ပေမယ့် မိလောက်အသက်အရွယ်ကြီး
 ရင့်နေပြီဖြစ်သော အဘွားအိုတစ်ယောက်
 က မိအရွယ်ထိ ဈေးဆိုင်ဖွင့်၊ ဈေးရောင်း
 နေရလောက်အောင် သူ့ကို ကျွေးမွေး စောင့်
 ရောက်သူ သားထောက်သမီးခံ ဆွေမျိုးညာ
 တကာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပေဘူးလားဟု
 စိတ်မကောင်းစွာ တွေးနေမိလေသည်။
 အဘွားအို နေထိုင်သော အိမ်ဈေးဆိုင်ခန်း
 လေးက သေးငယ်လွန်းလှလျက် ခြံဝင်း
 အတွင်းရှိသော နှစ်ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်
 အိမ်ကြီးကဖြင့် ခံခဲ့ရသည်ထည်ပင် ဖြစ်
 သည်။

ဘာလို့များ မိသားစုတွေက အဘွားကို
 အမြင်ထုတ်ထားကြတာပါလိမ့်။ ခက်ခဲသည့်
 က အဘွားအိုမှာ နားအလွန်လေးနက်သည်

အတွက် သူမမေးသောအကြောင်းအရာများကို မဖြေကြားနိုင်ဘဲ ရောက်တတ်ရာရာများကိုသာပြောဆိုနေလေသည်။ လက်ဟန် အမူအရာနှင့် ပြသည့် စကားလောက်ကိုသာ ပြန်လည်ဖြေကြားနိုင်သူဖြစ်၏။

သူမအဘွား၏ အိမ်ဈေးဆိုင်လေးတွင် ထိုင်နေသည့် အခိုက် ဖျဉ်ထောင်အိမ်ဆီမှ အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရောက်လာကာ အဘွားအိုကို ကြွေရည်သုတ်လင်ပန်းတစ်ချပ် လာချထားပေးလေသည်။ ထမင်းပန်းကန်လုံးတစ်လုံး၊ ငါးကလေး ဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရည်ဟင်း ထည့်ထားသော လင်ပန်းကို ကြည့်မိရင်း ကောင်မလေးကို သူမ တစ်စုံတစ်ရာ မေးမည်စိတ်ကူးနေဆဲတွင် ကောင်မလေးက သူမကို တစ်ချက်

ပြုံးကြည့်လျက် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားတာကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ မမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူမ အဘွားကို လမ်းဘေးဈေးဆိုင်ပေါက်စလေးတွင် နေထိုင်သည့် အမေအို အကြောင်းကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြမိလေသည်။ အမေအို၏ ကျောတစ်ခင်းစာ အိပ်ရာလေးအကြောင်း၊ ဈေးဆိုင်ပေါက်စလေးတွင် တင်ရောင်းသော မုန့်များအကြောင်း၊ လမ်းဘေး ကုက္ကိုပင်အောက်ရှိ အမေအို နေ့စဉ်ကသိုလ်ပြုနေကျ ရေအိုးစင်လေးများအကြောင်း၊ လမ်းသွား လမ်းလာများကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း အမေအို ထိုင်တတ်သည့် ကျောပီမပါသော ကော်ထိုင်ခုံပေါက်စလေးအကြောင်းတို့ကို ပြောပြမိလေသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာ ဘွားဘွားရယ်။ အိမ်ထဲက မိသားစုတွေက အမေကြီး တစ်ယောက်တည်းကို အိမ်ပြင်ဘာလို့ သက်သက် ခွဲထုတ်ထားကြတာလဲ မသိဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း နေရတာ။ ညနေစာထမင်းမစားဘူးလည်း ပြောတယ် ဘွားဘွား။ သမီးတွေတာတော့ ဒီနားဝန်းကျင်ကလူတွေက အမေကြီးကို စားစရာတွေ လာလာပေးကြတာလည်း တွေ့ဖူးတယ်”

“ဘွားဘွားတို့လည်း ညနေစာကို သိပ်မခံမင်တော့ဘူးလေ။ လူကြီးတွေက မနက်စောစောနဲ့ နေ့လယ်စာလောက်ပဲ ကောင်းကောင်း စားချင်ကြတာ။ ညနေစာမစားတော့ အစာချက်ရတာလည်း သက်သာပြီး နေလို့ ထိုင်လို့တောင်ကောင်းသေးတာ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သမီးရယ်။ သူ့အိမ်ကမကျွေးတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။”

“သမီးဖြင့် သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ သမီးသာဆို အဘွားကို အလို တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ပါဘူး။”

“အကြောင်းတွေတော့ ရှိလိမ့်မှာပေါ့ မြေးရယ်။ ဘွားသမီးလေးကတော့ တယ်မေတ္တာတရားကြီးမားတာကိုး။ ဒါဆိုလည်း သမီး ဝယ်ပေးချင်တဲ့ ဟက်လက်ကုလားထိုင်လေး ဝယ်ပေးလိုက်တော့လေ။ သူ့ခင်ဗျာ ခုံပုလေးမှာ ထိုင်ရတာ ကျောညောင်းရှာမှာ

ပေါ့”

အမေအို နေ့စဉ် ထိုင်နေတတ်သော ကော်ခုံပေါက်စလေးမှာ လေးငါးခြောက်အရွယ် ကလေးများ ထိုင်တတ်ကြသော ခုံလေးဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်ချမှာပေါ်တု တွေကာ သူမပုပ်နေသော အတွက် အမေအိုအတွက် မက်ယကုလားထိုင်တစ်လုံး ကုသိုလ်ပြုပေးလိုက်ပါသည်။ “အဘွား... မြေးလက်ဆန့် ထိုင်ရအောင် သမီး ဟက်ယကုလားထိုင်လေး ကန်တော့တာပါ အဘွားဆို ကလေးအတွင်း သူမပေးလျှင်မဟုတ်လက်ကုလားထိုင် ထားစရာနေရာမရှိသည့်အတွက် ဆိုင်ဘေးကပ်လျက် ထူပင်ကြီး အောက်တွင်သာ နေရာချထားပေးရလေသည်။

“ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ကုန်နေတာမှာပေါ့ သမီးရယ်။ အဘွားက ဒီခုံလေးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခုံလေး အစ်မခင်ကို ပေးလိုက်ချင်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ သူမရအောင်လေ။ ဒေါ်ခင်ပိုက်က အဘွားအား သိပ်ကောင်းတာ။ နေ့စဉ် သူကျွေးတဲ့ထမကို အဘွားက စားနေရတာလေ။ အဘွားကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့”

အမေအို၏ စကားအတွက် သူမ အားအဆန်းဖြစ်ကာ မေးခွန်းများ မေးလိုလှသော်လည်း သူမမေးခွန်းကို အမေအိုက ထီပပ နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် အမေပြောသမျှသာ နားထောင်နေရလေသည်။

“အဘွားက အရင်ပုဇွန်တောင်ပန်ထဲမှာ ကုန်စိမ်းရောင်းတာ။ အစ်မခင်ကိုက အဘွားဆိုင်မှာဝယ်နေကျ ဖောက်သပေါ့။ အဘွားက ဈေးရောင်းရင် အလေးပြုချိန်ခွင့်ပြည့်ပေးတော့ အဘွားမှာ အေးသည်တွေများတယ်ကွဲ့။ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ခင်ပိုက်က အဘွားကို သိပ်ခင်တာ။ အသွယ်ောက်က အဘွားအသက် လေးဆကျော်လောက်ကတည်းက ဆုံသွားတာပဲ။ သူဆုံးတော့ အစောရအောင်ဆိုပြီး ဒီသားလေးတစ်ယောက် ပွေးစားထားပါ။ ခုတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးလေးယောက်ရ နေပါပြီ။ အဘွားအား အခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်လောက်

အရောင်နေတာပဲ။ ဒေါ်ခင်ပိုက်တို့ မိသားစု
အတွက်တောင်ကနေ ဒီပြောင်းလာတော့
အတွားတစ်ယောက်တည်း။ ချိုကြီးအိုမနဲ့
အတူရောက်နေမှာ စိုးလို့ ခေါ်လာတာ။

“မွေးစားသားကလည်း ဆိုတယ် သမီး
ဇနီး တလောကတောင် အတွားမဟုတ်နဲ့
ချစ်ကွက်ထဲက တယ်လီဖုန်းတွေ ချထား
သောရလို့ ချက်ချင်းလာယူသွားတယ်”

“ဪ... ဒီအိမ်ကြီးထဲက လူတွေ
နဲ့ အတွားတွေမျိုးမတော်ဘူးကို” အတွား
အကြာသည်မကြားသည်မသိပေမယ့် သူမ
အသံထွက် အံ့သြလိုက်မိလေသည်။ အတွား
တော့ သူပြောလိုသမျှတွေကို ခရားရေ
သွတ်တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။

“ဟကယ်တော့လည်း သမီးရယ်
အတွားတရားဆိုတာ ဆန်ကြယ်လှပါတယ်။
ဒေါ်ခင်ပိုက်တို့ မိသားစုတွေဟာ အင်မတန်
အတွားကြီးမားကြတာ။ ဒေါ်ခင်ပိုက်တင်
အတွားအပေါ် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ

သမီးမြေဖြစ်တွေလည်း အတွား အပေါ်
ထားကြတယ်။ အရင် အတွား အိမ်
အိမ်ပေါ်မှာ နေတာပဲ။ နောက်တော့ အတွား
အိုင်တာနဲ့ ဈေးရောင်းချင်တယ်ပြောလို့
အိုင်လေးကို လုပ်ပေးတာ။ အတွားက

ထာလည်း မထိုင်ချင်ဘူးလေ။ ညောင်း
သယ်သမီးရဲ့ အိမ်ထဲမှာနေရတာလည်း
အိုင်တယ်။ အတွားကဈေးပဲ ရောင်းချင်တာ
နဲ့ အချိန်တန်ရင် အတွားစားဖို့ သောက်ဖို့

သောက်ဖို့ သူတို့ မိသားစုက ယူကြတာ။
နေမကောင်းရင်လည်း ဆေးခန်းကောင်း
ဆေးခန်း ပြပေးကြတယ်။ အတွားကဈေး
ရောင်းလိုရတဲ့ ပိုက်ဆံလေး ငါးထောင်မျိုး

တစ်သောင်းမျိုးစုထားရင် အတွားသားက
အယူသွားပြန်ရော။ သူတို့မလည်း ကလေး
အပြုတစ်မျိုးနဲ့ သင်ရတာပဲကို။ အတွား
ထည်း မရှိတာ ပေးချင်နေတာပဲလေ။

“အရင်ကတော့ အိုတုတ် ဈေးရောင်း
ပြီး ကျွေးခဲ့ပေးခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ အိုပြီး
အနေမကုန်။ ကိုယ်တောင် သူများနေစရာ
မရှိတော့။ ကျွေးမွေးထားလို့ ခုလိုနေထိုင်ရတာ

သမီးရယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နောက်ပါ
အောင်မနက်ဆို တန်းဆွမ်းလောင်းတဲ့ထဲ
အသီးအနှံလေးဖြစ်ဖြစ် ဟင်းတစ်ခွက်တော့

အတွားဆွမ်းလောင်းတယ်။ ခုပဲ မနက်ဆွမ်း
ဟင်းအတွက် အာလူးတွေ သင်ပေးနေတာ။
ဒေါ်ခင်ပိုက်က တနင်္လာနေ့တိုင်း ဆွမ်းဟင်း
အမည်ငါးခွက်လောင်းတာလေ သမီးရဲ့။

အာလူးတွေများတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
ခွက်တည်းက အတွားက ကူညီပေးထား
တာ”

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်သည်အထိ
အမြင်အာရုံစွမ်းရည်ကောင်းသေးသော
အတွားအတွက် သူမ ဝမ်းမြောက်သွား
ရသည်။ ကုတ္တီပင်ကြီးအောက်ရှိ ကလေး

ထိုင်ခုံ ပုပုလေးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း လမ်းသွား
လမ်းလာတွေကို ငေးမောကြည့်နေတတ်
သော အမေအိုကိုမြင်တိုင်း အတွားအိုကို
ပစ်ပယ်ထားရက်သည်ဆိုသော မလိုမုန်းတီး

မှုများဖြင့် သူမ မလိုတမာကြည့်ခဲ့မိသော
မိသားစုများသည် အတွားအို၏ ကျေးဇူးရှင်
များပေပေ။ အမေအို၏ ကျန်းမာနေသော ဘဝ
သက်တမ်းတစ်လျှောက် အချိန်မိုးလျက် နွေး

ထွေးမှုပေးခဲ့သော စေတနာရှင်များပေပေ။
“ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ကြည့်ပါဦးလား
အတွား။ အတွားရဲ့ကျေးဇူးရှင် အစ်မကြီး
ဒေါ်ခင်ပိုက်ကို ပေးချင်တယ်ဆိုလည်း ပေး

လိုက်ပေါ့နော်။ ဒါက အတွား သက်သေခံ
သက်သာထိုင်ဖို့ သမီးက အတွားကို
ကန်တော့တာပါ။ အတွားပစ္စည်းဖြစ်သွား
ပြီ။ အတွားကြိုက်တာ လုပ်လိုရပါတယ်

အတွား”
သူမစကားကို အမေအိုက အပြည့်အဝ
ကြားဟန် မရှိသော်လည်း သူမ ဖြန့်ခင်းပေး
သည့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဝင်

ထိုင်ကြည့်နေသဖြင့် သူမ ကျေနပ်သွား
ရသည်။ သူမနှင့် အတွားအို စကားပြောနေ
စဉ် အိမ်မကြီးထဲမှ ကောင်ကလေးတစ်

ယောက် ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်လျက်
ထွက်လာရင်း အတွားကို လာနှုတ်ဆက်
သည်ကို တွေ့ရသည်။ “အတွား ဘာစားချင်

တာ ရှိသေးလဲ။ သားမြို့ထဲ သွားမလို့” ဆို
သော စကားကို သူမတွေ့ရင် အတွားနားရွက်
နှင့်အထိ ကပ်လျက် အသံတိုးတိုးလေးမေး
လိုက်သည်ကို အတွားက ကောင်းစွာနား

ရေမှာထားနော်” ဟူသော အဖြေစကား
ကြောင့် သူမအံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေမိလေ
သည်။ အမေကြီးအတွက် ခုံလာပေးတာ
ထင်တယ်။ အလှူရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်

အောင် မလုပ်နဲ့နော်။ အမေကြီး သားလာ
ရင် မပေးလိုက်နဲ့ဦး” ကောင်ကလေးက သူမ
ကို အသိအမှတ်ပြု ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်လျက်
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

“သူလေးက ဒေါ်ခင်ပိုက်ကမွေးတဲ့
သားလေးလေ။ ခေက်ကာလသားသမီးမို့
ပြောရဆိုရ ခတ်တယ်မရှိဘူး။ လိမ္မာတဲ့
ကလေးပေါ့” ထိုနေ့က သူမ အတွားအို

အတွက် ပူပင်ခဲ့သမျှ အစစအရာရာ စိတ်
သက်သာရာရခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ ထုံးစံအတိုင်း အတွားကို သူမဝမ်းသာ
အားရ သတင်းပေးရလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အတွားအတွက် ပေးလှူချင်ခဲ့သော ပက်
လက်ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံး အထမြောက်
အောင် ပေးလှူခဲ့ရသည့်အတွက်လည်း သူမ
အထူးပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

ပြီးခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်က သူမခရီး
တို တစ်ခုထွက်နေခဲ့သည့်အတွက် အတွား
အို၏ အိမ်ရှေ့သို့ သူမဖြတ်သန်းသွားလာ

ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ သူမ ရှစ်ရက်တာခရီးမပြန်လာ
ပြီး ပုံမှန်အတိုင်း အလုပ်ခွင်သို့ သွားသည့်
ပထမဆုံးရက်က အတွားအို၏ တံအိမ်ရှေ့

တွင် ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံး မိုးထားသည့်
အတွက် သူမ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ရပ်ကြည့်
မိတော့ အမေအို သေဆုံးခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း

သူမ သိလိုက်ရလေသည်။ အမေအို၏
အမည်ကိုပင် သူမ မသိသော်လည်း နာရေး
ဆိုင်ဘက်တွင် ရေးထိုးထားသည့် အမည်မှာ

ဒေါ်ခင်ပိုက် မဟုတ်သဖြင့် သူမ နေ့စဉ်
နှုတ်ဆက်ပြုနေကျ အမေအိုဟု တရား
သေယူဆသတ်မှတ်လျက် နာရေးအိမ်ကို

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဝင်မေးဖြစ်ခဲ့
သည်။
သူမထင်သည့် အတိုင်းပင် အသက်
၈၄ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော သူမ၏ အမေအို

ကို ထမင်းလာကျွေးစဉ် မြင်ဖူးသည့်ကလေး မလေးက သူမကို ခေါ်ခေါ်ကြည့်ကာ အဘွား ခေါ်ခေါ်ပိုက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ အမေအို၏ နှုတ်မှ ကျေးဇူးရှင်ကြီးဟု တဖွေ ရွတ်ဆိုခဲ့သည့် ခေါ်ခေါ်ပိုက်ဆိုသည့် အဘွား တစ်ယောက်ကို သူမ လေးစားရှိသောစွာ ဝါရပ်ပြု နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ အသက် ဂယ်နှစ်ရှိပြီဆိုသော အဘွားအို၏ အပြုတို့က လူတစ်ဖက်သားကို အလွန်တရာနွေးထွေး စေလျက် အိုမင်းခြင်း၏ ပြယုဂ်တို့သည်ပင် ကြီးမြတ်သောဂုဏ်ခြံပုံတို့ လွှမ်းခြုံလျက် ငြိမ်းချမ်းမှု ရစေခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးရက်က မနက်စောစော ပဲပြတ်ထမင်း ပုပ္ဖလေးစားပြီးနောက် ခဏ တစ်ဖြုတ် ပြန်အိပ်စဉ် အမေအိုပြန်လည် နိုးထမလာတော့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့သည်တဲ့။ မနက်ပိုင်း ကြွလာသည့် သံယာတော်များကို ပင် တန်းဆွမ်းလောင်းပြီး နောက်ဆုံး ကုသိုလ်ပုလျက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဘဝကျူး ပြောင်းသွားသော အမေအိုအတွက် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ကောင်း သော သေခြင်းဖြင့် အမေအို လူလောကမှ သွားနှင့်လေပြီဟုသာ ဖြေတွေးခဲ့ရသည်။

သူမ အမေအို၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အချိန်လွန်မှသိရသည့်အတွက် လိုက်ပါ ဝိဆောင်ခြင်းမပြုခဲ့ရသော်လည်း ရက်လည် ဆွမ်းသွက်အလှူတွင် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ် တိုင် ပါဝင်ကုသိုလ် ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ရက်လည် အပြီးတွင် အမေအို နေထိုင်ခဲ့သည့် တံလေး ကို အပြီးတိုင် ဖြိုချပစ်လိုက်သည်ကိုလည်း သူမ အလုပ်သွားရင်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့ကတော့ အမေအိုနှင့်အတူ ပြုလဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော တံအိမ်ကလေး ၏ သတင်းကို နားစွင့်ရင်း သူမနောက်ထပ် ကြေကွဲဖွယ် သတင်းတစ်ခုကြား ခဲ့ရသည်။

အမေအို သေဆုံးပြီး ရက်မလည်ခင် ညကမှ ရောက်ရှိလာခဲ့သော မွေးစားသား ဖြစ်သူသည် အမေအို၏ နာရေတွင် ရရှိသမျှ ကုဋေအားလုံးကို တစ်ပြားချနု ယူဆောင် သွားခဲ့လေသည်တဲ့။ ပြီးတော့ သူမ ပေးလှူ ထားသော အမေအို၏ ပက်လက်ကုလား ထိုင်လေးကိုပင် ယူဆောင်သွားခဲ့သည်တဲ့။ သူမ အံ့ဩသင့်စွာ မယုံကြည်နိုင်လောက်

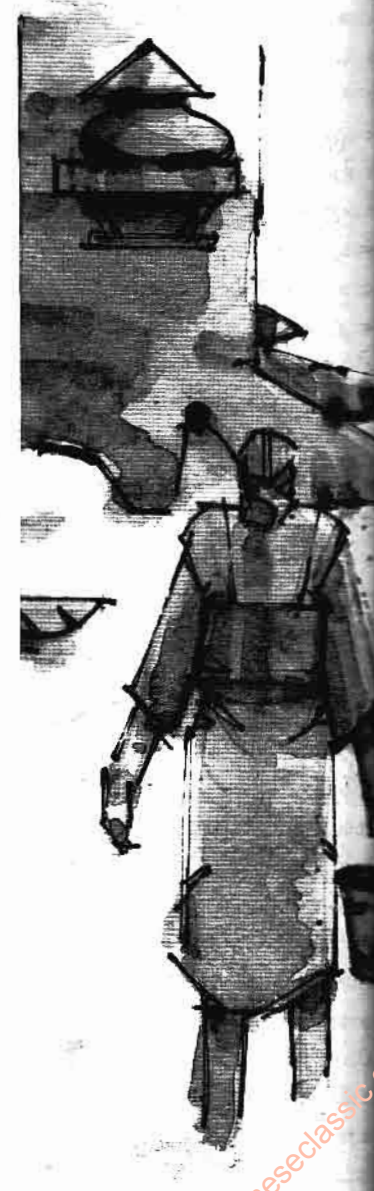
အောင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိလျက် ဪ...ဟု အသံထွက်ရေရွတ်မိတော့ အဘွားခေါ်ခေါ်ပိုက်က “ပြဿနာသစ်က ဖြစ်သူအဟောင်းပေါ့ကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘွားတို့က လူသားတစ်ယောက်ကို သူ ဘဝ သူကျေနပ်နေပျော်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ထွက်သက်ထိ စောင့် ရောက်ခွင့်ရခဲ့တာကိုပဲ ဝမ်းသာရမှာပါ” ဟု အိုခဲ့လေသည်။

ခုတော့ သူမအလုပ်ခွင် သွားရာ အမေ အို၏ ဈေးဆိုင်အိမ်ကလေး ရှေ့မှ ဖြတ်သန်း သွားတိုင်း တံကလေးမရှိတော့သဖြင့် ထင်းခဲ နဲ့ မြင်ရပြီဖြစ်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်မကြီး ကို လေးစားအားကျသော မျက်လုံးများဖြင့် သာ ကြည့်မြင်မိတော့သည်။ ဟို အရင် ကတော့ သူမသည် ထို ခြံဝင်းရှေ့မှ ဖြတ် သန်းသွားမိတိုင်း အမေအိုကို အသနားပို မိလျက် ပျဉ်ထောင်အိမ်မကြီးအတွင်းမှ သူမ မသိမြင်ခဲ့ဖူးသော လူများအပေါ် မလိုတမာ အတွေးရိုင်းများ မကျေမချမ်းအပြစ်တင်လို မှုများ စိတ်တိုတောင်းစွာ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ လိုမှု များခဲ့တွယ်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် တိတ် တဆိတ်အမှန်းသိမျက်မာန်ရခဲ့မိသူဖြစ်လေ သည်။

အမေအို လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည့် အလုပ် တို့ကိုသာ ကရုဏာသက်စွာ မြင်ယောင်နေ မိလျက် အပေါ်ယံဆုံးဖြတ်ချက်တို့ဖြင့် တစ်ပါးသူတို့အပေါ် အထင်မှားဝေဖန်ပြစ် တင်ခဲ့မိသည်။ အမေအို၏ စိတ်ချမ်းသာ မှုအတွက် သေးဖွဲသော ကိစ္စလေးများက အစ အလေးထားထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့သော မေတ္တာရှင်မိသားစုတစ်စု၏ လေးစားလောက် ဖွယ် စိတ်ထားတို့ကို သူမ ရုတ်တရက် မြင် အောင်မကြည့်နိုင်စွမ်းခဲ့။ ခုတော့ အမေအို မရှိတော့သည့်တိုင် အေးမြသောအရိပ်တို့ဖြင့် ဖားဖားဝေနေသည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးသည်လည်း ကောင်း။ အပြည့် ကာရံလိုက်ပြီဖြစ်သော ခြံ စည်းရိုး ပျဉ်းပါးချွန်ချွန်တို့နောက်က ရေနံ ရည်ဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသည် လည်းကောင်း။ ရေအပြည့်ဖြည့်ထားမြဲဖြစ် သော ရေအိုးစင်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဈေး ဆိုင်အိမ်သေးလေး မရှိတော့သဖြင့် ထင်းခဲနဲ့ ပေါ်လာသော ခြံဝင်းတွင်းမှ ပန်းဆီရောင်စက္ကူ

ပင် အုပ်ထူထူတို့နှင့် ရွက်လှပန်းဝါဝါတို့သည် လည်းကောင်း သူမ၏ အမြင်အာရုံတွင် ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလောက်သော ငြိမ်းအေး မှုတို့ လွှမ်းခြုံသွားစေလျက် သွားငုတ်တိုတို့ ဖြင့် ပြူးရယ်ပြတတ်သော အမေအိုတစ် ယောက်ကို သူမ မမေ့နိုင်စွာ လွမ်းမောသွား နေမိဆဲ။ ။

မေတ္တာဖြင့် ယူ၏

မိုးတံ၊ ဖြစ်ပွားနာ (တင်ဆက်) နေရာများ၊ အထွတ်ကုသမှုနှင့် ကုသမှု အကောင်းဆုံး၊ အထိထောက်ဆုံး

တပင်တိုင်ပြန့်နှံ့စွာဖြန့်ဖြူးတည်းထက်သေးစွမ်းဆောင်သည့်ပုံသေလွန်သော

ဆရာကျော် မိ

ဆေးသုံးမျိုးတွဲသောဝက်ဒါ

ဝမ်းပျော့အကြောပြေ
လေဆေး

ဂုဏ်လှ
သွေးသန့်ဆေး

တပင်တိုင်ပြန့်နှံ့
အနီ

အောင်မြင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကုသပေးပါသည်

Hot Line - 09 73001113

ပင်ရင်း-ဆရာကျော် မမိခွဲတိုင်းရင်းဆေးထုတ်လုပ်ရေး နှင့် ဆေးကုဌာန

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်၊ နံနက် ၈ နာရီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝေ-၅၅၁၇၃၃၊ ဝေ-၅၅၁၀၀၁၁၊ ဝေ-၅၅၁၀၀၁၁၊ ဝေ-၅၅၁၀၀၁၁၊ ဝေ-၅၅၁၀၀၁၁

ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ သဘော

ဦးတင်ဦး(ကျူရှင်)

ကောင်းမှုပြုသော သူသည်
ဤဘဝ၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။
နောင်ဘဝတွင်လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။
ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌
ဝမ်းမြောက်ရ၏။
ထိုသူသည် မိမိပြုပြီးသော ကောင်းမှုကို မြင်၍
အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရလေ၏။
(အရှင်သေဋ္ဌိလ မြန်မာဘာသာပြန်)

The doer of good
rejoices here and here after
he rejoices in both the world,.

He rejoices and exults
recollecting his own pure deeds.

(အရှင်ဗုဒ္ဓရက္ခိတ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်)

ထိုအရှင် နှစ်ပါးတို့၏ အထက်ပါ ဘာသာပြန်များမှာ ဓမ္မပဒ
တွင် ဂါထာပေါင်း ၄၂၃ ပုဒ်ရှိသည့် အနက် အခန်း (၁) ယမကဝဂ်

(အစုံအစုံတရားတော်) တွင်လာသော ဂါထာနံပါတ် ၁၆ ကို
ပါဠိဘာသာမှ မြန်မာနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ အသီးသီး ဘာသာ
ပြန်ထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဓမ္မပဒလာမူရင်း ပါဠိဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။
ဣဓမ္မောဒတိ ပစ္ဆမောဒတိ
ကတပုညော ဥဘယတ္ထ မောဒတိ
သောမောဒတိ သောပမောဒတိ
ဒိသ္မာ ကမ္မဝိသုဒ္ဓိမတ္တနော

ထိုဒေသနာအရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသူတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်
တမလွန်နှစ်တန်သော ဘဝတို့၌ မိမိပြုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
ပြန်လည်အောက်မှေမိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်ဆိုသည်မှာ အလွန်ပင်
မှန်လှသော တရားတော်ဖြစ်ပါပေသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ဟူသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ပင်လျှင် ပြုနိုင်
မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ရသလို၊ ပြုပြီးနောက်ပိုင်းအချိန်မှာလည်း
ပြုသူကို ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်စေသော သဘောရှိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖဲရိုက်၊ ဂျင်ထိုး စသော မကောင်းမှုများကို

သို့သော်လည်း ထိုသို့မကောင်းမှုတွေလုပ်ရင်း ဖြတ်သန်း
ဘဝအကာများတွင်ပင် သူတစ်ပါးအကျိုးကို လိုလား
သဖြင့် ကြံကြိုက်သလိုပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်များလည်း ရှိခဲ့ဖူး
သည်။ ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြန်လည်အောက်မေ့မိသည်
သို့မဟုတ် ပြန်လည်မြင်ကြားရသည်အခါ ဝမ်းမြောက်တသာ
သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အဲဒါ မြောက်ဧရာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ပင်စင်စား
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် အစိုးရဌာနတစ်ခု၌ လက်ထောက်
ရေးမှူးအဆင့်လောက်ဖြင့် ပင်စင်ယူထားသူဖြစ်သည်။
သူ့အိမ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အောက်တန်းစာရေးဘဝတွင်
တည်းကတည်းက အတူတူ လုပ်ကိုင်လာကြသော လုပ်ဖော်
လုပ်ချားဖြစ်ရုံသာမက ကျောင်းနေဖက်ငယ်သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ကျော်ကာလတွင် သူသည် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ
ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူပျိုဘဝတန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းတွင် မှီခိုနေခဲ့ပြီး ထမင်းကိုမှ အိမ်တစ်အိမ်တွင် လခပေး
ရသူ စားမှု ဘာမျှပြဿနာမရှိပါ။ အိမ်ထောင်ကျသောအခါ
ပြဿနာရှိလာပါသည်။ ထိုအချိန်က ပျဉ်းမနားသကြားစက်
အလုပ်သမားများကို အလှည့်နှင့် အလုပ်ဆင်းရသော စာရေး
မှူး(၁) ရုံးပိုင်းမှ စာရေးစာချီများကို စက်ရုံမှ အိမ်ခန်းပေးလေ့
ရှိကြောင်း အိမ်ခန်းလျှောက်ဖို့လည်း မလွယ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် စက်ရုံမှအား ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလိုပင်
ဤစက်ရုံသို့လာရောက်လုပ်ကိုင်ရသူ အိမ်ထောင်သည်
အမျိုးမျိုးကိုလည်း အိမ်ခန်းပေးသင့်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်း
ပြောဆိုတင်ပြသည့်အခါ ကျွန်တော်တင်ပြချက်ကို စက်ရုံ
ထက်ခံ၍ သူငယ်ချင်းသာမက ကျွန်တော်ပါ အိမ်ခန်းရလေ
သည်။ (ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထောင်သည်ပင်ဖြစ်နေ
သော်လည်း ကျွန်တော်က ပြဿနာမရှိ။ လူပျိုဘဝကတည်း
အသိုက်များအတွက် ထားသော အိမ်လွတ်များတွင် လူကြီး
အသိပေး၍ တက်နေလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တရား
ထက်နေသည့် အိမ်မှာ စက်ရုံမှအိမ်နှင့် တစ်တန်းစားတည်း
ဖြစ်သည်။)

ဆိုသို့ အိမ်ခန်းရလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ပူပန်
သောက ငြိမ်းသွားခဲ့ဖူးသည်။
အဲဒါကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်ပင် မေ့သလောက်ဖြစ်နေပြီ
သို့ရာတွင် ယခု အသက်အရွယ်တွေကြီးလာချိန် သူလည်း
သူ့ထားချိန်တွင်မှ သူငယ်ချင်းချင်း ပြန်တွေ့သည့်အခါ ...
ကျွန်တော် အပေါ် ကိုတင်ဦး ကျေးဇူးရှိတယ်”

အဲဒါ ပြောပြီး ထိုအကြောင်းတွေ သူက အစပြန်ဖော်ပေးမှ
သိသဖြင့်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ကျွန်တော်ပြန်လည်
သတိရသည်။ သူက သူနှင့် တွေ့တိုင်း ထိုစကားကို ပြောတတ်ရာ
ကျွန်တော်သည် သူနေစရာအိမ်ရသွားတုန်းက ဝမ်းသာခဲ့ရသလိုပင်

ကိုယ်ပြုမိသော ကောင်းမှုလေးအတွက် ပြန်၍ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ပင်စင်ယူလာပြီး နောက်ပိုင်းတွင်မှ တစ်ခါတွင်
ညီညွတ်တစ်ဦးက ကျွန်တော်အိမ်မှာမရှိခိုက် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့
ရန် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ဝင်လာကြောင်း ကျွန်တော်မရှိ၍ ပြန်ထွက်
သွားကြောင်း အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်က ပြောကြသည်။ ပထမသော်
ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုသူမှာ မည်သူမှန်း စဉ်းစားမရ။ သို့ရာတွင်
ဆန်စက်ထောင်ထားသည့် သူငယ်ချင်းမတစ်ဦးကပြောမှ မည်သူမှန်း
သိရလေသည်။

“ဟဲ့ ... ကိုတင်ဦးရဲ့၊ တို့စက်ကို လာစစ်သွားတဲ့ အရာရှိက
ပြောသွားတယ်။ သူက ကိုတင်ဦးတပည့်တဲ့။ ကိုတင်ဦးအိမ်ဝင်ဦး
မယ်တဲ့”

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းပြောသည့် သူစက်ရုံကို စစ်သွားသည့်
အရာရှိမှာ ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်သွားချိန်၌ သူ့ရာထူးမှာ ရုံးအကူ
မျှသာဖြစ်သည်။ အလွန်ရိုးသောသူကလေးမို့ ကျွန်တော် သူ့ကို
ရုံးအကူမှ လက်နှိပ်စက်စာရေးဖြစ်လာအောင် လုပ်ပေးသည်။ ၁၀
တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခိုင်းသည်။ ၁၀တန်းအောင်လာသောအခါ ဂျီတီအိုင်
ညနေပိုင်းသင်တန်းတက်ခွင့်ရအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေး
သည်။ ကျွန်တော် ပင်စင်ယူလာပြီးနောက်တွင် သူသည် ဘွဲ့လည်း
ရ၊ အေဂျီတီအိုင် အောင်လက်မှတ်လည်းရသဖြင့် လျှပ်စစ်စစ်ဆေး
ရေးဘက်တွင် သူ့အရာရှိဖြစ်သွားသည်။ သူ့အပေါ် ကျွန်တော်
ဘယ်လို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ယခု သူ ဤအဆင့်မျိုး
ရောက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်၏ အကြောင်းပယောဂတွေကြောင့်
ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို သိနားလည်ပြီး ကျွန်တော်မြို့သို့ရောက်ခိုက် သူ
ကျွန်တော်နှင့် တွေ့လိုခြင်းဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်နားလည်မိသည်အခါ
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်လောက်က ကျွန်တော် မြို့တစ်မြို့သို့
စာပေဟောပြောပွဲသွားရာတွင် တည်းခိုအိမ်မှ အိမ်ရှင်က ကျွန်တော်
တို့ မရောက်မီကပင် ကျွန်တော်ပါလာမည်ကြားသိရ၍ ရောက်ပြီး
မရောက်ပြီးကို လာရောက်စုံစမ်းသူများလာသွားကြောင်း ပြောပါ
သည်။ မည်သူမည်ဝါရယ်ဟူ၍ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရပါ။ ညစာ
စားချိန်လောက်တွင်မှ တပည့်မောင်နှမသုံးဦးတို့ ရောက်လာကြ၍
ကျွန်တော် မရောက်မီကတည်းက လာစုံစမ်းသူများမှာ ဤတပည့်
များဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်တော် ဤတပည့်များ ဤမြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း
သူတို့ပြောမှသိရပါသည်။ ယခင်က သူတို့ ရှေ့စက္ကူစက်တွင် နေကြ
သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်ထားသည်။ ယခုသော် အစိုးရ
အလုပ်မှလည်းထွက်၍ ဤမြို့တွင် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို အတန်
ပမာကာ ကြီးကြီးလုပ်နေကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေ
ကြကြောင်း သိရပါသည်။ တပည့်အကြီးမဟု မိသားစုတွင် အကြီး
ဆုံးဖြစ်၍ ကျန်ညီမနှင့် မောင်များကိုပါခေါ်ယူ၍ အလုပ်အကိုင်ပေး
စောင့်ရှောက်ထားနိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။

သူတို့ ဖခင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့မမွေးခင်ကတည်းက

ခင်မင်လာသည်ဖြစ်သည့်အလျောက် သူတို့ဖခင်ကွယ်လွန်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ မိခင်မုဆိုးမက သားသမီး ခုနစ်ယောက်လောက်ကို ရုန်းကန်ရှာဖွေ၍ ကျွေးမွေးခဲ့ရသဖြင့် သူတို့ ကျောင်းနေစဉ်က ဆင်းရဲကြပါသည်။ တစ်ခါတွင် ၁၀တန်း တန်းခွဲတစ်ခုမှ အတန်းပိုင်ဆရာကျောင်းလခများ မအပ်နိုင်သေးခြင်းအကြောင်းကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက မေးရာ တပည့်များထဲမှ စုံလင်အောင်တောင်းမရသေး၍ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ကျောင်းလခ မပေးနိုင်သူ နှာမည်ကိုပါ ထုတ်ပြောပါသည်။ ထိုဆရာထုတ်ပြောသော နှာမည်မှာ ယခု ကျွန်တော်ကို လာကန်တော့ကြသည့် မောင်နှမသုံးယောက်ထဲက အကြီးဆုံးတပည့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာများသည် လခမပေးနိုင်သူများကို နှာမည်နှင့်ခေါ်၍ တောင်းမည်သာဖြစ်ရာ တပည့်မ...သည် အများအလယ်တွင် လခမပေးနိုင်၍ ညှိုးငယ်နေရာမည်ဟု ကျွန်တော်တွေ့မိပြီး ထိုတပည့်အတွက် ကျွန်တော်က ကျသင့်ရာငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ နောင်ရက်အနည်းငယ်ကြာတွင် တပည့်မသည် လခ ပေးနိုင်သော အခြေအနေရောက်လာ၍ သူ့ဆရာထံ ပိုက်ဆံသွားပေးသည့် အခါမှ သူ့အတွက် ကျွန်တော်က သူ့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ စိုက်သွင်းထားမှန်း သိသွားပုံရပါသည်။ ထိုအတွက် သူသည် “ငါတို့ ဆရာက သူ့ဆီက အကူအညီမတောင်းဘဲလျက်တောင် ငါ့အတွက် လူသိမခံဘဲ ကူညီရှာလေသည်”ဟု စိတ်မှာစွဲပြီး ကျွန်တော်ကို လေးစား ကျေးဇူးတင်နေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သတိတရနှင့် ကျွန်တော်အား လာကန်တော့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့လာကန်တော့သည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ရသည်မှာ တစ်ချက်က ကိုယ့်တပည့်များ အတန်းအသင့် ချောင်လည်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ဖြစ်ပါသည်။ (အချိန်မရ၍ အိမ်အထိလိုက် မသွားနိုင်သော်လည်း တိုက်နှင့်ကားနှင့်ဖြစ်နေကြောင်းသိရသည်။) နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ကြံကြိုက်သလို စေတနာသန့်သန့်ဖြစ် အမှတ်မဲ့ ကိုယ်ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုလေးများကို ပြန်လည် အောက်မေ့မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ (ထိုတပည့်မသည် ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း အိမ်သို့ရောက်လာကာ ကန်တော့ခဲ့သလို၊ တမြန်မာနစ်က ကျွန်တော်ငွေသိန်းရာကျော်ရှာနေရစဉ်က ငွေနှစ်သိန်းပို့ပေးပါသေးသည်။)

တပည့်များက ငွေကြေးဖြင့် ကန်တော့ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာဘူးဟု မပြောလိုပါ။ သို့ရာတွင် ပို၍ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်ဖြစ်ရသည်မှာ သူတို့ကန်တော့သည့် ငွေကြေးကြောင့်ထက် ကိုယ်စေတနာစင်စင်ကြယ်ကြယ်ဖြင့် တတ်နိုင်သလို ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကလေးများကို ပြန်လည်သတိရမိပြီး ပီတိဖြစ်ရခြင်းအတွက် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ် ဧပြီလတွင် တောင်ကြီး အေးသာယာရဲစခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသော သားထံ လင်မယားနှစ်ယောက်သွားကြသည်။ ထိုအေးသာယာတွင်ရှိ တောင်ကြီးနည်းပညာ ကောလိပ်တွင် ဆရာလုပ်နေသော တပည့်တစ်ဦးသည် တစ်ညတွင် စားသောက်ဆိုင်

ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့အား ဟင်းကောင်းဟင်းလျာခွင့်တွေ အမြောက်အမြားဖြင့် ညစာကျွေးမွေး ချဉ်ခံပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်မျှကောင်းသော အစားအစာပင်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံးမျှသာ စားနိုင်သူဖြစ်ရာ သူကျွေးတာများကို စားရခြင်းကြောင့်ထက် ကိုယ့်တပည့်အဆင်ပြေနေကြောင်းသိရခြင်းကြောင့် ပို၍ ဝမ်းသာခဲ့ပါသည်။

ဤတပည့်ကို ကျွန်တော် ကျွဲရှင်လခမယူဘဲ (သူမှမဟုတ်ဘဲ သူတို့မောင်နှမလေးယောက်စလုံး ဖြစ်ပါသည်။) အားလုံး ၁၀ တန်းအောင်အောင်သင်ပေးခဲ့သည်။ သူ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးနောက် ဂျီမီအိုင်တက်ခွင့် ရမည်ဆိုတော့ မိဘများက ဆင်းရဲလှ၍ ဆက်မထားလိုကြပါ။ အဝေးသင်လောက်နှင့်ပဲ ဘွဲ့ယူစေချင်သည်။ ကျွန်တော်က သူတို့အိမ်သွားကာ ... မိဘများကိုရော သူ့အစ်ကိုများကိုပါ

“နောက်တော့ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ထားဖြစ်အောင်ထားဆရာလည်း တတ်အားသမျှတောက်ပုံပါမယ်”

ဟုလည်းပြော၊ ပိုက်ဆံလည်း အနည်းငယ်ထုတ်ပေးကာ ဂျီမီအိုင်တက်ဖြစ်အောင် တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ပြောသလိုပင် နောက်တော့လည်း ဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ချိန်၌ ဂျီမီအိုင်အောင်နှင့် အလုပ်အကိုင်နှင့်ဖြစ်နေရသော ဘွဲ့လည်းရ၊ မိန်းမလည်းရ၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကလည်း ဝင်ရအထိုက်အလျောက်ရသည့် လုပ်ငန်းကလေးများ ထောင်ထားကြောင်းသိရပါသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော် စေ့စေ့ဆော်ဆော်နှင့် လုပ်မေးခဲ့နိုင်ပါက ဤတပည့်သည် ဤမျှအဆင့်ရောက်မည်မထင်၊ ဗုဒ္ဓတန်းဆရာ၊ အလယ်တန်းဆရာလောက်နှင့်သာ ကျေနပ်နေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ထိုတပည့်နှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကြာသလို အမှတ်မဲ့ ကိုယ်ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကလေးများကို ပြန်လည်အောက်မေ့သတိရမိပြီး ပြန်လည် ဝမ်းမြောက်ရသည်။

ကောင်းတာပြု၍ ကောင်းကျိုးရကြသည်။ ရလာသော ကောင်းကျိုးကို ခံစားနေရသူကလည်း ဝမ်းမြောက်နိုင်ခွင့်ရသလို ထိုကောင်းကျိုးမျိုးရစေသော ကုသိုလ်မျိုးစေ့ချပေးခဲ့သူမှာလည်း ကိုယ်အလေးသော မျိုးစေ့မှ အပင်၊ အသီးအပွင့်များ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ခွင့်ရနိုင်သည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝရော၊ တမလွန်ဘဝရော၊ ထိုသို့ ဝမ်းမြောက်စေနိုင်၏။ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ပင်လျှင် ကောင်းမှုပြုကာ ဝမ်းမြောက်ရသလို နောင်အခါတွင်လည်း ဝမ်းမြောက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပြောရင်း ဆိုရင်း ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေအကြောင်း ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်။ ထိုသို့ ရှေးကအကြောင်းတွေကို ပြန်လည်တွေ့သိသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ ပြုမိခဲ့သော အကုသိုလ်မကောင်းမှုများ

ခြင်းလည်း ရောက်ချင်ရောက်သွားတတ်ရာ ...
 ထဲကွား၊ အကုသိုလ်ပြန်ပွားရမယ့် အကြောင်းမျိုးတွေ မတွေ့
 ပြောကြပါစို့နှင့်။ ကုသိုလ်ပြန်ပွားစေနိုင်တာမျိုးပဲ တွေ့ကြ
 ပြောပါစို့ရဲ့ ဟု ပြောရသည်။
 သဗ္ဗဓာန်လေးပါးတွင် ပယ်ရမည့်တရားနှစ်ပါး၊ ပွားရမည့်
 နှစ်ပါး ဘုရားရှင်ဟောထားသည်။ ပယ်ရမည်မှာ မဖြစ်သေး
 သော အကုသိုလ်ကို မဖြစ်လာအောင် သတိနှင့် တားဆီးထားနိုင်
 နှင့် ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တို့ကို ပြန်တွေးပြီး အကုသိုလ်တွေ
 စိတ်စိန် တိုးပွားမနေစေခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။
 နှစ်ပါးတွင် မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို
 အောင် အားထုတ်ယူခြင်းနှင့် ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရား
 အားကြီးလာအောင် အားထုတ်ခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုသို့ ပယ်ပွားနှစ်ပါးစီတို့ကို သတိထားနှလုံးသွင်းပြီး ပစ္စုပ္ပန်
 ဝမ်းမြောက်၊ နောင်အခါ တမလွန်မှာလည်း ဝမ်းမြောက်ရ
 ကုသိုလ်တရားတို့ကိုသာ မပြုပေးသေးလျှင်လည်း ပြုဖြစ်အောင်
 ထုတ်၍ ပြုပြီးလျှင်လည်း အစိန္တယျကြီးဘုရားရှိခိုးတွင်ပါ

“ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ကြီးပွားစည်ပင်အောင် လွန်
 စွာ လုံ့လပြုခြင်း”
 ဟူသော စာနှင့်အညီ ကုသိုလ်တရားတွေ အားကောင်းပွား
 များလာအောင် လုံ့လပြုကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် ဓမ္မပဒစာအုပ်ကလေးကို ကောက်လုန်မိရင်း
 ဂါထာနံပါတ် ၁၆ ဘာသာပြန်ကို ဖတ်လိုက်ရသဖြင့် မိတ်ဆွေများ
 တပည့်များနှင့်စပ်၍ ကျွန်တော် ပြုဖူးသော ကုသိုလ်တို့ အနက်မှ
 အချို့သော ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အကြောင်းအရာကလေးများကို
 ပြန်လည် သတိရမိရင်း ဤဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်သွားပါသည်။
 အကယ်၍များ ကျွန်တော်သည် ကုသိုလ်တွေ အမြောက်အမြား
 ပြုခဲ့မိပါက ပြန်တွေးမိတိုင်း ဝမ်းမြောက်စရာတွေလည်း အမြောက်
 အမြားကြုံနေရဖွယ်ရှိမည်ဟုလည်း တွေးမိပါသည်။ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုဟူသည် ပြနိုင်လေလေ ကောင်းလေ လေဟူသော အရာ
 မျိုးဖြစ်ပေသည်တကားဟူ၍လည်း တိုး၍သာ ယုံကြည်လာမိပါ
 သတည်း။

ဦးတင်ဦး(ကုမ္မဏ္ဍ)

မြင့်စေတနာဆေးဖျက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှဝိဇ္ဇာပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရူသင်း (သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

သင်း (သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ နီ နက်ကွက်များ ♦ အနာကြီးရောဂါ ♦ ယားနာ၊ ပွေ၊ ဝဲ၊ နင်းခွ
 နှင့် အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
 LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA,
 ECZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်)၊ အမှတ်(၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်၊
 ရန်ကုန်-အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်။ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ - ၆၆၆၄၇၈ ၀၉၇၉၈၈၆၉၁၀၉

ဌာနခွဲ - အမှတ်(၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၈ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊
မန္တလေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၂ ၂၂၅၀၅၁

လက်သံ

ဂိုဏ်း မဂိုဏ်း

ဒေါက်တာခင်မောင်လတ် (ရွှေမြန်မာ)

ပြီးခဲ့တဲ့လခံတစ်လက မိသားစုကို ရောက်စေချင်၊ တွေ့မြင်စေချင်တဲ့ နဂိုကတည်းကရှိနေတဲ့ ဆန္ဒက တစ်ကြောင်း၊ နှစ် ၃၀ လောက်ပြန်မရောက်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် (မသေခင်) နောက် တစ်ခေါက် လောက် ပြန်သွားကြည့်ချင်နေသေးတဲ့ ဆန္ဒရှိနေတာက တစ်ကြောင်းနဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို သွားလည် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်အဖို့ကတော့ ဝါးနှစ်လောက် စာသင်ခဲ့ရတဲ့ကျောင်းကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန် ရောက်ချင်တာက အဓိကပါ။ ကိုယ်ပညာသင်ယူ နေတုန်းက သွားဖော်စာဖက် လည်ဖော်လည်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေက ပါမောက္ခတွေဖြစ်နေကြလို့ တွေ့ချင်နေတာလည်းပါတာပေါ့။

ရောက်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာ ဝယ်ချင်ရာတွေ များလွန်းလို့ လက်ယာနေကြတဲ့ မိသားစုကို ဦးစား ပေးတဲ့အနေနဲ့ တည်ခိုနေတဲ့ ရှိဘုယာဘုတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေးလည်လိုက်တယ်။ တစ်မနက် ကုန်တယ်။ တိုကျိုမှာ လူဦးရေများချက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်ကအတိုင်းပဲဆိုတာ သတိ ထားမိတယ်။ မီးဖိုခိုင်းစိုင်းလိုက်တာနဲ့ ပျားအုံကို

ထိုးဖွလိုက်သလို မည်းနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးက အရပ် လေးမျက်နှာကို ဥပမာ အပြေးအလွှား ဖြတ်နေကြ တာကလား။ အလျင်တုန်းကရော၊ အခုရောတော့ ဘက်၊ နယ်ဘက်ကရှိရှိသမျှ လူလတ် လူငယ် လူရွယ်တွေက တိုကျိုလို၊ ခိုဆာကာလို ခြုံကြီး ပြုကြီးတွေဟာလာပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာကိုး။ တော ဘက်နယ်ဘက်မှာက ပင်စင်စား၊ အတိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေလောက်ပဲ ကျန်နေရစ်ကြတာ။

နေ့လယ်စာစားပြီး မွန်းလွဲပိုင်းမှာတော့ ဂင်ဇာ ဘက်ကိုပို့ပေးလိုက်တယ်။ ဂင်ဇာမှာ တစ်ညနေလုံး ရောက်ကြည့်ကြ၊ ဈေးဝယ်ကြတာ ညှက်နာရီထိုး ထိဆိုပါတော့။ မနပ်ပါဘူး။ စင်ကာပူက ဩချတ် လမ်းမကြီးကို ဂျပန်က ဂင်ဇာလို့ ထင်မှတ်ထား ကြတဲ့၊ စင်ကာပူမှာကြီးပြီး စင်ကာပူရီယမ်ဖြစ် နေကြတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ချွေးမကိုခေါ်သွားပြ တော့ ဩချတ်လမ်းမကြီးထက် ဆယ်ဆမကကြီး ကျယ်ခမ်းနားပါပေတယ်လို့ ခန့်ခံကြတယ်။ ကိုင်း . . . ရောက်လည်ကြတဲ့ ကိစ္စတွေကို ခဏထား လိုက်ပြီး နောက်မှ ကြုံသလိုရေပါမယ်။ ရုပ်ရှင် များမှာ ပြတတ်သလို နောက်ကပြန်စပြုရမယ့် ကိစ္စကို အလျင်ပြောပါရစေ။ ပြန်မယ်နေ့ မနက်ပိုင်း အထိ လည်ပတ်ပြီးတော့ လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းတာ

ကနေ စလိုက်ပါမယ်။

၃

ဒယ်လ်တာလေယာဉ်က နာရေတာလေဆိပ်ကနေ ညနေ ငါးနာရီငါးဆယ်ငါးမိနစ်မှာ (ခြောက်နာရီပဲထားပါ) ထွက်မယ်လို့ လက်မှတ်မှာရေးထားတယ်။ ချက်အင်္ဂလိပ် အနည်းဆုံးနှစ်နာရီလောက် ကြိုရောက်ရမှာဆိုတော့ လေဆိပ်ကို ညနေလေးနာရီနောက်ရင်ရပြီပေါ့။ တိုကျိုမြို့ထဲကနေ လေဆိပ်အထိ အမြန်ရထားစီးရင် (လက်မှတ်တွေက အသွားအပြန်ဝယ်ထားပြီးသား) ၁ နာရီခွဲလောက်ကြာတယ်။ အဲဒီတော့ တည်းခိုတဲ့ဆီကနေ နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ ထွက်မယ်လို့ ရွေးဝယ်လို့ မပြီးကြသေးတဲ့ သားသမီးတွေကို သတိပေးထားရတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော်တို့စီးတဲ့ တိုကျို - နာရေတာအမြန်ရထားဟာ လူတစ်ယောက်ရထားလမ်းပေါ်ခန့်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားလို့ စစ်ဆေးရှင်းလင်းနေရတာနဲ့ တချို့ရထားလိုင်းတွေ သွားတာလာတာ အကုန်ရပ်ကုန်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရထားလည်း တိုကျိုဘူတာမှာ ရပ်ပြီး ပိတ်မိနေပါတော့တယ်။ ဘယ်တော့ ရထားပြန်ထွက်နိုင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေ။ ဂျပန်မီးရထားလိုင်းကနေ အလျင်လိုက်သူများ နှစ်ပိုရီဆိုတဲ့ ဘူတာအထိ ပြောင်းပြန်ရထားစီးသွားပြီး အဲဒီကနေမှ နာရေတာလေဆိပ်ကိုသွားတဲ့ တခြားရထားလိုင်းကို စီးသွားနိုင်ပါတယ်လို့ ကြေညာတော့ ခရီးသည်အတော်များများ နေရာကထပြီး တခြားလိုင်းကို ပြောင်းရအောင် ပြေးကြလွှားကြတာပေါ့။ သိကြတဲ့အတိုင်း တိုကျိုက ဘူတာရုံတွေမှာ ရထားလိုင်းက လေးငါးဆယ်ခုရှိတာ။ အသွားလမ်းအပြန်လမ်းနဲ့ဆိုရင် လိုင်းနှစ်ဆယ်လောက်ရှိတာ။ ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရယ်။ သိပ်မသယ်နိုင်တော့တဲ့ ဖိုနာကျိုးကန်း အဘိုဘိုကြီး၊ အတွင်းကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဟာ လူတွေနဲ့ အမြဲညပ်တစ်ဝိတ်ဆိုနေတဲ့ တိုကျိုဘူတာမှာ သားသမီးတွေက ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ သယ်ပြီး အတင်းတိုးစေ့တက်ကြဆင်းကြရတော့တာပေါ့။ တိုကျိုဘူတာကနေ နှစ်ပိုရီဘူတာအထိ ငါးဘူတာလောက်ပြီးပတ်ရထားစီး နောက် ပလက်ဖောင်းသုံးလေးခုကို ထပ်ကျော်ဖြတ်ပြီး နာရေတာလိုင်းကို ပြောင်းစီးခဲ့ကြတယ်။ ဒူးနာနေတဲ့

မဟေသီမျောလည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မှာစိုးတော့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြေးရရှာတယ်။ အဲဒီရထားက အမြန်ရထားမဟုတ်ဘူး။ ဘူတာစဉ်ရပ်တဲ့ရထား။ ဘူတာနှစ်ဆယ်လောက်စီးရတယ်။ နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကြာပါတယ်။ လမ်းမှာကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုစီးရမယ့် လေယာဉ်နဲ့လွဲပြီဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်လ်တာလေယာဉ်ဟာ အမေရိကန်လေကြောင်းလိုင်း ဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ လိုင်းတွေအများကြီး ရှိနေမယ်လို့ ထင်ထားတာတစ်ကြောင်းနဲ့ အခုစီးရမယ့် လေယာဉ် လွတ်သွားလည်း နောက်လေယာဉ်တစ်စီးစီးပေါ် ပြောင်းတင်ပေးနိုင်မှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ဆက်စီးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့လေဆိပ်ကို ညနေခြောက်နာရီလောက်မှ

လောကကြီးမှာ
အခုလို
ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ
အပြစ်ပုံချလို့မရတဲ့
ပြဿနာတွေ
အများကြီး
ရှိနေကြမှာပါ။
တရာခံရှာမရတဲ့
ကိစ္စတွေလည်း
အများကြီးရှိနေမှာပဲ။
အဲဒါကိုလက်ခံပြီး
အကောင်းဆုံးအဖြေရဖို့
ကိုယ်ဘက်က
အနှစ်နာခံသင့်ရင်ခံပြီး
ရှင်းလိုက်ရင်
ပြီးသွားနိုင်တာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။

ရောက်သွားကြပါတယ်။

လေဆိပ်ကိုရောက်ရောက်ချင်း ဗယ်လံတာ လေကြောင်းလိုင်းချက်အင်ကောင်တာကို ပြေးကြ တယ်။ ကောင်တာမှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်စု ပဲရှိတယ်။ သေသေချာချာမေးမြန်းစုံစမ်းတော့ ဒီကနေညနဲ့ မနက်ဖြန်အတွက် နေရာလွတ်လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ အစောဆုံးရနိုင်တာက နိုဝင် ဘာလ ၃ ရက်နေ့ပဲတဲ့။ မျှောက်ထပ်လေးရက်ကြီး များတောင် စောင့်ရမယ့်သဘော။ နောက်ကျတာ က ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာပါတဲ့။ သူတို့နဲ့ မဆိုင် ပါဘူးတဲ့။ သူတို့ လုပ်ပေးနိုင်တာ၊ ကူညီနိုင်တာက တင်နိုင်မယ့်လေယာဉ်တစ်စီးရှာပေးပြီး တင်ပေးနိုင် တာပါပဲတဲ့။ ဟုတ်တာပဲ။ ဒါဖြင့် ဂျပန် မီးရထား လိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး သွားကွန်ပလိန်း တက်ဖို့ စိတ်ကူးကြည့်သေးတယ်။ တကယ်တမ်း ပြန်စဉ်းစားတော့ သူတို့ပြဿနာလည်း မဟုတ် ပြန်ဘူး။ ရထားစက်ချီယွင်းလိုဆိုရင်တော့ သူတို့ ပြဿနာ။ သူတို့ကို တရားစွဲရမှာ။ လျော်ကြေး တောင်းရမှာ။ အခုဟာက သေကြောင်းကြုံပြီး ခုန်ချတဲ့လူကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ သူတို့က လေယာဉ် ကွင်းကိုရောက်မယ့် တခြားလမ်းကြောင်းကို ပြောပြ အကြံပေးပြီး တင်ပေးနိုင်တာပဲရှိတာပါ။ ကိုင်း... ကိစ္စကတော့ပြီးသွားပြီ။ သေသွားတဲ့ လူကိုတော့ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး။ ညနေ ၆ နာရီထွက်မယ့် လေယာဉ်စီးဖို့ နေ့လယ် ၂ နာရီမှာကျမှ တည်းခို တဲ့ဆီကနေထွက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေရဲ့ အပြစ်ပဲထားလိုက်ကြပါတော့။

တိုကျိုမှာ နောက်ထပ်လေးရက်ကြာနေရမယ့် တည်းခိုခဲ၊ ဟော်တယ်ခဲ၊ စားသောက်စရိတ်နဲ့ ကုန်ကျမယ့်ငွေကိုတွက်ကြည့်ရင် အဲဒီထက်မက ထပ်တက်လာမှာဆိုတော့၊ နောက်ဆုံး အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီရှိနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လေးရက်အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ နောက်နေ့ ထွက်မယ့် ရရာလေယာဉ်ကို ဈေးကြီးပေးဝယ် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီညအတွက်တော့ ဘယ်မှ သွားလို့ မရတော့ဘဲ လေယာဉ်ကွင်းမှာပဲ ဖြစ်သလို တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတော့တယ်။

၄

ဖြစ်ရပ်ကတော့ အဲဒါပါပဲ။ ငွေကုန်း လူပင် ယန်းပြီး ဒုက္ခတွေ ရောက်ကြရတဲ့ကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကိုမှ တရားရမရဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ။ နင် မဟုတ်ရင် နင့်အဖေဆိုပြီး မီးခိုးကြွက်လျှောက်

လျှောက်ပြောနေလို့ကတော့ ဘယ်ပြီးတော့မလဲ။ ဂျပန်တွေမှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ များလွန်းလို့ နောက် ဆုံးအဖြေရှာမရတော့ဘဲ အခြေအနေရောက် လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေကြတဲ့ဓလေ့ ဟာ ဟိုးရှေ့ပထဝီထိ ကတည်းကရှိခဲ့တာ။ အခု ထိလည်း လက်ခံကျင့်သုံးနေကြတုန်း။ တချို့များ ဆို ကိုယ်မရှိတော့ရင် ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ပါ ဒုက္ခရောက်ကြရတော့မှာဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်အဆုံးမစီရင်ခင်၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို အဆုံးစီရင်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွား ကြတာ။ အခုသတ်သေသွားတဲ့ လူကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြစ်တင်ရက် မတုန်း။

လောကကြီးမှာ အခုလို ဘယ်သူ့ဘယ်သူကို မှ အပြစ်ပုံချလို့မရတဲ့ ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနေကြမှာပါ။ တရားရမရတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း အများကြီးရှိနေမှာပဲ။ အဲဒါကိုလက်ခံပြီး အကောင်း ဆုံးအဖြေရဖို့ ကိုယ့်ဘက်ကအနစ်နာခံသင့်ရင်ခံ ပြီးရှင်းလိုက်ရင် ပြီးသွားနိုင်တာပဲမဟုတ်ဘူးလား။

၅

ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ပြည်၊ ပြဿနာ အဝဝရဲလက်သည့် တရားခံကို သိပြီးနေကြပြီ။ အဖြေကလည်းရှိနေပြီ။ ဟိုထိပ်ကစပြီး အောက် ခြေအထိ၊ နေရာတကာမှာတွေ့ရတဲ့ ပြဿနာ တွေအားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လို့ မမြင်ဘဲ သူများကို လက်ညှိုးထိုးချင်နေကြတဲ့ အုပ်ချုပ်သူတွေရယ်...။ ဘာမှ အမှန်တကယ် မသိဘဲ သိသယောင်နဲ့ လိမ်လည်ဖို့၊ လှည့်ဖြားဖို့၊ ညာဖြန်းဖို့လောက်ပဲ ကြိုးစားအားထုတ်နေကြ သူတွေရယ်...။ ပြဿနာအားလုံးကိုဖြေရှင်းဖို့ လူတွေရော၊ မူတွေရောပြောင်းလဲဖို့လိုပြီဆိုပြော တော့ “ဒီမိုကရေစီ” ဆိုတာလေး ပြက်သိကာ ထည့်ပြီး နာမည်ကလေးပြောင်းတာကိုပဲ အမှန် တကယ်ပြောင်းတယ်ထင်နေပြီး “ပြောင်းလဲခဲ့ပြီပဲ။ နောက်တစ်ခါပြောင်းစရာက ကွန်မြူနစ်ဝါဒပဲ ရှိတော့တယ်” လို့ ကိုယ်စီးနေတဲ့မြင်း အထီးမှန်။ အမမှန်းမသိတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေရယ်...နဲ့ အဖြေ က ဘယ်လိုလုပ်ထွက်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ ခါးစည်းခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားကြပေဦးတော့ပြည်သူတို့ ...။

ခေါက်တာခင်မောင်လတ် (ခွဲမြန်းလဲ)

ကျေးဇူးတရားများ နှင့် လာရာလမ်းသို့အပြန်

လေးကိုတင်

စာအုပ်သစ်မိတ်ဆက်ပွဲများ၊ စာဖတ်ပိုင်းများ ဆုပေးပွဲများနှင့် အယ်ဒီတာစားပွဲကိုပါ ကျောခိုင်းလာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မူလဘူတ ပုဂ္ဂလဘဝဆီပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလာစဉ် “ခေတ်ရန်သူ စာတစ်တို” ကဗျာ ထဲမှာလို “နံ့သာထုံကြိုင် သီးခိုင်တွေပြော ပန်းစုံနောက်တောကြီးမြိုင်မှ ထွက်ခွာလာရသူ” အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အတိတ်ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်ဟပ်ရိုက်ခတ်နေသော စာပေပုံရိပ်ပဲထားပါတော့။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးခြောက်နှစ်က အယ်ဒီတာ စားပွဲမှာ သံမှိုခွဲသကဲ့သို့ ထိုင်လာရသော်လည်း တိုင်းရေးပြည်ရာ အဖြာဖြာကိုတော့ အာရုံမြင်စိတ်က တစ်ဆိတ်ကယ်မျှ ပျောက်ကွယ်ငုပ်လျှိုးသွားခြင်းတော့မရှိခဲ့ပေ။ အမြဲ အာရုံပြုနေရသည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပေါက်နှင့် ကျေးကား၊ တိမ်တောင်သဖွယ် မင်ရည်ကျယ်သားမဟုတ်လား။ (မြန်မာနိုင်ငံရေး ရပ်ဝန်းက မင်ရည်ကျယ်သား၊ ဝက်ပါအလားဖြစ်နေသည်။)

၁၉၉၂ ခုနှစ်က နောက်ဆုံးအခေါက် အင်စိန်ထောင်ဘူးဝမှ ထွက်အလာ၊ အိုးအိမ်မရှိ၊ မိသားစုမရှိ၊ ဗလာထီးတည်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် လမ်းမတော်သံဇေးရှေ့က ကြီးကြီးသိန်းအိမ်တွင် မုဆိုးမတွေဖြစ်နေကြသော အစ်မများနှင့် အတူနေရပါသည်။ ထိုစဉ်က

သားကြီးမိသားစုရောက်လာပြီး အင်္ကျီ ပုဆိုးများဝယ်ပေး၍ သူ၏ ကျည်ဆန်ထည့် သံသေတ္တာကလေးပေးထားခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော်အဖို့ စာရေးစရာ စားပွဲကလေးဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က တိုက်ပိတ်ထားသော အကျဉ်းကာလ တစ်လျှောက်လုံး အပြင်ရောက်လျှင် စာရေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ တကယ်လည်း သံသေတ္တာလေး ပေါ်မှာပဲ ဗလာစာအုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း ဝယ်လိုက်ပြီး ပင်ကိုရေး အက်ဆေးများရေးသည်။ ဝတ္ထုတိုများရေးသည်။ နောက်ဆုံး “မလေးကိုကို” ဝတ္ထုရှည်ကြီး ပင် ရေးရသည်။ (မလေးကိုကိုဝတ္ထုရှည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းတွင် “လေးကိုတင် Vs မလေးကိုကို” ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ပြီးပြီ။)

ထောင်ထဲမဝင်ခင် ကဗျာတစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ၊ ဆောင်းပါး (ဘာသာပြန်) လည်း တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စပဲရေးသားခဲ့သူ။ ယခု ပင်ကိုရေး စာပေလက်ရာများ ဖန်တီးရေးသားမည်ဆိုပြီး ၄ တိုက်ရှည်၊ အခန်း ၁၇ မှ ဦးခင်မောင် ဆွေတို့နှင့် အတူနေခဲ့ရသော ဘဝကားချပ်တစ်ချပ်ကို “သန်းခေါင်ယံမိုးဦး” ဆိုပြီး အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ရေးသည်။ မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းပို့သည်။ ချက်ချင်းပါလာသည်။ ဟုတ်ပြီ။ အမေ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပြန်လည်ရရှိ၍ “အမေ့ဓာတ်ပုံ” ဝတ္ထုတိုရေးပြန်သည်။ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာ

ပါလာသည်။ ကဲ ... ဝတ္ထုတိုတွေ ဆက်ရေးတော့ ...။
 ဟုတ်ကဲ့ရောပြီ။ စတုတ္ထမြောက်ဝတ္ထုတို “လမ်းမတော်
 သားများ” က မန္တလေးစာဖတ်သူများဝတ္ထုတိုဆုရသည်။
 လူထုခေါ်အမာ မွေးနေ့ပွဲတွင်ဆုပေးသည်။ ကျွန်တော်က
 လေထီး ဗိုလ်အုန်းမောင်၊ သခင်သိန်းမောင်၊ သခင်အုန်း
 မြင့်တို့နှင့် အတူရှိနေရာ၊ အခမ်းအနားမှူး “မောင်စွမ်းရည်”
 က ဆု ကြေညာစဉ်၊ လေထီးဗိုလ်အုန်းမောင်က ...
 “ကိုတင်မောင်ဝင်း သွား ... သွား ဆုပေးပြီ”
 ဆို၍ ဆုတက်ယူခဲ့ရသည်။

ကြည့်စမ်း ... ။ စာရေးဆရာ ဦးလောကလန်းဘဝ
 ကနေ ထောင်မှအပြန် စာရေးဆရာလိပ်ပြာဘဝရောက်
 သွားသည်။ လိပ်ပြာတောင်ပခံတံသလို စာတွေဆက်
 ရေးသည်။ “လေးကိုတင်” ဖြစ်လာသည်။ စာပေမိတ်
 ဆွေကောင်းများ တွေ့လာရသည်။ (ဥပမာ) “မောင်ခိုင်
 လတ်(မော်ကျွန်း)” သူက ပန်းဝေသီမဂ္ဂဇင်းမှာ “မိုင်း
 နွယ်” လျှို့ဝှက်လောင်နှင့် ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ အက်ဆေး၊
 ဝတ္ထုတိုများအညွှန်း ရေးနေသူ။ ကျွန်တော့် ပထမဦးဆုံး
 အက်ဆေး “သန်းခေါင်ယံမိုးဦး” ကို သုံးသပ်ထောက်ပြ
 သူ။ ထိုမှတစ်ဆင့် သူနှင့် စာပေမိတ်ဆွေဖြစ်လာသည်။
 နောက် အယ်ဒီတာ “တင်ကိုအောင်” ။ စာပေလောကတွင်
 “စာပေအရေးအသားသစ်” (New Writing) စာပေသမား
 များကို ပြုစု ဖြိုးထောင်ခဲ့သော စာပေဥယျာဉ်မှူး။ သူက
 ကျွန်တော့် ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတို “အမေ့ဓာတ်ပုံ” ကို
 ရွေးချယ်ဖော်ပြရင်း ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း၏ ဝတ္ထုတိုဆရာ
 လေးဖြစ်လာအောင် ပေါင်းသင်ဖြိုးထောင်ပေးသူ။ ထိုမှ
 တစ်ဆင့် သူနှင့် စာပေညီအစ်ကိုဖြစ်လာသည်။

(စကားမစပ်) မောင်ခိုင်လတ် (မော်ကျွန်း)နှင့်
 တင်ကိုအောင် တို့သည် ဒုတိယစာပေကျေးဇူးရှင်များ
 ဖြစ်သည်။ ပထမစာပေ ကျေးဇူးရှင်ကား မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းမှ
 “အောင်မော်၊ သန်းအုန်း၊ ညိုသစ်” တို့ တစ်ခေတ်က
 “ကိုသန်းအုန်း” ဖြစ်ပါသည်။ သူက ကျွန်တော် ဒုတိယ
 အကြိမ် ထောင်ထဲရှိစဉ် မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းပို့ပေးသူ။
 ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကဗျာ “လှေကလေးလှော်မည်” ကို
 ဇနီးသည် “မအိ” နာမည်ဖြင့် ဖော်ပြပေးသည်။ ထိုမှ
 တစ်ဆင့် “မအိ” သည် မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းမှ ကဗျာဆရာမ
 ဖြစ်လာပြီး ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝိဘိကဗျာဆရာမ ဖြစ်လာ
 ခဲ့ရာ “ကိုသန်းအုန်း” သည် “လေးကိုတင်နှင့် မအိ” တို့
 ၏ ပထမဦးဆုံးသော စာပေကျေးဇူးရှင်ဟုဆိုပါရစေ။

ကျွန်တော်သည် စာပေဘဝတွင် ကျေးဇူးရှိသော
 သူများကို မမေ့မလျော့ ကျေးဇူးတင်နေပါသည်။
 ဓမ္မပဒလာတရားနှင့်အညီ ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့
 တတ်သူဖြစ်သည်။ ကိုသန်းအုန်း၊ မောင်ခိုင်လတ်
 (မော်ကျွန်း)၊ တင်ကိုအောင်တို့အား ...

“ကျေးဇူးပါ ဆရာတို့ရေ” ဟု ပြောပါရစေ။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောရဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၉၀
 ခုနှစ်၊ ရွှေးကောက်ပွဲ မတိုင်မီ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း
 တွင် အယ်ဒီတာ “လင်းဝေမြိုင်” နှင့် အတူရှိနေရာ
 “ကိုချစ်မောင် (အဝကျွန်း)” နှင့် မတင်တင်ဦး တို့ ဇနီး
 မောင်နှံနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်
 သည် ဘာသာပြန်ဆောင်ပါးများရေးခဲ့သေးသည်။ နောက်
 ရွှေးကောက်ပွဲအပြီး ထောင်ထဲပြန်ရောက်သွားသည်။
 (၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ ၂ ရက်နေ့က တော်လှန်ရေးကောင်စီ
 အမည်ခံ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ် (နောင်
 ဗိုလ်ချုပ်ကြီး) နေဝင်း၏ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမားဘဝမှ
 စတင် သန္ဓေတည်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် နဝတစစ်
 အစိုးရ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးစောမောင်လက်ထက်
 တွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။)

ထောင်ကပြန်လာတော့ ကိုချစ်မောင် (အဝကျွန်း)
 က အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည်။
 သူမဂ္ဂဇင်းမှာ ၆ လပတ် ခံထားရသည်။ ယခု ပြန်ထွက်
 မည်။ ကိုလင်းဝေမြိုင်တို့ မရှိတော့ တခြားမဂ္ဂဇင်းတွေ
 ရောက်နေကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းပြန်ထွက်မှာမို့ ကူညီပါ
 ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လမ်း ၃၀ (အလယ်)က
 ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရောက်သွားသည်။ ကဗျာ
 တွေ၊ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ အင်တာဗျူးတွေကို မတင်တင်ဦးက
 ဖတ်ရှုရွေးချယ်ရင်း ကျွန်တော်က လျှို့ဝှက်လောင် ၅ မျိုး
 နှင့် ဆောင်းပါးတွေရေးရသည်။ နိုင်ငံရေး၊ စာပေရေးရာ
 နှင့် ပန်းချီ၊ ဂီတရေးရာ ဆောင်းပါးများ (ဘာသာပြန်အပါ
 အဝင်) ရေးရသည်။ (ညီသော်လှ၊ ဝင်းမာန်၊ စိုးမိုးသူ
 စသည်ဖြင့်)

စင်စစ် ကျွန်တော်၏ မြေစမ်းခရမ်းဖျိုးအယ်ဒီတာ
 ဘဝကို တစ်ထောင့်တစ်နားမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသဖြင့်
 ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းမှ ဇနီးမောင်နှံကို ထပ်မံကျေးဇူး
 တင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်အာရုံကို
 အရှိအတိုင်း အဖြစ်ကိုအဖြစ်အတိုင်း ရှုမြင်သုံးသပ်သူ
 ဖြစ်ရာ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး
 ထားခဲ့သော “ကျေးဇူးတရား” ကို အစဉ်မပြတ် ရင်ဝယ်
 သားကဲ့သို့ သဘောထားနေပါသည်။ ၃၈ ပြာမင်္ဂလာ
 တရားများတွင်လည်း ကျေးဇူးတရားကို အပိုဒ် ၂၅ ပိုဒ်
 မြောက်၌ ထားကြသည်မဟုတ်လား။

ဤသို့ဖြင့် စာပေနယ်တွင် “လေးကိုတင်” ဆိုသော
 ကလောင်ရှင်သည် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများတွင် စာပေရေး
 ရာ ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာကဗျာ၊
 အက်ဆေး၊ ဝတ္ထုတိုများ အရေးများသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီ

တာတွေက ဘာသာပြန်ဆရာဆိုပြီး ဘာသာပြန်စာမူတွေ
ပဲ တောင်းတော့သည်။ ကိစ္စမရှိ၊ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သည်။
နိုင်ငံတကာကဗျာ၊ ဆောင်းပါးများဆိုလျှင် ကဗျာဆရာ
“စိုင်းဝင်းမြင့်” က သူ၏ ကျော်မွှေးစာပေမှ အမှတ်တရဆို
ပြီး ပေါင်းချုပ်စာအုပ် တစ်အုပ်ပင် ထုတ်ပေးပေးခဲ့သည်။
“ပီကာဒို ဆရာဆီ အလည်သွားခြင်း”။

စာပေဘဝခရီးကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိရင်း။
နံသာထုံကြိုင် သီးခိုင်တွေပြော ပန်းစုံပေါဘီ တောကြီး
မြိုင်လယ်မှာ ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရုံများကို စေ့စေ့တွေး
ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူလပုဂ္ဂလိကကို ပြန်ရောက်သွားသော ကျွန်တော်
သည် နိုင်ငံရေး ရပ်ဝန်းသားများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကာ
နှစ် ၉၀ ပြည့် ရွှေ့ကောက်ပွဲ ငွေရတုပွဲ။ ၇၄-၇၅-၇၆
တို့၏ ၄၁ နှစ်မြောက် ၇၄ အလုပ်သမားဆန္ဒပြပွဲ အထိမ်း
အမှတ်ပွဲ စသည်ဖြင့် တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ နှစ် ၄၀
ကျော်နိုင်ငံရေးရပ်ဝန်းသားများနှင့်အတူ ၂၀၁၅ လွန်
နိုင်ငံရေးခရီးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သန်းကြရန် ရည်စူး
ရင်း ၆၂ ခုနှစ် ၇ ရက်၊ ဇူလိုင်ကျောင်းသားအရေးတော်ပုံ
မှသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ် ၈ လေးလုံး အရေးတော်ပုံအထိ
သွေးစွန်းမြေခသူများ၊ ကွယ်လွန်ဆုံးပါသူများ နိုင်ငံရပ်ခြား
ရောက်နေသူများကို သတိတရအောက်မေ့လှပါသည်။

ပြောရလျှင် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ အလည်လာခွင့်
ရသော ၇၆ မိုင်းရာပြည့် ကျောင်းသားကြီး “မြဝင်း”
ရောက်လာပြီး စကားပြောဖြစ်သည်။ သူက “ခင်ဗျား
နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်မလား” တဲ့၊ မေးပါသည်။ ကျွန်တော်
ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် သွေးထဲသား
ထဲတွင် တိုင်းရေးပြည်ရေးအုပ်စုကအများဆုံး၊ ကျန်
သွေးများကား အနည်းဆုံး (ဥပမာ) စာပေအနုပညာသွေး
များ။ နောက် စင်ကာပူမှ ပြန်လာကြသော ဧရာဝတီတိုင်း၊
ဗမာသကျောင်းသား တစ်ယောက်ကဆိုလျှင် “ကိုတင်
မောင်ဝင်း စာတွေပဲရေးနေတော့မှာလား” တဲ့၊ မေးပြန်
သည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဒီတစ်ခနဲ သွေးတစ်ခနဲ မြောက်
တက်သွားသည်။

ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် စာပေဘဝ ပုဂ္ဂလလမ်း
ကို မလျှောက်တော့ဘဲ မူလဘူတ ပုဂ္ဂလလမ်းဖြစ်သော
နိုင်ငံရေးရပ်ဝန်းဆီရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ရောက်ရောက်
ချင်း နှစ် ၉၀ ပြည့် ရွှေ့ကောက်ပွဲ ငွေရတုနှင့် ကြုံသည်။
ပြန်လည် ဆုံစည်းသောပွဲမို့ ကျွန်တော်မှာ ဖရဏာပီတိများ
လင်းပွင့်ထွက်ပြာသွားသည်။ ဦးခွန်ထွန်းဦး၊ ဦးခွန်မြင့်ထွန်း၊
ဦးအေးသာအောင်၊ ဇော်အင်ဂျာလာသောင်၊ စောသမိန်
ထွန်း၊ ဦးထွင်နော်၊ ဒေါက်တာမင်းကြည်ဝင်း၊ ဒေါ်စန်းစန်း

အစရှိသော တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် ၉၀ ရွှေ့
ကောက်ပွဲဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ အခြားအခြားသော
နိုင်ငံရေးအင်အားစုများ စသဖြင့် တွေ့ရပြင်ရ ဆုံစည်း
ရသည်။ ၂၀၁၅ အလွန် မြန်မာနိုင်ငံရေး မျက်နှာပြင်
အတွက် အတိုက်အခံအင်အားစုများ၏ စုစည်းမှုကို
နားလည်လိုက်ရပါသည်။

နောက် ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့ ...။ ၄၁ နှစ်မြောက်
အလုပ်သမားသပိတ်အထိမ်းအမှတ်ပွဲရှိရာ ၈ မိုင်က
ပေါက်စေတီ ဘုန်းကြီးကျောင်းခန်းမဆီ ကျွန်တော်
ရောက်သွားသည်။ နိုင်ငံရေးလိပ်ပြာနီးထနေသော
နိုင်ငံရေးရပ်ဝန်းသားများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြပါ
သည်။ အခမ်းအနားမှူး နှင်းပန်းအိမ် ၏ ကြည်လင်ပြတ်
သားပြီး အားမာန်ပါသော မိုက်ခွက်ထဲမှ အသံနှင့်အတူ
ဦးတင်ဦး၊ မင်းကိုနိုင်၊ ကိုဝင်းကျော် (RTC အလုပ်
သမားသပိတ်)၊ မြင့်အေး (၇၅ ကျောင်းသားသပိတ်)၊ တိုး
တော်ခင်ဝင်း (သူက မောင်လေးအောင်၏ “ဗိုလ်အောင်
ကျော်တမ်းချင်း” ကဗျာရွတ်သည်) တို့၏ ဟောပြော
ချက်များကို အသေအချာ နားထောင်နေမိသည်။ ပြီးမှ
“ကိုသန်းထွန်းအောင်” (RIT ကျောင်းသား) နှင့် စကား
လက်ဆုံကြရသည်။ ရှေ့ခရီး မနီးသေးပါဘဲ ကောက်ချက်
ချရသည်။ နောက် “အောင်ဇော်မင်း” နှင့် စကားပြော၊
နံနက်စာစားသောက်ကြနှင့်။

ကျွန်တော်က လူနုလိုက်နှုတ်ဆက်ရသည်။ သာယာ
ဝတီ ထောင်နန်းစံနေသော ဗ.က.သ အတွင်းရေးမှူး
“ပြီးပြီးအောင်” ရဲ့ဗခင် ဒေါက်တာနေဝင်းနှင့်တွေ့သည်။
“ဆရာ ကျန်းမာရေးကရိုက်၊ ပိန်တယ်” ဆိုပြီး အားပေး
စကားပြောရသည်။ “ဟန်နီထွန်း” ဗခင် ကိုထွန်းဦးနှင့်
လည်းတွေ့သည်။ တွေ့သည်။ ... တွေ့သည် ဆိုပါ
တော့။

ပွဲပြီးတော့၊ ကိုအောင်ကျော်လွင်ကားနှင့် အတူပြန်
လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာပီတိ
များနှင့် စကားတွေ ပြောကြသည်။ စာပေလောကရပ်ဝန်း
ကို ကျောခိုင်းထွက်လာသော၊ ကိုယ့်မိခင်ယူနှစ်လမ်းကို
လျှောက်လာသော၊ နိုင်ငံရေးရပ်ဝန်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံ
ဆွေးနွေးနေရသော ကျွန်တော်သည် ကားမောင်းနေ
သော ကိုအောင်ကျော်လွင်ဘေးမှ ထိုင်ရင်း... ကမ္ဘာ
အေးစေတီတော်အဖြစ် ဦးလှည့်ကန်တော့ပြီး ...
တစ်ချိန်က ပြည်သူက တင်မြှောက်သော ပြည်သူတို့၏
ဝန်ကြီးချုပ်(ဟောင်း) “ဦးနု”ကိုပင် သတိရလိုက်သည်။

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ် ပြန်လည်ထွန်းသစ်ပေါ်
ပေါက်ပါစေသော်။

လေးကိုတင်

၂၆ | ဖဇာသိ

ဗမာ့အသံ၏ ပထမဆုံးဗျူဟာရေးရာခုံ
ဆရာဦးခင်ဇော် (ဆရာ.ဇ.) ကို မြန်မာ့အသံ

သတိရလျက်ပါ မြန်မာ့အသံ

— မြန်မာ့အသံသိန်းဟန် —

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့က “ဗမာ့အသံ” ဟူသော အန္တိက္ကသုညာ အမည်ပေးလျက် အသံလွှင့်ခဲ့သော မြန်မာ့အသံသည် လာမည့် ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် နှစ် ၇၀ ပြည့်ပါတော့မည်။ လူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်ခုနှင့် ညီနေပါသည်။

ဤနှစ် ၇၀ အတွင်း မြန်မာ့အသံအတွက် သတိရစရာအချို့ကို မြန်မာ့အသံ ရေးပြလိုပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အသံလွှင့်လုပ်ငန်းသည် နေရာဌာန သုံးဌာန ပြောင်းရွှေ့အသံလွှင့်ခဲ့ရာမှ အမှတ် ၃၀၊ လောင်းဝရွာလမ်း (ယခု အင်းလျားမြိုင်လမ်း) ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အသံလွှင့်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှ “ရန်ကုန်ရေဒီယို” ဟူသော အမည်အစား မြန်မာ့ရေဒီယို မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့အသက်ပါရှိသော “ဗမာ့အသံ” ဟူသော တစ်မျိုးသားထုံး ကိုယ်စားပြုအမည်ဖြင့် အသံလွှင့်ခဲ့ပါသည်။

ဗမာ့အသံသိုင်းမှတ်တမ်းအကြောင်းကို ဖော်ညွှန်းသော ဖပါမဖြစ်ဖော်ပြရမည့် ပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကား ကလောင်အမည် (K) ဟုခေါ်သော စာပေ ဂီတ၊ စာကြည့်တိုက်ပညာနှင့် အသံလွှင့်ပညာကျွမ်းကျင်သော ဆရာဦးခင်ဇော် ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူ့အတွက် မြန်မာ့အသံ

ဆရာဦးခင်ဇော်သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် မတ်လ ၁ ရက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မိသကတ်တိုက် (စာကြည့်တိုက်) မှုအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ပြီး စစ်ကြိုဖြစ်သောအခါ နယူးဒေလီ

မြို့ရှိ (All India) ရေဒီယို မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်၊ လန်ဒန်မြို့ရှိ (B.B.C) အသံလွှင့်ဌာန၊ မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်တို့တွင် အသီးသီးတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ စစ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေးခေတ်မှ ကက်စ်ဘီ(ခေါ်) အရပ်ဘက်မြို့ပြဆိုင်ရာ အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးခေတ်သို့ရောက်ရှိချိန်တွင် အသံလွှင့်ရုံ လုပ်ငန်းသည်လည်း မြို့ပြဆိုင်ရာ အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးအောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မြို့ပြဆိုင်ရာအစိုးရသည် မြန်မာနိုင်ငံ အသံလွှင့်လုပ်ငန်းအား စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ဆရာဦးခင်ဇော်ကို နိုင်ငံခြားမှ လှမ်းခေါ်တာဝန်ပေးသည်။

ဆရာဦးခင်ဇော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ အသံလွှင့်လုပ်ငန်း၏ ပထမဆုံးညွှန်ကြားရေးဝန် (ယခု အခေါ် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်) အဖြစ် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာဦးခင်ဇော်ကို ဤမျှ မီးမောင်းထိုးညွှန်းဆိုရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ နေမဝင်အင်ပါယာ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတို့က ၎င်းတို့အလိုကျ ကြီးစွဲရာကမည် ရုပ်သေးအိမ်ကံတာ ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးခင်ဇော်အဖြစ် ထင်မှတ်ထား၏။

(၁၅-၃-၁၉၄၆) ရက်နေ့တွင် ကချင်လမ်းယာဉ်ပိတ် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် အစွဲဝင်များသည် မင်္ဂလာဒုံလမ်းမပေါ်သို့ အကြွေတင်ရောက်ရှိရာမှ နောက်ကြိုကာ ရေရာဌာန တာဝန်ခံရန် ဦးခင်ဇော်နှင့် အစွဲက ကြီးကြပ်မှုတပ်ဆင်နေစဉ်

ဆိုသော် ဆရာဦးခင်ဇော်က ပြည်သူလူထု ဘက်တော်သား ဦးခင်ဇော်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်းအသွင်လက္ခဏာပြပြ ဖြစ်လာသည်။

ဆရာပထမချက်

ဦးဆုံး ဖော်ညွှန်းလိုသော ပထမအချက်ကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော ဖဆပလ အစိုးရတွင် မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ လန်ဒန်မြို့သို့သွား၍ မြန်မာနိုင်ငံ အက်တလီအစိုးရအဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ မြန်မာနိုင်ငံ အခြေအနေအထားပိုင်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည့် အခါတွင် ဗိုလ်ချုပ်ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဆွေးနွေးချက်များနှင့် မြန်မာ့အသံ မြန်မာ့အသံ (ဗမာ့အသံ)မှ နေ့စဉ်ညစဉ် အသံလွှင့် ခဲ့သည်။ မြန်မာ့အသံမှပြည်သူလူထုအား လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးအောင် ဒီရေတက်သည့်အလား ညာသံပေး လှုံ့ဆော် ခဲ့သည်။

ဒီပီပီသေးသည်။

တောင်တန်းသားများနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကိစ္စတွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရကိုယ်စားလှယ် မစ္စတာ ဟော့ကင်းတို့ ပင်လုံမြို့၌ မရောက်မီ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့ကပင် “ရှမ်း၊ ကချင်၊ ချင်း၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးများက ပြည် နှင်းစုစည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြကြောင်း”ကို ပြည်အာဏာပိုင်တို့၏ ကြေးနန်းရိုက် သတင်းပေးပို့ချက်အရ သိသော ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့ ည၌ မြန်မာ၊ ရှမ်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ပိုင်း အစိုးရများမှ အသံလွှင့်ကြေညာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ နယ်ချဲ့ အစိုးရမှာ လူပုလူရှားရှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဖြစ်နိုင်သော သတင်း၊ ဗြိတိသျှအစိုးရအဖွဲ့အား ခြေလှမ်း အောင် လုပ်ကြံလိုက်သောသတင်းဟု ယူဆကာ ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေးဌာန၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးဝန်ကိုယ်တိုင် အသံလွှင့်ဌာန သို့သော် ကြေးနန်းစာရွက် ချိတ်က စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထောက်ခံ၍ သတင်းအမှန်ဖြစ် ဖြစ်ပြီး သိရတော့မှ ထိုဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးဝန်မှာ အရေးမယူ ဆဲလက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

ဤသို့ အသံလွှင့်ဌာန (မြန်မာ့အသံ)က ပြည်သူ့ ဆက်သတင်းများ ထုတ်လွှင့် ချက်များလာသောအခါ၊ ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေးဌာနညွှန်ကြားရေး ဝန် အင်္ဂလိပ်ဘုန်းတော်ကြီး အက်ပယ်လ်တန် ကိုယ်ပိုင်ပင် ဖြစ် “မြန်မာ့အသံသည်အစိုးရ အသံလွှင့် ဌာနလော၊ ဖဆပလ အသံလွှင့်ဌာနလောဟု” ယုံမှား

သံသယဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက သူတို့ယုံကြည်သော ဘုန်းတော်ကြီးကိုလည်း အစိုးရအရာရှိကြီးရာထူး တွဲပေးထားပါ သည်။ စာရေးသူ။

[ဆရာ ဦးခင်ဇော်၏ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ရှိပုံ၊ စာပေ၊ ဂီတ၊ အနုပညာ၌ စွယ်စုံတော်သူ၊ အလုပ်ကြိုးစားသူ၊ စာပေ၊ ဂီတ၊ အနုပညာ၊ ဗီဒီယိုသမားဝန်ထမ်းများကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံ ရေး တော်ပုံများအကြောင်းရေးရသော် စာတစ်အုပ်ပင် ရနိုင်ပါသည်။ အလျဉ်းသင့်မှ ရေးပါဦးမည်။]

သတိရစရာ ဒုတိယအချက်

၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ရက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်း ကြေညာပြီးနောက် ဝန်ကြီးဌာနများတွင် ဌာနတာဝန်ခံများကို ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း ဆက်လက်ကြေညာ ခဲ့သည်။ မြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဌာနတာဝန်ခံ (ယခုဝန်ကြီးဟု ခေါ်) အဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်ကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ [ဗိုလ်မှူး ကြီးစောမြင့်သည် နောက်ပိုင်း မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ထုတ်ဝေသူ၊ စာတည်းမှူးချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ၊ အမျိုးသားစာပေဆု စာရေး ဆရာမှူးသိရှိနိုင်ပါသည်။]

မြန်ကြားရေးဌာန တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးစောမြင့် လက်ထက်တွင် မြန်မာ့အသံအစီအစဉ်အတော်များများကို မြန်မာ့ဟန်၊ မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့အဓွေးအသက်များ ပါရှိရန် ပြုပြင်အသက်သွင်းခဲ့သည်။

“ပြည်သူ့အတွက် မြန်မာ့အသံ” ဟူသော စာလုံးကြီးများကို အနီ အစိမ်း နီယွန်မီးချောင်းများ၊ မီးလုံးများဖြင့် စာလုံးဖော် တပ်ဆင် ထားသော ဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို မြန်မာ့အသံ (ပြည်လမ်းရှိ) အသံလွှင့် ရုံ အဆောက်အအုံကြီးပေါ်ရှိ ကောင်းကင်ကြိုးတိုင်ပေါ်တွင် တပ်ဆင် ချိတ်ဆွဲစေခဲ့သည်။ ညစဉ် ယင်းနီယွန်လိုက်မီးစာလုံးများကို ထွန်းညှိ ပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာ့အသံရှေ့ပြည်လမ်း၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်

မြန်မာ့အသံ ပြည်လမ်းရှိ အသံလွှင့်ရုံအဆောက်အအုံပေါ်ရှိ ကောင်းကင်ကြိုးတိုင်ပေါ်၌ တပ်ဆင်ထားသည့် “ပြည်သူ့အတွက် မြန်မာ့အသံ” ဆိုင်ဘုတ်ကို မြင်တွေ့ရစဉ်

မှကြည့်လျှင် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

ပြည်သူ့အတွက် မြန်မာ့အသံ ဖြစ်လာရန် စေ့ဆော်အကြံပြုခဲ့သည့် ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (မှူးသမိန်) ကိုလည်း မြန်မာ့လည်သတ်ရမိပါသည်။ ထိုအချိန်ကာလက မြန်မာ့အသံ ရေဒီယိုမှ ထုတ်လွှင့်သည့် အစီအစဉ်အတော်များများကို ခေတ်စနစ်နှင့်အညီ အသစ်တီထွင် ထုတ်လွှင့်ခြင်း၊ အစီအစဉ်ခေါင်းစဉ်နာမည်ပြောင်း ထုတ်လွှင့်ခြင်းများ ရှိခဲ့ပါသည်။

ယင်းအထဲတွင် ကလေးများအတွက် ပုံပြင်လက်ဆောင်ကဏ္ဍလည်း တစ်ခုပါဝင်ပါသည်။

မဟေသီစာဖတ်ပရိသတ်များသို့ ကျွန်တော်ညွှန်းလိုသော သတိရစရာ ဓုတ်ယအချက်အကြောင်းကို ဆက်၍ ဖော်ပြရေးပြပါမည်။

ထိုအချိန်ကာလ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့အသံ အစီအစဉ်ကြေညာသူ (Announcer) ခေါ်တင်တင်မြသည် ရေဒီယိုအစီအစဉ်ကြေညာသူ တာဝန်အဖြစ် ပုံပြင်လက်ဆောင်စာမူပါရေးရပါသည်။ [ခေါ်တင်တင်မြသည် ထိုစဉ်က ဗမာ့အသံ ရွှေမောင်ကြီး ဦးသန်း၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။]

ကုန်းနယ် မဂ္ဂဇင်းများမှ ပုံပြင်များကို ရေဒီယို ပုံပြင်လက်ဆောင်စာမူမျိုးပြန်ရေးရပါသည်။ ခေါ်တင်တင်မြသည် မောင်-ညီမလေးတို့ရေ ဟူသော ခေါ်ရာထူးရာ၌ အစချီပြောသော အာလုတ်စကားဖြင့် စာမူစရေးနေသည်။ ထိုစဉ် လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးဝန်ဦးကျော်ညိုနိုး (မာတလီ)၏ အလုပ်စားပွဲရှိ တယ်လီဖုန်းခွက်မှ အသံမြည်လာသည်။ ဆရာဦးကျော်ညိုနိုးက နေရာ၌မရှိဖြစ်ချိန်၊ ခေါ်တင်တင်မြက တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ခေါ်တင်တင်မြက တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပြောသံကို ဦးစွာနားမထောင်မီတိ “မောင်-ညီမလေးတို့ရေ” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက် ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ “ဟေ ... ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ ခေါ်သန်းနှစ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။ ခေါ်သန်းနှစ်ခေါ်ပေးပါ” ဤသို့ ချီချီသာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်မက အနောင်တော တင်တင်မြပါ။ ပုံပြင်စာမူရေးရင်း မောင်-ညီမလေးတို့ရေ ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို စိတ်စွဲသွားလို့ပါ။ အန်တီခေါ်သန်းနှစ်ရှိပါတယ်ရှင်”

ဟု အဖြေပေးလိုက်ရဖူးပါသည်။

[ခေါ်သန်းနှစ်သည် ထိုစဉ်က ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာဦးခင်ဇော်၏ ဇနီး သတင်းဖတ်သူဖြစ်ပါသည်။]

ခေါ်သန်းနှစ်က ခေါ်တင်တင်မြကို ဤသို့ ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောပါသည်။ “ညီမ မြလေးရေ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်ရယ်သံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်ကွဲ့၊ ဘယ်နယ်များ။” “ဝါဆို၊ ဝါခေါင်ရေတွေကြီးလို့၊ သပြေသီးမှည့်ကောက်စို့ကွယ်” ကလေးကဏ္ဍတွေရေတဲ့ ကျွန်တော်ကိုဝန်ကို မောင်-ညီမလေးတို့ရေ ... ဖုန်းထဲပြောလိုက်သံကြားရတော့၊ ကျွန်တော်မှာ အသက်ကလေးရယ်တဲ့ ရှည်စေ(ငယ်စေ)လို မန်းတောင်ရိပ်မရှိဘဲ၊ မြန်မာ့အသံအရိပ်လာခိုရမလိမ့်သွားပြီ ခေါ်သန်းနှစ်ရေ”

[ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်က မိမိကိုယ်မိမိ “ကိုဝန်” ဟုပြောဆိုပါသည်။]

ခေါ်တင်တင်မြကို တွေ့မိ၍ နှုတ်ဆက်သောအခါ ...

“မောင်-ညီမလေးတို့ရေ ခေါ်တင်တင်မြ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်း၊ မြန်မာ့အသံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခြားသူများ၏ သတိမေ့လျော့မှုကို မည်သို့မျှ အနုတ်လက္ခဏာမမြင်ဘဲ မြန်မာ့လည်သတ် သတိရပြီး မုဒိတာပွား ဝမ်းမြောက်စေရန် ရည်ရွယ်ရေးပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ သတိမထား၊ ပေါ့ဆမေ့လျော့တစ်ခုကိုလည်း ဖော်ညွှန်းရေးမှ မူတပါးလိမ့်မည်။

သတိရစရာ တတိယအချက်

[၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ နွေဦးရာသီ...တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ပါသည်။]

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်များအတွင်း ၂ နှစ်မျှ ရေဒီယိုဂျပန် (N.H.K) မြန်မာပိုင်း အစီအစဉ်တွင် အနုလွတ် အစီအစဉ်ကြေညာသူ၊ ဘာသာပြန်၊ သတင်းဖတ်သူအဖြစ် အမှုထမ်းခွင့်ကြုံခဲ့ပါသည်။ တာဝန်ပြီးဆုံး၍ အမိနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ မူလရာထူးတွင် သတင်းဖတ်သူအဖြစ် အမှုထမ်းပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေဒီယိုဂျပန်သို့ မသွားမီက မိခင်ဌာန၊ မြန်မာ့အသံတွင် သတင်းဖတ်ခြင်း၊ လူငယ်ကဏ္ဍအစီအစဉ်ကို တာဝန်ခံစာမူရေးသားထုတ်လွှင့်ခြင်း စသည့်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပါသည်။

မိုးလေဝသ အထူးသတင်းများ ဖတ်ကြားကြေညာရသော်လည်း ထိပါးစဉ်ပေါက်ဂဏန်းများကိုမူ ဖတ်ကြားကြေညာခြင်း မရှိခဲ့ဘဲ သူတစ်ပါး ဖတ်ကြားသည်ကိုလည်း သတိမထားမိပါ။

ကျွန်တော် မိခင်ဌာနသို့ ပြန်ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာ-ထိုစဉ်က အစီအစဉ်များ (အုပ်ချုပ်) ဦးအောင်ခင် (စန္ဒရာအောင်ခင်၊ ယနေ့ ဂီတစာဆို မင်းချစ်သူ၏ ဖခင်)က နေ့လယ်ဘက်တွင် မြန်မာ့အသံသို့ရောက်တတ်သော ကျပ်ငွေတစ်သိန်းအောင် ပေါက်ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိပါးစဉ် ကြေညာဖတ်ကြားရန် တာဝန်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်က အမြင့်ဆုံးပေါက်ဂဏန်းမှာ ကျပ်ငွေတစ်သိန်းနှင့် အနိမ့်ဆုံးမှာ ကျပ်ငွေငါးရာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း တိုက်ရိုက်လွှင့်အခန်း၊ ကျွန်တော် ဖတ်ကြားကြေညာရမည့် စတုရန်းအခန်းသို့သွားကာ၊ စကားပြောခွက် (Microphone) ရှေ့စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၌ ခပ်တည်တည်ထိုင်ထိုင်ပါသည်။ တစ်ဖက်စတုရန်းအခန်းမှ အနောင်တော အမျိုးသမီး “အခုချိန်မှစပြီး ထိပါးစဉ်ပေါက်ဂဏန်းများကို ကြေညာပါမယ်ရှင်” ဟု အသံထွက်လာပါသည်။ စက်ခန်းဆရာက (UNA စာတန်းပါ ခလုတ်ချိုး၍ ကျွန်တော်ကို ပြောစေပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပေါက်ဂဏန်းတစ်တွဲ
နဲ့ ဖတ်လိုက်၊ “မလာ” ဟု ပြောလိုက်။

နောက်ပေါက်ဂဏန်းတစ်တွဲကို ဖတ်လိုက် “မပါ” ဟုကြေညာ
နဲ့ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်ခန့် ကြေညာနေစဉ် အစီအစဉ်များ
အောင်ခင် ကျွန်တော်ဖတ်ကြားရာ အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖောက်
သွားစပ်မှ လက်ညှိုးဖြင့် ပါးစပ်ကိုထောက်၊ စကားပြော မိုက်ကရို
ဖုန်းလှုပ်ကို ခေတ္တပိတ်လိုက်သည်။

“ကိုသိန်းဟန်လေး “မလာ” ကို “ဖြတ်ပိုင်းပြန်မလာ”၊ “မပါ”
နဲ့ နေရပ်လိပ်စာမပါ” လို့ ဖြည့်ဖတ်နော်”

ဟု ပြော၍ အခန်းတွင်းမှ ခြေသံမကြားရအောင်လှမ်း စတုဒ္ဒါပို
အတွင်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်၍ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က ဉာဏ်ကွန့်၍ ဤသို့ အစပျိုးခေါင်းစဉ်တပ်
ဖတ်လိုက်ပါသည်။ “ဖြတ်ပိုင်းပြန်မလာ။ နေရပ်လိပ်စာမပါသော
ပေါက်ဂဏန်းများကို ဆက်လက်ကြေညာနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဤသို့ ကြေညာအပြီး လက်ကျန်ပေါက်ဂဏန်းများကို မကျန်ရစ်
အောင် အကုန်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပိုင်းရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော် အစီအစဉ်များ (B.P.O)
အောင်ခင်က လက်မထောင်ပြကာ (အိုကေ) ဟူသော သင်္ကေတ
ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာ့အသံစားသောက်ဆိုင် (Canteen) သို့သွား
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းရောင်းရင်း အချို့က ...

“ဟေ့ ... မလာ။ မပါ ကိုသိန်းဟန် ဒီစားပွဲကို လာဗျာ။ ခင်ဗျား
နဲ့ လော။ မပါ လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမယ်”

ဟု ချစ်စမ်း နောက်ပြောင်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်ကို “မလာ။ မပါ ကိုသိန်းဟန်” ဟု
နောက်ပြောင်ခေါ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်၌ နာမည်ပြောင်တစ်ခု
ထုတ်လိုက်ပါသည်။

သတိရစရာ စတုတ္ထအချက်

သတိရလျက်ပါ မြန်မာ့အသံအကြောင်း ဖော်ညွှန်းရေးရလျှင်
“သတိရစရာ စတုတ္ထအချက်” အဖြစ်... ကျွန်တော်၊ မြန်မာ့အသံ
အတွင်းနှင့် အစ်မကြီး ဒေါ်မေလှမြိုင် (အဆိုတော် မေလှမြိုင်)
နဲ့ နံနက်ပိုင်း တာဝန်ကျချိန် တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက အကြောင်းကို
ပြောဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့အသံ၏ အသံလွှင့်
အဆင့်သဘောမှာ နံနက်ပိုင်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းနှင့် ညပိုင်း ဂျူတီတာဝန်
များ အလှည့်ကျ ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ အသံလွှင့် (Mike) “မိုက်”
အသံမကျပါက အထွေထွေတာဝန်အဖြစ် ရုံးချိန်တာဝန် ထမ်း
ဆောင်ရပါသည်။ (Microphone ကို အတိုကောက် Mike “မိုက်” ဟု
ခေါ်ပါသည်။)

နံနက်ပိုင်း “မိုက်” တာဝန်ကျပါက နံနက် ၀၆:၃၀ နာရီမှ နေ့
၁၂:၃၀ နာရီအထိ ရုံးတက်ရပါသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင် မြန်မာ့အသံ၌
မိုက် ဂျူတီတာဝန် သုံးဦးရှိပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတာဝန်များကြီး အစီအစဉ်ကြေညာသူ အနောင်တ

နှင့် သတင်းဖတ်သူတို့ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ပိုင်းတာဝန်များကြီးသည် အသံလွှင့်ခြင်းနှင့် စက်မှုဘက်
ထုတ်လွှင့်ခြင်း အစဉ်ချောရေ တာဝန်အဖြစ် ထိုနေ့ထုတ် သတင်းစာ
များ၏ “သတင်းစာ (ခေါင်းကြီးပိုင်း) အာဘော်” ဖတ်မှတ်သင့်ရာ
ဆောင်ပါးအချို့မှ “ဖတ်စရာမှတ်စရာ” ကဏ္ဍကိုပါ သတ်မှတ်အချိန်
အတွင်း အချိန်ကိုက်ရွေးထုတ် တည်းဖြတ် ဖတ်ရပါသည်။

သတင်းဖတ်သူက နံနက် ၈ နာရီသတင်းနှင့် နေ့လယ် ၁၁
နာရီ သတင်းများကို ဖတ်ကြား ကြေညာရသည်။

အစီအစဉ် ကြေညာသူ အနောင်တအမျိုးသမီးက နံနက် ၇
နာရီ အစီအစဉ်စသည်မှ ၈ နာရီခွဲအထိ အပြင် နေ့လယ် ၁၀ နာရီမှ
၁၁ နာရီအထိ အစီအစဉ်အားလုံး၏ ကြေညာထုတ်လွှင့်ခြင်း တာဝန်
ယူရပါသည်။

ထိုတစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက နံနက်ပိုင်း “မိုက်” ဂျူတီတာဝန်ကျ
သုံးဦးမှာ တာဝန်များကြီး မြန်မာ့အသံဦးကျော်ဦး (စာမပြုများ)
အနောင်တ အမျိုးသမီးအစ်မကြီး ဒေါ်မေလှမြိုင်နှင့် ကျွန်တော်
သတင်းဖတ်သူ (စာရေးသူ) တို့ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မကြီး ဒေါ်မေလှမြိုင်မှာ ရေကူးအသံလွှင့် စက်ရုံမှ စတင်
အသံလွှင့်ခဲ့သော တွဲဖက် အစီအစဉ် ထုတ်လွှင့်ချိန်မှ လိုက်ပါ
အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေလှမြိုင် ဟုဆိုလျှင် ယနေ့ အသက်
ဝါးဆယ်နှင့် အထက် မဟေသီစာဖတ်ပရိသတ်များသိကြပါသည်။
“မြန်မာ့ကြွေးကြော်သံ” သီချင်း၊ “အလေးပြုပါသည်” (အာဇာနည်
နေ့ ဂုဏ်ပြုတေးသီချင်း) စသည့် သီချင်းများဖြင့် နာမည်ကျော် ခဲ့သူ
ဝါရင့်အဆိုတော်ကြီးပါ။ ထိုစဉ်က သူ့ရာထူးမှာ လက်ထောက်
ထုတ်လွှင့်ရေးမှူး (ရုံးအုပ်အဆင့်) ရာထူးပါ။

ထိုစဉ်က လက်ထောက်ထုတ်လွှင့်ရေးမှူး၊ လက်ထောက်
စာမပြုများ အမျိုးသမီးများသည်လည်း အနောင်တတာဝန်ပါ တွဲဖက်
ထမ်းဆောင်ရပါသည်။

မြန်မာ့အသံ၏ ရေဒီယိုတာဝန် “မိုက်” ဂျူတီတာဝန်အကြောင်း
ရေးပြရသဖြင့် ပေရှည်သွား (စာကြောင်းရေးများသွား) ပါက သည်းခံ
ခွင့်လွှတ်ပေးပါခင်ဗျာ။

မပြုံးနှင့် ဝါးလုံးကွဲရယ်ရမည့် သတိရစရာ အခန်းရောက်ပါ
ပြီ ခင်ဗျား။

ထိုစဉ်က နံနက်ပိုင်း “မိုက်” ဂျူတီတာဝန် သတ်မှတ်အချိန်အစီ
လည်းရောက်မလာ။ အသံလွှင့်ခါနီးလည်းပေါ်မလာ။ မျှော်ရပါ
ကြောင်း နေ့၊ နံ၊ ဆောင်းလို လည်တံရှည်ရှည် မျှော်လျက်ပါ။

နံနက် ၇ နာရီ ထိုးရန် ၁၀ မိနစ် အလိုအထိ အနောင်တ အစ်မ
ကြီးဒေါ်မေလှမြိုင် ရုံးသို့ ပေါ်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဦးကျော်ဦး
တို့က သူ့စာပွဲပေါ်၌ အသံစီစဉ်ထားသော အဖွင့်တီးလုံး ဓာတ်ပြား
များ၊ တိပ်ကြီးခွေသီချင်းများနှင့် ရှေးဦးစွာထားသော ယောစာရွက်
ကြီးနှင့်အတူသယ်မပြီး တိုက်ရိုက်လွှင့်မည့် စတုဒ္ဒါပိုစက်ခန့်ခို
စက်တာဝန်ဝမ်းဆရာလက်သို့ အပ်ကြသည်။ “သောတရှင်အင်း
ကျက်သရေမင်္ဂလာ အပြာပြာနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူကြပါစေ ခင်ဗျား”

“ရှင်” ဟု အာလုတ်စကားဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်မည့် မြန်မာ့

www.burmeseclassic.com

အသံအစီအစဉ်ကြောညာသူ အမျိုးသမီးအသံ “အစား” ကျားကျား လျားလျား ယောက်ျားသံထွက်လာသည်။ ထိုနံနက်က မောင်မစ္စက အသံဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သူက မြန်မာအသံ ဦးကျော်ဦးပါ။

ထိုနေ့နံနက် တစ်နေ့တာသီချင်းများ (သီချင်းစာအုပ်၊ သီဆိုသူ အမည်များ) စသည်တို့ကို တစ်ခုချင်း ကြေညာအပြီး သတင်းတီးလုံး တီးသံပေါ်လာသည်။ လေလှိုင်းထဲမှ ...

Time Check ရေဒီယို ဗဲ(လ်)သံ “ခေါင်” ဟု နောက်ဆုံးအသံ ထွက်လာအပြီး “မြန်မာစံတော်ချိန် မနက် ၈ နာရီရှိပြီပြီ။ အခု ချိန်ကစပြီး သတင်းများကို ဦးသိန်းဟန်က ကြေညာပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ဦးကျော်ဦးကပင် သူ့အသံဖြင့် ကြေညာသွားပါသည်။

ကျွန်တော် သတင်းဖတ်အပြီး ကျွန်တော်ကပင် “အခုချိန် ကစပြီး ဒီကနေထုတ်သတင်းများ အာဘော်အခန်းကို ကောက်နုတ် ဖတ်ကြားပါတော့ခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က ဒုတိယ မောင်မစ္စက လေသံဖြင့် ခပ်တည် တည် ကြေညာလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက် ၁၁ နာရီ မြန်မာအသံ မိုက် ဂျူတီ အနောင်ဇာ တာဝန်ကိုမူ နေ့လယ်ဘက် ရုံးသို့ရောက်လာသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အား တာဝန်ပေးလိုက်ရပါသည်။

ရုံးသို့ ရောက်လာကြသူ မြန်မာပိုင်းပိုင်းတော်သူ၊ ပိုင်းတော်သား များက “ဆရာ ဦးကျော်ဦးနဲ့ ကိုသိန်းဟန်တို့ မနက်က ရေဒီယိုမှာ ကြားလိုက်ရတယ်။ မောင်မစ္စက ဆရာတို့နှစ်ဦး စကား(တ်)(တ်)(Skirt) တွေ ချုပ်ရတော့မယ် တင်ထယ်” ဟု ဝိုင်း၍ ကောင်းချီးပေး ထောမနာပြုကြပါတော့သည်။

တစ်ခုကျန်နေသဖြင့် ဆက်ရေးရပါရစေ။ ဒေါ်မေလှမြိုင်မှာ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်သူ ညဂျူတီတာဝန်ကျ ထင်ပြီ။ ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲ၌ ထမင်းချိုင့်ခွဲ၍ လာပါတော့သည်။

သူသည် မြန်မာအသံမှကြိုသော ရုံးကားကို မစီးပါ။ မိမိအစဉ် ဖြင့်လာသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်မေလှမြိုင်သည် ပြည်လမ်း၊ အင်းလျား ကန်ပေါင်အနီး တံတားဖြူ မှတ်တိုင်နှင့် ၆ မိုင်ခွဲ မြန်မာစာအဖွဲ့ ဦးစီးဌာန၊ ယင်းရုံးအနီး လမ်းကြားက တစ်ခုသောအိမ်၌ နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးက ရုံးကားစီးပါသည်။

ဒေါ်မေလှမြိုင်သည် နံနက်ပိုင်း ဂျူတီနှင့် ညဂျူတီမှားဆင်းမိ ကြောင်းသိသွားသောအခါ နံနက်ပိုင်း သူ့တာဝန်ကို ပူးတွဲယူကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား ဆွေခန်းစားပွဲ၌ သူငါးဆင့်ထမင်းချိုင့်ကြီးကို အစီအစဉ်ချကျွေးပါတော့သည်။

ကြက်ကြော်စာစားပြီး ငါးဖယ်အသုပ်စုံ၊ ကြာဆံဟင်းခါး၊ လက်ဖက် စုံတစ်ပွဲနှင့် ထမင်းများပါရှိပါသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေများ အစ်မကြီး ခုလို မနက်နဲ့ ညဂျူတီများ၊ မှားဆင်းဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ကျွန်တော် တို့ အစ်မကြီး ထမင်းချိုင့် ခဏ ခဏ စားရမှာ”

ကျွန်တော်က ကောင်းချီးထောမနာပြုရင်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်ပါသည်။

တေးသံရှင်အစ်မကြီး (ဒေါ်)တင်တင်မြ...က မျိုးဆက်သစ်တေးသံရှင် သီတာမိုးကို လက်တွဲခေါ်ယူနေစဉ် မြင်တွေ့ရပုံ

မကြာမီ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးတင်ဦး (သခင်တင်ဦး) က ဦးကျော်ဦးရော၊ အသံလွှင့်သီချင်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များပါ သူ စားပွဲသို့ ခေါ်ကာ ဤသို့ လမ်းညွှန်ပါသည်။

“ဒီ၊ ဂျီ (ညွှန်ချုပ်)ကြီးဆီက ခုနက ဖုန်းလာသွားတယ်။ သူ ဘယ်လိုသိသွားလဲမသိဘူး။ နောက်ကို မြန်မာအသံဝါရင့်အဆိုတော်၊ လူလတ်ပိုင်း အနောင်ဇာတွေကို နေ့ဂျူတီပဲချဖို့နဲ့ သီချင်းရွေးချယ် ရေးအဖွဲ့မှာ ပိုတာဝန်ပေးပါတဲ့။ အဲဒီလို မှာကြားတယ်”

ကောင်းလိုက်တဲ့ လမ်းညွှန်မှာကြားချက်ပါခင်ဗျာ။ အထက် အောက်ဝန်ထမ်းများအပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်သော ဆက်ဆံ ရေးတစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည်သတိရမိပါတော့သည်။ ။

(အလျဉ်းသင့်ပါက မြန်မာအသံ၏ သတိရစရာလေးများ အကြောင်းကို ရေးပါဦးမည်။)

၁
၂
၃
တမ်း

ရွှေရာစု

..... ဇော်ထွဋ်

၄-၁၂-၂၀၁၄

သည်ဆောင်းမှာ ရွှေရာစုနှင့် ဆုံစည်းရပြန်သည်။

မူဆယ်ရဲ့ ညနေခင်းက အေးမြလှသည်။ ၅:၃၀ နာရီသည် မှောင်ရီပျိုးစပြုနေပြီ။ လာရိုးလေဆိပ်မှာတုန်းက နေပူကျတတ်။ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းရဲ့ ဆောင်းက ဝိုးတဝါ။ တောင်ပေါ် ကွတ်ခိုင် မြို့ကလေးမှာ ဆောင်းဟာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။ ချမ်းတုန် လာသည်။ အောင်ချမ်းသာ ရှမ်းထမ်းဆိုင်ကလေးမှာ နေလယ်စာ တည်ခင်းကြမည်။ အေးပြီ။ တကယ်ကို အေးမြပြီ။ အနွေးထည်တွေ အပေါ်မှာ ခြုံလွှမ်းကြပြီ။

ဒါကြောင့်ပင်ကျွန်တော်တို့က ၁၀၅ မိုင် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး စခန်းကို ဖြတ်သန်းလာပြီး မူဆယ်ရောက်တော့ ဣန္ဒြေရနေသည်။ ကျွန်တော်သည် မူဆယ်မြို့ နှလုံးသားမှာရှိသော ရွှေရာစုရဲ့ ဖောက် သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ (သို့မဟုတ်) ရှမ်းပြည်ရောက်ညှော်သည်...။ ရန်ကုန်မှာ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ ပါရီမှာ ရှောင်ဇေလီဇေလမ်းမကြီးတို့ ကြီးကျယ်သလို မူဆယ်မှာ မူဆယ်-နမ့်ခမ်းလမ်းမကြီး (သို့မဟုတ်) ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးက ခမ်းနားသည်။ သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဟိုတယ်ကြီးတွေ ရှိသည်။ သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဘဏ်ကြီးတွေ ရှိသည်။ သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားဂိတ်တွေ၊ နာရီစင်၊ ညဈေး၊ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေ၊ ဌာနဆိုင်ရာရုံးအဆောက်အအုံကြီးတွေ ရှိ သည်။

ညီငယ်-တပည့်လေး ကိုစိုးကြည်က မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့် ရွှေရာစုနှင့်သိကျွမ်းခွင့်ရသည်။ တည်းခိုဖြစ်သွားသည်။ ပြောရလျှင်

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ညီငယ်-ကိုအောင်ကော့ မိုးနှင့်အတူ ၁၀၅ မိုင် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ မိုးတွေရွာနေသည်။ နေဝင်ရီတရောဖြစ်သည်။ အဲဒီစခန်းဟာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းခိုဖို့ ကျွန်တော်တို့ စီမံကြသည်။ တည်းခို ခန်းဆိုသော်လည်း တန်းလျားသဘောဖြစ်သည်။ ဘုံစကြလျှောက် လမ်းတွင် အခန်းငယ်လေးတွေ ဖွဲ့ထားသည်။ နည်းနည်းတော့ ရန် ရန်း ရန်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ကိုစိုးကြည် ရောက်လာတော့ သူ့က သိပ်သဘောကျပုံမရ။ မူဆယ်မြို့ပေါ်မှာ တည်းခိုဖို့ပြောသည်။ ဒါ သူ တည်ဆောက်ပေးခဲ့သော “ရွှေရာစု”သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ရသည်။

“ရွှေရာစု”သည် အလျား ၆၀ ပေနှင့် အနံ ၃၀ ပေရှိသော ၆ ထပ်တိုက် ဟိုတယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်းမှာ သိပ်အများကြီး တော့ မဟုတ်ပေ။ ၃၄ ခန်းရှိသည်။ နှစ်ယောက်ခန်း ၃၀ ခန်း နှင့် တစ်ယောက်ခန်း ၄ ခန်း။ အခန်းတိုင်းမှာ လေအေးပေးစက်၊ ရေနံ သေတ္တာ၊ ရေပူရေအေးရှိသည်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲလျက်ပါသည်။ ကြွေပြားခင်းထားသည်။ တီဇွီ၊ ဖုန်း စသည်။ တီဇွီကတော့ ဟိုတယ် မှ ဖွင့်ပေးသောလိုင်းသာ ကြည့်၍ရသည်။ ဟိုတယ်တော်တော်များ များမှာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကြည့်ချင်တာ ကြည့်၍မရ သူတို့ ပြတာသာ ကြည့်ခွင့်ရသည်။ ကိစ္စမရှိ။

ဝန်ထမ်းလေးတွေက ဇော်ရွှေသည်။ ဗျူငှာသည်။ ခင်မင်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ကိုစိုးကြည်၏အိမ်ဆွေအရင်

သို့သော် တစ်ခါမျှ မကြုံဆုံရသေးပေ။ ဒါလည်း ဟိုတယ်က ဟိုတယ်ပီပြင်လျှင် ပြီးတာပဲ ဟုတ်ပါလား။ ရေပူရေအေးရလျှင်... လျှပ်စစ်မီး ပုံမှန်ရလျှင်... နေ့ည ပွက်လောမရှိကလျှင်... ပြီးတာပါပဲ။

ဟိုတယ်ရဲနဲ့ဘေးမှာ လမ်းသွယ်လေးတစ်ခု ရှိသည်။ မော်တော် သွားလာရသော ကတ္တရာလမ်းကလေး။ သည်လမ်းကလေး မှာ စောစောစောစောရောင်းသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲအိမ်ဆိုင်ကလေး ရှိသည်။ သည်ဆိုင်ကလေးက အစားအသောက်အရသာရှိသည်။ မနက် ကြောမှာ ရောင်းလည်း အလွန်ရောင်းရသည်။ ဝန်ဆောင်မှု တော်တော်ကို လိုသေးသည်။ အမြင်မတော်လျှင် ကိုယ်ထု ကိုယ်ထ လုပ်ဆောင်ရသည်။ မတတ်နိုင်။ သည်ဆိုင်ကလေးမှ ဆက် ညာဘက်ကွေ့လျှင် ဈေးကလေးကို တွေ့ရမည်။ ဈေး ကလေးက တော်တော်စုံလင်ပုံရသည်။ နာမည်ကျော် မူဆယ်ညဈေး အဆက်အစပ်ဈေးလေးဖြစ်သည်။

သည်နံနက်အတွင်းမှာ မူဆယ်သို့ အခါခါလာဖြစ်သည်။ သည် ဘယ်မျှမသွား။ ရွှေရာစုမှာပဲ တည်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါ အနံ့နံ့ပိတ် ၁၀၄၊ ပထမထပ် လှေကားဘေးက အခန်းလေးမှာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ရေအိမ်သာတွဲလျက်ပါသော မကျဉ်းမကျယ် နံနံ သက်ခန်း။ အခန်းမှ ပြတင်းတံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် နံဘေးက လမ်း သွယ်ကလေးနှင့် လေးထပ်တိုက်တစ်လုံးကို မြင်ရသည်။ အောက် ညှို့ လက်ကိုင်ဖုန်းအရောင်းဆိုင်နှင့် အပေါ်ထပ်များတွင် လူနေ ထိန်းသိမ်းမှုရှိသည်။ အပြင်ဘက်မှ အေးမြသောလေနှင့် နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အရသာကို ခံစားမိသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် လေ အစက် မဖွင့်ဘဲ သည်လို သဘာဝလေနှင့် အလင်းရောင်တို့ဖြင့် နေထိုင်ရတာကို ပိုမိုနှစ်သက်သည်။

အရင်က မူဆယ်လာလျှင် စာမရေးသားဖြစ်။ သည်တစ်ခေါက် တွေ့တူးထူးခြားခြား စာပေရေးသားဖြစ်သွားသည်။ “လေဆိပ်” အင်ဆေးတစ်ပုဒ် ရေးပြီးသွားပြီ။ ယခု “ရွှေရာစုအက်ဆေး”။ မူဆယ်ကျော်စာရေးဆရာကြီး ဟံမင်းဝေးသည် ပါရီမြို့ဟိုတယ်ပေါ်တွင် နေထိုင်ရင်း စာပေများ ရေးသားဖန်တီးသည်ကို အားကျဖူးသည်။ နွေတော်လည်း မူဆယ်မြို့ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီးပေါ်က ရွှေရာစု သို့ အက်ဆေးများ ရေးချင်စိတ်ပေါ်လာ၍ ရေးသားဖြစ်သွားသည်။ ပြုစုအသည်းနုလုံးမှာရှိတဲ့ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ရတာ ကောင်းတာရှိသလို၊ မကောင်းတာလည်း ရှိသည်။ စားရေးသောက် ရေး လယ်ရေးခြမ်းရေး သွားလာရအဆင်ပြေတာတွေ ကောင်းမွန် သည်။ မူဆယ်သည် နယ်စပ်မြို့ကလေးဆိုတော့ နေနေညည လူ သွားလူလာ စိပ်သည်။ မူဆယ်မြို့က ဘယ်တော့မှ အိပ်စက်ခြင်း မရှိ။ ထာဝရနိုးနေပေသည်။

ကျွန်တော်က တစ်နေ့နီးလျှင် တစ်ခါတလေ ချက်ချင်း အိပ် မက်တတ်။ ထိုအခါ စာရေးစာဖတ်လုပ်တတ်သည်။ ယခုပင် နံနက် သုံးနာရီခွဲ။ မော်တော်ကားသံတွေ သုံးဘီးယာဉ်သံတွေက တဝုန်းဝုန်း အချွန်းချွန်း။ မူဆယ်မြို့သည် အိပ်မပျော်သေး။ (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်လို နိုးထနေလေသည်။ မူဆယ်ရဲ့ ဒီစင်ဘာဆောင်းသည်

ကျွန်တော်အတွက်တော့ အလွန်ပင်ချမ်းအေးနေသည်။ ဌာနေ ကိုရီးကြည်ကတော့ ခရစ္စမတ်ဝန်းကျင်ဆိုလျှင် အအေးပိုတတ်သေး သည်ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် ရန်ကုန်မှာနေထိုင် စဉ်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မနေတော့။ ခေါင်းမှာလည်း ခေါင်းစွပ်နဲ့ ကိုယ်မှာ အနွေးထည်နှစ်ထပ်၊ ညဝတ်အိပ်ဘောင်းဘီနှင့် ခြေစွပ်။ ခန္ဓာမှာ နည်းနည်းတော့ ထူထဲလေးလံသလို ခံစားရသည်။

ဟိုတယ်ရဲ့ စီးပွားရေးသည် လေဆိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ကားဂိတ် တို့လိုပင် လူဝင်လူထွက်များလေ စီးပွားရေးကောင်းလေဖြစ်သည်။ ရွှေရာစုတွင် ရန်ကုန်မှ ဧည့်သည်တွေ တည်းခိုတာများသည်ဟု ဌာနေ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။ ဟုတ်မည်ထင်ပါသည်။ အချို့က ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်၊ အချို့ကလည်း အလည်အပတ် လာ ရောက်သည်သဘောရှိသည်။ တည်းခိုကြသည့် ခရီးသည်တွေထဲမှာ ဌာနေဆိုင်ရာဝန်ထမ်းတွေတော့ မြင်တွေ့ရခဲလေသည်။

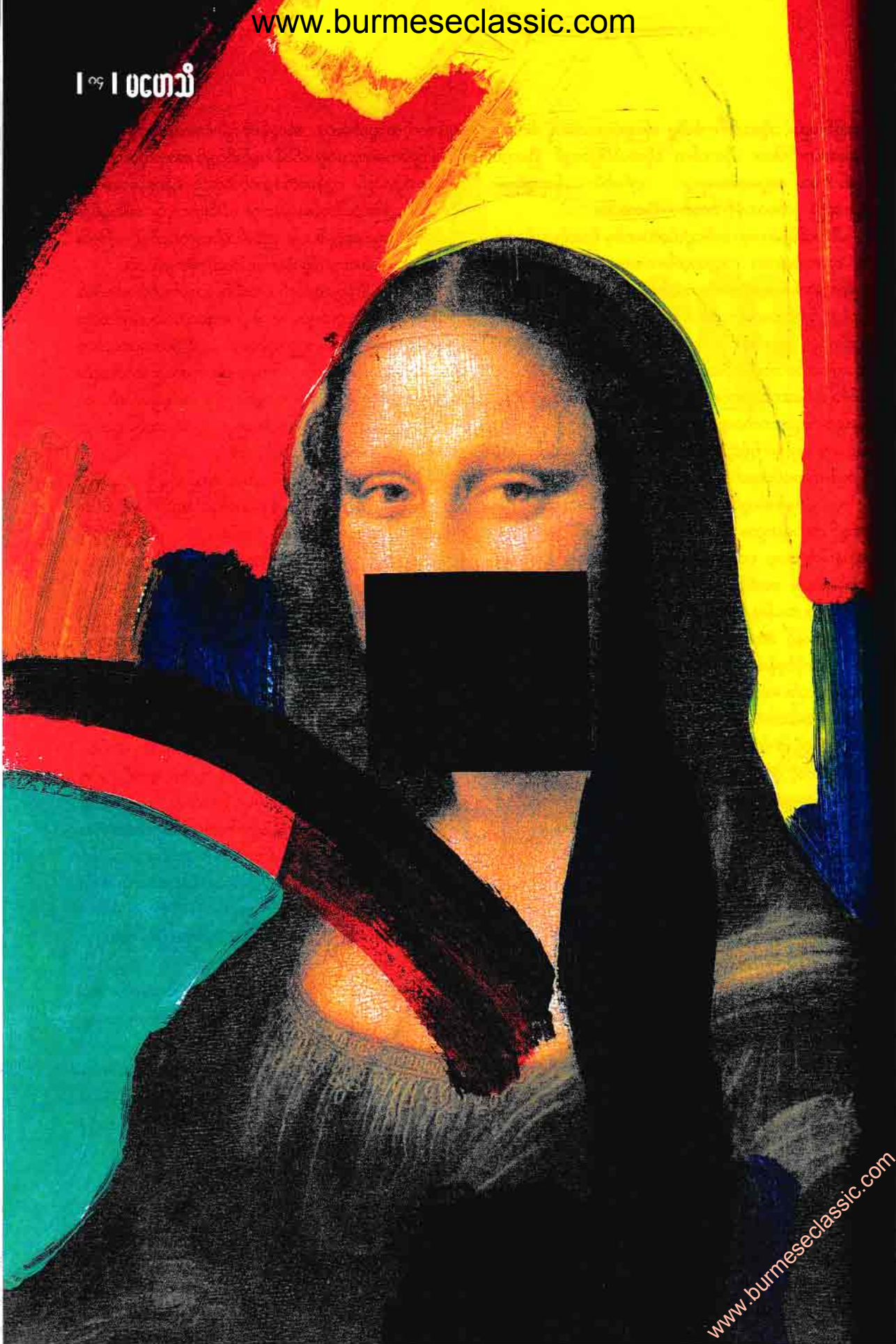
ဟိုတယ်ရဲ့ နားနေဆောင် (Lounge) သည် မြေညီထပ်မှာပဲ ရှိ သည်။ ဧည့်ကြို (Lobby)၊ နားနေဆောင်နှင့် ဧည့်ကြိုကောင်တာ (Reception Counter) တို့သည် တစ်နေရာတည်းမှာဖြစ်သည်။ ကောင်တာဘေးတွင် အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားရှိသည်။ မိတ်ဆွေတွေ လာရောက်ကြိုဆိုတာကို နားနေဆောင်မှာ စောင့်ရ သည်။ အားလပ်အချိန်ရှိလျှင်လည်း သည်နေရာလေးမှာ အပြင်း ပြေ ထိုင်တတ်သည်။ နံနက်ခင်းနှင့် ညနေခင်းမှာ ဧည့်သည်အဝင် အထွက် များတတ်ပြီး၊ နေ့လယ်ခင်းမှာ လူရှင်းနေတတ်သည်။

ဝင်ပေါက်တံခါးကြီးတွင် မှန်ကြည်ကာရံထားသဖြင့် ပလက် ဖောင်းမှ လူသွားလူလာနှင့် လမ်းမပေါ်မှ ယာဉ်အသွားအလာကို ကောင်းစွာမြင်နေရပါသည်။ မူဆယ်သည် တရုတ်-မြန်မာ နယ်စပ် မြို့ကလေးဖြစ်ရာ “အရှေ့မြောက်တံခါး” လို့ တင်စားခေါ်ဆိုကြတာ လွန်စွာလိုက်ဖက်လှပေသည်။ မော်တော်ကားတွေ၊ သုံးဘီးယာဉ် တွေ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေက ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်မောင်း သလို ဂူးခနဲ ဂူးခနဲ သွားလာနေကြသည်။ ခရီးတစ်ခုကို မြန်မြန် ဆန်ဆန် ရောက်ရှိရေးတစ်ခုကိုသာ အာရုံထားပုံရလေသည်။ လမ်း ကူးရမှာ အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းလှသည်။

မူဆယ်ရောက်တာ လေးရက်ရှိပါပြီ။ နောက် သုံးရက်လောက် တွင် အလုပ်ပြီးစီးနိုင်မည်မှန်းသည်။ ပြီးလျှင် ရန်ကုန်ပြန်မည်။ သို့မဟုတ် မန္တလေးအလုပ်ပေါ်လာပြန်က ဝင်ရဦးမည်။ နောင် တစ်ခါ နှစ်ခါမက မူဆယ်ကိုတော့ လာရဦးမည်။ ၁၀၅ မိုင်မှာ အလုပ်တွေ ရှိသေးသည်။ မူဆယ်လာလျှင် “ရွှေရာစု” မှာပဲ။

“ရွှေရာစု” က ကျွန်တော့်အတွက်တော့ တည်းစရာခိုစရာ အဆင်ပြေသော ဟိုတယ်ငယ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရန် ရုံးခန်း လည်းဖြစ်သည်။ စာပေရေးသားရာနေရာဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ စာဖတ်ခန်းဆိုလည်းမှန်ပေသည်။ ဘယ်မျှမသွား ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိချိန်ဆိုတော့ အပန်းဖြေနိုင်သော ဥယျာဉ်ငယ်တစ်ခု။

မည်သို့ဆိုစေ ... “မူဆယ်ဆောင်း” နှင့် “ရွှေရာစု” ကတော့ သတိရစရာ ကောင်း သည်။ လွမ်းမောစရာကောင်းလှပေသည်။ ။

အမေ့ကို ဘယ်လိုကယ်တင်ရမလဲဆို
သူတို့ကဲ့သို့သောကြာပြီး အမေတစ်
ယောက်တည်းဆိုက အမေအလုပ်ကို ရပ်
ပြီး သူက တင်ကျွေးထားလိုက်ရုံသာရှိ
သည်။

အမေ့မှာ အမေ့မှာ သားတွေ သမီးတွေ၊
အမေ့တွေ မြေးတွေနှင့်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်
အောင်အောင်တွေကို အမေ့လို ပညာမတတ်၊
သူ့ရဲ့ ခွန်အားမရှိလှတဲ့ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်သေး
မိန်းမတစ်ယောက်ကတောင် ဘဝ
လုံးလုံးနှင့်ရင်းပြီး အနစ်နာခံ ရုန်းကန်လာခဲ့
တာ သူ့လို ပညာတတ်ဘွဲ့ရ၊ ဂုဏ်သရေ
အရည်ရောင် တိုက်ပုံတစ်ထည်က ဘာ
ခြင်း မစွမ်းဆောင်နိုင်ရမှာလဲ။

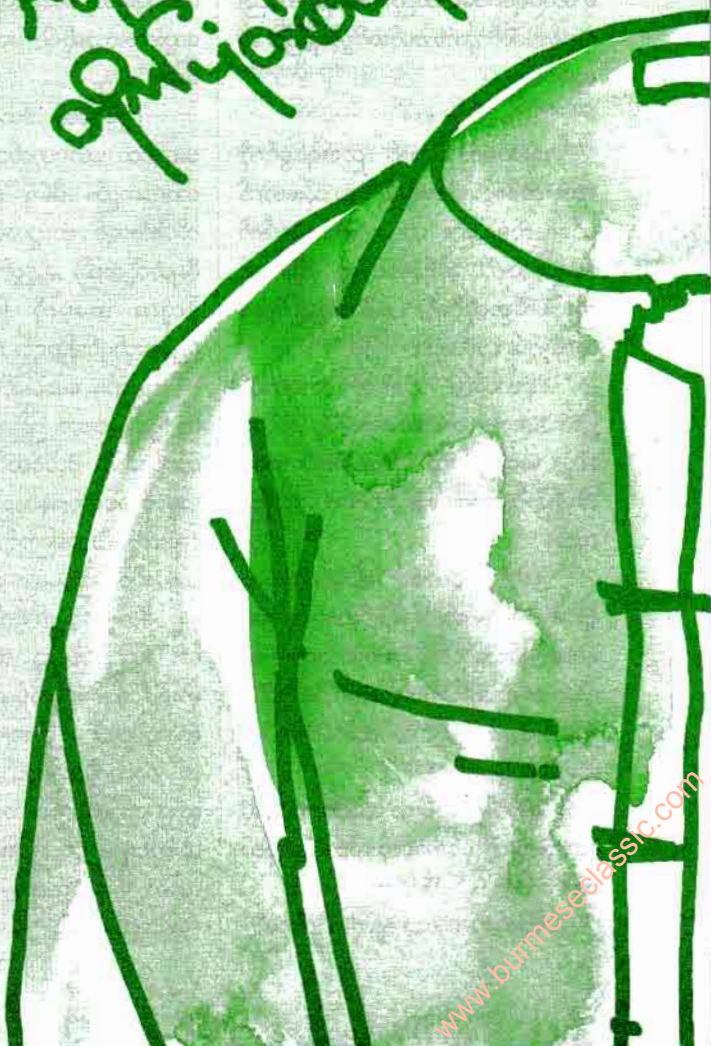
သည်အတွေးတွေကို တွေးမိတိုင်း၊
အခြား ရှင်းရှင်းလေးသာ ထွက်လာခဲ့
သည်။ ရှေးနေအလုပ်နှင့် ရသည့်ငွေက သည်
အနိမ့်ကို လိုအောင် မခြံ့ပေးနိုင်သော
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သည်
အလုပ်ကလွဲပြီး သူ့ဘာမှ မလုပ်တတ်သော
ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ သည်အမည်းရောင် တိုက်ပုံ
အလုပ်ကို သူ့စိတ်ကုန်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။
အရည်ရောင်တိုက်ပုံအလုပ်နှင့် ရသောငွေ
အခါအားလျော်စွာ မသန့်ရှင်းနိုင်သော
သူ့ဟာ ခံစားလာရသည့် အချိန်ကတည်း
နှင့် ဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

အလုပ်သဘောအရ အမှုသည်က
အလုပ်ရှင်ဖြစ်ပြီး မိမိကတော့ အလုပ်
သမားဖြစ်လာရသည်။ ထိုအခါ အလုပ်သမား
မိမိလုပ်အားခနှင့် တန်အောင်တော့
အလုပ်ရှင်ကို လုပ်ပေးရ၊ အလုပ်ရှင်ဘက်မှ
အလုပ်ပေးရပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
လည်း ငွေအင်အား မတတ်နိုင်သူတွေကို
အသားလုပ်ပေးချင်ပေမယ့် သွားစရိတ်၊
စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ သောက်စရိတ်များနှင့်
အသား လုပ်မပေးနိုင်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိမိအမှု
သည်ဘက်က ရုံးမည်မှန်းသိလျက်နှင့်ပင်
အလုပ်ရှိသည့် ငွေကိုတော့ ရအောင်ယူလိုက်
ပြန်သည်။ သည်လူများကိုတော့ လမ်းမှာ
အလုပ်ပင် မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်ရပြန်

အမေ့ကို ဘယ်လိုကယ်တင်ရမလဲဆို
သူတို့ကဲ့သို့သောကြာပြီး အမေတစ်
ယောက်တည်းဆိုက အမေ့အလုပ်ကို ရပ်
ပြီး သူက တင်ကျွေးထားလိုက်ရုံသာရှိ
သည်။

သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မိမိအများကြောင့်ပင် တရားခံများက လွတ်ထွက်သွားကြ၊ အပြစ်မရှိသူများက အပြစ်ဒဏ်ခံကြရသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါမှာတော့၊ ဘုရားစင်ရေကို ဖြတ်လျှောက်ရမည်ကိုပင် လိပ်ပြာမသန့်အောင် ဖြစ်ရပြန်၏။

တစ်ချိန်က လူငယ်ပီပီ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ဖို့ဆိုသည့် အိပ်မက်များလည်း အမည်းရောင်တိုက်ပုံအောက်မှာ လွင့်စဉ်ပျောက်ရှုခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

တကယ်တော့ အမည်းရောင်တိုက်ပုံကြီး ဝတ်မီခဲခြင်းသည်ပင် မိမိအများဖြစ်မည်။ ဒီနေရာမှာ အမည်းရောင်တိုက်ပုံအစား အဖြူရောင်တိုက်ပုံတစ်ထည်သာဆိုလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်မှာပါလဲ။ သို့သော် ဒီအလုပ်ကိုကပင် တစ်ခါတစ်ရံ ချွတ်မရသည့် အမည်းစက်တွေ စွန်းထင်ပေကျတတ်သည်ပို့ ထာဝရဇာတိခတ်သည့် အနေနှင့် အမည်းရောင်အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဆိုလျှင်တော့...

မောင်မည်းပျော့အိ ည၏ရင်ခွင်ကို ရထားတစ်စင်းက အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုရထား၏ အပေါက်နားကပ်လျက် ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်တိတ်တိတ်စွာထိုင်ရင်း၊ ပေါက်ကွဲကြွေမှုစွာ သူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

နေ့လယ်က သူရင်ဆိုင်လာရသော ပြဿနာတွေ (တကယ်တော့ သူ့ အလုပ်တွေ) အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၊ အမေအကြောင်းတွေက ခေါင်းထဲဝင်လာလေဖြစ်သည်။

“ကဲ ဦးသက်ဝေ ခင်ဗျားမေးစရာရှိသေးသလား။ မေးစရာရှိရင်ဆက်မေး။ မေးစရာမရှိရင်လည်း ထိုင်တော့လေဗျာ” ဆိုသည့် တရားသူကြီးစကားတွေက ယခုတိုင်အောင် သူ့နားထဲတွင် ထပ်ကာထပ်ကာ ဝင်လျက်ရှိသေးသည်။

“မောင်မြင့်မောင်ဟာ ယခင်တကည်းကသေဆုံးသူ ကိုလှအောင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သေဆုံးသူကို သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားတွေပါ ပြီးတော့ အမေ့ဆိုင်မှာ အရက်လာသောက်နေကျပါ”

ဆက်မေးရမည့် မေးခွန်းများကို မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားနေပြီးမှ ကြိုးစားအားယူကာ မေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် စကားများမှာ ယခင်အခါကတွေလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့မဟုတ်ဘဲ လည်ချောင်းထဲ၌ တစ်ဆို့ပျံ့နှံ့ကာ သွေးများအန်ချနေရသလို အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ထွက်လာကြသည်။

“ဒီလူဟာ အရက်လာသောက်တိုင်း ဆိုင်မှာ ပြဿနာလုပ်လွန်းလို့၊ ပြီးတော့ အမေ့ကို စော်ကားတတ်လို့၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူလာသောက်တိုင်း စကားများရန်ဖြစ်ရလို့၊ ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ ဓားနဲ့ အခုတ်ပဲဆိုပြီး ယခင်ကတည်းက ဓားကို ဆောင်ထားတာ။ ပြီးတော့ ဓားကလည်း သေသေချာချာ သွေးထားတာဆိုရင် မောင်မြင့်မောင် ဝန်ခံမလား”

“ကျွန်တော် ဒီသဘောမျိုးနဲ့ ဓားကို ဆောင်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဓားဆိုတာကလည်း၊ မိမိရဲ့ အသက်စဉ်းစိမ်ကို ထိပါးလာရင် ကာကွယ်ဖို့ပဲဗျ။ ဒီလူကို လုပ်ဖို့ရယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီညကလည်း ဒီလူက အမေ့ကို ပြဿနာရာနေလို့ ကျွန်တော်ဝင်ပြောရင်း ရန်ဖြစ်ရာက...”

တရားခံ မောင်မြင့်မောင်၏ စကားများက သူ့နားများအား ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်ကာ အဝေးဆီသို့ ပဲ့တင်ထပ်သွားကြသည်။ ဒီအမှုကို စစ်ဆေးနေသည်မှာ နှစ်ကြိမ်သာရှိသေးသည်။ ဘာကြောင့် ဒီအမှုကို လက်ခံမိသလဲဆိုတာ၊ သူတွေ့မရအောင် ရှိခဲ့သည်။

ဒီအမှုအတွက် ပိုက်ဆံရလိုမှုတစ်ခုကိုသာ ကြည့်ပြီး၊ သူ လက်ခံခဲ့သည်ကပင် မှားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။ တစ်ဖက်က သေသူများ၏ လက်စားချေလိုမှု။ တစ်ဖက်က အမေ့ကိုကာကွယ်ရာမှ လက်လွန်ခဲ့သည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ မတော်တဆ မှားယွင်းမှု။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားဥပဒေဆိုတာက မတော်တဆမို့... တမင်တကာမို့... ဆိုသည်မရှိနိုင်။

အမှုသွားအမှုလာအရ အမှုပေါ်ခဲ့သလိုရှိသော်လည်း၊ အမှုမှန်ပါက လုံးဝ အမှန်မပေး၍ မဖြစ်။ သို့သော် ပေါ့သောအမှုကို သိလျက်နှင့် လေးလာအောင် ဖန်တီးမည်ဆိုလျှင်တော့...

“ကိုသက်ဝေ ခင်ဗျား မေးဖို့ရှိသေးလား မေးစရာရှိရင် ဆက်မေးပြီး... မေးစရာမရှိရင် ထိုင်တော့လေဗျာ”

ဆိုသည့် တရားသူကြီး၏ စကားကြောင့် အတွေးလွန်စွာ ဆွဲအသေဆုံးသော သူ့အဖြစ်ကို သတိရလာခဲ့သည်။

တရားလိုဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ဘာဆက်မေးမည်ကို မျှော်လင့်တကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ တရားများဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါမှာတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ်သော အကြည့်များဖြင့် သူ့ကိုပစ်ပေါက်ကာ...

သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပိုရောက်အောင် ဆွဲချလိုသည်လူ၊ ပိုက်ဆံရလိုမှုဖြင့် လိမ်လှော်နေသည့်လူ၊ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်လောက်ပင် တန်ဖိုးမရှိသည့်လူ စသည့်စွဲချက်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

အမှုသွားအမှုလာကို သဘောပေါက်နေသော တရားသူကြီးများကလည်း သူ၏ တစ်ဖက်သတ်ဆန်သော အမေးများကို မေးမြဲဖြုတ်ရန်နေသည်။ အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူဟာ ခွေးရူးတစ်ကောင်လို၊ အဲဒါမဟုတ်လည်း ကူးစက်ရောဂါသည်တစ်ယောက်လို၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်၍နေသည်။

မြင့်မောင်ဆိုသော လူငယ်နှင့် အမှန်တရားအတွက် ကြိုးဝိုင်းပေါ်တင်ထိုးယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ အခုချိန်ဆိုသူ မျက်နှာမှာ လက်သီးမိုးပေါက်များစွာ ထွက်နေပြီး၊ ဖူးရောင်ညိုမည်းစွဲ လောက်နေပြီ။

သို့သော် သူသည် တရားဥပဒေအောက်အတွင်း မေးပိုင်ခွင့်၊ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အလျောက်

လကမဲ့သည့်အတွက် ဥပဒေမရှိသောနေ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်မည်းနေသော

ဝန်းကျင်မှာ ရထားခတ်သံကသာ စီး
 ခုတ်ကုန် ဝိုက်မြည်းနေခဲ့၏။
 ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရိုက်ဖွာ
 နေသက အဖြစ်တွေက သူခေါင်းထဲ
 ခင်ထားပြန်သည်။ လေထဲမြောက်သွား
 သူလက်ထဲမှ ဓာတ်မီးတစ်လက်ဟာ
 သူတစ်ယောက်ကို အဆုံးဖြတ်ပေးမည်
 သိသိလေးလွှတ်ခဲ့ပုံကို စဉ်းစား
 အမေအတွက် သူရင်နာနေမိသည်။
 အမေ့တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်စရာ
 သော ဘဝဖြစ်သည်။ သူ လူမှန်းသိစ
 သောတည်းက အမေနှင့်အဖေ ရန်ခဏ
 ဖြစ်ကာ အမေငိုတာ၊ ညီတွေ၊ ညီမတွေ
 ကြက်လန်တကြား ငိုကြတာ၊ သူမြင်နေ
 ချိတ်ဆံလေး ချောင်လည်တော့ အဖေ
 ညည်း ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်
 ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပင် အဖေ
 အမေ မကြာခဏ စကားများကြသည်။
 အရက်လေးတွေလာသည့်အခါ အဖေ
 သူကိုရိုက်၊ အမေကအဖေကို ဆဲနှင့်
 သောရက်များစွာကို ကျော်ဖြတ်ရင်း။
 တာဝခါးသီးပုံကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို
 ချိတ်ဆံလေး တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပါဝင်
 ချိတ်ဆံလေး ကျခဲ့ရသော ရက်များစွာကို
 သိနေသည်။
 အမေဟာ ဘဝဇာတ်ကြွေကို ပေးဆပ်
 အဖေရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှု အောက်မှာ မိမိ
 တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေး
 ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အရွယ်ကောင်းတုန်း
 ဆုံးသွားသည့်အခါ အဖေရဲ့လက်ငုတ်
 ချိတ်ဆံလေး လိုင်စင်ရ အရက်ဆိုင်လေးမှာ
 တန်ခိုး ဆက်လက်အမွေခံခဲ့ရပြန်
 သည်။
 ဒီထဲမှာ မိမိတစ်ယောက်သာ ဘွဲ့ရပညာ
 ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျန်ညီငယ်၊ ညီမငယ်
 တွေက ဘဝတွေ ဖရိုဖရဲနှင့် ပွန်းပဲ့၊
 ဆက်ဆံရာအနာတရဖြစ်ကာ အမေအရိပ်
 မှီလိုကောင်းဆဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း
 တွေ့ ဖြစ်တွေ၊ ချွေးမတွေနှင့် အမေက
 သောမှာ လောင်မြိုက်စွာ ကျက်စား
 ချိတ်ဆံ ရှန်းကန်ကာ ...
 သည်လိုသော အမေဒုက္ခတွေကို ဝိုင်း

ဝန်းဖြေရှင်းဖို့ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်... ဒီ
 ပညာတွေကို အစကသူမသင်ခဲ့ပါဘူး။ အခု
 တော့ အမေ့ညီခန်းမှာ ကြားနိုင်ဖို့ ဓာတ်ပုံ
 တစ်ပုံလောက်ရရှိကလွဲပြီ။ အမေ ဒုက္ခတွေ
 ကို ခါးစည်းမခံနိုင်မှတော့...

xxx

ညကအဖြစ်တွေကို တွေးမိတိုင်း ဒီ
 အဖြစ်ရဲ့ အရှိန်အဟုန်ဟာ ကြာမြင့်စွာ
 ကတည်းက စီးဆင်းလာခဲ့ကြောင်း သူသိ
 နေသည်။ တစ်သက်လုံး အိပ်ချိန်ကောင်း
 ကောင်းမရှိဘဲ “အဒေါ်ထပ်ပါဦး၊ အမေထပ်ပါဦး”
 ဆိုသည့် ညကြီးအချိန်မတော် လာနှိုးတတ်
 သော အရက်သမားများ၏ ရောဂါကို ဖြည့်
 ဆည်းရင်း မိမိရင်သွေးတွေစားဖို့ နီးထလာ
 ရသည့် အမေ့အဖြစ်ကို သူရင်နာမိသည်။
 ငယ်ငယ်ကလို မဟုတ်တော့သည့် မိမိ
 လိုပညာတတ်၊ အမည်းရောင် တိုက်ပုံတစ်

အမေဟာ
 ဘဝဇာတ်ကြွေကို
 ပေးဆပ်ရင်း။
 အဖေရဲ့
 အနိုင်ကျင့်မှုအောက်မှာ
 မိမိတို့ကို
 တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
 မွေးထုတ်ခဲ့သည်။
 ပြီးတော့
 အရွယ်ကောင်းတုန်း
 အဖေဆုံးသွားသည့်အခါ

ထည့်အနေနှင့် အမေ့နေရာမှာ ဝင်ပြီး ဒီ
 ကောင်တွေကို အရက်ငှဲပေးရမည့် အဖြစ်
 ကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာဆိုသည့် စည်းတစ်ခု
 က ခြားထားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ သူက အိမ်ထောင်
 ခွဲ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ အလုပ်ပြန်၍
 အချိန်တန်သည်အခါ ကိုယ့်သားသမီးနှင့်
 ကိုယ့်ဇနီးနားမှာ အချိန်ပေးရတော့သည်။
 ဒီအဖြစ်တွေဟာ မိမိရင်ထဲမှာ ကင်ဆာ
 ရောဂါလို အမြစ်တွယ်ကြီးထွားလာခဲ့သည်
 လား။ ဒါမှမဟုတ် ပိုးကိုက်သစ်ပင် တစ်ပင်
 လို တရိရိဆွေးမြည် ကြေမွလာရသည်လား
 မသိပေမယ့် နောက်ဆုံး လေပြင်းတစ်ချက်
 တိုက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဒီပိုးကိုက်သစ်ပင်
 ဟာ ဂုန်းခနဲ ဗုန်းဗုန်းလဲရတော့သည်။
 ညကဆယ့်တစ်နှစ်အထိ ကြည့်ငြိမ်း
 တို့ အမေ့ဆိုင်မှာ ရစ်နေကြသည်။ အရက်
 သောက်ပြီးလျှင် ဒီကောင်က အပ်ကြောင်း
 ထပ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်လာလျှင်
 ပြဿနာဖြစ်တာများသည်။ အမေက ဆိုင်
 ဝိတ်ပြီ ပြန်တော့ဟု ဆိုသည့်တိုင် မပြန်ဘဲ
 အမေ့ကို ရစ်နေသည်။
 ဒါတွေကို အိပ်ရာထဲက ကြားနေရ
 ပေမယ့် ဒီအလုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလို
 ခံရတာပဲဟု မြေကက၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်
 နေခဲ့သည်။
 ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ပိုဆိုးလာ
 သည်။ နောက်ဆုံး ပုလင်းတွေ ရိုက်ခွဲသည့်
 အသံကြားသည့်အခါမှာတော့ သူအိပ်
 ရာထဲမှာ ထထိုင်လိုက်သည်။ မိန်းမက သူ
 လက်ကို ဆွဲထားပေမယ့် မိန်းမလက်ကို
 တွန်းဖယ်ကာ သူအောက်ကို ဆင်းခဲ့သည်။
 “ဟေ့ကောင်ကြည်ငြိမ်း မင်းပြန်မလား
 မပြန်ဘူးလား”
 ဟု သူပြောလိုက်သည်။ ဒီကောင်က
 မူးနေပြီမို့ သတိမရှိတော့ဘဲ သူ့ကို လှမ်းဆဲ
 နေသည်။ ဒီကောင်အင်္ကျီကို ဆွဲပြီး ခြံဝသို့
 ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်က သူ့ကို
 လက်သီးနှင့် ပြန်ထိုးသည်။ ပါးပြင်၍ ပူခနဲ
 ဖြစ်သွားသော အထိအတွေ့နှင့်အတူ ဒီ
 ကောင်ခေါင်းကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ရိုက်
 ချလိုက်သည်။
 ခွပ်ခနဲ၊ ခွပ်ခနဲ အဆက်မပြတ်ကျလာ
 သော ရိုက်ချက်များ၊ ဖောက်ခနဲ ပွင့်လွှက်

ပက်စဉ်လာသော သွေးများ အရပ်ကြီးပြတ် သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသော ဒီကောင်ခန္ဓာ။ မေ့မြောလဲကျသွားသော အမေ။ လက်ထိတ် ခတ်ရင်း မိမိကို ခေါ်ဆောင်သွားသောရဲများ။ မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်းတစ်ပေါက် ချင်း ကျနေသော ဇနီးနှင့်တူ တူမ၊ ညီ၊ ညီမ များ... စသည်ပုံရိပ်များက ဒီကောင်ခေါင်း နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မထိတွေ့မီ အလွန်တို တောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာ ပေါ်လာ သည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလည်း ဒီကောင်ခေါင်း နှင့် တစ်လက်မအလိုမှာ ရပ်တန့်သွား သည်။

“မအေပေး သေတော့မှာပဲ”

ဟု ဆိုကာ ဒီကောင်နံဘေးကို တစ် ချက်ဆောင့်ကန်ချလိုက်သည်။ ခွေခနဲ လဲရာ မှ အားယူထရင်း ဒီကောင် သူ့ကိုဆဲနေ သည်။ အမေက သူ့ကို အိမ်ပေါ်ပြန်တက် ခိုင်းသည်။

“တက်ပါ သက်ဝေရယ်၊ အဲဒါ တွေ ကြည့်ပြီး ငါအရင်သေမယ်။ အမေဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် နှင်တက်နေပါ”

ဟု အမေကဆိုသည်။

အိမ်ဘေးနားက ဘကြီးတွေ၊ ညီဝမ်း ကွဲတွေ နီးလာကြပြီး ဒီကောင်ကို လာ ရောက် ဆွဲထုတ်ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဟာ ဒီကောင်ခေါင်းနှင့် တစ်လက်မ အလိုမှာသာ မိမိဒေါသကို ဖမ်း ဆွဲချုပ်ကိုင် မမိနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင်တော့...

ရထားကြီး ပဲခူးဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက် ချိန်မှာ ညက်နာရီထိုးဖို့ အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ ယခင် ရန်ကုန်ကအပြန် အိမ်ကို ရောက်ချင်စိတ်က စောနေတတ် ပေမယ့် ယခုအခါမှာတော့ အိမ်ကို ပြန်ရ မည်ကို သူ့ကြောက်နေသည်။

တတ်နိုင်မည်ဆိုပါက ရထားကြီးနှင့် ဆက်လက်လိုက်ပါရင်း... မိုးအဆုံး၊ မြေ အဆုံး ထိအောင်လိုက်ပါသွားချင်နေမိသည်။ သို့သော် သူနှင့်အတူ အမေကိုပါ ခေါ်သွား နိုင်ဖို့ကိုတော့ လိုမည်ထင်သည်။ သူဖတ်ဖူး သော ဘာသာရေးစာအုပ်များထဲမှ သေရည် သေရက် မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ် စီးပွားရှာ

ခြင်း၏ အပြစ်များကို သတိရသည့်အခါ ထို အပြစ်တွေထဲက အမေ့ကို ဘယ်လိုဆွဲထုတ် နိုင်မလဲဆိုသည့် အကြောင်းကို အကြိမ် ကြိမ်အခါခါ သူ စဉ်းစားမရအောင်ဖြစ်ခဲ့ သည်။

မိမိသည် သူတစ်ပါးတွေရဲ့ အပြစ် လွှတ်ရေးကိုသာ လက်ရှိဘဝမှာ အကျိုး ဆောင်နိုင်ပေမယ့် သံသရာမှာ အမေ့ရဲ့ လွတ်မြောက်ရေးကိုတော့ မိမိပညာနှင့် အကျိုးဆောင်နိုင်ပါမည်လား။

အမေဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အနစ်နာခံ လုပ်ကျွေးလာခဲ့ပြီးမှ ဒီအနစ်နာခံမှုတွေ အတွက် သံသရာမှာ အပြစ်တွေဆက်ခံရဦး မည်ဆိုလျှင်တော့ ...

ဘူတာရုံမှ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရင်း အိမ်သို့ သူပြန်လာခဲ့သည်။ သူအိမ်ကိုရောက် ချိန်မှာ အမေ့ဆိုင်လည်း လူကုန်စပြုပြီ။ သူ နှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော် ကစား ဖက်ဖြစ်ပြီး အတန်းပညာ မအောင်သဖြင့် လက်တွဲဖြုတ်ကာ ဘဝမှာ ကျသလိုနေရ သော သူငယ်ချင်းတချို့နှင့် လူစိမ်းတစ် ယောက်သာ အမေ့ဆိုင်မှာ ကျန်နေကြသည်။ တကယ်ဆို ဒီကောင်တွေကတောင် အမေ့ ကို လာလုပ်ကျွေးသလို ဖြစ်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြန်လာပလား သက်ဝေ၊ မိုးချုပ်လှ ချည်လားကွာ”

သိပ်မမူးသေးသည့် သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်က သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ အမေကတော့ သူတို့ကြားမှာ ပိုက်ဆံသိမ်း ရင်း၊ အရက်ထည့်ပေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေ သည်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ငါးနာရီ ရထားမမီသဖြင့် ခုနစ်နာရီ ရထားနှင့် လာခဲ့ ရကြောင်း သူပြန်ပြောကာ အိမ်ပေါ်သို့တက် လာခဲ့၏။

“ဒါ ဒီက အအေးသားလေး ရှေ့နေပေါ့၊ ရန်ကုန်က အမူချိန်းက ပြန်လာတာ” ဆို သည့်စကားက သူနှင့်အတူ နောက်မှကပ် လိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ တက်လာခဲ့သည်။ စော စောက လူသစ်အား သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက မိတ်ဆက်ပေးနေကြောင်း သူသိလိုက် သည်။

သည်လို မိတ်ဆက်ပေးတိုင်း သူငယ်

ချင်းတွေရဲ့ အသံတွေထဲမှာ သူတို့ မလုပ်နိုင် သော ဘွဲ့တစ်ခုရနိုင်ခဲ့သူအဖြစ် လေးစား သော လေသံတွေနှင့်အတူ သူတို့လုပ်နိုင် သော အနိမ့်ဆုံးအလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင်သူ အဖြစ် အထင်သေးသော အသံတွေပါ ပါနေ ကြောင်းကို သူသိနေသလိုရှိသည်။ ပြီးတော့ ဒီစကားတွေထဲမှာ ...

“ဘွဲ့သာရပြီး မိခင်အိုကြီးအတွက် တစ်ခုမှ အသံမဝင်တဲ့ကောင်ပေါ့”

ဟူသည့် အသံများကလည်း ထို သိတ်စွာ ရောယှက်နေသည်ဟု ခံစားရသည့် ဒီအသံတွေဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်က ရုန်းကန်တည်ဆောက်လာရမှုတွေကို ချက်တည်းနှင့် တစ်စစ ကျိုးပျက်ကြွေပျက် အောင် လုပ်လိုက်သော အလွန်ပြင်း သည့် ပြစ်ဒဏ်ခတ်မှု တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘဝက ရုန်းကန်တည်ဆောက်ခဲ့သည့်တိုင်၊ ကြောင့် အဆိုးဆုံးဖြစ်နေရသည်ကို မရအောင် ရှိနေခဲ့သည်။

တောက်တစ်ချက်ကို ကိုက်၍ ခတ်ဆင် အိမ်ထဲသို့ ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ခန်းအရောက်မှာတော့ အင်္ကျီချိတ်အောက် မှာ ချိတ်ထားသော ဝေါလ်ရိုဂီတတစ် ခု၊ မိနာလီတပ်ကြီးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြနေသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ မိနာလီဟာ သူ့ရဲ့ဝေဒနာကို သိနေသဖြင့် ကရုဏာ ပြုံး လှမ်းပြုံးနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ အဖြစ်ကို သိသဖြင့် လှောင်ပြုံးပဲ လှမ်းပြုံး တာလား။ ဝေဒနာရင်မှာ အိမ်ခန်းထဲမှ မီး ဖြစ်သူထွက်လာပြီး သူတို့ကိုပုံအင်္ကျီ လာယူသွားသည်။ ပြီးတော့ မိနာလီ ခေါင်းပေါ်ကချိတ်မှာ သွားချိတ် ထားသည်။

အခုအခါမှာတော့ ပြုံးနေသော မိနာလီတို့ကို အမည်းရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီ ထည်က ဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည့်အတွက် ...။

မောင်ကျော်သာ(ဇာ)

မုက်မှောက်ရေးရာ

မန်းအညာ

— အံ့လား —

ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ်ပြီဆိုတာနဲ့ မန္တလေးမှာ ဘုရားပွဲတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်လာပါပြီ။

ဒီနှစ် ဆောင်းရာသီအအေးဓာတ်ရောက်တာ နောက်ကျနေတယ်။ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံဘုရားပွဲတွေလည်း စတင်ပါတော့မယ်။

သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲတော်ကတော့ ပြောက်ဖောက်သံတွေနဲ့အတူ သီမီးရောင်တွေလည်း

ဘုရားတွေ၊ ဓမ္မာရုံတွေ၊ အိမ်တွေမှာ ထိန်ထိန်ညီးခဲ့ပါတယ်။

မတကဘတ်ဆွမ်းလောင်းလှူပွဲနှင့်

သစ်ကြီးဆွေတော်မျိုးတော်များအား ပူဇော်ကန်တော့ပွဲ

ဆေးနာပုံ ဖြိုတည်နန်းတည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ပြည်
၁၃၇ နှစ်မြောက်အဖြစ် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကို ရည်စူး
သောကဘတ်ဆွမ်း (ကွယ်လွန်သူအားရည်စူးသော ဆွမ်း) ဆက်

ကပ်လှူခြင်းပွဲ၊ ရေစက်ချပွဲ၊ အမျှစေပွဲကို ကုန်းဘောင်ဆက်မောင်နှမ
များ စီစဉ်ဆောင်ရွက်သော ဒုတိယအကြိမ် သက်ကြီးဆွေတော်မျိုး
တော်များ ပူဇော်ပွဲကို ၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၇ ရက်
(၁၉၊ ၁၀၊ ၂၀၁၅ ရက်) က အောင်မြေသာစံမြို့နယ်၊ အိုးဘိုရွှေကျင်
ရပ်၊ ရေကျင်တိုက်မကြီးတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဆွေတော် မျိုးတော်များက သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဆက်
ကပ်လှူခြင်းနှင့် ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး သက်ကြီးဆွေ
တော်မျိုးတော်များအား ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းကို နေ့လယ် ၂ နာရီခွဲ
တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ပူဇော်ပွဲတွင် ထိပ်တင်ငြိမ်းငြိမ်းက ကုန်းဘောင်
ခေတ်မောင်နှမများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကာ၊ မြဒါလီအောင်က အခမ်း
အနားကျင်းပခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောကြားပြီးနောက်
ထိပ်တင်အောင်က သက်တော်ဝါတော်ကြီး ဆွေတော်မျိုးတော်များကို
ကန်တော့ချီးချပေးကာ ကန်တော့ကြသည်။ ကန်တော့ပစ္စည်းများ
ပေးအပ်ပြီးနောက် ကန်တော့ခံများကိုယ်စား တော်ဘုရားက
မင်းတုန်းမင်းကြီးက တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာတဲ့ နန်းတော်ကြီး
မျိုးနွယ်ဆက်တွေကို “ထိပ်တင်”， အိမ်ရှေ့တော်ကနောင်မင်းဆက်
တွေကို “တင်တင်၊ တင်မောင်”， သီပေါမင်းနန်းတွင်းမျိုးဆက်တွေ
ကို “တော်၊ ထိပ်စု၊ စု” လို့ မှည့်ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီအစဉ်အလာကို
ဆက်ထိန်းသိမ်းသွားကြပါဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်း၏မြတ်တော် ၂၅ ပါး၊ အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်း၏ မြတ်တော် ၈ ပါး၊ မင်းတုန်းမင်း၏ တိတော် ၁၈ ပါး၊ အိမ်ရှေ့စံက

Cafe' Inleဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ ဆုချီးမြှင့်

Cafe' inle နှင့် အထက်မြန်မာပြည်ဓာတ်ပုံအသင်းတို့ ပူးပေါင်း စီစဉ်သော ဖိတ်ခေါ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ၏ ဆုချီးမြှင့်ခြင်းအခမ်းအနားကို ၂၃၊ ၁၀၊ ၁၅ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီတွင် (၆၄x၆၅) လမ်းကြား နှင့် (၃၂x၃၃) လမ်းကြားရှိ Cafe' Inle တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဆုပေး ပွဲတွင် ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခြင်းရည်ရွယ်ချက်ကို Cafe' inle မှ ကို စိုင်းလင်းထွဋ်က ပြောကြားပြီး အထက်မြန်မာ ဓာတ်ပုံအသင်းဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိုးမင်းက ကျင်းပစီစဉ်ပေးခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်စကားကို ပြောကြားခဲ့သည်။

Cafe' inle Photo Contest 2015 ကို ဓာတ်ပုံပညာရှင်၊ ဝါသနာ ရှင် ၁၂၀ ဦးက ဓာတ်ပုံ ၆၁၅ ပုံ ပေးပို့ကာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ ကြသည်ဟုသိရသည်။ ဦးကျော်ညွန့်(သခင်)၊ ဦးမြတ်ကျော်(ယမင်း သူတာ)၊ ပန်းချီဇော်ဝင်း(သစ်ထွဋ်)၊ ညောင်ဦးစိုးချို၊ ဦးဘသန်း(ခတ္တိယ)

နောင်မင်း၏တိတော် ၅ ပါး၊ စုစုပေါင်း ၅၆ ပါးကို ဖိတ်ကြားထား ၂၉ ပါး တက်ရောက်လာကြသည်ဟု သိရသည်။

မင်းတုန်းမင်းနတ်ရွာစံသည့် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၆ ရက် တွင် သက်တော်စေ့ သံဃာတော် ၆၅ ပါးကို ဆွမ်းတော်ကပ်လှူ ခြင်းကို သီပေါမင်းလက်ထက်မှသည် ပျဉ်းမနားမင်းသားကြီး ထရံဂံထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးဇနီးမောင်နှံတို့ သက်ရှိထင်ရှားရှိ အထိ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး၊ မင်းသားကြီး ဇနီးမောင်နှံ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၅၁ နှစ်ကြာသည့်တိုင်အောင် မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ကို ယခုအခါ တော်ဘောင်ဆက်မောင်နှမများက ဦးဆောင်စီစဉ်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည် သိရသည်။

တော်ဝင်မြတ်တော်၊ မင်းမောင်မောင်၊ ချောစန္ဒီအောင်၊ သူရ မြတ်နန္ဒာ၊ ထိပ်တင်ဝတ္ထုစိုး၊ တော်မိုးမိုး၊ ထိပ်တင်နှင်း၊ ထိပ် တအောင်၊ ထိပ်တင်ဦးမိုး၊ ကိုကိုမျိုး၊ မြခါလီအောင်တို့ ပါဝင် ကျန်းဘောင်ဆက်မောင်နှမများ၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် မတကာဘတ်ဆု လောင်းလှူပွဲနှင့် သက်ကြီးဆွေတော်မျိုးတော်များ ပူဇော်ကန် ပွဲကို ဝိပြင်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

တို့က အကဲဖြတ်ရွေးချယ်ပေးခဲ့ကြသည်။ မူလက ပထမ၊ ဒုတိယ တတိယနှင့် နှစ်သိမ့်ဆု ၅ ဆု ချီးမြှင့်ရန် ကြေညာထားသော်လည်း နှစ်သိမ့်ဆု ၁၀ ဆုအထိ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမ ကျော်သူထွန်း၊ ဒုတိယ မြတ်ရွှေ(ပန်းချီသမီး)၊ တတိယ ညောင်ဦးကိုသက်တို့ ရရှိပြီး ဆုကြေးငွေ ၅ သိန်း၊ ၃ သိန်း၊ ၂ သိန်း ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ နှစ်သိမ့်ဆု ၁၀ ဆုကိုလည်း ဆုကြေးငွေ တစ် သိန်းကျပ်စီ ချီးမြှင့်ခဲ့ကြောင်းသိရသည်။ အင်းသားများ ဆုစည်း နှင့် Cafe' inle ဖွင့်လှစ်ခြင်း နှစ်ပတ်လည်နေ့အဖြစ် ပြုလုပ် ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲကို နောင်နှစ်တွေ့မှာလည်း ကြိုးပမ်းသွားမည် ကိုစိုင်းလင်းထွဋ်ကပြောသည်။

ABSDF ကျောင်းသားတပ်မတော်ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ကိုယ်တွေ့ အတွေ့အကြုံများစာအုပ် ရေးသားသူ ထွန်းအောင်ကျော် လက်မှတ်ထိုးပေး

မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ ဒီမိုကရက်တစ် ဦး ABSDF ကျောင်းသားတပ်မတော်ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ကိုယ် အတွေ့အကြုံများစာအုပ်ကို မန္တလေးအခြေစိုက် အလင်္ကာ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ရာ စတင်ဖြန့်ချိသည့်နေ့တွင် စာရေးသူ တိုင် အမှတ်တရလက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့သည်။ အမှတ်တရလက် မှတ်ရေးထိုးခြင်းကို အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီ နာရီအထိ ၃၅ လမ်း (၇၂x၇၃) လမ်းကြားရှိ ရပြည် စာအုပ်ဆိုင်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ABSDF ၏ ပထမဆုံးဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ထွန်းအောင်ကျော်၏ မှတ်တမ်းများကို ရန်ကုန်းတိုင်းမိဂျာနယ်တွင် အခန်းဆက်ဆက် ပြီးနောက် စာအုပ်အဖြစ် အလင်္ကာစာပေတိုက်က ထုတ်

ဖြစ်သည်။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ၊ ဓာတ်ပုံများနှင့် စုစည်းထုတ်ဝေ
ပြီး စာအုပ်ပါအကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ဆိုင်ဖြေ
ဆိုနိုင်ကြောင်း စာရေးသူက ဆိုထားသည်။ စာမျက်နှာ ၇၀၀ ကျော်
ဖြန့်ဖြင့် ထုတ်ဝေထားပြီး ဈေးနှုန်း ၁၃၀၀၀ ကျပ် သတ်မှတ်
ထားသည်။

ကာတွန်းပုံသုအောင်၏ ရင်ကြားစေ့ကာတွန်းများ မိတ်ဆက်

မန္တလေးကာတွန်းဆရာ ပုံသုအောင်၏ ကာတွန်းစုစည်းမှုအဖြစ်
ပြုစုကာတွန်းများစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်ရာ
အုပ်စိတ်ဆက်ပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့မနက်က
Community Center တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စီးဘားဒိုင်က အခမ်းအနား
ပြောဆိုဆောင်ရွက်ပြီး ဦးသောင်းကို၊ ညိုထွန်းလှ၊ ကာတွန်းတွတ်
သစ်၊ ကာတွန်းအောင်မော်၊ ကာတွန်းငယ်လေး၊ ကာတွန်းလှိုင်မျိုး
တို့က အမှတ်တရစကားများ ပြောကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကာတွန်းပုံသုအောင်က ကာတွန်းအရေးကျဲလား
အကြောင်းနှင့် ယခုစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့
မှုကို ပြောကြားကာ ကာတွန်းများ ဆက်လက်ရေးသားသွားမည်
ပြောသွားခဲ့သည်။

ငွေထီးသုံးလက် ပိုးထည်ဆိုင်ဖွင့်

ငွေထီးသုံးလက်ပိုးထည်နှင့် ချည်ထည်အမျိုးမျိုး ရောင်းချသည့်
ဆိုင်ကို အမှတ် ၁၈၁/၁၂၁၊ ၈၇ လမ်း (၂၄×၂၅) လမ်းကြားတွင်
အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်နေ့မနက်က ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ ငွေ
ထီးသုံးလက် ပိုးထည်၊ ချည်ထည်ဆိုင်ကို ဈေးချိုတော်၊ အဆင့်
မြင့် ဈေးရုံသစ်ကြီး၊ ကံကော်ရုံ (၄၄) မြေညီထပ်၊ ဆိုင်အမှတ် ၉၀၊
၉၂၊ ၉၄ တွင် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အိမ်တွင် ထပ်မံဖွင့်လှစ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ခွဲမထားသော ငွေထီးသုံးလက် ပိုးထည်၊ ချည်ထည်ဆိုင်
တွင် ပိုးထည်၊ ချည်ထည်မျိုးစုံကို စိတ်ကြိုက်မှာယူ၊ ရွေးယူနိုင်ရန်
စီစဉ်ထားရှိပြီး ဈေးချိုတော်တွင် လူသိများသောဆိုင်လည်းဖြစ်သည်။
လက်လီလက်ကား ဖြန့်ဖြူးပေးလျက်ရှိသည်ဟုလည်း သိရသည်။

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးကံညွန့်နှင့် သူခေတ်သူပန်းချီ စာအုပ်မိတ်ဆက်

မန္တလေးပန်းချီ ပန်းပုကျောင်းတွင် ၁၉၆၇ မှ ၁၉၈၀ အထိ
ကျောင်းအုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကာ ပန်းချီဆရာများစွာ မွေးထုတ်
ပေးခဲ့သူ၊ ခဲပန်းချီနှင့် ပန်းချီကို မီဒီယမ်အစုံ ရေးဖွဲ့နိုင်သူ ပန်းချီဆရာ
ကြီးဦးကံညွန့်သည် မန္တလေးအထင်ကရ ပန်းချီဆရာကြီးတွေထဲက
တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးဦးကံညွန့်၏ ပန်းချီလက်ရာများ၊ ဘဝ
ဖြတ်သန်းမှုတို့ကိုရေးသားထားသော ပန်းချီဦးကံညွန့်နှင့် သူခေတ်သူ
ပန်းချီစာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၂၀ ရက်က မန္တလေး
ပန်တရာနှင့် ပန်းချီပန်းပုကျောင်းတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဇင်(ကောလင်း) ပြုစုရေးသားထားသော ဦးကံညွန့်နှင့် သူခေတ်
သူပန်းချီတွင် ပန်းချီဆရာကြီးဦးကံညွန့်၏ ပန်းချီသင်ကြားရေး
အတွေ့အကြုံများ၊ ပန်းချီဆရာဘဝအတွေ့အကြုံများနှင့် သူလက်ရာ
တချို့ကိုစုစည်းထားသည်။ ပန်းချီဦးကံညွန့်၏ သားဖြစ်သူ ဦးသောင်း
ညွန့် (ရေးဟောင်းသူတေသနနှင့် အမျိုးသားပြတိုက်ဦးပီးဌာန-

မန္တလေး) က ယခုစာအုပ်ကို စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 ပန်းချီဦးခင်မောင်သန်း(မန္တလေး) ပန်းချီဦးဇော်ဝင်း(သစ်တွင်း)၊
 ဦးသောင်းညွန့်တို့က အမှတ်တရစာများ ရေးသားထားကြပြီး ပန်းချီ
 ဆရာကြီးများ၏ ဆရာကြီးအပေါ် အမြင်များကိုပါ ပူးတွဲဖော်ပြထား
 သည်။

ဇော်ဇော်(ဘို)၏ Pre Wedding

ဝါလကင်းလွတ်သီတင်းကျွတ်သည်နှင့် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ
 တွေ တန်းစီလာပြီဖြစ်ရာ မင်္ဂလာဇော်ပုံ၊ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးမှုလုပ်ငန်း
 ကလည်း သွက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဇော်ဇော်(ဘို) က မင်္ဂလာအကြံ
 ဇာတ်ပုံရိုက်ကူးသောဓလေ့ထွန်းကားလာသည့် မန္တလေးတွင် Pre
 Wedding ဇာတ်ပုံများကို မန္တလေးနှင့် မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင်တွင်
 လုပ်ဆန်းသစ်စွာ ရိုက်ကူးနိုင်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကူးထားသည့်
 ဇာတ်ပုံကြီး ၃၄ ပုံကို ပြသသွားမည်ဟု သိရသည်။

နိုင်ငံဘာလ ဇုတ်ယပတ်တွင် ပြသသွားမည့် ဇာတ်ပုံပြိုင်ပွဲတွင်
 ပုံကြီး ၃၄ ပုံကို ပြသသွားမည်ဖြစ်ပြီး ပုံသေးများကိုလည်း ကက်တ
 လောက်ဖြင့် ပြသသွားမည်ဟု အောက်တိုဘာလ ၂၇ ရက်နေ့က
 ဂ၄ လမ်း (၃၂x၃၃) လမ်းကြားရှိ D&G Food Center တွင် ပြုလုပ်
 သော စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲတွင် ဇာတ်ပုံဇော်ဇော်(ဘို)က ပြောသွား

ခဲ့သည်။ ဇော်ဇော်(ဘို) ဇာတ်ပုံစတူဒီယိုကို ၃၄ လမ်း (ဂ၄-
 လမ်းကြားတွင် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အင်ဒို-ပုံများကိုလည်း ဆန်သစ်
 ရိုက်ကူးပေးလျက်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

၁၄ နှစ်ပြည့် မန္တလေးတောင်ပန်းချီပြပွဲ

Mandalay Hill Art Gallery ဖွင့်လှစ်ခြင်း၊ ၁၄ နှစ်ပြည့်အထိ
 အမှတ်အဖြစ် ၄ ပေ x ၆ ပေ ပန်းချီကားများချည်း သီးသန့်
 သော ပန်းချီပြပွဲ၊ 3D ရေးဆွဲခြင်း၊ ပုံတူရေးဆွဲခြင်း၊ ကဗျာရွတ်ခြင်း
 ကို အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့က မန္တလေးတောင်ခြေ၊ ခြေ
 ကြီးနန်းကောင်အနီးရှိ ပြခန်းနစ်ခုတွင် တစ်ပြိုင်တည်းပြုလုပ်
 သည်။

ဖွင့်ပွဲတွင် ဦးဇော်ဝင်း(သစ်တွင်း)၊ ဦးခင်မောင်စန်း၊ ဦးလှထွန်း
 ဦးမာလာ၊ ဒေါက်တာကိုကိုကြီးတို့က အမှတ်တရစာများ ရေး
 ကြားခဲ့ကြသည်။ တက်ရောက်လာကြသော ပရိသတ်များကို ရေး
 အလှူအဖြစ် ရေးဆွဲခဲ့ကြသော ပန်းချီကား ၁၀၀ ကျော်ကို မန္တ
 ပေးခဲ့သည်။ ပန်းချီပြပွဲကို အောက်တိုဘာ ၁၈ ရက်မှ ၃၁ ရက်
 အထိ ပြသသွားသည်။

ထိုပန်းချီကားများတွင် ပြခန်းက ဆေးနှင့် ကင်းဘတ်ထုတ်
 သော ပန်းချီကား၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေး၊ ကင်းဘတ်ဖြင့် ရေးဆွဲလာ
 ကားများပါဝင်ရာ ဆေး၊ ကင်းဘတ်ထုတ်ပေးထားသော ကားများ
 ရောင်းရငွေမှ ရာခိုင်နှုန်းသတ်မှတ်နုတ်ယူကာ နောက်ပိုင်းတွင်
 ပြခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲရောင်းချသွားမည်ဟု သိရသည်။

ယနေ့မန္တလေး၊ အနာဂတ်မန္တလေး စာအုပ်မိတ်ဆက်

The Voice သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်တွင် မန္တလေးသတင်းထောက်
 အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ခန့်ခန့်၏ သတင်းဆောင်းပါးများကို စုစည်း
 ၍ ယနေ့မန္တလေး၊ အနာဂတ်မန္တလေးအမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးစာအုပ်
 တစ်အုပ်ကို ဖူလုံစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်သည်။ ဆောင်းပါး

သိင်္ဃကော ခန့်ခန့်၏ စာအုပ်ကို ၎င်း၏ဖခင်ဖြစ်သူ စာရေးဆရာ
 နှစ်လှိုင် (ပုသိမ်ကြီး) က ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ၎င်း၏
 နှစ်လှိုင် စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကို အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့
 (၁၂:၃၀) နှင့် (၆:၀၆) လမ်းကြားရှိ Community Center
 တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

မိတ်ဆက်ပွဲတွင် သင့်နော်က အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဆောင်
 နာပြီး မောင်ဖုလုံ(ပုသိမ်ကြီး) စိုးဘားဒိုင်တို့က အမှတ်တရစကား
 ပြောပြီး ခန့်ခန့်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားသည်။ စာရေး
 နှစ်လှိုင် မီဒီယာသမားများဖြစ်ကြသော ညီညီတော်နှင့် သက်
 နှင်းတို့ကလည်း ဝမ်းမြောက်စကားပြောကြားခဲ့သည်။

မန္တလေးစာပေအနုပညာရှင်များ စုပေါင်းဘုံကထိန်

မန္တလေးစာပေအနုပညာရှင်များ၏ ၁၄ ကြိမ်မြောက် စုပေါင်း
 မဟာဘုံကထိန်ကို ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် မွန်ပြည်နယ်၊
 တောင်စွန်းမြို့၊ ရွှေစေတီဓမ္မသာရီကျောင်းတိုက်တွင် ခင်းကျင်းလှူ
 ဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ ညနေတွင်
 စာပေအနုပညာရှင်များနှင့် စေတနာရှင်များ လှူဒါန်းထားသော လှူ
 ဖွယ်ပစ္စည်းများကို (၈၄*၃၀) လမ်းထောင့်ရှိ ဓမ္မသာလာခန်းမတွင်
 ခင်းကျင်းထားမည်ဖြစ်ပြီး ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် တောင်စွန်း
 သို့ ထွက်ခွာကြမည်ဖြစ်သည်။

မန္တလေးစာပေအနုပညာရှင်များ မဟာဘုံကထိန်တော်ကို
 စာရေးဆရာသံယာရီသော ကျောင်းတိုက်၊ စာကြည့်တိုက်ရှိသော
 ကျောင်းတိုက်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပညာရေးရှိသော ကျောင်းတိုက်
 များကို လှူဒါန်းကြခြင်းဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ သတင်းစာ
 ဆရာ၊ ရုပ်သံသတင်းသမားများက ကိုယ်တိုင်ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြပြီး
 စေတနာရှင်များထံမှ အလှူငွေကောက်ခံဖြတ်ပိုင်းဖြင့် အလှူခံကြ
 ကာ ဘုံကထိန်ကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။

မန္တလေးစာပေအနုပညာရှင်များ စုပေါင်းဘုံကထိန်ကို ကထိန်
 ရာသီကုန်ဆုံးချိန်၊ အခြားသောကထိန်များနှင့် မတိုက်သောရက်တွင်
 ကျင်းပကြပြီး ကထိန်သင်္ကန်းကြီးကို ရာသီအမီ ကြိုတင်ကပ်လှူ
 ထားခြင်းဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။

တော်ဝင်စိန်တိုက် သီတင်းကျွတ်ပရိမိုးရှင်း

မန္တလေးတော်ဝင်စိန်တိုက်၏ သီတင်း
 ကျွတ်အထူးဈေးရောင်းပွဲတော် ဖွင့်ပွဲကို
 အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့က ၂၆
 မြို့ တော်ဝင်စိန်တိုက်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့
 သည်။ ယခုပြသရောင်းချသော စိန်ထည်
 များမှာ အရည်အသွေးမြင့် ဘယ်လဂျီယမ်
 စိန်အသွန်းများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
 စိန်ခြားလက်ရာများဖြစ်ပြီး Limited
 Edition များ ပါဝင်သည်ဟု သိရသည်။

အရည်အသွေးမြင့် စိန်လက်ရာ၊ စိန်
 နှုတ်၊ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံကို နိုင်ငံတကာ စိန်
 ကျွတ်ပွဲတော်တစ်ခုလို ခင်းကျင်းရောင်း
 ချကြမည်ဖြစ်ပြီး ယခုပြသရောင်းချသော
 စိန်ရာဒီဇိုင်းများမှာ ဆိုင်တွင် ခင်းကျင်း
 မရသေးသည့် အမြဲတမ်းရောင်းချ
 မည့် ဒီဇိုင်းများမဟုတ်ဘဲ သီးသန့်လက်ရာ
 ရာသီ အထူးရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဟု
 သိရသည်။

ဦးနု

အောင်မြင်

အိမ်အောင်

ချင်တွင်းကျော်စွာလှိုင် (သို့မဟုတ်)

သလ္လာဝတီမြို့တော်မှ ပန်းချီ နှင့် “အပ်ထိုးပန်းချီ” အနုပညာရှင်

..... မောင်ကြည်သော်(ကောလင်း)

(စာဖတ်ရိုက်ပျက်သွားရသော ဖုန်းခေါ်သံ)

စာသင်ချိန်အနားရတဲ့အချိန်မှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ပဒေသာမြို့သစ်က ချယ်ရီလမ်းမကြီးဘေးမှာရှိတဲ့ “ပြီးကြွယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” မှာ နေ့စဉ်ထုတ် ပုဂ္ဂလိကသတင်းစာတွေ ဖတ်နေတုန်း ဖုန်းခေါ်သံ တေးသွားမြည်လာပါတယ်။ ဖတ်လက်စ “စံတော်ချိန်သတင်းစာ” ကို ခေတ္တချထားလိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်းမြည်လာတဲ့ဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။

“ရဲဘော်ကြီး ကိုကြည်သော်။ ငါပါကွ။ ဉာဏ်လှိုင်ပါကွ”တဲ့။

“ဟာ... ဗိုလ်ဉာဏ်။ နေကောင်းရဲ့လား။ တလောက ခင်ဗျား မန္တလေးကိုလာပြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုမှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးစစ်ရတယ်ဆို။ အခု နေကောင်းသက်သာသွားပြီလား။

လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးမေးလိုက်မိပါတယ်။

“ဪ... ဟုတ်တယ်။ တစ်ရက်ပဲကြာပါတယ်။ အားလုံး ကောင်းတယ်တဲ့။ ဆီးသွားရာမှာ သွေးနည်းနည်းပါလာလို့ ဆေးစစ်ဆေးပြီး ကြည့်တာပါကွ။ ကလီစာတွေအားလုံး အိုကေတဲ့”

“ဒီလိုဆို သိပ်ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ။ မြန်မာပြည်မှာ ကိုယ်ကျိုးဆိုလို့ ဘာဆိုတာမှ တစ်သက်လုံးမရှာခဲ့ဖူးတဲ့ ခင်ဗျားလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး အသက်ရှည်ကျန်းမာဖို့ သိပ်လိုအပ်နေတယ်ဗျို့”

“ဒါပေါ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း ငါအသက်ရှည်ဦးမှာပါကွ”

“ဟုတ်တယ်။ Must be long live.” ခင်ဗျားရဲ့အသက် ရှည်ရှည်ရမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတတ်ကျွမ်းတဲ့ အနုပညာမျိုးစုံနဲ့ မြန်မာဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံတော်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ရာမှာ အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ချပ် သဘောတရားတစ်ခုပေါ့။ အုတ်တစ်ဆယ်သား။ ကျွဲကော်တစ်အိုး အကြွေပေါင်ဆောင်ရွက်ရဦးမယ် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ဟေ့... ဟေ့... တမာစေး တစ်ပိသားနဲ့ ကြက်ဥငါးထည်လိုက်ဦးကွ။ ဒါမှ ရှေးက ဘုရားတွေတည်ရာမှာ သုံးတဲ့ အင်္ဂါ ကောင်းကောင်းရမှာကွ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နှစ် နှစ်ဆယ်၊ သုံးသုံးတောင် အာမခံချက်မပေးနိုင်တဲ့ ကန်ထရိုက်တိုက်မျိုး ဆောက်လုပ်သုံးတဲ့ မီးတောင်ပြာရွှံ့ဘီလပ်မြေအတုတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ နော်ရသဗျ”

“အင်... ဒါပေါ့။ သည်တော့ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးသာ ကုန်ပေတော့ဗျာ”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ။ ဒီတိုင်း ဒီပြည် ဒီဌာနီမှာ ကြေးမရော မရောတဲ့ ဒီမိုကရေစီစစ်စစ်ရပြီးချိန်မှာ ငါ့ပညာတွေနဲ့ ဆေးထမ်းပိုး အလုပ်အကျွေးပြုနေဦးမှာပါကွ”...တဲ့။

သူ့ဆန္ဒမူကိုင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောလိုနေတာ ဖုန်းပိတ်သွားပါတော့တယ်။ သူ့အသံညီတက စောင့်သံလို ခေါင်ခေါင်မြည်နေပြီး သူ့သန္တိဌာန်ကလည်း သူ့သန္တိအတိုင်းမာမာတင်းတင်းပါ။

၂
(မြန်မာလက်သစ်"တွေကြောင့် ဖိတ်ညစ်နေသူကို ဖိတ်အလုပ်ပေးတဲ့ စာတ်ပုံတစ်ပုံ)

သတင်းစာတွေဖတ်ရင်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်နာရီ ထက် ဖိမ်ခွဲသောက်ပြီးနောက် အိမ်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာပြီး အလုပ်ပါတယ်။ စာကြည့်ခန်းထဲက တမလန်သားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ထက်ကလေးထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။ ထင်းရှူးတောကို ခြံတိုက်လာတဲ့ တောင်ပေါ်လေအေးအေးလေး ညင်းညင်းညှပ်ညှပ် နဲ့သန့်ရှင်းရှင်း သဘာဝလက်ဆောင်မွန်ရဲ့ အရသာကို မမှိတ်မသုန် သူ့နံ့မိပါတယ်။ တောင်ပေါ်သစ်တောတွေ ပြန်းတီးအောင် ဖြန့်တီး ထိုက်ကြတဲ့ "ငိုသာခရိုနီ ခရိုပြာ ခရိုဝါ"တွေကြောင့် အပူဓာတ် ထွက်တဲ့ ပြင်ဦးလွင် နွေရာသီထဲမှာ လေအေးအေးလက်ကျန်လေး နှုတ်သီးလို နေသာထိုင်သာ ရှိနေပါသေးရဲ့။ (ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ အိမ်ထဲလည်မှာရှိကြတဲ့ တောင်ကုန်းတောင်စောင်းချိုင့်ဝှမ်းတိုင်း၊ ကွန်ကရစ်အုတ်တိုင်၊ သံဆူကြီးတွေ ကာရံထားတဲ့ ဧကကွက် သစ်ကလေး၊ ရာဂဏန်းတွေရဲ့ ခြံတံခါးဝတွေက ဆိုင်းဘုတ်တွေပေါ် မှာမည်ဆန်းဆန်းတွေထဲမှာ ပြင်ဦးလွင်သားစစ်စစ် တစ်ယောက် ပေါ်လာလိမ့်။ နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့အမည်တွေ မှာပါတယ်။ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာတွေ ဖတ်ကြည့်တော့ ဘုရင်၊ ခုရား၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေ ဘုရားတည်လှူဒါန်း ကြတဲ့အခါမှာ မိမိတို့လှူတဲ့ဘုရားကို အရှည်တည်တဲ့စေဖို့ မြေတွေ ချိန်ကြတဲ့အကြောင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ လှူဒါန်းတဲ့မြေမှာမည် သူဟာ ဘုရားတည်ရာအရပ်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ အရပ်တွေ ဖြစ် ကြတဲ့ ကျောက်ဆည်၊ မြစ်သား၊ မင်းဘူး၊ စလင်း၊ လယ်ကိုင်းဘက် ဝ မြေစာရင်းတွေ ဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ ဒါကြောင့် ပုဂံခေတ် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစားရဲ့ (လယ်ယာမြေပိုင်ဆိုင်မှုပုံစံမျိုးကို နှစ် ၁၀၀၀) ခန့် ကြာတဲ့ ကနေ့ခေတ်အထိ တည်တံ့အောင် ဆက်လက် ဆိုင်းသီးနေတဲ့ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု မြတ်နိုးသူ "မြန်မာလက်သစ်" သူတို့ ဖိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိပါသေးရဲ့။။ စကားချပ်)

အဲသည်အခါမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံဟာ ကျွန်တော်အတွေးစတွေကို တစ်စစီ စုတ်ပြ သွားစေပါတော့တယ်။ သူ့အကြောင်း ပုံရိပ်လွှာတွေဟာ ကျွန်တော် နောက်ကွန်ပျူတာထဲက ရုန်းထွက်လာကြပြီး ပြက်ပြက်ထင်အောင် ဖြသနေကြပါတော့တယ်။

၃
(နတ်တက္ကသိုလ် အနုပညာမှော်ခုံတောင့် တောကစားပျော်ပါးခဲ့သူ)

မျက်နှာကောင်းကောင်း ထူထူထဲထဲ၊ မျက်လုံးစူးစူးရှရှ ထက် သက်၊ နှုတ်သွယ်သွယ်လျလျ၊ နှုတ်ခမ်းပိပိပြာပြာ၊ ပါးရိုးပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ချွန်ချွန်နဲ့ ဆံကြောင်းဖြောင့်ဖြောင့် ဆံပင်ယာဘက်ပြီးထားတဲ့ ဘီညာဏ်လှိုင်း၊ သူဟာ ကင်မရာမှန်ဘီလူးဘက် ခပ်စူးစူးကြည့်လျက်၊ သူ့ယာဘက်လက်က ရုပ်ရှင်ရိုက် တီဗွီကင်မရာကြီးကို ကိုင်ထားပြီး ထင်မရာဖင်ပိုင်းကို သူ့ပခုံးနဲ့ထမ်းထားတယ်။ ဂျင်းဂျာကင်အပြာရင့်

ဝတ်ထားတော့ လူဟန်ထူးခြားပေါ်လွင်သွားစေတယ်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်း ကို အသားပေးရိုက်ထားတဲ့ သည်ဓာတ်ပုံဟာ ကျွန်တော်အတွေး နယ်ကို ကျယ်ပြန့်သွားစေသလို သူနဲ့ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အချိန်ပိုင်းကို အနေးပြကွက်အဖြစ် နောက်ကြောင်းပြန် ရိုက်ပြနေပါ တော့တယ်။

မှတ်မှတ်ရရပေါ့။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီရဲ့ ရက်တစ်ရက် မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သူ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်။ ချောင်းဦးမြို့ နဂါးနီ ရပ်ရှင်ရဲကြီးထဲမှာ ဆရာမောင်သစ်လွင်(လူထု)၊ ဆရာကြီးဘုတလင် ချစ်လေး၊ ဆရာကိုလေး(အင်းဝဂုဏ်ရည်) နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စုစုပေါင်း ၄ ဦးသားဟာ စာပေဟောပြောခွင့်ရခဲ့ကြပါတယ်။ ချောင်းဦးမြို့က စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ ဦးဆောင်ကျင်းပကြတဲ့ "စာဆိုတော် နေ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲ" ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာဦးသန်း ညွန့်(ကျော်ကျော်-ချောင်းဦး) ကိုတင်ဝင်း၊ စောကျော့ခိုင်(ချောင်းဦး)၊ ကိုကျော်ဆွေ(မောင်မြေမွန်-ချောင်းဦး) စတဲ့ စာရေးဆရာ ကဗျာ ဆရာတွေက ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည် ဟောပြောပွဲပြီးချိန်မှာ မုံရွာက စာရေးဆရာတွေနဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် စကားပြောခွင့်၊ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ချင်းလှအောင်(ဆောင်းဒီး) ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်နဲ့ ချည်ထည်ဆောင်းပါးတွေကို လုပ်သား ပြည်သူ့နေ့စဉ်နဲ့ ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွေထဲမှာ ရေးသားနေတဲ့ ချင်းအမျိုးသား ရက်ကန်းပညာရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူက မုံရွာကုန်သွယ်ရေးမှာ တာဝန်ထမ်းနေချိန်ပေါ့။ သူက မုံရွာကို အလည်လာဖို့ ကျွန်တော်ကို ဖိတ်မန္တက ပြဌာန်းခဲ့ပါတယ်။

မကြာခင်တစ်ရက်မှာ ကျောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော် မုံရွာမြို့ ကို ခရီးထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းအတွက် ပရိဘောဂတွေဝယ်ဖို့ ဆရာဦးကျော်စန်းနဲ့အတူ ချင်းလှအောင်ရဲ့ နေအိမ်ကို ရောက်သွား တော့ သူ့ကို ပက်ပင်းတွေရတယ်။ လယ်တီတိုက်သစ်အနီးက ပရိ ဘောဂဆိုင်မှာ ဗီရိုနဲ့စားပွဲတွေ ဝယ်ပြီးတဲ့နောက် အချိန်တွေပိုတာ ကြောင့် ကြောင်နက်စာသောက်ဆိုင်ကို သွားရောက်စားသောက်ကြ တယ်။ သည်နောက် အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဦးကျော်သိန်း ရဲ့ ဂျုံစက်ဆီ ခရီးဆက်ကြပြန်ရော။ အဲဒီမှာ ဦးကျော်သိန်းရဲ့ ညီ အငယ်ဆုံး ကိုဉာဏ်လှိုင်ကို စတင်တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဪ...အဲသည်တုန်းက သူ့အသက်က ၂၆ နှစ်ပဲရှိပါသေး တယ်။ အရပ်က ၆ ပေနီးပါး။ ဝိတ်ကစားထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ရင်အုပ်ကားကား၊ လက်မောင်းကြွက်သား အဖုအထစ်တွေနဲ့၊ ခါးက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံနဲ့၊ အသားက အဖြူတက် မယိုမင်းဘဲ အဝါဘက်လှနေတော့ သိပ်ကြည့် ကောင်းလှတယ်။ ယောက်ျားပီသပြီး တည်ကြည်ခံ့ညားတဲ့မျက်နှာ ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်လို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တုန်းက မိန်းလှလေး တွေရဲ့ နှလုံးသားတွေမှာ သူ့ပုံရိပ်တွေ တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ခဲ့ရဖူးမှာ သေချာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်ကတော့ အဲဒီအကြောင်းကိစ္စတွေ ကို အသားယူပြီး ယောင်လို့မှတောင် မဟာခဲ့ပါဘူး။ တည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားစိတ်နဲ့အတူ သူ ဝါသနာပါတဲ့ ဂီတအနုပညာရေးကြောင့် နဲ့ ပန်းချီအနုပညာ ရေးစီကြောင်းမှာ သူ့စိတ်လောင်းလျော့...သေး

ပျော့ချင်ရာမျောပါခဲ့ပုံတွေကိုပဲ ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။

မန်းတက္ကသိုလ်က ကတ္တရာလမ်း တမာတန်းမှာ လှမ်းလျှောက် ပညာရှင်နဲ့သောက်စို့ရင်း ကဗျာတွေစပ်၊ သီချင်းစာသားတွေရေး၊ ဂီတသံစဉ်တွေသွင်းပြီး သီချင်းတွေဆိုခဲ့ဖူးသူပါ။ ပြီးတော့ ရောင်စုံ ဆေးစပ်ပြား၊ စုတ်တံတွေကို အဖော်ပြုပြီး ဆီဆေးပန်းချီကားတွေ လည်း ရေးနေလေ့ရှိပါသေးတယ်။ “မောင်မယ်သစ်လွင်ကြီးဆိုပွဲ” ချီးမှာ စပ်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး သီချင်းဆိုရုံမျှသာမက ပွဲဖြစ်မြောက်ရေး အတွက် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်တွေ လုပ်တတ်သူပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ ထွင်းအိုးမယ်ဒလင်လေးနဲ့ ကိုယ်တိုင်သံစဉ်ရွှေ၊ ကိုယ်တိုင်စပ်ထားတဲ့ သီချင်းကို ကိုယ်တိုင်သီဆိုပြီး ရောင်းရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်သူ၊ ကျောင်းတော်သားတွေရဲ့ နှလုံးစိတ်ဝမ်းကို အေးချမ်းကြည်လင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပါချပ် ခေါက်တာလှရွှေနဲ့တကွ ပါမောက္ခ၊ ကထိက၊ လ/ထ ကထိက ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ နှလုံးအိပ်ကို သူ့ဂီတအနုပညာနဲ့ ဆီစိမ်ပေးပြီး ဂီတဂ္ဂလီ အမှုပြုကာ ကန်တော့ပန်းဆင်ခဲ့ပါသေးတယ်။

၄

(ကြေကွဲနုလုံသာထဲက ထွက်လာတဲ့ ကြေကွဲထေရ်)

သူ့ရဲဘော်နက်သန် အောင်မြေမှန် အိပ်ခန်းလေးဟာ အလျားရှည်ပြီး အနံတိုပါတယ်။ ဂျူဂိုဗေါင်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အဖီချထားတဲ့ အခန်းရှည်ပါ။ တစ်ပေါက်တည်းသာရှိတဲ့ အဝင်တံခါးမကြီးက ဝင်သွားလိုက်ရင် သူ့ရဲ့အနုပညာပစ္စည်းတွေက တစ်ခန်းလုံး ပြည့်အောင် နေရာယူထားကြတာကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဆွဲလက်စပန်းချီကားတွေနဲ့ ဆေးတွေ၊ စုတ်တံတွေ၊ ရေးလက်စသီချင်းစာရွက်တွေနဲ့ သံစဉ်ရှာထားတဲ့ နတ်(စ်)တွေ၊ ဖတ်လက်စ စာအုပ်စာတမ်းတွေ... အိုသဘာဝမော်ဒန်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ စားပွဲလေးပေါ်မှာလည်း လုပ်လက်စအနုပညာအလုပ်ပစ္စည်း စာရွက်တို

စာရွက်စ၊ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလေးလိပ်၊ ပြာခွက်နဲ့ သောက်လက်စ ဆေးလိပ်တို၊ အရက်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်တွေ။ အဲ... သူက (ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ကြိုက်သလို) အရက်ကို ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ကို တွေ့မှရောင်တစ်နေတာလုံး သောက်ပေမယ့် သူက အရက်သောက်ရာမှာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ တစ်နေ့လုံး လုံးဝမသောက်ဘဲ ညနေပိုင်း အလုပ်သိမ်းချိန် ဂီတနဲ့ ပန်းချီ စာနုစာမာမူဝင်ရောင်မှ တစ်ခွက်တစ်ဖလားသောက်ပြီး အစာစားတယ်။ အဲသည်အချိန်မှာ သူနဲ့ စကားပြောရင်

အရသာ အရှိဆုံးပဲ။ လောဘသံ မပါ။ ခေါသသံနဲ့ညှို့ ဂီတ အကြောင်း အနုပညာအကြောင်း ပန်းချီအကြောင်းတွေအပြင် သူဝါဝင်လုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ဂီတပန်းချီလုပ်ရှားမှု အတိတ်ပုံရိပ်တွေကို နှလုံးသားမြို့ဟောင်းတူးဖော်ချက် အစီရင်ခံစာမျိုးလို တင်ပြပြောဆိုပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ နိုင်ငံအရေး ပေါက်နဲ့ကျေ။

မန်းတက္ကသိုလ် ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုမှာတဲ့။ (၃' x ၂၂') ခန့် ကြီးတဲ့ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို စိတ်ရောက်ပီပီ နှစ်ပြီး ရေချတင်ပြလိုက်သတဲ့။ အဲဒီကားကို ရေးဆွဲဖို့ သူဦးနှောက်ကို လှုံ့ဆော်ခဲ့တာက ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါတဲ့။ ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မောင်ယဉ်မွန် ရဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကို ဖွဲ့ဆိုတဲ့ကဗျာတိုလေးပါတဲ့။ မကွယ်လွန်ဆီ ထောင်နံရံမှာ သွေးနဲ့ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးတဲ့။ အဲဒီကဗျာလေးကို အလွတ်ကျက်လာခဲ့သူက အပြင်ရောက်တော့ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းကဗျာတွေလို နှုတ်ဆင့်ကမ်းလိုက်တာ စာချစ်သူတွေရဲ့ ဦးနှောက်တွေထဲမှာ သံမှိုလိုစွဲသွားခဲ့သတဲ့။ ကဗျာလေးက...

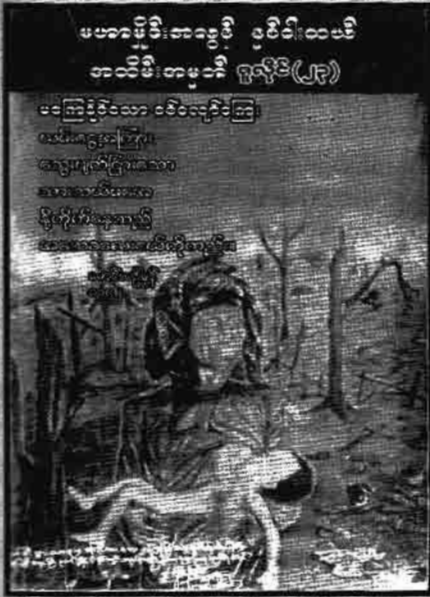
“မကြေနိုင်သော စစ်လျော်ကြေး”တဲ့။

“...ယမ်းငွေအကြာ၊ သွေးပျက်ပြားသော

သားသည်အမေ နို့တိုက်နေသည်

အသေကလေးငယ်ကိုတည်း...”တဲ့။

အဲသည်ကဗျာလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးထဲကို ဝင်ရောက်ခိုနားခဲ့သော (မဆလ) ခေတ်ဦးပိုင်း သူတို့ကတည်းကပါ။ အဲဒီကဗျာပါ စာသားတွေကို သူက ကျွန်တော်ထက် ခံစားကြည့်မိသူပါ။ ကင်းဗတ်စပြုဖြူကို ဘောင်ကြက်လိမ္မော်၊ အဝါ၊ အနီ၊ အနက်ကဲ့သို့ ဆေးတွေနဲ့ ပန်းချီကားတစ်တည်ဆောက်ကြည့်လိုက်သတဲ့။ ဖွဲ့စည်းတင်ပြမှုက ကောင်လို့ မူလကဗျာဆရာ မောင်ယဉ်မွန်သာ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သလို ကိုညာဏ်လွိုင်ကို ပြေးဖက်မိမှာ သေချာလှပါတယ်။ ကဗျာဆရာ

အသက်ကို ထောင်ထဲမှာ စတေးခဲ့ရပြီးဖြစ်လို့သာ အသေလို မလုပ်
တော့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သည်ပန်းချီကားကို ပြပွဲမှာ ကျောင်း
ထောင်ပိုင်တွေက ဖြတ်ချခိုင်းခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ကြေကွဲနလုံးသား
ထွက်လာတဲ့ ကြေကွဲလေသံနဲ့ သူ ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

၅

“ငှပန်းလှလှ ပန်းလှလှ”

သင်္ကြန်စင်မြင့်နောက်ကွယ်က သီချင်းရေးဆရာ

သင်္ကြန်ရဲလှဆော်သံ “တူးဝို...တူးဝို” သံတွေဟာ မုံရွာမြို့၊
ဆွေသာ သံသလုပ်အောင် ညံနေကြပါပြီ။ (၁၉၇၆/၇၇) ဝန်းကျင်
ဆွေသာ သံသလုပ်အောင်(ဆောင်းဒါး)ရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုအောင်ထွန်း၊ မမ
အောင်ချစ်မြသာစည်ရပ်က အကူအညီတောင်းလို့ ကျွန်တော်နဲ့
အောင်ထွန်းတို့ အကူအညီပေးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ရော သူပါ
အောင်ထွန်းတို့ သီချင်းတွေ ရေးပေးကြရတယ်။ သူငယ်ပေါင်း ကိုတင်ရ
အောင်ထွန်း ကျော်ရိုးရကလည်း သီချင်းရေးကူးပေးတယ်။ ဂီတပညာ
ကိုကျော်လေးကိုလည်း အကူအညီတောင်းရတယ်။ ကိုအောင်
အောင်မွန်ဦး-မုံရွာ)တို့၊ ချင်းလှအောင်(ဆောင်းဒါး)တို့ ကိုမြတ်
အောင်ထွန်းတို့၊ ဗြိတိန်သီချင်းအောင်(မုံရွာဆိုင်းအဖွဲ့)တို့ကလည်း
အကူအညီပေးတယ်။ “ငှပန်းလှလှ ပန်းလှလှ” ရေးသဘင်အဖွဲ့ကြီး ပေါ်
လာတာပြီး သင်္ကြန်ပွဲတော်မှာ နှံ့ဖျော်ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။
အဲဒီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ နာယကကြီးကိုလည်း အမှတ်တရ ကျေးဇူး
ပြောဖို့လိုအပ်လှပါသေးတယ်။ အသားညိုညို၊ အရပ်ရှည်ရှည်
ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ အမည်က
အောင်ထွန်း။ ရာထူးက ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနက ဒုတိယဝန်ကြီး
ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသန်း(ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေး
အဖွဲ့) ကွယ်လွန်ပြီး ရုပ်ကလာပ် ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို ရောက်
လာတာ မိမိအသိစိတ်နဲ့ မိမိ ဆုံးဖြတ်ပြီး လေဆိပ်ကို သွားပြီး

ကြိုဆိုခဲ့လို့ အိမ်ပြန်အရောက်မှာ ရာထူးအဖြစ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဒုဝန်ကြီး
ဟောင်းပါ။ အမှန်တရားကို ရာထူးနဲ့လဲရဲခဲ့တဲ့သူပါ။ ဘယ်ဝန်ကြီး
ဘယ်ညွှန်ချုပ်မှ ဦးနေဝင်း(ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ မဆလပါတီ)ရဲ့ဆန္ဒကို မဆန့်
ကျင်ရဲခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မိမိရဲ့ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ဦးသန်းရဲ့ ရုပ်ကလာပ်
ကို သွားရောက်ကြိုဆို ဂါရဝပြုရိုခိုးဦးညွှတ်ခဲ့သူပါ။ “ငါ့ဆရာ ရှင်
တုန်းက မကန်တော့နိုင်ခဲ့လို့ သေမှ သွားကန်တော့ခဲ့ရတာပါကွာ”
လို့ ကျွန်တော်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူလည်း ကိုညာဏ်လှိုင်ရဲ့ ဂီတအနုပညာ အရည်အသွေးတွေ
ကို သိပ်သဘောကျပါတယ်။ ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အိမ်ကို ဖိတ်
ကြားပြီး ဂုဏ်ပြုထမင်းကျွေးပါသေးတယ်။ ကိုညာဏ်လှိုင်နဲ့ ပန်းချီ
အကြောင်း၊ ဂီတအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးသလို ကျွန်တော်နဲ့လည်း
စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးပါတယ်။ သူ ရေးထားတဲ့ သူ့ဘဝ
အတ္ထုပ္ပတ္တိ (လက်နိပ်စက်ရိုက်စာမူကြီးကို ပြသဖတ်ခိုင်းပါတယ်။
ယင်းစာမူကို စာအုပ်အဖြစ် ယခုတိ မထုတ်ဝေနိုင်သေးပါ။ မဆလ
ခေတ်အတွင်းရေးတွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်။ သူ့သမီးတွေ
က သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါ။ ။ စကားချပ်)

အဲသည်နှစ်က ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကပေးတဲ့ ဆုနှစ်ဆု ရခဲ့ပါတယ်။
အာက ဒုတိယဆုနဲ့ သီချင်း ပထမဆုပါ။ အဲဒီသီချင်းဖန်တီးရှင်ဟာ
ကိုညာဏ်လှိုင်(ချင်းတွင်းကျော်စွာလှိုင်) ပါပဲ။

၆

(ကျေးလက်တေးဂီတကို မြတ်နိုးတဲ့ အညာမြေချစ် ဂီတပညာရှင်)

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာ့အသံ ရေဒီယိုကို နားထောင်
နေတုန်းမှာ သူ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရပါ
တယ်။ “အညာမြေပန်းချီကား” သီချင်းပါ။ သူ့အသံက ခန့်ညားဝီသ
ကြည်မြဲမြဲပဲ့ညောင်းတဲ့အပြင် သံစဉ်က မြူးကြွလှပနေပါတယ်။
ဓာတ်ပြားရ သီချင်းလေးငါးပုဒ်လောက်ထဲမှာ သည်သီချင်းကို
ကျွန်တော် နားဝင်ပီယံအဖြစ်ဆုံးပါ။ အသံက ကောင်းသလို သံစဉ်
မြူးမြူးကြွကြွကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်လောက် ပညာရေး တာဝန်
ထမ်းခဲ့ဖူးရာ မြင်းမူနယ်ကျေးလက်ဒေသကို မျက်စိထဲ ပြန်လည် မြင်
ယောင်လာမိပါတယ်။ ရာစုနှစ်တစ်ဝက်လောက်အတွင်း မုံရွာမှာ
ကျင်းပခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်ပွဲတော်တွေ၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေ၊ ဂုဏ်ပြုပွဲတွေ
တိုင်းလေ့ရှိမှာ သူရဲ့ အားထုတ်မှုတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါဝင်ခဲ့တယ်
ဆိုတာကို ရှေးမီနောက်မီ မုံရွာသားတိုင်း သိကြပါတယ်။ တိပ်ခွေ
ခေတ်တုန်းက တိပ်ခွေတွေနဲ့ အသံသွင်းတယ်။ ဟော...ဗွီဒီဒီ
ခေတ်ရောက်ပြန်တော့ ဗွီဒီဒီ၊ ဒီဗွီဒီခေတ်ဆန်းသစ်လာပြန်တော့
လည်း ဒီဗွီဒီ စတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေနဲ့ သီချင်းတွေ အသံသွင်းတယ်။
တချို့ခွေတွေဆိုရင် မုံရွာက ဂီတပညာရှင်တွေ တစ်ပြုံကြီးကို မချ
သွားပြီး ရန်ကုန်အရောက်ဆင်း၊ သီချင်းတွေ သွင်းကြတယ်။
လှပပန်း၊ ငွေပင်ပန်းခံရတယ်။

မှတ်မိပါသေးတော့တယ်။ အခု ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာ ကို...
ရဲမိခင် ဆရာမကြီး ဒေါ်အုန်းကြည်၊ သူ့အစ်မ ဒေါ်အုန်းမေ၊ ဆရာ

ဦးသောင်း(အထက်တန်းပြ)တို့တစ်တွေ ဦးဆောင်ပြီး “မုံရွေး-ကြေးမုံ
 ပြောအဖွဲ့” ကို ထူထောင်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာနီးချုပ်စစ်တွေကို ညဉ့်ခံ
 ဖျော်ဖြေပြီးတဲ့နောက်မှာ ရန်ကုန်က “မြန်မာ့အသံ” က ဖိတ်ခေါ်လို
 အသံသွားသွင်းခဲ့ကြတယ်။ ဆရာကြီး မုံရွာ-ဦးလေးခန်း၊ ဆရာဦးအံ့
 မောင်(စာရေးဆရာကြီး) ကိုညွှတ်လို့(ချင်တွင်းကျော်စွာလို့)၊
 ကိုတင်ရ(ချင်းတွင်းကျော်စိုးရ)နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ပြောသီချင်းတွေ
 ရေးပေး။ သီချင်းတွေတိုက်ပေးခဲ့ကြရပါတယ်။ သည်နောက် မြန်မာ့
 အသံက “မုံရွေး-ကြေးမုံပြောအဖွဲ့”ရဲ့ သီချင်းတွေကို အသံလွှင့်ထုတ်
 ပေးလိုက်တော့ တစ်နိုင်ငံလုံးက ကျေနပ်လက်ကိုင်ချစ်ကြိုက်သွား
 ရဲ့ ချီးကျူးထောမနာ ပြုမှုကိုရရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ (တလောက ရန်ကုန်
 မှာ ကျင်းပတဲ့ NNER ရဲ့ ပညာရေးဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုမှာ “ခေါက်တာ
 သန့်လွင်မောင် (ခေါ်) ကိုတာ”နဲ့တွေ့တော့ အဲဒီပြောသီချင်းတွေ
 အကြောင်း ပြောပြစပြုပြန်ကြပါသေးတယ်။ ။ စကားချပ်)

၇

(သွားမှာ နောက်ထပ်အနုပညာတစ်ရပ် တိုးလာပြန်ပါပြီ)

ကိုညွှတ်လို့မှာ နောက်ထပ် အနုပညာတစ်ရပ် တိုးလာပြန်
 ပါပြီ။ အဲဒါက ရှေးကရော အခုပါ မိန်းမတွေသာတတ်တဲ့ ပန်းထိုးပညာ
 ပါပဲ။ အဲဒီပညာက အရှေ့တိုင်းရော အနောက်တိုင်းပါ “အိမ်တွင်းမှု
 လုပ်”လို့ သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ ပညာရပ်မျိုးပါ။ အဲဒီ ပန်းထိုးပညာ
 သက်သက်ကိုတော့ ကိုညွှတ်လို့တစ်ယောက် ရောပိုင်းချဉ်းမှ
 လေ့လာလိုက်စားနေစရာ မလိုပါဘူး။ အဲဒီပညာရပ်ကို အခြေခံပြီး
 သူ လေ့လာတတ်ကျွမ်းပြီးဖြစ်တဲ့ ပန်းချီပညာရပ်နဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး
 ပန်းထိုးပန်းချီပညာရပ်အဖြစ် ဆန်းသစ်တီထွင် အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့
 ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

(၂၀၁၄၊ ဇူလိုင် ၂၃) ရက်နေ့တုန်းက ရန်ကုန်မြို့က “လောက
 နတ်ပန်းချီပြခန်း”မှာ သူ့ရဲ့ ပန်းထိုးပန်းချီပညာရပ်နဲ့ ပြလုပ်ထားတဲ့
 ငြိမ်းချမ်းရေးဖခင် “ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း”ပုံကို ပြသနိုင်ခဲ့
 ပါတယ်။ သေ့ဉာဏ်ထုံးထုံး၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဖျင်နီဝတ်ပြီး မတ်မတ်ရပ်၊
 လက်ထဲမှာ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းကိုင်ထားတဲ့ နတ်ခမ်းမွေး
 ဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ ပုံတူပန်းချီရယ်လို့ ရုတ်တရက်
 ထင်မှတ်မှားလောက်တဲ့ ပန်းထိုးပန်းချီပုံတူကားကြီး ဖြစ်ပါတယ်။
 (၃' x ၂၂') ခန့် ကြီးမားတဲ့ ကားချပ်ကြီးပါ။ ရောင်စုံချည်မျှင် အသေး
 အတုတ်မျိုးနဲ့ အလင်းအမှောင်တွေ ဖော်ပြီး ပန်းထိုးထားတာတွေရ
 ပါမယ်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ပညာအစွမ်းပါ။ ရွှေချည်ပန်းထိုးသလိုမျိုးနဲ့ လုံးဝ
 မတူပါဘူး။ ရွှေချည်ထိုးနည်းက အရောင်ပဲကစားတာပါ။ သူ့ ပန်းချီ
 ပန်းထိုး ပညာလို အလင်းအမှောင် မပါပါဘူး။ (အဲဒီကားချပ်ကြီးကို
 ဆရာကြီးမှိုင်းရဲ့ မြေးတွေက ကျပ်ငါးသိန်းနဲ့ ဝယ်ယူထိန်းသိမ်းသွား
 ကြပါတယ်။ သူတို့အဘိုးရဲ့ပြတိုက်မှာ ထားဖို့လို့ သိရတယ်။ ။
 စကားချပ်)

နောက်ထပ် သူ့ရဲ့စွမ်းဆောင်ချက်ကတော့ လူထုခေါင်းဆောင်
 “ခေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်”ရဲ့ပုံတူ “ပန်းထိုးပန်းချီ”ကားချပ်ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီကားချပ်ကိုတော့ ကိုညွှတ်လို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းပါ။

ပုံတူ ပန်းချီကားပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ခေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုပဲ
 တိုက်ရိုက်လူ့ဒီဇိုင်းလိုက်ပါတော့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် မိုးရာသီတုန်းက
 မိုးတဖွဲမြဲကြားမှာ မိုးကုတ်မြို့ကနေ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို ရောက်ရှိလာပြီး
 မြို့အရှေ့ဘေးမှာရှိတဲ့ တော်ဝင်နှင်းဆီခြံမှာ ခေတ္တ ဝင်ရောက်
 တည်းခိုတဲ့ ခေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့လက်ထဲကို ပေးအပ် လူ့ဒီဇိုင်း
 ခြင်းပါ။ အဲဒီခြံမှာ မန္တလေးနဲ့ မုံရွာ၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွေက စာရေး
 ဆရာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲမှာ မုံရွာက တက်ရောက်လာကြတဲ့ စာရေး
 ဆရာအဖွဲ့ကတစ်ဆင့် လူ့ဒီဇိုင်းခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို ကျွန်တော်
 လည်း တက်ရောက်ခဲ့လို့ ဖျက်မြင်တွေ့ရှိ သာမုခေါ်လိုက် ရပေမယ့်
 မိတ်ဆွေကြီး ကိုညွှတ်လို့ရဲလက်ရာ ပန်းထိုးပန်းချီပန်း မသိခဲ့ပါ။
 သူနဲ့တွေ့ဆုံတော့မှ ပြန်ပြောပြလို့ အကြောင်းရင်းခံအမှန်ကို သိခဲ့
 ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တလောက ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဦးလွင်က စာရေးဆရာတွေ
 စုပေါင်းထုတ်ဝေတဲ့ “ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရာပြည့်မဂ္ဂဇင်း”တွေထဲ
 လိုက်လံမြန်ချီဖို့ မုံရွာရောက်သွားပြီး သူနဲ့တွေ့ပါတယ်။ ခေါ်အောင်
 ဆန်းစုကြည်ကို သူပန်းထိုးပန်းချီကားချပ် လူ့ဒီဇိုင်းလိုက်ကြောင်း
 ပြောပြတာပါ။ အခုလည်း သူပြုလုပ်ဖန်တီးပြီးတဲ့ “ဗိုလ်ချုပ်
 အောင်ဆန်းရုပ်ပုံ” ပန်းထိုးပန်းချီကို ပြသပါတယ်။ ခေါင်းပေါင်း
 တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ တောင်ရှည်ပုဆိုးနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကို သက်သွယ်
 ထင်ရှားမြင်လိုက်ရသလို ခံစားမိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကားချပ်ကို သူ
 ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မပြောသေးပေမယ့် ထိုက်တန်တဲ့နေရာတစ်ခု
 ဆီ ရောက်စေချင်တာက ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တနောမတိဆန္ဒနဲ့
 ဒါကြောင့် မေးခွန်းမေးလိုက်မိပါတယ်။

“ကိုညွှတ်လို့... သည်ပညာကို ခင်ဗျား ဘယ်ကတည်းက

ကိုပန်းချီ အနုပညာရှင် ဆရာချင်းတွင်းကျော်စွာ

“သုခသလေဗျ”

“ဪ... ဒါလား။ “ဘဝတက္ကသိုလ်”က တတ်ခဲ့တာဗျ။ ကျွန်တော် ထောင်ထဲရောက်သွားတော့ ဖျင်းဖျင်းရှိတာနဲ့ ရရာစာအုပ် ဖတ်တယ်။ တရုတ်ပြည်က ထုတ်တဲ့ ပန်းထိုးပညာရပ်တွေ ကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ကို ဖတ်ရပြီး နည်းစနစ်တွေ သိရှိရ တာနဲ့ လက်တွေ့စမ်းကြည့်ဖို့ တဘက်ထဲက ချည်စရည်တွေကို ခြည်လက်ရှည် ဆွဲထုတ်တယ်။ အဝတ်ချုပ်အုပ်နဲ့ ပိတ်စရာပြီး ထိုးကြည့်တယ်။ ရွှေသွေးစာစောင်တွေထဲက ကာတွန်းရုပ်ပုံ တွေကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ထိုးကြည့်တော့ အောင်မြင်မှုကို စတင်တွေ့ ရတယ်။ ဘဝတက္ကသိုလ်သားတွေက တဘက်တွေ ရှာပေးကြ ခဲ့တာတွေ ရှာပေးကြတယ်။ သူတို့ထိုးခိုင်းတဲ့ ရုပ်ပုံတွေ၊ ဓာတ်ပုံ တွေကို ပြီး ရောင်စုံပန်းထိုးပန်းချီတွေ ထိုးပေးတယ်။

“ပုံတွေတော်တော်များသလား”
“အင်း... ပုံပေါင်း ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်လောက်တော့ ရှိတယ်ထင်တာပဲ”

“ထဲ... ဆက်ပြောပါဦးခင်ဗျာ”
“အဲဒီ ကျွန်တော် အပြင်ရောက်တော့ ဂီတလောကဘက် ကိုလည်း လောကဘက်ရောက်သွားပြီး အဲဒီပညာရပ်ကို မေ့ထားမိပါ တယ်ဗျာ”

“ဪ... ရုပ်ရှင်လောကတက်လည်း မျက်စိလည် လမ်းမှန် နဲ့ ဆက်ခဲ့သေးတာကိုး”
“အေးဗျ။ ခင်ဗျားပြောသလို မျက်စိလည်ရောက်သွားတဲ့ ရုပ်ရှင် လောကဟာလည်း ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လမ်းမှန်ပဲဗျ။ ရုပ်ရှင် လောကတွေ သရုပ်ဆောင်မင်းသား မင်းသမီးတွေ ဇာတ်ရံတွေနဲ့လည်း မင်းသမီးသင်းခဲ့ရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုနီးစပ်မှုမျိုးနဲ့ရောက်သွားတာလဲ”
“ဒါရိုက်တာအေးမင်း(မန်းတက္ကသိုလ်)ဆိုတာ ကျွန်တော့် နယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ဗျ။ သူနဲ့ပါသွားခဲ့ရတာပဲ။ ရန်ကုန်က နယ်ဆင်း နယ်တွေကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အခု ခင်ဗျားနေတဲ့ ပြင်ဦး စွယ်စုံ ၁၉၈၀ ကျော်လောက်မှာ ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါရိုက်တာ အေးမင်း နဲ့ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ရေးကြသည့် ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကား နဲ့ဆုံတန်းကပေါ့။ ဂန္ဓမာမြိုင်ဟိုတယ်မှာ စတည်းချကြပြီး ရိုက်တဲ့ ဇာတ်ကား... မင်းသား မြတ်လေး၊ ဇော်ခင်၊ ကျော်ဟိန်းတို့က ဇာတ်ဇာတ်ဆောင်တွေအဖြစ် ပါဝင်ကြတယ်ဗျ။ မေ့လှ၊ လှကျော် တို့က ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ဇာတ်ဖြည့်သရုပ်ဆောင်တွေအဖြစ် ပါဝင် ဆောင်ရွက်သမားတွေနေရာက သရုပ်ဆောင်ကြရတယ်။ သူငယ် နှစ်ယောက် အေးမင်း(ဒါရိုက်တာ)ကို ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့”

“အဲ... အဲသည်တော့ တာထူးခြားတာ လေ့လာမိသလဲဗျ”
“အင်း... တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဟိုရက်ကရိုက်တဲ့ ဗိုလ်စံမဲဇာတ်ကား မင်းသားရွှေဘနဲ့ တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကြီးဖြစ်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ရာမှာ လူကြမ်းရုပ်ပုံလွန်းတဲ့ ဦးလှဖေကြီးကိုလည်း တွဲရိုက်ကူးရာမှာ မြင်းဖူး တွေဖူး သိကျွမ်းခင်မင်ဖူးခဲ့ရတာ တွေ့ရတယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားမှာလည်း မင်းသားရုပ်၊ မင်းသားအသံ၊ မင်းသားဟန်ပန် တွေ ပြည့်စုံနေလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားရဲသူငယ်ချင်းက မင်းသားတင်ပြီး မရိုက်ခဲ့တာလဲ”

“သူကတော့ လမ်းကြောင်းရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မစွန့်စားရဲဘူးဗျ။ ပြီး ဂီတနဲ့ပန်းချီလောက် ဝါသနာမပါဘူး။ တစ်ကိုယ် တော် စွန့်စားတာမျိုးပဲ ဝါသနာပါတာ။ မုံရွာသူ၊ မုံရွာသားစစ်စစ် အနုပညာဝါသနာပါသူတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ဖူးသေး တယ်။ မင်းသားအဖြစ် အရာတော်မြို့သား ကိုကျော်မိုး၊ မင်းသမီး အဖြစ် ရွေးရွေးတို့နဲ့ ရိုက်တယ်။ ဇာတ်ကားနာမည်က “ယာယီနလုံး သားအိမ်” တဲ့။ အဲ... ရွေးရွေးဆိုတာက စေလိုရာစေ ဇာတ်ကားထဲ မှာ ဇော်ဝမ်းနဲ့တွဲခဲ့ရတဲ့ မုံရွာသူမင်းသမီးပေါ့။ ရှုမဝရုပ်ရှင်က ရိုက်တဲ့ ကားလေ။ ဇော်ဝမ်းရဲ့ ကျောက်ခဲသီချင်း ပေါက်သွားတဲ့ဇာတ်ကား ပေါ့”

“အဲ... မှတ်မိပါသဗျ။ ဒါထက် အခု ဘာအနုပညာရပ်ကို ဈာန် ဝင်စားလုပ်ကိုင်နေသတန်းဗျ”

“ဪ... ပန်းထိုးပန်းချီကို လက်တွေ့နေတာကြောင့် အခု ပန်းထိုးနေတာ အပြီးသတ်တော့မယ့် ကားချပ်တစ်ခုရှိတယ်”

လို့ ပြောပြီး စားပွဲပေါ်က ယစ်ရွှေရည်ခွက်ကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး တစ်ကျွက်မော့လိုက်တယ်။ လျှာအရသာ တစ်ချက်ခံလိုက် ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့သပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ရဲ့ ပုံတူပန်းထိုးပန်းချီကားချပ်အကြောင်း ပြောပြပါတော့တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ပန်းထိုးရာမှာ အချိန်အများကြီးယူခဲ့ရပုံ၊ မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြီးစား ပြီး အလင်းအမှောင်ဖော်ခဲ့ရပုံ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ အချိတ်ပုဆိုးကို ပန်းထိုးရာမှာလည်း အတော်အနုပညာဈာန်ဝင်ခဲ့ရပုံ၊ လက်ပတ်နာရီ နဲ့ ဖိနပ်၊ ခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေနဲ့ ကိုယ်ဟန်ညွတ်ကိုင်းပုံက အစ သတိထား ပန်းထိုးခဲ့ရပုံတို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီး မှ ကိုညာဏ်လှိုင်က...

“သည်ရုပ်ပုံကို တစ်နှစ်လောက် အချိန်ပေးခဲ့ရသဗျ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြတိုက် ဖွင့်လှစ်ချိန်ရောက်ရင်တော့ အသင့် မြတ်ဆုံးဈေးနဲ့ ရောင်းချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် လှူချင်တယ်။ ပိုက်ဆံ ရရင်လည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေအတွက် ရန်ပုံငွေ လှူချင်တယ် ဗျာ” လို့ ခိုင်ကျည်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

မိုးခြိမ်းသံတွေ ကြားလာရသလို မိုးသက်လေသင်းနဲ့လေးကို လည်း ရှူရှိုက်လာရပါတယ်။ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်လို့ ဂီတအနုပညာ ရှင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ။

မောင်ကြည်သော်(ကောလင်း)

(ကိုညာဏ်လှိုင်ကို ၁၉၄၆ ခု၊ ဩဂုတ် ၂၈ ရက်နေ့မှာ အဖ ဦးဘမောင်နဲ့ အမိ ဒေါ်အုန်းတင်တို့က မုံရွာမြို့နယ် ထမောင်းဝင်း၊ ညောင်ပင်သာရွာမှာ ဖွားမြင်ခဲ့ ပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပြီး မိခင်ရော ဖခင်ပါ သူငယ်စဉ်က ကွယ်လွန် သွားခဲ့လို့ အစ်ကိုနဲ့ မနီတို့က သူ့ကို မွေးစားသားအဖြစ် မွေးမြူပညာသင်ပေးခဲ့ ကြရပါတယ်။)

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်

လွမ်းဒောင်း

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလွန်း
နဲ့ အိမ်ထောင်

သည့် လူစားမျိုးက မမှားရင်သာ အကောင်း။ မူးလာရင် မိဘကို မိဘမုန်း အစ်ကိုကို အစ်ကိုမုန်း သိကြသည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ကရပြောပြီး အမြဲတမ်းရန်ရှာတတ်သော လူတွေကများသည်။ ထိုသို့ သောလူများက သူ့စကားကိုကျ တော့အချိန်မရွေး နားထောင်ပြီး သူ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်မှု အောက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားခြင်းက သူ့အတွက် တော့ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသည် မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော်ပြား သူ ကလည်း သူတို့၏ ယုံကြည် ချက်တွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ် ခဲ့ပေ။ လိုအပ်လျှင် သူတို့ဘက် က ကာကွယ်ဖို့ အသင့်ရှိနေ တတ်သလို ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ယောက်ပီသစွာ သူနေခဲ့ သည်။

အဲ... အရက်မသောက်ဖို့ တော့ မည်သို့မျှတားမရ။ အဆိုး ထဲက အကောင်းဖြစ်အောင် တော့ အလုပ်ပိတ်သည့် ရက်မှ သာ သောက်ကြရန် ဖျောင်းဖျရ ပြန်သည်။ သားတစ်ကွဲ့၊ မယား တစ်ကွဲ့ အဖေကွဲ့ အမေကွဲ့နှင့် ခို လုံးဝမသောက်ရန်တော့ သူ မတားလို။ သို့သော် အလုပ်ပိတ် သည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များ ဆိုလျှင်တော့ သူ တကယ်စိတ် ပင်ပန်းရသည်။ အရက်ကလေး ထွေလာပြီဆိုလျှင် သူတို့အဖွဲ့က တစ်ဆောင်လုံး ကြားအောင် ကာရာအိုကေဆိုသည်။ လူတွေ က အညာသားတွေများသည်မို့ သူတို့ဆိုလျှင် ခေတ်ပေါ်သီချင်း များဆိုခဲ့သည်။ သူတို့ဆိုလျှင် ဂြိုဟ်အဖွဲ့မှ သီချင်းများသာများ ၏။ အထူးသဖြင့် မပါမဖြစ် သီချင်းများမှာ “လက်ရည်တပြင် တည်း” နှင့် “ဇာတိမာန်” သီချင်း များပင်။ ကျန်သည့်နေ့များ

မကြားရလျှင်နေမည်။ စနေ တနင်္ဂနွေဆိုလျှင်တော့ ဒီသီချင်း တွေကို အမြဲကြားရမည်ဖြစ် သည်။

ဒီနေ့ မြန်မာအလုပ်သမား များအားလုံး အစည်းအဝေးလုပ် သည်။ အဓိကအကြောင်း အရင်းစွာ လုပ်ငလ်စာနည်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး တစ် ယောက်တစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ထွက်လာသောအဖြေမှာ အား လုံး သပိတ်မှောက်ဆန္ဒပြကြရန် ပင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်မဆင်း ရန်ဖြစ်၏။ မြန်မာခေါင်းဆောင် ဟု ပြောရမည့်သူတစ်ယောက် နှင့် သူနှင့်ရုံးသို့သွားကာ လုပ်င လ်စာနည်းခြင်းကို တိုးပေးရန် ပြောသည်။ သူဌေးကလည်း “တိုးပေးရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ် နိုင်” ဟုဆိုသည်။ သူတို့အတွက် စကားက ဆုံးနေပြီမို့ မတတ်နိုင်။ မြန်မာပြည်ပြန်ရလျှင်လည်း ပြန် ရပါစေတော့ဆိုပြီး အားလုံး အလုပ်မဆင်းဘဲ နေကြသည်။ သူဌေးဆိုသည့် လူတွေကလည်း အခက်သားဟု သူထင်သည်။ အလုပ်လိုနေသော အလုပ်သမား တွေအဖို့ သူဌေးလိုအပ်သလို သူဌေးအတွက်လည်း သူတို့လို အလုပ်သမားဆိုသည်မှာ မရှိ မဖြစ်ဆိုသည်ကို ထည့်မတွက် လေရောသလားမသိ။ ကျွန်းကိုင်း မှီ၊ ကိုင်းကျွန်းမှီဆိုသော သဘော တရားကို မသိလေရောသလား မပြောတတ်။ သူ့အမြင်ကတော့ အလုပ်သမားမရှိသော သူဌေး တစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ သူ နားထောင်ဖူးသော {ဦးဘုန်း (ဓာတု)} ၏ စကားနှင့် ဆိုရ လျှင် ဘယ်ဘက်ပျောက်သွား သဖြင့် ညာဘက်ပျောက်သွား သော၊ ညာဘက်ပျောက်သွား

သဖြင့် ဘယ်ဘက်ပျောက်သွား တော့ ဖိနပ်တစ်ရံလို တန်ဖိုးမဲ့ သည်ဆိုခြင်းကို သူတို့ မသိလေ ရောသလား။ နှစ်ရက်လောက် အလုပ်မဆင်းသည့်တိုင် သူဌေး က မီးနီ၊ မီးစိမ်း ဘာမှမပြ သဖြင့် အလုပ်သမားရုံးသို့သွား ပြီး အကြောင်းကြားသည်။ အလုပ်သမားရုံးမှအကြောင်း မပြန်ခင် ကြားရက်တွင် သူဌေး ကအလုပ်ဆင်းရန် ဖုန်းလှမ်း ဆက်သည်။ လစာနဲ့ ပတ်သက် ပြီးသိချင်တာရောမို့ သူတို့တပ် ဖွဲ့ စက်ရုံသို့ ချီတက်လာကြ သည်။

"sing . . . sing"

စက်ရုံ အဝင်ပေါက်တွင် အလုပ်ဆင်းမည့် သူများကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။ အား လုံးက လက်မှတ်မထိုးသေး။ သူဌေးအလာကို စောင့်နေသည်။ ဂိတ်စောင့်က စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပေး၏။ သူဖတ်ကြည့် သည်။ စာကအင်္ဂလိပ်လို ရေး ထားသည်။ တိုတိုလေးပင်။

"Kyaw Myo and Zaw Naung are suspended from working"

စာက ထိုမျှပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်မျိုးနှင့် ဇော်နောင်ဆို သည်မှာ သူထိန်းသိမ်းရသော မူးထိန်းအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လွန် ခဲ့သောရက်က ကန်သတ်ရက် ထက်အလုပ်ပျက်ရက် ပိုများ သောကြောင့် သူဌေးက “ထုတ် ပစ်မယ်”ဟု ကြိမ်းဖူးသောသူ များဖြစ်သည်။

“တောက်”

တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်း ပြင်းခေါက်ရင်း သူ့အိမ်သို့ပြန် လာခဲ့သည်။ တကယ်ဆို သူ လစာက မဆိုလှပါ။ မေးပြီး

လုပ်မည်ဆိုလျှင် လုပ်၍ရ သို့သော်ပြား ကျန်သောသူမှ လစာက တော်တော်နည်း သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆံ့ ပါ။

“ပြန်ဆိုရင်လည်း ပြန် ညီရာ။ မြန်မာပြည်ကနေ လုံးကို ခွဲပြီးလာတာက ပိုက်ဆံရှာရအောင် လာတာ ခုလောက်လစာနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ့်နိုင်ငံမှာပဲ လယ်ထုတ် တော့မယ်”

အိမ်သို့ရောက်ရောက် ပင် နောက်ကပါလာသော ကျော်မျိုးကပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ညီ ပြန် လည်းပြန်မယ်ကွ။ ဒီလို စိတ် ရတာတော့ မခံနိုင်ဘူး”

ဇော်နောင်ကပါ ထင် သည်။ သူတော်တော် စိတ်မ သွားသည်။ ဒီပြဿနာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘာ လိုဖြေရှင်းရမည် ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ပင် မသိသေးသော သူတို့ကိုလည်း လိမ်ညှော် မနှစ်သိမ့်ချင်။ ညနေပိုင်း သည်အထိ ပြဿနာကို မည် ဖြေရှင်းရမည်ဆိုသည်ကို စာ ရေးရသေး။

“မူးထိန်း”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့် မိတော့ မင်းစိုး၊ မင်းစိုးဆိုသော က အရက်သမားအုပ်စုထဲ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ခုတော့ ပုံစံက ခပ်ပျိုပျို။

“မူးထိန်း ငါဒီနေ့အိမ် ဖုန်းဆက်တယ်။ ပြန်ထား မယ်လို့...”

မင်းစိုး စကားကို မသေးဘဲ ဆိုင်ငံထားသည်။ ဟန်ကြည်ရသည်မှာ တကယ် ပြောချင်သည့်အယောက်ဆီ စကားထောက်မလှလိုက်သ

“ဆက်ပြောလေ မင်းစိုး”
 “အေး အဲဒါ ငါဒီနေ့ဖုန်း
 ဆက်တာ ငါ့အမေ... ငါ့အမေ”
 မင်းစိုးအသံက နှစ်ဝင်သွား
 သည်။ ဆက်မပြောနိုင်ဟန်ဖြင့်
 “အဲဒါကို တွင်တွင်ယမ်းနေသည်။
 သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုစိုးရိမ်
 သွားသည်။”
 “မင်းစိုး ဆက်ပြောလေ။
 အဲဒါအမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေ
 ပြီးမှ မင်းစိုးက ဖြည်းဖြည်းချင်း
 ပြောလေသည်။
 “ငါ့အမေ အသည်းရောဂါ
 ဖြစ်နေတာ။ ဒီနေ့ပဲ ဆေးရုံကြီး
 ထောက်လှောင်လိုက်လို့ အိမ်ပြန်
 ဆာရပြီ။ အဲဒါ ငါပြန်ပဲပြန်ရ
 တာ။ ဒီမှာပဲ “အို” (over
 ၁၅) ခိုပြီး အမေတို့ကို ပိုက်ဆံ
 ပိုမိုရင်ကောင်းမလား”
 မင်းစိုးစကားက သူ့ရင်ကို
 ချစ်စေသည်။ အတန်ကြာ
 ဆက်စဉ်းစားပြီးမှ သူ့ဆုံးဖြတ်
 ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။
 “အို... မင်းစိုး ဖြစ်ညှစ်ရင်း...”
 သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါ
 သေး။ အားလုံး အဆင်ပြေသွား
 သော်လည်း လာကွာ ဟိုကောင်
 သူ့ စောင့်နေရောမယ်”
 ညဘက်တွင် အစီအစဉ်
 ချမှတ်လိုက်သည်။ ပြန်လွှတ်
 ခဲ့တော့ အားလုံးပြန်ကြမည်။
 “အဲဒါ လောလောဆယ် စား
 ချက်ရရန် သူနှင့်အခြားသူငါး
 ယောက် အလုပ်ဆင်းပြီးရှာ
 ချည်။ မင်းစိုးအတွက် ငွေကတော့
 သိပ်မခက်ပါ။ သူ့မှာစုထားသော
 ခြံဆံတော်တော်များရှိသည်။
 “အဲဒါတွေကို မင်းစိုးကို ကူညီဖို့
 သူ့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။
 သူ့အတွက်က ပြဿနာမရှိလှ။
 “အဲဒါကြောင်းများကို ဖွင့်ပြော
 တော့...”

“အလုပ်ဆင်းဖို့က မူးထိန်း
 ဆင်းစရာမလိုပါဘူး။ ငါတို့ပဲ
 ဆင်းမယ်။ မင်းက အိမ်မှာပဲ
 လိုမယ်ထင်တာတွေ စီစဉ်ပေး”
 “မဟုတ်သေးဘူး မင်းစိုး။
 မင်းတို့လစာက ငါနဲ့စာရင်
 တော်တော် နည်းသေးတယ်။ ဒီ
 တော့ဆင်းတာချင်းအတူတူ ငါ
 လစာက မင်းတို့ထက်ပိုများတော့
 အားလုံးကို အထောက်အကူ
 ပြုနိုင်တယ်။ အလုပ်သမားရုံးက
 ဘာမှ အခန်းအမြတ်မလာသေး
 ခင် လောလောဆယ် ဒီလိုပဲ
 လုပ်ကြတာပေါ့”
 အားလုံး ဘာမှမပြောကြ
 တော့။ သို့သော်သူ့ကိုကြည့်နေ
 သော သူတို့ရဲ့အကြည့်များက
 ကျေးဇူးတင်သော အရိပ်တွေပြာ
 ယှက်နေသည်ကိုတော့ သူသတိ
 ပြုမိသည်။

 ဒီနေ့ သူဌေးက မြန်မာ
 အလုပ်သမား အားလုံးကိုခေါ်
 သည်။ “အလုပ်ဆက်ဆင်းမှာ
 လား၊ ပြန်မှာလား” ဟုမေးသည်။
 တကယ်တော့ကယ် ပြန်ရမည်ဆို
 သော် အားလုံးက တွေ့ဆုံနေဟန်
 ရှိသည်။ ပစ်ရမှာလည်း အဆီ
 တဝင်းဝင်း စားရမှာလည်း သဲ
 ကင်းတရပ်ရပ် ဆိုသည့်ပုံရိပ်မျိုး
 ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့အုပ်စုကလွဲပြီး
 ကျန်သည့်သူတွေကို အကဲခတ်
 ရသလောက်တော့ အလုပ်ဆင်း
 မည့်ဘက် ပါချင်သလိုလိုဖြစ်
 နေသည်။ သူဌေးက သူ့ဘက်
 တွင် အားသာသလိုရှိနေတာမို့
 ပြုံးနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်၊
 ထိုအချိန်မှာပင်... သူ့ဘေးမှ
 မင်းစိုးက “ဆတ်” ခနဲ ထရပ်
 လိုက်သည်။ အားလုံးက မင်းစိုး
 ဘာများပြောမလဲဟု စိတ်ဝင်စား
 နေဟန်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
 ပင် မင်းစိုး ဘာများပြောမလဲဟု

စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ မင်းစိုး
 နှုတ်ခမ်းများက တလုပ်လုပ်။
 ခဏအကြာတွင် တိုးတိုးလေးမှ
 ကျယ်လာသည်။ မင်းစိုးအသံ
 က တစ်စစကျယ်လာပြီး အား
 လုံးကြားလိုက်ရသည်။
 ကမ္ဘာမိုးမြေ***တောတ
 တော်ပြီးဝေ*** မဟာမျိုးတွေ
 စိတ်အားတက်ကြလေ***
 အား... “ဇာတိမာန်”
 စနေ၊ တနင်္ဂနွေတိုင်းလိုလိုကြား
 ရသည့် ဇာတိမာန်။ သူ့နုလုံး
 သားတွေကမျိုးမျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်
 လာသလောက်။ ကြက်သီးမွေး
 ညင်းတွေထသွားသည်။ တဆက်
 တည်းမှာပင် သူ့နှုတ်မှလည်း
 မင်းစိုးနှင့်အတူ သီချင်းနောက်
 တွင် အလိုက်သင့်စီးမျောသွား
 သည်။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊
 သုံးယောက်။ အို... အားလုံး
 ရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာလိုလိုပင်ထွက်
 ကျလာသည်။ ရင်ထဲကသံစဉ်
 အစစ်...
 မျိုးကျက်သရေ***တိုး
 တက်စေ***အောင်ကြောင်း
 မင်္ဂလာအခြေ***တစ်ဖိုး
 အောက်ခြေ***တန်ခိုးတောက်
 ပေ***ခေတ်ကောင်းရောက်
 ပေါ့လေ***အောက်ကျမခံဘူး
 ဟေ့***အမျိုးသားတို့ရေ***
 အောက်ကျမခံဘူးဟေ့***
 အမျိုးသမီးတို့ရေ***မြန်မာ
 အပေါင်းအကြောင်းသိစေ***
 အာဇာနည်တွေ * မြန်မာချင်းရိုင်း
 ပင်းစေ***အာဇာနည်တွေ**
 တိုင်းပြည်လုံးပဲ နယ်လုံးပဲ***
 ညီညွတ်ကြစေ***မျိုးရိုးက
 အထက်တန်းစားတွေ***
 လူကုန်နန်းပါးမျှ သီချင်းကို
 ရသည့်နေရာ ဝင်ဆိုကြသည်။
 ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော အလုပ်
 သမားများ၏ သံပြိုင်သီဆိုမှု
 ကြီးက စက်ရုံကိုထိုးဖောက်သွား

သလားပင်ထင်ရသည်။ အားလုံး
 လိုလိုလည်း တတိမာန်တွေနှင့်
 တက်ကြွနေသလောက် ရှိနေ
 သည်။ သူတို့ဆိုသော သီချင်း
 ကို သူဌေးနားလည်မည် မဟုတ်
 ပါ။ သို့သော်ငြား စိတ်ဓာတ်ချင်း
 စီးချင်းထိုးသည့် သည်ပွဲတွင်
 သူ့ဘက်မှရုံးပြီး ဆိုသည်ကို
 သူဌေးက သိသွားဟန်တူ သည်။
 အတန်ကြာအောင် ငေးငေး
 ဝိုင်းဝိုင်းလုပ်နေပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းစွာ
 ပြောလာသည်။
 “ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကို ငါ
 လစားတိုးပေးပါမယ်။ ဟိုနှစ်
 ယောက်လည်း အလုပ်ပြန်ဆင်း
 ပါ”
 လိုပြောပြီးခေါင်းငိုက်စိုက်
 ချကာ သူတို့ရှေ့မှ တရွေ့ရွေ့
 ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူ
 တို့အားလုံး ကြောင်ပြီးရပ်နေမိ
 သည်။ အတန်ကြာမှ “ဟေး”
 ဟု အားလုံးပျော်ရွှင်စွာအော်
 လိုက်မိသည်။
 ပျော်ရွှင်စွာအော်နေသော
 လူကြားတွေထဲမှာ သူ့ဘေးက
 မင်းစိုးတစ်ယောက် တွေ့တွေ့
 ကြီးရပ်နေသည်။ သူမင်းစိုးရဲ့
 ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်သည်။
 မင်းစိုးသူ့ကို အသာပြန်ပြုံးပြ
 ရင်း...
 “ငါပျော်တယ် မူးထိန်း။
 ငါတို့အားလုံးရဲ့ ညီညွတ်မှု
 ကြောင့် အားလုံးအဆင်ပြေတော့
 မှာမို့ ငါပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 ငါ့အမေကို သူမသေခင်မှာတွေ့
 ချင်သေးတာမို့ ငါတော့မြန်မာ
 ပြည်ပဲ ပြန်တော့မယ်”
 မင်းစိုးစကားက သူ့ရင်ကို
 နာကျင်စေသည်။ သူ့ကိုပြုံးပြုံး
 ကြိုကြည့်ရင်း ပြောနေသော
 မင်းစိုး၏မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်
 ရည်စတွေ တွဲလဲခိုလို့...
 လွှဲအောင်

ခေတ်ပြိုင်နေဆဲ ကဗျာနှစ်ပုဒ်

မင်းထက်ခိုင်

မြန်မာစာပေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အချိန်မှ အစပြုကာ ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်း၌ ခေတ်မျှော်၊ ခေတ်ကျော်၊ ခေတ်ကြို ကဗျာများ ပွင့်လန်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြလေရာ ကဗျာစာဆိုကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရေးသားသီကုံးခဲ့သည့် “သပြေညို” ကဗျာတွင် ယင်းသဘောတရားတို့ ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အမှန်တကယ် မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပါက မြန်မာစာပေသည် အခွင့်အလမ်း သာယာကောင်းမွန်စွာဖြင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်မဟုတ်ပေ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်လွှား ပွင့်လန်းရှင်သန်ခဲ့ရသည့် ဝရံပန်းလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်သည်။ ထိုကြိုးပမ်းမှုတို့အထဲတွင် ခေတ်စမ်းစာဆိုကြီးများ ရှေ့တန်းက ရွှပ်ရွပ်ချွံချွံ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလေသည်။ ထိုကျေးဇူးဂုဏ်ကို အစဉ်အဆက်မေ့မိပါသည်။

ထိုအထဲတွင် ဆရာကြီးတော်ဂျီ၊ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်တို့ ကျေးဇူးတရားသည် များစွာကြီးမားလှကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရေးသားစပ်ဆိုခဲ့သော ကဗျာများစွာအနက် သပြေညို ကဗျာမှာထူးခြားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ လွတ်လပ်သော ခေတ်ကောင်း၊ ခေတ်မွန်ကို ကြိုထောက်ကာ သီကုံးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုလည်း မှန်ပေသည်။

“သပြေညို”

“သူခေါင်းမှာတဲ့ သပြေညို
ငါ့ခေါင်းမှာတဲ့ သပြေညို။
တို့ပြေမှာ တို့မေကမ်းပါတဲ့
သပြေညို ရွှေဘိုပန်းဟာက
လန်းလျက်ပါကို။
ဘာမလျော့လေနဲ့
လာတော့မကွဲ့ ရွှေပဟိုရ်
လေချိုက အသွေး။
လင်းကြက်အဆော်
ကွင်းထက်မှာ တူပျော်ပျော်နဲ့
စည်တော်ကို ရည်မျှော်မှန်းကာပ
ရောင်နီမှာ အောင်စည်ရွှမ်းရအောင်
သပြေညို ရွှေဘိုပန်းရယ်နဲ့
လှမ်းကြည့်လေး။ ။

ယင်းကဗျာလေး ဟိုမှာ၊ သည်မှာ မကြာခဏ ဖော်ပြ၍ ဖတ်ရသော်လည်း တချို့သော ဖော်ပြချက် စာသားများမှာ အနည်းငယ် လွဲမှားနေသည်ကို ဖတ်ရမှားပါသည်။ ထို “သပြေညိုနှင့် အခြား ကဗျာများ” စာအုပ်ကို မြန်မာပြည် စာအုပ်ကုမ္ပဏီ- ၂၀၀၁ ပန်းတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ၁၉၄၇ ခုနှစ်က စာဆိုတော် စာအုပ်စဉ် အဖြစ်စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စာအုပ်နိဒါန်းတွင် ဤသို့ ရေးထား၏။ “ကဗျာဆရာနှင့် စာခြားချင်တိုင်း ခြားလေစွ၊ စာတတ်သူ၊ ကဗျာစပ်နည်းတတ်သူတို့က ကဗျာဆရာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်ကိုစာဆိုဉာဏ်ပါအောင် ဖွဲ့ဆိုနိုင်သူမှသာ စာဆိုဖြစ်နိုင်သည်။

စာကိုသင်ယူလျှင် တတ်သည်။ ကဗျာစပ်နည်းကိုလည်း သင်

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ‘သပြေညိုကဗျာ’လေးကို နှစ်သက်ဟန်တူပါသည်။

ခြံလေးကိုပင် ‘သပြေညိုခြံ’ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားတာကို တွေ့ရသည်။

ခေတ်မြင်ခေတ်တွေး ကျယ်ဝန်းလှသည်ကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်လာသည့်တိုင်

မရိုးမအိ၊ မညည်းမငွေ့ နှစ်သက်နေကြသည်မှာ

တတ်သည်။ ဝမ်းတွင်းပါ စာဆိုဉာဏ်ကိုကား သင်ယူ၍ တတ်ဖို့ သင်ယူ၍ပင်မရ။ ထို့ကြောင့် စာတတ်သူ၊ ကဗျာစပ်နည်းသူ ပေါသလောက်၊ ကဗျာဆရာပေါနိုင်သည်။ စာဆိုကိုကား ခေတ်တစ်ခါသာ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

ကံကောင်းသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခုအခါ “မင်းသုဝဏ်”က သာသနာ့ဖြင့် ကဗျာဆိုလေ့ရှိသော စာဆိုသည် ထွန်းကားလျက်ရှိပြီ ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်စင်စစ်လည်း ဤစာပြချက်မှာ လွန်အံ့မထင်ပါ။ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်သည် စာပေ၊ နည်းကျမှုတို့အပြင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် စာပေတာဝန်၊ လူမှုဝန် ဝတ္တရားတို့ အထူးကျေပွန်ခဲ့သော စာဆိုကြီး တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လည်း “သပြေညိုကဗျာ”လေးကို နှစ်သက်နေတတ်သည်။ ခြံလေးကိုပင် “သပြေညိုခြံ”ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားတာကို တွေ့ရသည်။ ခေတ်မြင်ခေတ်တွေး ကျယ်ဝန်းလှသည်ကြောင့် နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်လာသည့်တိုင် မရိုးမအိ၊ မညည်းမငွေ့ နှစ်သက်ကြသည်မှာ ခေတ်ကို မျှော်ခေါ်နိုင်သော ဆရာကြီး၏ ဉာဏ်စွမ်း ထောင်စွမ်းကြောင့်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ကဗျာဆိုသည်မှာ လူထုလူတန်းစား လူမှုပုံရိပ်တို့ကို အခြေခံ၍ ခေတ်ကို နှိုင်းယှဉ်ဖတ်ရသော ဉာဏ်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ သဘောတရားများ ပါဝင်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်သည် ယခုနောက်ပိုင်း ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ရေးသားခဲ့သည့် “သောတရား” ဆိုသည့် ကဗျာလေးကို အလျဉ်းသင့်ဖြင့် ဤဆောင်းပါး၌ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“သာဓုသံ”

“ခေါင်းပျိုထိုးဆွပ်၊ ဘယ်ညာခွပ်၍
လွတ်လပ်ရလေ၊ တို့တစ်တွေသည်
အိုးဝေ ... ကျေးဇူးပါတကား။
အိုးဝေကျေးဇူး၊ မထိမ်မြူးဘဲ
ခါဦးကောတာ၊ ဤအခါဝယ်
သာဓုခေါ်ကြ ပါကုန်လော့။
သာဓုသံတွင်၊ သောတဆင်၍
အသင်ခေါင်းငယ် မြန်မိမယ်ကို
သက်နယ်စောင့်ရှောက်နိုင်စေသောပ် ။ ။

ကဗျာသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးနှင့် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းလှပနေတာကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးကိုလည်း ခွပ်ခေါင်းတို့ပင် ဦးဆောင်တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ယခုမျက်မှောက်ခေတ်တွင်လည်း ခွပ်ခေါင်းတို့ပင် တိုက်ပွဲဝင်နေဆဲဖြစ်သည်။ အမျိုးသားစာဆိုကြီး ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်သည်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ခွပ်ခေါင်းမာန်၊ ခွပ်ခေါင်းသတ္တိ၊ ခွပ်ခေါင်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားတိုက်ပွဲဝင်သွားသည်။ ဦးညွတ်လေးစားမိပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် “တို့ပြေမှာ၊ တို့မေကမ်းပါတဲ့ သပြေညိုရွှေဘိန်း”ကိုမျှော်ရင်း ခေတ်မျှော်၊ ခေတ်ကျော်၊ ခေတ်ကြိုအရေး အတွေးတို့ စိမ့်ယိုစီးကျနေသော ကဗျာကောင်း၊ ကဗျာမွန်များကို ဖတ်ချင်သေးတော့သည်။ ။

မင်းသုဝဏ်

အဆုံး - ၁၂

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အလိုက်
ပုဗ္ဗသုတ်...

အပိုင်း (၈)

(အထွေထွေအဆက်)

နဝမတန်း အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေရန်
အသင့် တဖြည်းဖြည်းနီး၍ လာချေပြီ။
လောကကြီးသော နိုင်ငံနှင့် ဖော်အဖို့ စာ
မေးပွဲရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သလောက်ရှိနေ
သည်။ ယခုထက်ပို၍ တတ်လိုသိလို
သည်။ လောက၏ လက်တံရှည်လေ့။
သည်ပူလောင်လေ့။
သမီးက စာတွေရပြီးသားပဲ။ ဒါကို

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ စာပိုကျက်ချင်တယ်ဆို
ပြီး ညည်းညူနေရင်၊ စာပိုဖတ်ချင်တာက
လောက၊ ညည်းညူတာက ဒေါသ၊ ဒီ
အကုသိုလ်တွေဖြစ်လာဖို့ ဖန်တီးတာက
မောဟ၊ အပြစ်တွေများတာပေါ့ သမီးရယ်။
ဖေဖေက အဘိဓမ္မာကို အခြေခံပြု၍
ဆုံးမသည်။
“ဒီအကုသိုလ်စိတ်တွေနဲ့ စာမေးပွဲဖြေ
လို့ ခွယ်အဆင်ပြေမလဲ သမီးရယ်။ ငါ

တာဝန်ကျေတယ်။ စာမှန်မှန်ကျက်တယ်။
ကျောင်းမှန်မှန်တက်တယ်။ ဖေဖေ မေမေကို
ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်တယ်။ အိမ်အလုပ်တွေ
ကူလုပ်တယ်။ ဘုရားဆွမ်းတော်၊ ရေတော်၊
ပန်း၊ ဆီမီးကပ်တယ် စသည်ဖြင့် ကုသိုလ်
လေးတွေ နှလုံးသွင်းပြီး စာမေးပွဲဖြေရင်
ပိုကောင်းတာပေါ့”
မေမေက ကုသိုလ်ပြုနည်းကို ညွှန်ကြား
ပေးသည်။

ပင် ကို ရေး အ ခန်း ဆက် ၀ ဣ ၇၂ (၈ - ဆုံး)

ဆေး - ၁၂

စာမေးပွဲပြေရန်
 အခန်းများကို
 ပြင်ဆင်ပေးထားရာ
 ခိုင်၊ ဇော်နှင့် စန္ဒာတို့
 တစ်ခန်းတည်းပြေရသည်။
 မိစ္ဆာနှင့်
 အခန်းမတူသဖြင့်
 အထူးပင်ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာ
 ဖြစ်မိသည်မှာ
 အမှန်ပင်။

“ခိုင်က စာတွေရပြီးသားပါ။ ခိုင်ကိုယ်
 ခိုင် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိဖို့ လိုတာပါ။ ဒါ
 သင်္ချာညွှတ်တယ်လို့ စဉ်းစားမိရင် ဒါ ယုံကြည်
 မှုနည်းသွားတာပဲ။ သတိလေးသာထား
 ပါ။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။”

ဇော်၏ အားပေးစကား။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ဇော်တို့၏ အားပေးမှုကြောင့် ခိုင်၏စိတ် တည်ငြိမ်လာသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုရှိလာသည်။ လည်းကျက်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း များများလုပ်လာသည်။ ခြံထဲမှ ပန်းများ ဘုရားကပ်လှူရန် လိုက်ခူးနေသည်။

ထိုစဉ် ဝူး - ဝူး - ရွှီး ဟူသော ထွေးစွာမသာယာသောအသံဖြင့် ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း၍ ခြံထဲဝင်လာသည်။ ရုတ်တရက်လန့်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သော်

“မင်းသမီးလေးနွယ် ကြွလာပြီ။ အကြိုတော်ထောက်စေ ငယ်ကျွန်ကြီးများ ဟု အော်ဟစ်၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသော မိစ္ဆာပါကလား။ ဘောင်းဘီတိုသည့် ရိုးရိုးမတိုပေ။ အတိုတကာအတိုဆုံး ဘောင်းဘီဖြင့် ခုန်ဆင်းလာပုံကား ကြည့်ရသည်လွန်စွာ လွန်စွာ အဆင်မပြေလှပေ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်၊ ဆူညံသံများကြောင့် အိမ်တွင်းမှ အပြေးအလွှားထွက်လာသော ငယ်ကျွန်ကြီးကား မေမေပင် နေတော့သည်။ မိစ္ဆာ၏ “ငယ်ကျွန်ကြီးများ ဟု ခေါ်လိုက်သံနှင့် မေမေ အိမ်တံခါးရောက်လာချိန်ကား ချိန်းဆိုထားဘိသည့် အလား တစ်ထပ်တည်းကျနေလေသည်။ စိတ်ရှုပ်သည့်အကြားက ရယ်လိုက်ကား တဖွားဖွားပေါ်လာပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် ရယ်လိုစိတ်ကို ချုပ်ထားကာ နားသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“အန်...တီ...၊ ဘာဟင်းချက်မီးကို ထမင်းကျွေးချင်စိတ် ရှိမှာပါနော် မိစ္ဆာက မေမေကို ဖက်တွယ်၍ သာသာ ဟေးနေလေပြီ။

“ဪ အဲ အင်း ရ ရ ပါတယ်။ ထစ်ငေါ့စွာ ဖြေဆိုနေသော မေမေ။

“ဟင်းမကောင်းဘူးဟဲ့။ ဒီနေ့ မသွားတော့ အိမ်မှာရှိတာ ချစ်လိုက်ရတာ

“ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”
ခိုင်က အခြေအနေဝင်ထိန်းလိုက်
သည်။

“ငါ့ချက်တယ်။ ကြက်ဟင်းခါးသီး
ချက်တယ်။ ငါးပိရည် တို့စရာလေ။ စားရင်
ဆာစားသွားပါ။ တော်ကြာ ခိုင်တို့က
ဆွေးနွေးချင်လို့ ထင်နေမှာဦးလို့”

မိစ္ဆာမျက်နှာ မလှပစွာ ရှုံ့တွသွား
သည်။

“ဗဲရီးဘက်ခံ၊ ဟင်းတွေက ရွံစရာ
ဦး”

ခိုင်၏ ရယ်မောလိုစိတ်ကား အတော်
ထိန်းသိမ်းထားရသည်။

“မယုံရင်ဝင်ကြည့်နော်၊ တော်ကြာ
ဆွေးနွေးချင်လို့ ညာနေတယ်ထင်မှာဦးလို့”

ဟု ဆက်၍ ဖြည့်စွက်ပေးလိုက်
သည်။

“နီး နီး မကြည့်တော့ဘူး၊ မစားတော့
အိုင် ခုန့်လိုက်ခံ”

မိစ္ဆာ၏ ပျာပျာသလဲငြင်းဆိုသံ။

“ထိပ်လို ညှပ်ပြောမှ လူအထင်ကြီးသည်
သော ခံယူချက်မှာ မိစ္ဆာတို့သားအမိ၏

အထိခံယူချက်သာဖြစ်နေတော့သတည်း။

သမီးဖြစ်သူ ခိုင်ကို တစ်လှည့်၊ စွာတေး
မိစ္ဆာကိုတစ်လှည့်၊ ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်

မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပဟေဠိအဖြေညှိနေ
သော မေမေကား ယခုမှ သဘောပေါက်

သတိရှိလာသည်။

ခိုင်ပြောသော ဟင်းများချက်သည်ကား
အနုအကန့်ပင်။ သို့ရာတွင် ဖေဖေအတွက်

ကြိုသားကြော်နဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်ကို
ချန်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရပါမည်။ ကြက်

တစ်လည်း မကြော်ရသေးပါ။ ဖေဖေ
တစ်စာရန်ပြန်လာမှ ပူပူနွေးနွေးစားနိုင်

ကြောင်းမည်ဖြစ်သည်။ ကြက်ကြော်နှင့်
ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်အကြောင်းများ ပြော

သည့်အခါ မိစ္ဆာတို့အကြိုက်ပင်။ အကြိုက်
အသက်

“အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ။ အဲဒါ
အသေရမှာ”

ခိုင်က မိစ္ဆာ၏ လာရင်းကိစ္စကို ခုမှ
သတိတော့သည်။

“ပြောရာရှိလို့” ဟု မိစ္ဆာက ပြန်ဖြေ

ပြီး ခိုင်ကို ခြံထဲသို့ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပန်းများ
ကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း ခိုင်လည်း
ဘုမသီ ဘမသီ ပါသွားသည်။

“မိခိုင် နှင့် ဘယ်ဟာတွေပိုကျက်လဲ”
အဆင်မပြေသောမေးခွန်းကြောင့် ခိုင်
သည် မိစ္ဆာမျက်နှာကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်
သည်။

“ဘယ်ဟာကိုပြောတာလဲ။ ဘာတွေ
ပြောနေတာလဲ” ရှင်းရှင်းသိလို၍ ပြန်မေး
လိုက်သည်။

“ဪ ဘာသာရပ်တိုင်းပေါ့၊ ဘယ်ဟာ
တွေ အရေးကြီးလဲဆိုတာလေ။ နှင်သိထား
တာများရှိလားလို့”

မိစ္ဆာက အသံကိုနှိမ့်၍ ပြောလိုက်
သည်။

ခိုင်က ကျယ်လောင်စွာဖြင့်

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဟာ၊ ကျောင်းတက်တဲ့
နောက်ဆုံးနေ့က ခန်းမကြီးမှာ တန်းခွဲအကုန်
ခေါ်ပြီး ပြန်လှန်သင်ကြားခြင်းလုပ်တယ်
လေ။ နှင်လည်းတက်တာပဲဟာ”

“ဒါတော့ ငါ သိတာပေါ့၊ စပေါ့တွေ
စပေါ့တွေ မရဘူးလား မေးတာ”

နည်းနည်းမှ မလျော့ပါလား မိစ္ဆာ
ရယ်။

“ဘာစပေါ့မှ မရဘူး။ ငါတို့ နှစ်တိုင်း
စာတတ်အောင် ကျက်ပြီးဖြေတာပဲရှိတယ်။
ဒါမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူး”

ခိုင်၏ သည်းခံနိုင်မှု အဝန်းအဝိုင်းကား
ဆုံးခန်းတိုင်ပေပြီ။

“နှင်တို့နှစ်ယောက် တစ်လေသံတည်း
ထွက်တယ်။ ခုန ဇော့အိမ်သွားပြီး မေးတော့
လည်း အဲဒီအတိုင်းပြောပြီး စိတ်လည်းဆိုး
သေးတယ်။ ဒါ စိတ်ဆိုးစရာလား”

ဇော့အိမ်မှာ သွားမေးသည်ဆိုပါလား။
သည်တစ်ကြိမ် လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွားသူကား
ခိုင်မှတစ်ပါး မည်သူဖြစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

“စိတ်ဆိုးစရာပေါ့ဟဲ့။ စပေါ့နဲ့အောင်
တယ်။ အမှတ်များတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဂုဏ်
ဘယ်လောက်ထိခိုက်သလဲ။ ငါတို့က မဟုတ်
တာလုပ်ပြီး အောင်မြင်လာတာမဟုတ်ဘူး”

ခိုင်က အော်ထည့်လိုက်သည်။

“ကဲပါ ငါသွားတော့မယ်။ ဂုဏ်တွေ
ဂက်တွေ မသိဘူး။ နည်းနည်းကျက်ပြီး

အမှတ်များများရချင်လို့ မေးတာကို ကြီး
ကျယ်တော်မူနေလိုက်ကြတာ”

မိစ္ဆာကား ဘာမှမဖြစ်သလို ကားပေါ်
တက်သွားလေတော့သတည်း။

သို့ဖြင့် စာမေးပွဲကြီးကို စတင်ဖြေဆို
ကြပါပြီ။ ဖေဖေက စာမေးပွဲဖြေလျှင် သန့်
ရှင်းသပ်ရပ်မှုရှိမှ စိတ်ကြည်လင်သည်ဟု
ဆိုသည်။ ဆံပင်ကအစ သပ်ရပ်မှုရှိအောင်
ဂရုစိုက်ရသည်။ အခန်းကိုလည်း သန့်
အောင်ထားရှိသည်။ အိပ်ရေးဝစေရန်လည်း
ဖေဖေရော မေမေပါ အထူးဂရုစိုက်ကြ
သည်။

နံနက်စောစော စာထကျက်၊ ရေချိုး၊
အဝတ်လဲပြီးလျှင် မေမေက ဘုရားဆွမ်း
တော်ကပ်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားပေးပြီး၊
ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီးကပ်လှူ၊ ဘုရား
ရှိခိုး၊ မိဘကန်တော့သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်
ညီညွတ်သော အစားအစာများကို မေမေက
ပြင်ဆင်ပေးထားပြီး အစာဝင်အောင် ဂရု
စိုက်ကျွေးသည်။ စာမေးပွဲအတွင်း ကားဖြင့်
သာ ကျောင်းသို့သွားရသည်။ ကျောင်းမှပြန်
ရသည်။ စန္ဒာနှင့်အတူ သွားကြသည်။

စာမေးပွဲဖြေရန် အခန်းများကို ပြင်
ဆင်ပေးထားရာ ခိုင်၊ ဇော်နှင့် စန္ဒာတို့ တစ်
ခန်းတည်းဖြေရသည်။ မိစ္ဆာနှင့် အခန်းမတူ
သဖြင့် အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိ
သည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဟဲ့ အရူးမနဲ့များ တစ်ခန်းတည်းဖြေ
ရရင် အရမ်းအကုသိုလ်များမှာပဲ ခိုင်ရေ”
စန္ဒာက မိမိ၏ကျေနပ်မှုကို အတိ
အလင်းဖွင့်လှစ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပဲ” ခိုင်၏ ထောက်ခံသံ။

စာမေးပွဲဖြေရန် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်
အလိုတွင် “ဇော်လေး ဇော်လေး . . . ရှာ
လိုက်ရတာကွာ” ဟူသော မိုးကြိုးပစ်သံနှင့်
အတူ မိစ္ဆာ ဖရိုဖရဲဖြင့် ကြွချီလာပါတော့
သည်။ အတန်းစောင့်ဆရာမက စာမေးပွဲ
ဖြေရန် အချိန်နီးပြီးဟူ၍ဆိုကာ ဟန့်တား
သည်။

“ဒါလေးပေးရုံပါ ခဏနော်” ဟု ငယ်
ပြောပြီး အတင်းဝင်လာကာ ဘောလုံးအပြာ

ရောင်တစ်ချောင်းပေးပြီး “ဇော်လေး ဒါနဲ့ဖြေ နော်။ ဒါမှ အမှတ်တွေအများကြီးရမှာ။ နင်က အပြာရောင်ဆောင်ရမှာ။ ငါက ပန်း ရောင်ဆောင်ရမှာ။ သွားပြီနော်။ တာ့တာ၊ ဖြေပြီးရင် ငါ့ကိုစောင့်”

ပေး ပေး ပြော ပြော ဖြင့် ထွက်သွား သည်။ အတန်းတွင်းရှိ ကျောင်းသူကျောင်း သားများ ပြုံးစိစိဖြင့် ရိုနေကြသည်။ ဇော်မျက်နှာမှာ ရဲတွတ်နေသည်။ ဒေါသ လည်း ထွက်နေပုံပင်။ ပြုံးစိစိစာရင်းတွင် ခိုင် မပါဝင်ပေ။ စာမေးပွဲဖြေခါနီး ဇော် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်ကို စိတ်ပူ မိသည်။ ဘောပင်မှာ ဆေးတွေဘာတွေလုပ် ထားလားမသိ ဟူ၍လည်း ခေတ်မမီစွာ တွေးမိသည်။

သို့ဖြင့် မိမိကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော ဇော်ကို ထိုဘောပင်ဖြင့် မဖြေနှင့်ဟု သိစေ လိုသဖြင့် ဦးခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။ သဘောပေါက်ပါ့မလားဟူ၍လည်း စိုးရိမ်မိ သည်။ ဇော်က မသိမသာ ဦးခေါင်းညှိတ်ပြပြီး ဘောပင်အဝါလေးထောင်ပြသည်။ ဘောပင် အဝါဖြင့် ဖြေမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်။

ပထမနေ့ စာမေးပွဲကို ဇော်ရော၊ ခိုင် ပါ အထူးကောင်းမွန်စွာဖြေဆိုနိုင်သည်။ ပျော်ရွှင်စွာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသော ထိုနှစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်ချိန်အတိုင်းအတာ ကား တိုတောင်းပါဘိ။

“ဇော်လေး ဖြေနိုင်လား။ ငါပေးတာလေး နဲ့ဖြေရင် ဖြေကို ဖြေနိုင်မှာ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို ပြေးလာသူကား မိစ္ဆာမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

“ဖြေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ဟာကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ငါစာမှန်မှန်ကျက်ထားလို့”

ဇော်က မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် ဝင့်ကြွားစွာ ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“ဇော်လေးက ငါ့စေတနာကို အသိ အမှတ်ပြုဖို့ တော်တော်ဝန်လေးတယ်နော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ စပေါ့တွေတိုးတယ်။ ဖြေနိုင်လိုက်တာ။ နောက်နေ့အတွက် စပေါ့ တွေယူမလား”

မိစ္ဆာက ညည်းညူသံရော၊ ပျော်ရွှင်သံ ပါ ရောနောတွေပြားစွာ ဆိုလိုက်သည်။

“နင် ဒီစကား နောက်ထပ်မပြောနဲ့။

စပေါ့ဆိုတာ ငါ့ဘဝမှာ မရှိဘူး။ ငါစာတတ် လို့ စာမေးပွဲအောင်တဲ့ ကောင်ကွ”

ဇော်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောရင်း၊ ခိုင်ဘက်လှည့်၍

“ခိုင်ကားနဲ့ ပြန်လိုက်မယ်နော်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ခိုင်ကား မိမိနား ကိုပင် မိမိ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ သွားကြမယ် လေ” ဟု ဇော်က ဆက်၍ပြောပြန်သည်။ ပျော်လိုက်တာ ပျော်လိုက်တာ။ သိန်းထီ ပထမဆုပေါက်သလေလားမှတ်ရသည်။

“တို့ လိုက်ပို့မှာပေါ့ ဇော်လေး လာ လာ” အဖျက်မ မိစ္ဆာက ဘယ်နေလိမ့်မှာလဲ။ ဇော် လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်ပါတော့ သည်။

“ရတယ်။ ခိုင်နဲ့ပဲသွားမယ်။ မေမေက ခိုင်ကို အိမ်ခေါ်လာဖို့ပြောထားလို့”

ဇော်က အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ပြော လိုက်သည်။ ဇော်စကားကြောင့် ပေါက်ကွဲ သံစဉ်တစ်ခု ပေါ်လာပါတော့သည်။

“မိခိုင်ကို ဘာလို့ အိမ်ကိုခေါ်သွားမှာ လဲ”

မိစ္ဆာ၏ ဗုံးပေါက်သံကား အားလုံးပင် လန့်သွားကြသည်။ ဇော်ကား မူလတည်ငြိမ် သည်ထက်ပင် ပို၍တည်ငြိမ်နေပြီ။

“လာ ခိုင်နဲ့စန္ဒာ၊ သွားကြစို့” ဟု ဆိုကာ ခိုင်တို့ကို ဦးဆောင်ပြီး ထွက်လာသည်။

ခိုင်နှင့် စန္ဒာလည်း ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ထို လာခဲ့ကြသည်။

နောက်မှာတော့ မိစ္ဆာ ဆူညံစွာလှေ ရပ်ခဲ့သည်။ လိုက်၍တော့မလာပေ။ ဇော် ကြောက်၍ လိုက်မလာသည်လား။ စိတ်ဆိုးမှာတော့ မိစ္ဆာ တကယ်ကြောက် သည်။

“ဇော်ရေ...ခိုင်က ဇော်အိမ်ကို လို လိုက်ရတာလဲဟင်။ စွာတေးမကို ထား ပြောတာလား”

ကားပေါ်တွင် ခိုင်က ဇော်ကို မသွား မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမိန်းမကြောင့် တမင်ပြော လာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေက တစ်ခုခုစာအုပ် ထားမယ်။ ခိုင်ကိုကျွေးချင်တယ်။ ခေါ်လာ လို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

ဇော်က သေချာရှင်းပြသည်။ ဇော် အ သို့ရောက်သော် ဇော်မေမေက မုန့်ဟင်းခွေ ဝါးများများဖြင့် ချက်ထားသည်ကို ကျွေး သောကြောင့် ခေါ်ရပါသည်ဟု ဆိုသည်။

“စာကျက်ချိန် ထိခိုက်မယ်ဆို ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးထားတယ်။ ခိုင် မေမေ အတွက်လည်း ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။ စန္ဒာက အားမနာ

“စားမယ် စားမယ်၊ စားချင်နေ ကြာပါပြီ” ဟူ၍ အငမ်းမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ စားပါမယ်ရင်” ဟု ခိုင်က ခို

ပြောလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်
တန်းတန်းခါးကို ဖြန့်ရှက်စွာစားကြသည်။
အသတ်အသေတွင် ငါးမုန့်ဟင်းခါးကား ရှား
သည်။ ပဲမုန့်ဟင်းခါးသာ အရောင်းများ
ဖြစ်သဖြင့် ချက်စားမှ ပို၍ အရသာရှိ
သည်လေ။

စာမေးပွဲ ဒုတိယနေ့လည်း ကောင်းစွာ
ဖြစ်သည်။ နောက်နေ့များတွင်လည်း
အသတ်အသေရှိလှပေ။ သမီးစာမေးပွဲ ကောင်း
ဖြစ်နိုင်သဖြင့် မိဘနှစ်ပါးလည်း ဝမ်း
မြတ်ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။ ဖေဖေသည်
ညာကို အထူးတန်ဖိုးထားသည်။

“ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတာက မမြဲဘူး။
အားခိုင်းနိုင်တယ်။ ပျောက်ဆုံးနိုင်တယ်။
ဆင်းရဲသွားနိုင်တယ်။ ပညာတတ်ရင်
ညာကို ဘယ်သူမှ မခိုးနိုင်ဘူး။ မပျောက်
နိုင်ဘူး။ အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်နိုင်
တယ်။ အကောင်းအဆိုး ပိုင်းခြားနိုင်တယ်။
ညာဟာ မမေ့မလျော့တဲ့ သတိတရားကို
ဖြစ်သောဥစ္စာကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်တယ်လို့
အဘယျာ ဆိုထားတယ်”

ဖေဖေသည် ပညာနှင့်ပတ်သက်၍
ဖြစ်စွာဘုရားဟောကြားသော တရားများ
ကို ယှဉ်၍ အမြဲဆုံးမလေ့ရှိသည်။ ခိုင်
ထည်း ဖေဖေသဘောတရားနှင့် ထပ်တူ
ညာကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သည်။ သမီးက
ညာသော သမီးလေးဖြစ်သောကြောင့်
လေ။ မေမေတို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့တွင် သင်္ချာ
ကို နိဂုံးချုပ်မည်ဖြစ်သည်။ ဇော်တစ်ယောက်
နိဂုံးအတွက် စိတ်ပူမိသည်။ ခိုင်က သင်္ချာ
ညည်းမဟုတ်သော်လည်း မမှားသင့်သည်
မှားမှားလေ့ရှိသည်။ အခြားဘာသာရပ်များ
တွင် ခိုင်ကို ကျော်လွန်သွားနိုင်သူမရှိဟု
ပြောနိုင်သော်လည်း သင်္ချာဘာသာရပ်တွင်
အမှတ်လျှော့တတ်သည်။

“ခိုင် သေချာတွက်နော်။ အကြမ်းတွက်
ပြီး ပြန်စစ်။ ပြီးမှ အချောပြန်ကူးနော်။ ဇော်
စိတ်ပူတယ်”

ကာယကံရှင်ခိုင်က မျက်နှာမပျက်ပေ။
ဇော်သာလျှင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
နှင့် ခိုင်အား အကြိမ်ကြိမ်မှာကြားနေသည်။
စာမေးပွဲခန်းတွင်းရောက်ခါစအထိလည်း

မှာကြား၍ မဆုံးပေ။ ဇော်စေတနာသည်
ခိုင်အတွက် ကြီးမားသောခွန်အားကိုဖြစ်စေ
သည်သာ။ စာမေးပွဲကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ
ဖြေသည်။ “ငါ သင်္ချာညည်းတယ်” ဟု ယခင်
လို မတွေးတော့ပေ။

ဇော် ဖြေခိုင်းသလို အဆက်မပြတ် ရင်
မှာကပ်၍ ဖြေဆိုမိသည်။ စာမေးပွဲပြီးသော်
“ခိုင် ရရဲလား။ မှားသွားသေးလား။
ဘယ်စဉ်နေလဲ”

မေးခွန်းပေါင်းများစွာဖြင့် မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးမေးလာသူကား ဇော်မှတစ်ပါး
အခြားသူမရှိနိုင်ပြီ။

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ဇော်ရယ်။ မမှားသင့်
တာ မမှားခဲ့ဘူးလို့ထင်တာပဲ”

ခိုင်ထံမှ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအဖြေ
နှင့် ခိုင်၏ ကြည်လင်ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကို
မြင်မှ ဇော်လည်း ပြုံးနိုင်တော့သည်။ ခါ
တိုင်း သင်္ချာဘာသာရပ်ဖြေသောနေ့များတွင်
ခိုင်၏ ခိုင်းမှုနဲ့သောမျက်နှာ၊ မျက်ရည်ဝေ
သောမျက်လုံးအစုံကို မြင်ရစမြဲ။

* * *

စာမေးပွဲပြီးဆုံးသည့်နေ့လည်းဖြစ်
သည့်ပြင်၊ သင်္ချာကို ထူးကဲစွာလည်း ဖြေ
နိုင်သဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေသည်။
ဝေဟင်ယံတွင် တောင်ပံဖြန့်ကာ ဝဲပျံနေ
သော ငှက်ကလေးပမာတည်း။ ခိုင်သည်
ဇော်ကို အိမ်သို့ခေါ်လာသည်။ စန္ဒာ၊ ညိုညို၊
ပိုပိုတို့လည်း ပါလာသည်။ မေမေက ရှမ်း
ထမင်းချဉ်လုပ်ထားမည်ဆိုသဖြင့် ခေါ်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ချာကြောက်သောခိုင်၊ သည်တစ်ခါ
ဖြေနိုင်သည်ဟု ကြားရသဖြင့် ဖေဖေ၊ မေမေ
တို့လည်း လွန်စွာပျော်ရွှင်ကြသည်။ သင်္ချာ
ကြောက်သည်ဆိုသော်လည်း သင်္ချာဘာသာ
ရပ်တွင် ကျွန်ုပ်မည်ကို ကြောက်သည်မဟုတ်
ပါ။ စာမေးပွဲကျသည်ဆိုသည်မှာ ခိုင်ရာဝေင်
တွင် မရှိပေ။ အမှတ် ၈၀၊ ၉၀ လောက်ရ
သည်ကိုပင် ခိုင်က အမှတ်နည်းသည်ဟု
ယူဆခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အမှတ် ၁၀၀ ရခဲ့
လှသည်။ ရံခါ ၉၆၊ ၉၈ ဖြင့် ကျေနပ်ရသည်။
ဤသည်ကိုပင် ခိုင်က သူမ၊ သင်္ချာညည်း
ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

“သူများတွေကြားရင် အမြင်ကတ်နေပါ

မယ် သမီးရယ်” ဟုပင် မေမေက တားမြစ်
ခဲ့သည်။

“အမှတ် ၁၀၀ ရနိုင်တဲ့ ဘာသာလေ
မေမေရဲ့။ အဲဒါကို ၁၀၀ မရတာ သမီးညည်း
လို့ပေါ့” ဟူ၍ ခိုင်က ဆိုစမြဲ။

သူငယ်ချင်းတွေ မေမေစီမံပေးသော
ရှမ်းထမင်းချဉ်ကို ဖြန့်ရှက်စွာစားကြသည်။
ဖေဖေပင်လျှင် ပျော်လွန်းသဖြင့် ခိုင်တို့
နှင့်အတူ ဝင်ရောက်စားသောက်သည်။

“ဇော်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
သမီး သင်္ချာမှာ တိုးတက်လာတာ အဓိက
ကျေးဇူးရှင်က ဇော်ပဲ”

ဖေဖေက ဇော်ကို ကျေးဇူးတင်စကား။
လေးနက်စွာဆိုရာသည်။ ဇော်က ဇွန်းကိုင်ရ
မလို၊ ပန်းကန်ကိုင်ရမလို၊ တော်တော်မနေ
တတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ခိုင်ဖေဖေ
ကဲ့သို့သော ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်၏ လေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်မှု
ကို မခံယူရဲရာပေ။

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ခိုင်က တော်
ပြီးသားပါ။ သူ လိုတာလေး နည်းနည်းဖြည့်
ပေးရရုံပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်
မတော်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ အမှန်က ခိုင်သင်ပေး
တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကြောင့် ကျွန်တော့်အမှတ်
တွေ တက်လာတာပါ”

ခိုင်ဖေဖေကို ဇော်က ရှင်းလင်းပွဲပြန်
လုပ်နေသည်။

“အေးလေ၊ ကျွန်းကိုင်မို ကိုင်းကျွန်းမို
ပေါ့သားရယ်။ ဒါမှ သူငယ်ချင်း အစစ်
ကွယ်”

ဟူ၍ ဖေဖေက သူငယ်ချင်းအစစ်ဒီကာ
ဖွင့်ဆိုပြသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဝန်း ကျွီ ကျွီ...ဇော်
လေး ဇော်လေးဟူသော အသံမျိုးစုံ စဉ်ဆက်
မပြတ်ထွက်လာ၍ အားလုံး လန့်သွားကြ
သည်။ ကမ္ဘာပျက်စဉ် ကမ္ဘာပျက်မိုးကြီး ဆူ
ညံစွာ ရွာသွန်းပြီးဘိသည့်အလားပင်။ ပေါ်
လာပါပြီ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝတွင် ကမ္ဘာပျက်
မ...စွာတေးမ...စွာတေးမ...။

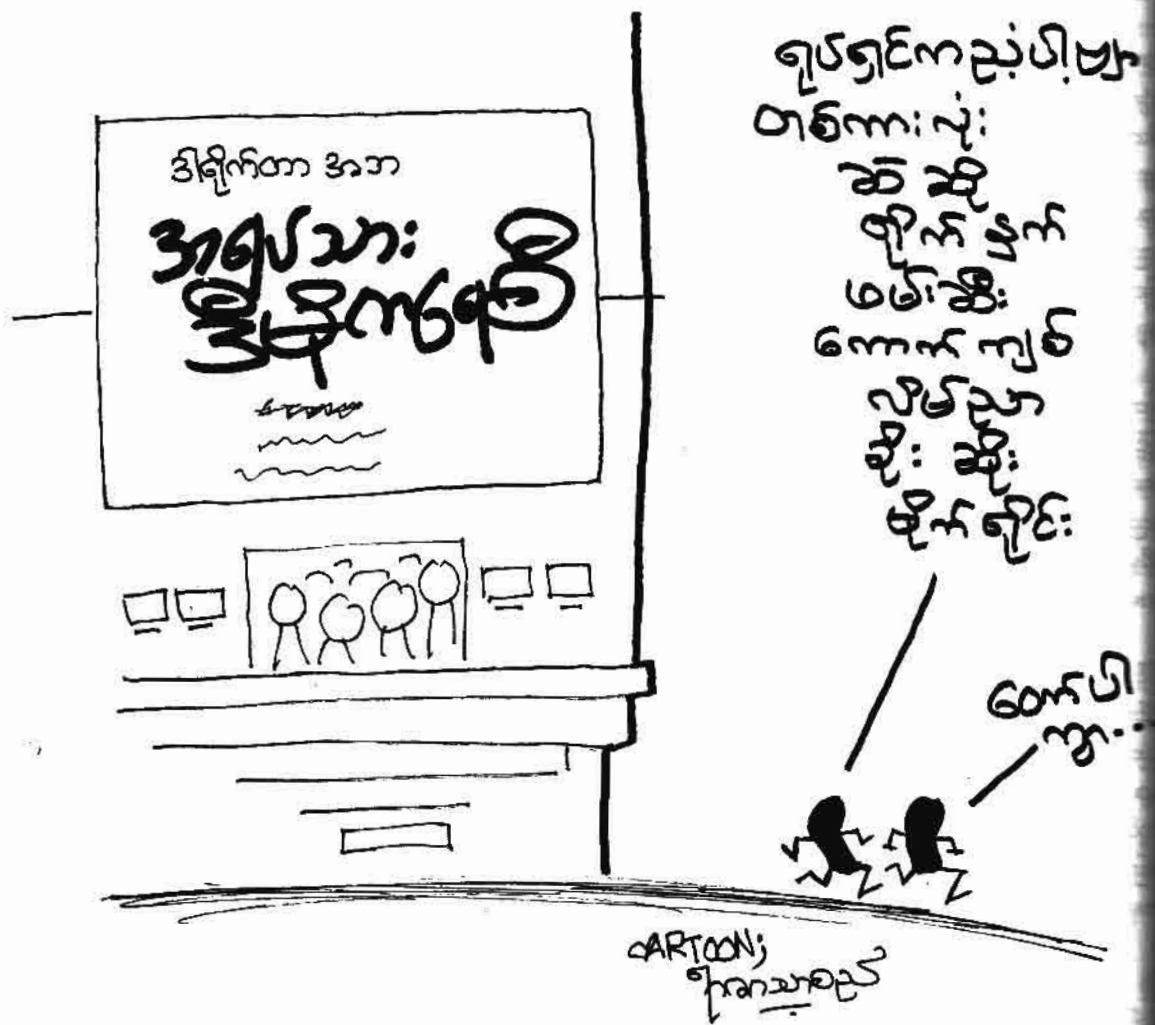
* * *

(ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။)

စေတနာ အနှစ်မြို့

ယုယု(ခေး-၁)

Mahaythi Cartoon

“လူကြောက်” ဟူသော အမည်နာမကို ကင်ပွန်းတပ်လိုက်လျှင် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ လက်ခံနှစ်ခြိုခြင်းမရှိသည်ကို ကြည့် အားဖြင့် အကြောက်တရားဟူသည် လူသားတိုင်း လက်မခံ ကြသော အညံ့စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာစေနိုင်ပါသည်။ သူတစ်ဦးနှင့် ခဉ်းစားကြည့်ရလျှင် ကြောက်စိတ်သည် အညံ့ စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်သည်ဆိုပါက မကြောက်စိတ်သည် ကောင်းသော စိတ်ဖြစ်ပါသည်လော။ ထိုမေးခွန်းကို ထောင့်ပေါင်းစုံမှ သုံးသပ်ကြည့် ရှောင် ...

“ကြောက်ရင်လွဲ ရဲရင်မင်းဖြစ်” “ကြောက်မွေးပါ တကနာနဲ့” ဟူသော စကားများအရ ကြောက်တတ်ခြင်းသည် မကောင်း သော အဓိပ္ပာယ်ကို ရပါသည်။ ထို့ပြင် “ကြောက်တတ်လျှင် ကောင်း” “မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်” ဟူသော စကားများအရ ကြောက်သင့်သောနေရာတွင် ကြောက်မှကောင်းသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးလည်း ရပြန်လေ၏။

သောကြောင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာသော တန်ဖိုးကြီးကြောက်စိတ် ဖြစ်၏။ ထိုထက်ပိုသော တန်ဖိုးကြီးကြောက်စိတ်ကတော့ သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား၏ ကြောက်စိတ်ပင်တည်း။ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုသာမက၊ ဘဝတစ်ခုတည်းသာမက၊ ပြန်လည်မွေးဖွားလာဦးမည့် သံသရာကြီး ကိုပါ ကြောက်လန့်ခဲ့သော တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ကြောက်စိတ်ကြီး ပင်။ လူသားတို့၏ အထွတ်အထိပ်စည်းစိမ်ရှင် စကြာဝတေးမင်း အဖြစ်ကိုပင် မမက်မောနိုင်တော့ဘဲ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည့်အထိ နှလုံးသား ထဲသို့တိုင် စိမ့်ဝင်နေခဲ့သော မော်ကွန်းတင်ရမည့် စံချိန်တင် အကြောက်တရားကြီးပင် မဟုတ်ပါလော။

ကမ္ဘာဦးအစလူသားတို့သည် ဘာအသိတရားမှ မရှိသေးသော ကြောင့် ကြောက်စရာများများစားစား ရှိခဲ့မည်မထင်ပါ။ နေမင်းကြီး ဝင်သွားသောအခါ အရာရာ အမြင်ပိတ်ဖုံးသွားသော အမှောင်ထုကြီး ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ရေကြီးသည်ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြ ပေလိမ့်မည်။ မိုးကြီးပစ်သည်ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့

ကြောက်ခြင်း

အလင်္ကာ

သက်ဦးမောင်

ထို့ကြောင့် ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် ဘယ်အရာကို ကြောက် နည်း။ ဘယ်လိုအခြေအနေကို ကြောက်တတ်သနည်းဟူသော ခြုံငုံစိတ်ဖြာခြင်းကိုတော့ ပြုကြည့်သင့်ပေသည်။ အကုသိုလ်တရား ချီတို ခြေခြေမြစ်မြစ်သိပြီး ကြောက်တတ်ခြင်း (စဉ်းစားဆင်ခြင် ညစ်နင့် တွေးခေါ်ကြောက်တတ်ခြင်း) တည်းဟူသော ကြောက်စိတ် တန်ဖိုးရှိသော ကြောက်စိတ်ဟူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့ခြားနိုင်သလို ထူးပမ်းစားမှာကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ နတ်ကိုင်မှာကိုကြောက်ရွံ့ခြင်း တည်းဟူသော အခြေအမြစ်မရှိသည်များကို မစဉ်းစားမတွေးခေါ်ဘဲ ကြောက်တတ်ခြင်းကို (ပညာမဲ့တို့၏ တန်ဖိုးမဲ့ကြောက်စိတ်) ဟု သတ်မှတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

တေးမိမင်းသား၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ကြောက်ရွံ့စိတ်သည် သွားလာကတည်းက ပါလာသော အသိဉာဏ်နှင့်ပါရမီထူးကဲလှ

အားလုံးတို့၏ အကြောက်တရားစစ်မြစ်မှာ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တိုးတက်လာသောနည်းပညာအရ လုံးမန်းပြားမန်းပင်မသိခဲ့ သော ကမ္ဘာကြီးကို ယခုအခါ (၂၅၉၉၃၄၇၅၀၀)ကုဗမိုင် ထူထည် ရှိကြောင်း တွက်ချက်ပြနိုင်ခဲ့ပြီ။ ယခင်က ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ကိုးကွယ် ခဲ့ရသော လမင်းကြီးကို (၂၃၈၇၇) မိုင်ကွာဝေးကြောင်း တိုင်းတာ ပြနိုင်သည့်အပြင် ထိုလပေါ်သို့ခြေချ၍ ရေရှိကြောင်းသိသွားကာ အမြဲနေနိုင်ရန်ပင် ကြိုးပမ်းနေကြပေပြီ။

ထိုကဲ့သို့ အလှူတည်းညီတောက်လောင်ပေါက်ကွဲနေသော နည်းပညာ၊ အသိဉာဏ်များသည် စေတနာအပေါ် အခြေခံ၍ ထွက် ပေါ်လာပါက ကောင်းကျိုးများ အလှူအပယ်ရရှိခဲ့၏။ ယခင်က ခွေးဒီးဒီးကျအောင် လူပေါင်းများစွာ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရသော

အလုပ်တစ်ခုကို ယခုအခါ လူတစ်ဦးတည်းက ထိုင်ရာမထ ခလုတ် နှိပ်၍ ခိုင်းစေနိုင်ခဲ့ပြီ။ ယခင်က ပြားပြားဝပ်ရိုးခဲရသော သမုဒ္ဓရာကြီး ကို ခြေဖဝါးအောက်သို့ ထည့်ထားနိုင်ကြပြီ။

ထိုကဲ့သို့ ဂုဏ်ထူးဝင်ကြားနိုင်သည်များရှိသလို စေတနာပေါ်တွင် အခြေမခံဘဲ လူသားအတ္ထုမြေဆီပေါ်တွင် ဖူးပွင့်လာရသော နည်း ပညာများကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ဆိုးကျိုးများကလည်း မိုးဦးကျ မှီကျင်းလို ဖွေးဖွေးလှုပ်နေခဲ့ပြီ။ အတတ်ပညာနှင့် ကွန်မြူနဲ့ခဲကြသော ပညာရှင်တို့ ကိုယ်မွေးသည့်ဘီလူးက ကိုယ့်ကိုပြန်စားမည့် အခြေ အနေကို ရင်ဆိုင်နေရပြီး ပြန်လည်ဖြေဖျောက်စရာ နည်းလမ်းရှာ မတွေ့ဘဲ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်နေကြရပေပြီ။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် Association for the Advancement of Artificial Intelligence အဖွဲ့က ကြီးမှူး ကျင်းပသော “အာစီအိုမာ” ကွန်ဖရင့်ကို ခေါ်ယူကျင်းပခဲ့ရလေသည်။ ကွန်ဖရင့်ကိုကြီးမှူးကျင်းပသူမှာ မိတ္တူရိဆော့စ် သုတေသနပညာရှင် ဒေါက်တာ အီရစ်ဟောဗစ် ဖြစ်၏။ ခေါ်ယူရသည့် အကြောင်း အရင်းကတော့ ရိုဘော့စက်ရုပ်များအတွင်းတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြု သော Artificial Intelligence (အသိဉာဏ်အတု) ကိစ္စအတွက်ဖြစ် ၏။ ထိုကွန်ဖရင့်တွင် ပညာရှင်တစ်ဦးက မေးခွန်းတစ်ခုကို တင်သွင်း လာခဲ့သည်။ သူတင်သွင်းလာသည်မှာ ...

"Savant now, Master latter?" (ရိုဘော့တွေဟာ ခုတော့ ကျွန်တွေပါပဲ။ နောက်ဆို သခင်တွေဖြစ်လာမလား) ဆိုသော မေးခွန်း ပင်တည်း။ တက်ရောက်လာသောပညာရှင်အားလုံး တုံ့ပြန်စရာ အဖြေမရှိဘဲ ဆတ်ဆတ်တုန်မှု ကြောက်ရွံ့မှုဒီဂရီ ပြင်းတိုင်ဆုံး သွားရလေတော့သည်။

အဏုဖြူဖခင်ကြီး အိုင်းစတိုင်းက ...

“တတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးတွေနဲ့ အသုံးပြု တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ စတုတ္ထကမ္ဘာစစ်ကျရင်တော့ ကျောက်ခဲလက်နက်တွေနဲ့ ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်ကြရလိမ့်မယ်” ဟု ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ဟောကိန်း ထုတ်ထားခဲ့သည်။

လူသားတို့၏ အတ္ထုသဘာဝအရ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့ ကိုတစ်ဖွဲ့၊ တစ်နိုင်ငံကိုတစ်နိုင်ငံက နိုင်ထက်စီးမိုးလိုသောအခါ အင်အားကြီးမားအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် တီထွင် ဖြည့်တင်းခဲ့ကြ၏။ အတ္တမုသီးပွင့်လာသော နျူကလီးယားသေမင်း တမန်လက်နက်ဆို သည်ကို အသီးသီးပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ထိုလက်နက်ကို ပိုင်ဆိုင်လျှင် အားလုံးကို အနိုင်ယူစီးမိုးနိုင်ပြီဟူသော အတွေးမှသည် ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ကြပြီဆိုလျှင်ဟူသော အခြေအနေကို စဉ်းစားလိုက်မိ သောအခါတွင်တော့ အပြန်အလှန်ကြောက်ရွံ့နေကြရပြီး မည်သူမျှ ခေါင်းပြားအောင်မအိပ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ရောက်ရှိ နေကြရ ပြီဖြစ်၏။

နျူကလီးယားစေတန်နတ်ဆိုးကြီးမပေါ်မီက အမေရိကန် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး Nikola Tesla (နီကိုလာတက်စ်လာ)သည် ကမ္ဘာ စစ်ကို အဆုံးသတ်ရန်ရည်ရွယ်၍ သေမင်းတမန်ရောင်ခြည်

လက်နက် (Death Ray) ကို တီထွင်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၀၈ခုနှစ် ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် သူ၏ မိတ်ဆွေ George Scherff (ဂျော်ချ်ရှာဖ်) နှင့်အတူ Wardencllyffe (ဝါဒင်ကလိုင်ဗီး) တာဝါမှ ပစ်ထွက် စမ်းသပ်ခဲ့သည်။ တီအန်တီယမ်းအား ၁၅ မဂ္ဂါတန်မျှ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲအား၏ အသံကို မိုင် ၆၂၀ အကွာမှကြားခဲ့ရသည် ဟူ၏။

စစ်ကို ချုပ်ငြိမ်းစေလိုသော စေတနာမှ ပေါက်ဖွားလာသော ကြောင့် ထိုလက်နက်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖျက်သိမ်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ထိုလက်နက်ထက် အဆပေါင်းများစွာပြင်းထန်သည့် အတ္တမုပေါက်ဖွားလာသော နျူကလီးယားလက်နက်ကြီး ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပေပြီ။ ထိုလက်နက်ဖြင့် အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်ပြီး ဖြစ်ပွားသည့် စစ်ပွဲကို ခန့်မှန်းကြည့်ရန်ပင် ကမ္ဘာကြီး၏ ကံကြမ္မာကို ကြိုတင် သိရှိနိုင်ပေပြီ။

ထိုတင်မကသေး။ ယခင်က သဘာဝဘေးအန္တရာယ်လောက ကို ကြောက်ခဲ့ရသော လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ အတတ်ကြွေး ကြောင့် ချို့ယွင်းလာသော သဘာဝတရားဝန်းကျင် အခြေအနေတို့ ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်ရင်း ကြာရာမရ ကြောက် နေကြရလေပြီ။

နေ့မှထုတ်လွှတ်လိုက်သော အလင်းရောင်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါ တို့ကို သေစေနိုင်သော ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ပါဝင်ပေသည်။ နေ၏ အလင်းရောင် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်ရာတွင် ထိုခရမ်းလွန် ရောင်ခြည်တို့ပါဝင်ရအောင် သဘာဝတရားကြီးက အိုရုန်းလွှာ တာကြီးကို ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံပြီး စစ်ထုတ်ပေးထားခဲ့၏။ ထိုအိုရုန်းလွှာကြီးကို ပျက်စီးစေတတ်သောအရာကတော့ လူတို့ တီထွင်အသုံးပြုသော စက်ကိရိယာများက ထွက်ရှိလာသည့် ကာဗွန် နိုင်ဒီအောက်ဆိုက်ပင်တည်း။

ထိုကာဗွန်နိုင်ဒီအောက်ဆိုက်ကိုပင် ဖယ်ထုတ်နိုင်ရန်အတွက် သဘာဝတရားကြီးက သစ်ပင်များကို ထားရှိခဲ့ပေသည်။ မိုက်ခဲလ သော လူသားတို့က ထိုသစ်ပင်တွေကိုလည်း အင်နှင့်အားနည်း ခုတ်လှဲ သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ကာဗွန်နိုင်ဒီအောက်ဆိုက်တွေကို စုပ်ယူမည့် သစ်ပင်များသည် ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း တစ်စက္ကန့်ထွက် ဘောလုံးကွင်း ၆ ကွင်းစာမျှ ပြုန်းတီးနေသည်ဟု ပညာရှင်များ တွက်ချက်သိရှိကြရလေသည်။

ကာဗွန်နိုင်ဒီအောက်ဆိုက်ကြောင့် အိုရုန်းလွှာပေါက်၊ ဂေဟစနစ် ချို့ယွင်း၍ အပူချိန်တွေတက်လာ၊ ရေခဲတောင်များပျော်ကျ၊ ရေမြေ များမြင့်တက်၊ ဆူနာမီကဲ့သို့သော သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်နှင့် လူသားတို့သည် ဘိန်းမုန့်အဖုတ်ခံရသကဲ့သို့ အထက် မီးအောက်မီးနှင့် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေကြရပေပြီ။

သိပ္ပံပညာ၏ ဖော်မြူလာအရ ရေသည် အငွေ့ဖြစ်လိုက်၊ ရေငြိမ် ဖြစ်လိုက်နှင့်သံသရာလည်ပြီး ကုန်ဆုံးသွားသောအရာမဟုတ်မှန် သိကြရပေပြီ။ လူအများမသိကြသေးသည့် အချက်ကတော့ ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် လူအများသောက်သုံး၍ ရသောရေသန့်သည် ၇ ရာခိုင်နှုန်း သာ ရှိသည့်အကြောင်းပင်။ ထို ၇ ရာခိုင်နှုန်းသည် အမြဲလာမီးထုတ်

...ည်မဟုတ်။ လျှော့ပါးနေတတ်သောသဘောရှိသေး၏။ နောင်
၅၀ ကြာလျှင် လူအများ သောက်ရေပြဿနာကြုံတွေ့ရ
...ည်ဟု ပညာရှင်များက ကြိုတင်တွက်ချက် ဟောကိန်းထုတ်
...ခြင်းပင်။

...အပညာရှင်ကြီး စတီဗင်ဟော့ကင်းက လူသားမျိုးနွယ်
...မျိုးသုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားသည့် အခြေအနေမျိုးနှင့်
...လျှင် နေရာသစ်ရှာပြီး ကမ္ဘာကို စွန့်ခွာကြရမည်မည်ဟု
...ထုတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ အတတ်ကြူးသော လူသားတို့ကို
...ရယ်ပေါင်းစုံက အထိခတ်ရန် အလုံးအရင်းနဲ့ ချီတတ်
...တော့မည်။

အိမ်ရာဝင်မိလိုက်လျှင်ပင် မနက်ခင်း ပြန်လည်နိုးထခြင်းနှင့်
...ရပ်ပါလာဟု သံသယဖြစ်နေရသော မျက်မှောက်ခေတ်
...ကြီးတွင် လူသားတို့ သွေးပျက်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် အသက်ဆက်
...ရပေပြီ။

ထိုကဲ့သို့သော အကြောက်တရားဖြင့် လွှမ်းခြုံနေသော ကမ္ဘာ
...ရာထဲတွင် မြန်မာနိုင်ငံသားတို့မပါဝင်ကြပါ။ အဘယ်ကြောင့်
...နောင်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကို ကြိုတင်တွေ့ပြီး ကြောက်ရွံ့နေချိန်
...သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဒါဖြင့် ဘာတွေကို ကြောက်ရွံ့နေရ

ပါသနည်းဟု စောဒနာကြည့်သောအခါတွင် ...
မနက်ဖြန်ထမင်းနပ်မုန့်ရေ။ တည်ငြိမ်မှုမရှိသော အသက်
အိုးအိမ်စည်းစိမ်များအတွက် ပုပန်ရေ။ မိမိတို့ဘဝ လူသားဆန်ဆန်
လွတ်လွတ်စွာရှင်သန်ခွင့်ရရေး စသည့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများနှင့် လုံးချာ
လည်လိုက်နေကြရပေ၏။ နှစ်မြို့ဖွယ်မကောင်းသော အကြောက်
တရားဆိုသည်ကို ရွံရှာစွာတွေးပိုက်ရင်း၊ ဆင်းရဲတွင်းနက်နက်မှာ
ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလအထိ ဖြတ်သန်းရဦးမည်ဆိုတာကို စဉ်းစား
ရင်ပူရင်း၊ လူသားဖြစ်ပြီး လူသားပီပီသသ ရှင်သန်ခွင့်ရရှိမည်
မနက်ဖြန်ကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ငေးမျှော်ရင်း၊ ကမ္ဘာအဟောင်း
ကြီး ပျက်တော့မည်ဟူသော ကိစ္စကို နှလုံးမသွင်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
ကြရသည်။

မနက်ဖြန် ကမ္ဘာကြီးပျက်မည်ဆိုသောအရေးထက် ဒီနေ့ ဘဝ
ပျက်နေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ သိမ်ငယ်နေခြင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ
သားတို့အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသားကျခဲ့ရသော မရှိနိုင်သည့်
ကြောက်ခြင်းအလင်္ကာ တစ်ပုဒ်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ၊

* * *

သက်ဦးမောင်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလထထစ”

ကွန်ပျူစာမေဇာသုရမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

■ သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်း
တက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊
ဥစ္စာစာတာများကို ကွန်ပျူတာနှင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
အနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာ ယုံကြည်စိတ်ချ အားထားသလို သင်လည်း ယုံကြည် စိတ်ချနိုင်ပါသည်။
ဆယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှ ပို့ပေးသည်)

အခု ခုနစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
သင်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးမှားများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

အမှတ်- ၄၆၊ အခန်း- ၆၊ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း: ၀၁-၂၂၈၆၆၅၊ ၀၁-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆

web site : www.baydathukhuma.com

www.burmeseclassic.com

၂၀၀၆ ဇူလိုင်

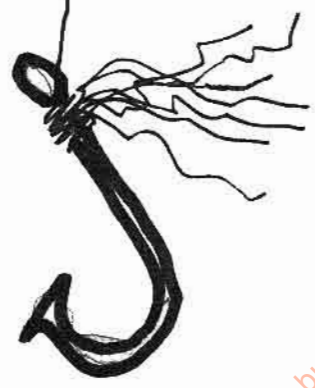
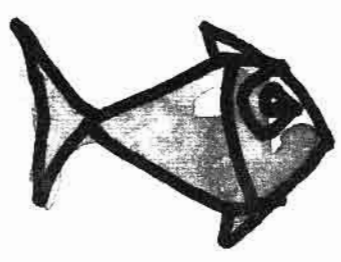

MAUNG AUNG

အခုက လူသေ၊ သေမှု
 ဆိုပါ၊ နေရာ ဘယ်မှာ
 ဆိုသေးသော နေရာ။
 နေရာပေါ်မှာ ဂျာနယ်ရုံးခန်း။
 ကျွဲတော်ရပ်ကွက်၏
 လမ်းရို ငါးလွှာသော
 လမ်းတိုက်ခန်း။ အပေါ်
 အောက် အိတ်တိုက်ခန်း
 ဘယ်လို စတင်သိလေ
 အချက်မှာက ရှင်းပါ
 မြန်မာ့စကားလေး တစ်
 နေရာတကာ လူတိုင်း
 အထိ သုံးနေကျစကား
 ဟုတ်လျှင်ကျော်သည်။
 ပုပ်လျှင်ပေါ်သည်။
 ယခုလည်း ပုပ်တော့ ပေါ်
 လေသော အမှု။ ကန်ထရိုက်
 ဝဲယာ။ တစ်ဖက် ငါးခန်း
 အိမ်ထောင်စု ဆယ်
 ဆယ်ခန်း။
 တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်း။ တစ်
 ခန်းနှင့်တစ်ခန်းသာ မရင်း
 ခြေတာ။ အကျင့်တစ်ခုက
 တော်တော်တူပါသည်။
 အကျင့်မှာကား မြန်မာစိတ်
 ခုပမာ။ တစ်ခန်းတစ်ခန်း
 ရေနံတာမှာ ဆန်းရှိုက်လေး
 ခြေပြီး သစ်ခွပန်းလေးတွေ
 လိုတွဲလောင်းဆွဲကြ ခိုက်
 ခြေဆိုတာနှင့် နောက်ဘေး
 ဆွဲယူလိုက်က ချက်ချင်း
 သစ်သမားခေါ်ကာ ဆန်းရှိုက်
 ခြေ ပြေပေးသော သစ်ခွအိုး
 ချက်ချင်းဆွဲချိတ်ပစ်တာမျိုး။
 ခြေအဆိုင်လေလား။ ကိုယ့်
 သစ်သမား မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဟု
 ဆိုရမည်သာ။
 တစ်ခါက သုံးလွှာက

သဘောသားကတော်က ကြောင်
 မွေးပါသည်။ ချစ်စနိုး သားလေး
 ဘာလေးခေါ်တာကို ဘေးချင်း
 ကပ်လျက်က သိမ်ကြီးဈေးဆိုင်
 ထွက်သောအိမ်က တရုတ်ကပြား
 မကပါ ကြောင်ရှာပြီး ချက်ချင်း
 မွေးသည်။ ကြောင်တွေက ပြိုင်
 တူကြီးလာကြလေတော့-
 အထီး၊ အမတိရစ္ဆာန်
 သဘာဝ မိတ်လိုက်ကြရာမှ
 သဘောသားကတော် ဆတ်
 ဆတ်လူး ဖြစ်ရပါတော့သည်။
 ကိစ္စမှာ သူ့ကြောင်မလေး
 စင်သီရာ ဗိုက်ကြီးလာသည်
 ကိစ္စ ဖြစ်လာခြင်းပင်။

မြန်မာ
 နှစ်သစ်ကူး

ပထမတော့ သင်္ဘောသားကတော် ဘာမှမသိ။ စင်သီရာအစာခြောက်အကောင်းစားကျွေးလည်း သိပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက်စားတာ မတွေ့ရတော့။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် သွားပြကြည့်တော့မှ သူ့ကြောင်မှာ ဗိုက်ကြီးနေကြောင်း သိရလေတော့သည်။

သည်တော့မှ အပျိုရည်ပျက်ရပါသည်ရဲ့ဆိုပြီး ဟိုတစ်ဖက်ခန်းကို ရန်လုပ်ရာမှ ဟိုတစ်ဖက်ခန်းမှ သိပ်ကြီးစေ့မနနှင့် နှုတ်ရန်ပွဲတစ်ပွဲခြံခြံသည်းသွားလေတော့သည်။

ယင်းမှ အစပြုကာ (ကြောင်ဗိုက်ကြီးသော ကိစ္စမှ အစပြုကာ) လေကားအတက်အဆင်း ဆုံကြလျှင်တောင်မှ ဘာသိဘာသား စကားမပြောဖြစ် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ကြတော့ပေ။

ငါးလွှာ ဒါဘာလေကားတစ်ဖက်က ပုပ်စော်လိုလို အနံ့တစ်မျိုးရကြောင်း လေးလွှာက လူတွေ တိုက်ခန်းအပြင်သို့ အထွက်တိုင်း လေကားအတက်တိုင်း ရရနေကြတာ။ သုံးလေးရက်ရှိလာကြလေသော် သံသယကပါ နောက်ကွယ်က ကပ်ပါလာကြလေသည်။

လေးလွှာမျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ခန်းကတော့ ခင်မင်ကြသူတွေ။ အရောင်အသွေးတူ ဝန်ထမ်းတွေ။ အထပ်မြင့်လေ ဈေးနှုန်းခပ်တန်တန်ကြောင့် အပြတ်ဝယ်နေကြသူတွေ။ တစ်အိမ်က (က-ည-န) တောင်ဒဏ်က ဖြစ်ပြီး။ နောက်တစ်ခန်းက ဦးပိုင်ရုံးချုပ်ကစာရေးကြီး... အတန်အသင့်ဝင်ငွေ ဖြောင့်ကြသူတွေကို။ ၅လွှာ အပေါ်ဆုံး ထပ်မျိုးက

တကယ်တမ်း အပြတ်ဝယ်နေကြသူ နည်းရခြင်းရှိလေသည်။ အမြင့်ဆုံး လေကားပိုတက်ရခြင်း အဓိက ချို့ယွင်းချက်မှာ မျက်နှာကြက် အလျဉ်းမရှိခြင်းပင်။ တော်တော်တန်တန် အတားသက်သက်သမားတွေချည်း။ အိမ်ရှင်၊ တိုက်ရှင်၊ မြေရှင်က အတားပဲ ခိုဦးရသော အခန်း။ အများဆုံး အတားနေနိုင်လှခြောက်လတစ်ဖြတ် စာချုပ်တစ်ဖြတ် မပြည့်ခင်ပြောင်းပြောင်းသွားကြသူတွေချည်းမို့ အောက်ထပ်အောက်လွှာက သူတွေ၊ မိသားစုတွေဖြင့် သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခဲ့ကြပါ။

ဦးပိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သူ စာရေးကြီး ဦးသော်ကောင်းက နံဘေးအခန်းက က-ည-န ကောင်လေးကို အပုပ်နံ့ကိစ္စ ခေါ်ပြောသည်။

“ကိုယ့်အထင်ကတော့ ဆားပုလင်းနင်းမောင်နည်းအရ ဆိုရင် တို့တိုက်မှာက ကြောင်တွေ တော်တော်မွေးကြတာဆိုတော့ကော ကြောင်အချင်းချင်း မိတ်လိုက်ရင်း မိတ်လုပ်ရင်း သူသေကိုယ်သေ ကိုက်ကြပြီး အပေါ်ထပ် ဒါဘာမှာ အဆရာနဲ့ သေနေတာဖြစ်မယ် မောင်ရင်”

မောင်ရင်မောင်ကတော့ လူကြီးပြော၍သာ နားထောင်ပေးရပြီး သူ့စိတ်ထဲ သိပ်မထင်။ လူငယ်မကျတကျ လူလတ်ပိုင်းမို့ လူငယ်ဆန်ဆန် လက်တွေ့စဉ်းစားသူ။

“အန်ကယ်သော် . . . ရာအိမ်မှူးနဲ့ တာဝန်ရှိသူ ခေါ်ပြီး အပေါ်အခန်းကို တက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ် ဦးလေးသော်”

သို့နယ် မောင်ရင်မောင်

အကြံကြောင့်ပင် ရာအိမ်မှူးအပါအဝင် တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်မှာဖြစ်၍ ပြည်သူရဲဝန်ခန်းပါ အကူအညီတောင်းကာ တံခါးကို ရိုက်ဖျက်၊ သော့ဖျက်ကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လေမှ။ အခန်းထဲတွင် မည်သည့်ကြောင် အသေကောင်မှ ရုတ်တရက် မတွေ့ဘဲ၊ ရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့် လိုက်လေမှ အဆိုဝါးဆုံး အပုပ်နံ့က ထောင်းခနဲလုံးခနဲ၊ ရောက်နေသမျှ သက်ရှိအားလုံးကို သက်မဲ့အနံ့က မိတ်ဆက်လေတော့သည်။ လွှမ်းမိုးသိုင်းခြံလေတော့သည်။

ခုတင်နံဘေးက အိမ်ရှားကောင်မလေး၏ ဆလင်းဘက် အိတ်ခပ်နွမ်းနွမ်းထဲမှ ကုမ္ပဏီ

ဝန်ထမ်းကတ်အရ ဖုန်းစမ်းရာ တိုက်မှုထိမှ ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်မှုမန်နေဂျာက ဖြေကြားသည်။ ခွင့်တစ်ပတ် ယူသူကြောင်းလည်း ကုမ္ပဏီက ခြံကြားတော့မှ အချိန်ကို ထူးပြန်စောင့်ရမည့် အမှု။ သေသူက နားသယ်မေးအစတောင် တော်တော်နေသော ရွက်ကြမ်းရေကို ပုဂ္ဂိုလ်။

စခန်းမှူးရာ အထောက်အလှူပူပန်၊ စိတ်ရှုပ်သွားရသော အမှု။ မည်သည့်အရာမှ မရှိပါလေဘဲ... မည်သည့်လူသတ်လက်နက် တစ်ခုတည်းမတွေ့ရပါလေဘဲ၊ မျက်လုံနားလောက်တောင်တွယ်နေလေရပ်အလောင်း။ သေမှုသေဆရာဝန်ခွဲစိတ် စစ်ဆေးပြီး အဖြေထွက် မယ့် အမှုအလောင်းသယ် ရင်ခွဲရုံပိုင်းခြင်းဖြင့် ယာယီ အဆင်သင့်သွားလင့်ကစား သေသူကို ထုတ်ရပေဦးတော့ပါမည်။

“ဦးသက်ခိုင်” ဟု အမည်ရသူမှာ သေဆုံးသူဖြစ်သေးသည်။ သေဆုံးသူ၏ အိတ်ထဲ ယူဆရသော သားရေထဲ ဆွဲအိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်း အချို့အရ ကိုးကားကာ ထုတ်ကြည့်ကြခြင်းပင်။ ထောင်ဥက္ကလာပ ၁၄ ရပ်ကွက်ထဲ ဦးသက်ခိုင် နေထိုင်ပြီး ခြံမြေ အကျိုးဆောင်အလုပ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြင့် တစ်ယောက်၊ မုဆိုးဖိုဖြစ်မိဘမဲ့ တူမသုံးယောက် ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်လေသည်။ နောက်အိမ်ထောင်

တော့တော့ဘဲ တူမသုံး
တက်ကိုသာ သမီးရင်းတွေကဲ့
အုပ်ချုပ်တွယ်တာနေသူ

အိမ်ခြံမြေကွဲ ရောင်းဝယ်
ဆိုင်ပေးရင်း နှစ်ဆယ်ရာခိုင်
သော ပွဲခတ်တတ်ဖြစ်သော
အတွဲဆို... ထိုနေ့မှာတော့
အတူတူတစ်ခုမှ မချက်ခိုင်း
ဘဲ တူမတွေနှင့် ရပ်ကွက်
အထိ နာမည်ကြီး ငွေတောင်
အတတ်စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝက်
ဟင်း များများစားကြ
သည်။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ တဝစား
ဝက်ကိုများများစားမှ ဝက်
သတတ်တာဟ... ကုလား
သူ ဝက်မစားတော့ အသား
အရေရှိပြည်ဘူး။ ပိန်ခြောက်
ခြောက်တွေလား။”

ဤသည်က ဦးသက်ခိုင်၏
အကြိုက်ဝက်ဦးက။ သယ်နှံး
ကုန်သက်က ပေးလေးဆယ်
ခြောက်ဆယ် အိမ်မပါ မြေချည်း
နှစ်ဖက်အကျိုးဆောင်ချင်း
နီးပြီး အရောင်းအဝယ်တစ်ခု
အပြုရာ လက်ရင်းပွဲစားအပြင်
သိန်းကျွန်း ပွဲစားဘက်မှ
အွယ်အဟွေ့ အတက်အလက်
ခပ်ယောက် ပါလာသည်။
အလွယ်ဟုခေါ်သော အစိတ်
အစုကော် မိန်းကလေး။ ပွဲစား
သက် အကျိုးဆောင်မဟုတ်
အထဲ ဤလောက၏ စည်း
အရ သည်စွဲငါး သည်မြေ
ကုန်ကို ကောင်မလေး မလေး
နှစ်ထု တစ်ဖက် (သယ်နှံးကျွန်း
ကဲ့) ကို လမ်းညွှန်တွေ့ဆိုင်
ခဲ့သူဖြစ်ရကား။ ဦးသက်ခိုင်
အထဲမှ ရရှိ အကျိုးပွဲခံမှ ငါး
ဆိုင်နှုန်းကို ဖွဲ့နုတ်ပြီး ယင်း
သက်မလေးကို ပေးရမည်
ဖြစ်ကား။

အားလုံး သဘောတူစွာ
အလုပ်လုပ်ဖြစ်ကြပြီး။
စုစုပေါင်း ဦးသက်ခိုင် ရရှိ
သော ပွဲခံ သိန်းနှစ်ဆယ်၏
ငါးရာခိုင်နှုန်း လေးသိန်းကို
ကောင်မလေးကို ပေးရန် ဦး
သက်ခိုင်က ချိန်းဆိုကာ ပေး
ဖြစ်လေသည်။

ချိန်းဆိုအော်နေရာကား
“ဂျန်းရှင်းလေန” ကော်ဖီဆိုင်။
အတူ ကော်ဖီအေးသောက်ကြ
ရင်း တရင်းတနီးစကားပြောရင်း
သမီး ခုကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ရတာ
အေးချမ်းရဲ့လား။ အဆင်ပြေရဲ့
လား စသည်ဖြင့် လားပေါင်းများ
စွာ မေးရင်း ခင်မင်သိကျွမ်းသလို
ရှိသွားကြသည်။ မလေးနွယ်
ယခု အဆင်မပြေဖြစ်နေသော
နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စကို အကျယ်
တဝင့်စကားပြောဖြစ်ကြရာ...

“ဝမ်းသာလို့ က်တာ
အစ်ကိုကြီးရယ်။ တကယ် ပြော
တာနော်။ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့
အစ်ကိုကြီး”

ပြောကာဆိုကာ ဦးသက်
ခိုင်ပန်းကို လက်သည်း၏ လက်
ဖယောင်းဖြင့် မနာတနာ ဖျတ်ခ
နဲ့ ရိုက်လေရာ ဦးသက်ခိုင်အများ
ကော်ဖီခွက်ထဲက ရေခဲတဲ့ကို
မဝါးမိတော့ဘဲ ဂလုခနဲ့ မျိုချ
မိလေတော့သည်။

မျိုမချ၍ ငါးစားလိုက်က
လည်း မဖြစ်နိုင်သော သူခံတွင်း
ထဲမှာ မူလသွားတွေမှ ပါးစောင်
မှာ မရှိတာဘဲ။ အံ့ကပ်ခေါ်သွား
အတူတွေတပ်ခဲ့ရတာဖြင့် ကြာ
ပါပကောလေ။

မလေးနွယ်ခေါ် ကောင်
မလေးကို ချဉ်းကပ်ကြည့်လိုက်
ရာ အဆင်ပြေနိုင်သည်ဖြစ်၍
အဆင်ပြေရာ၊ ကောင်မလေး
စုံစမ်းလာခဲ့ရာ ကျီတော်ဘက်
က ကန်ထရိုက်တိုက် အပေါ်

ဆုံးလွှာကို ဂျားဖြစ် ဂျားပေးဖြစ်
သွားသည်။ ခြောက်လစာချုပ်
အတွက် ဦးသက်ခိုင်က မေတ္တာ
ဗရမ္မ အပိုဆုအဖြစ် (ပွဲခံအပြင်)
စီစဉ်ပေးလိုက်ရာမှ အဆိုပါ
ပတ်ဝန်းကျင် သိပ်မသိပါလေ
ဘဲ အသိပေးစရာမလိုဘဲ ထို
ငါးလွှာမှာပင် ဦးသက်ခိုင်လည်း
အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့။

တစ်ပတ်နှစ်ရက် သုံးရက်
အကြောင်းအမျိုးမျိုး မရိုးနိုင်
အောင် တူမတွေ လိုမဲ့ပတ်ပြီး
မလေးနွယ်နှင့်အတူ သွားသွား
နေဖြစ်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
မလေးနွယ် ရုံးပိတ်ရက်ဆို
နေကုန်း၊ မီးကုန်း၊ ယမ်းကုန်း နေရ
သော ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစားရင်း
ဦးသက်ခိုင်မှာ ရသတွေ ရှု
ထောင့်စုံစွာပင်...

ခရေပင်လမ်းထိပ်က စတိုး
ဆိုင်ကဆို ဦးသက်ခိုင် ဆိုင်ရှေ့
ရောက်လိုက်တာနှင့် သိနေပြီ။

“အန်ကယ် ယိုးဒယား
လစ်ပိုငါးလုံးပဲလား အန်ကယ်”
ဟု ဆီးကြိုကာမေးတတ်၊ အမြန်
ထုတ်ပေးတတ်နေပါပြီ။

ဦးသက်ခိုင် ဒီပုလင်းတွေ
ကို အကြောင်းမဲ့ဝယ်သွားခြင်း
မဟုတ်ပါ။ တော်တန်ရုံ သာရေး
နာရေးဖိတ်ဖိတ်၊ ဖိတ်စာတွင်
လိပ်စာတွင် လေးလွှာ၊ ငါးလွှာကို
ဘယ်တော့မှ သွားတတ်သူ
မဟုတ်။ ရှောင်ရခြင်း အကြောင်း
မှာ ဦးသက်ခိုင်အမောမခံနိုင်
သောကြောင့်ပင်။ ငါးလွှာရောက်
ရောက်ချင်း ပါလာသည့် လစ်ပို
လေးအမြန်ဖောက်သောက်ပြီး
အမောဖြေမှ အမောပြေတတ်
သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း တစ်
လုံး။ အမောပြေ၊ ကျန်လေးလုံး
ကတော့ လက်ကျန် နာရီစက္ကန့်
တွေမှာ ဖိမ်ကျစွာပဲ သောက်

ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့က နေကလည်း
ပေရယ်လက်ကျန်မို့ ပြင်းထန်
သည့်အချိန်။ အဲယားကွန်းကမရှိ။
လေပန်ကာလေး နှစ်ယောက်
အဖော်ပြုကြရင်း ကျီစယ်က
လူကလည်း ဇာတ်ရိုက်တက်
ပြင်းထန်သည်ဖြစ်ရကား ဦးသက်
ခိုင် ခုတင်ပေါ် လှမ်းအတက်မှာ
ပင် ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်
ကာ အသက်ထွက်တာမှ ခုတင်
နံဘေး ဗိုင်းခနဲ ...

မလေးနွယ် အရမ်းကြောက်
သွားသည်။

“ကျွန်မလည်း အရမ်း
ကြောက်သွားတယ် ဆရာတို့
ရယ်။ ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမယ်
မှန်းမသိတာနဲ့ ကြံမိကြရာ ရေ
ချိုးခန်းထဲ မရမက ဆွဲသွင်းပြီး
တံခါးစေ့ထားခဲ့တယ်။ နောက်
ကုမ္ပဏီကို ခွင့်တစ်ပတ်ယူပြီး
အမေရိတို့ ဘားအံဘက် သွား
နေတယ်။ ပြန်လာတော့ ခု
ဆရာတို့၊ ခေါ်စစ်တာပါပဲ။
တကယ်တော့ တကယ့်တရား
ခံကို ကျွန်မသိတယ် ဆရာ”

မလေးနွယ် စကားကြောင့်
စခန်းမှူး (အမှုစစ်) မျက်လုံး
ပြူးသွားပါသည်။

“ဟေ ... ဘယ်သူလဲ”
ဟု အမေးကို ကောင်မလေး
ကောက်ကာငင်ကာဖြေလိုက်
သော အဖြေကြောင့် စခန်းမှူး
ဝိ၍ပင် မျက်လုံးပြူးသွားလေ
တော့သည်။

ကောင်မလေး (မလေး
နွယ်) ဖြေသော အဖြေမှာ
အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

“တရားခံကတော့ တဏှာ
ပါ ဆရာ”

အောင်ဆင့်

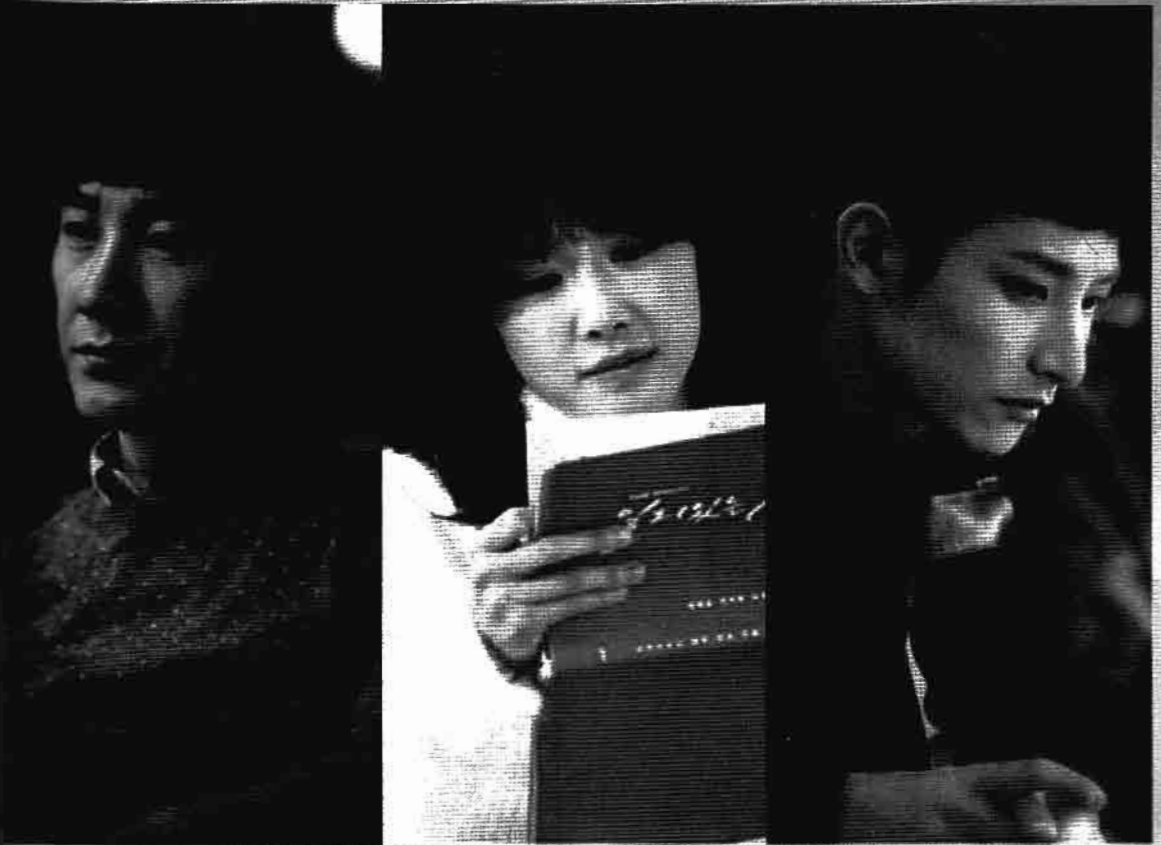
၂၀၂၀ | ဖေဖော်ဝါရီ

Valid Love

ယုတ်ကျွတ်ကျွတ်
Rose

ယခုလမှာ မဟေသီပရိသတ်ကြီးအတွက် Valid Love (ယုတ္တိရှိ အချစ်) တတ်လမ်းတွဲကို တင်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ Valid Love တတ်လမ်းတွဲဟာ လွမ်းမောဖွယ်ရာ အချစ်တတ်လမ်းလေးဖြစ်သလို အထောင်စုန်းအရှုပ်အထွေး တတ်လမ်းလေးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ အဆိုပါတတ်လမ်းတွဲကို TV N က ထုတ်လွှင့်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး စုစုပေါင်း ၂၀ ခုရှိပါတယ်။

Valid Love ကို တတ်ညွှန်းရေးသားသူက ကင်ဒိုဝူး (Kim Do-woon) ဖြစ်ပြီး ဓါရိုက်တာကတော့ ဟန်ဂျီဆွန် (Han Ji-Seung) ဖြစ်ပါတယ်။ ထုတ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက KPAX ဖြစ်ပြီးတော့ ပရိုဂျက်တာကတော့ ကင်ရင်ကျံ (Kim Young-Kym) ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံမှာ ၂၀၁၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့အထိ ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

Valid Love တတ်လမ်းတွဲမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူများကတော့ ယုတ္တိရှိကြီးမင်းသား အန်တေဝေါင်း (Uhm Tae-Woong) တက်သစ်မင်းသား လီဆိုဟွတ်(စ်) (Lee Soo-hyuk) နှင့် မင်းသမီးလီစီယောင်း (Lee Si-Young) တို့အပြင် တတ်ပို့တတ်ရန်တွေများစွာပါဝင်ထားပါတယ်။

တတ်လမ်းကတော့ မိန်းကလေးအထက်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းဆရာ ဂျန်ဟီးထယ် (အန်တေဝေါင်း) နဲ့ ကျောင်းသူလေး ဆင်အီရီ (လီစီယောင်း) တို့ရဲ့ အချစ်တတ်လမ်းလေးဖြစ်ပါတယ်။ ဆင်အီရီရဲ့ဘဝမှာ နောက်တစ်ခါ ပေါ်ပေါက်လာသူကတော့ ကင်ဂွန်

(လီဆိုဟွတ်စ်) ဖြစ်ပြီး သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်တတ်လမ်းလေးဖြစ်ပါတယ်။

အန်တေဝေါင်း (Uhm Tae-Woong)

ယခုတတ်လမ်းတွဲမှာ ဂျန်ဟီးထယ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ မင်းသား အန်တေဝေါင်းကို ၁၉၇၄ ခု၊ ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ၊ တောင်ပိုင်း Chungcheong ပြည်နယ်၊ Jecheon မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ပညာအရည်အချင်းကတော့ Kyungmen ကောလိပ်မှ Kookmen တက္ကသိုလ်နဲ့ Konkuk တက္ကသိုလ်တို့မှ ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အနုပညာလောကထဲကို ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်ရောက်ရှိခဲ့တာဖြစ်ပြီး မင်းသားရဲ့ အေဂျင်စီက Keyeast ဖြစ်ပါတယ်။

သူရဲဖခင်ကတော့ ဂီတဆရာ Uhm Jin-Ok ဖြစ်ပြီး သူတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။ သူတို့မောင်နှမတွေဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေတောက်အပေါ်မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်ခဲ့ကြပါတယ်။ အန်တေဝေါင်းရဲ့ အစ်မကတော့ အန်ဂျန်ဟွာ (အရွယ်လွန်ချစ်အိပ်မက်) ဖြစ်ပြီး သူမဟာ သရုပ်ဆောင်ပိုင်းသာမက ဘဲ အဆိုတော်အဖြစ်နဲ့လည်း အောင်မြင်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အန်ဂျန်ဆန်နဲ့ အန်ဂျန်ဟေးတို့ဟာလည်း သူရဲအစ်မများဖြစ်ပြီး အန်တေဝေါင်းရဲ့ မိခင်ကတော့ ယိုးရောင်သွတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အနုပညာမျိုးရိုးဖြစ်တဲ့ အန်တေဝေါင်းဟာ အစ်မဖြစ်သူအန်ဂျန်ဟွာ အနုပညာလောကမှာ စတင်အောင်မြင်ချိန်မှာ အန်တေဝေါင်းက

အနုပညာလောကမှာ စတင်ခြေချခဲ့ပါတယ်။ အန်တေဝေါင်းဟာ ဂျန်းဟွာလောက် အခက်အခဲတွေ မတွေ့ခဲ့ရပေမယ့် အနုပညာကို အခြေခံကစပြီး သင်ကြားခဲ့ရပါတယ်။ မင်းသားရဲ့ ဇနီးကတော့ ယွန်ဟေးဂျင်ဖြစ်ပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ မင်းသားဟာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှာ The Happenings ရုပ်ရှင်မှာ စတင်ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ Silmido ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ ဝမ်ဆမ်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာတော့ KBS ရုပ်သံမှ Drama City ရုပ်သံ ဇာတ်လမ်းမှာ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ပရိသတ်များစွာရဲ့ အားပေးမှုကို ရရှိခဲ့ပြီး ယနေ့အချိန်အထိ ရုပ်ရှင် ၁၇ ကားနဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲ ၂၀ ကားကို ရိုက်ကူးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

အန်တေဝေါင်းအတွက် အနုပညာမှတ်တိုင်ဖြစ်စေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ Nin Tailed Fox (စည်းခြားထားတဲ့အချစ်) Delightful Girl Choon Hyang (ချစ်စရာပျိုကညာ) Resurrection (မေတ္တာပန်းတိုင်) Stranger than Paradise, The Devil (မိုးသောက်ကြွယ်)၊ Fight, Queen SconDUK (တော်ဝင်မင်းသမီး)နဲ့ Dr.Champ တို့ဖြစ်ပါတယ်။ မေတ္တာပန်းတိုင်မှာတော့ ဂန်ဟတ်၊ ရှင်ဟတ် စရိုက်နှစ်မျိုးကို ပီပီပြင်ပြင်သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့လို့ ဆုတွေရရှိခဲ့သလို သရုပ်ဆောင်လောကမှာ ခိုင်ခိုင်မာမာနေရာတစ်ခုရရှိခဲ့ပါတယ်။

သူရဲရည်ရှင်ဇာတ်ကားတွေဟာလည်း အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ပြီး သူ့အတွက် မှတ်တိုင်ဖြစ်စေတဲ့ ဇာတ်ကားတွေကတော့ Public Eemy

2, Chaw နဲ့ Forever the Movement တို့ဟာ ဝင်ငွေစံချိန်တင်နိုင်ပါတယ်။ MBC ရဲ့ နာမည်ကြီးရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲဖြစ်တဲ့ ထောင်မင်းသမီးဇာတ်လမ်းတွဲဟာ Male Top Excellence Award ကို ခံခဲ့ပါတယ်။

ယခု Valid Love ကတော့ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ရိုက်ကူးခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူအတွက် ရင်နှာရတဲ့ ကျောင်းဆရာကျန်းဟီးထယ်အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင်ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားပါတယ်။ Variety Show (၁၂) ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး တေးဂီတစီဒီယို ၆ ခုနဲ့ The Caucasian Chalk Circle နဲ့ Jesus Christ Superstar ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် ၂ ခုမှာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။

သူဟာ နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေအကြိုက် မင်းသားမဟုတ်လှပသဘာဝကျကျနဲ့ ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်နိုင်လို့ ပရိသတ်အားပေးမှုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။

လီစီယောင်း (Lee Si-Young)

လီစီယောင်းဟာ ယခုဇာတ်လမ်းတွဲမှာ ကင်အီနီဆိုတဲ့ ကျေးသုလေးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ လီစီယောင်းကို ၁၉၈၂ ခု၊ ဧပြီ

ရှင်နွေ Chungcheong ပြည်နယ်၊ Cheongwon မှာ မွေးဖွားခဲ့
တယ်။ သူမဟာ ခေါင်ကတ်အမျိုးသမီးတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါ
တယ်။ လီစီယောင်းဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်လောက်တွင် အနုပညာလောက
သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူမ ၉ နှစ်အရွယ်မှာ သူမ
ဘာသာမှာ ဆိုးလ်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူမ မွေးနာမည်က
အိန္ဒြေရေဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဖက်ရှင်နဲ့ ဒီဇိုင်းပညာနဲ့ ဘွဲ့ရရှိခဲ့
တယ်။ နောက်တော့ သူမဟာ လီစီယောင်းလို အမည်ပြောင်းခဲ့
တယ်။

လီစီယောင်းဟာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ Urban Legends Deja Vu
Season 3 နဲ့ The Kingdom of the Wind နဲ့ အနုပညာလောကထဲကို
ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ The Kingdom of the Wind ကတော့ သမိုင်း
ဆက်ခံဇာတ်လမ်းတွဲဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာတော့ Boys over
flowers (F4 ချစ်သူ) ကို ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ သူမဟာ The
Righteous Thief ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး အဆိုပါဇာတ်
လမ်းတွဲကတော့ ရော်ဘင်ဟုလို့ပဲ ချမ်းသာတဲ့သူများဆီမှ လုထားတဲ့
ငွေကြေးတွေကို ဆင်းရဲသားများအား ဖြန့်ဝေပေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ သူမဟာ ယနေ့အထိ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ၁၀ ကားနဲ့
ဇာတ်လမ်းတွဲ ၁၂ ခုတို့ကို ရိုက်ကူးပြီးစီးပြီဖြစ်ပါတယ်။

လီစီယောင်းဟာ Variety Show (၆) ခုနဲ့ တေးဂီတဗီဒီယို (၃)
ခုကို ရိုက်ကူးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ လီစီယောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ၂၀၁၅
ခုနှစ်လ ၂ ရက်နေ့ထုတ် The Korea Times မှာ လိင်အသားပေး
အိပ်မက်ရိုက်ကူးတယ်ဆိုပြီး ကောလာဟလ သတင်းတွေ ထွက်လာ

ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၅ ခု၊ ဇွန်လမှာ ဘယ်သူက ဖြန့်လိုက်သလဲ မသိ
တဲ့ လီစီယောင်းရဲ့ Sex Video ဟာ ယုံန့်နေတာမို့ သူမရဲ့ အေဂျင်
စီက သူမကို Black List စာရင်းသွင်းခဲ့ပါတယ်။ သူမရဲ့သတင်းတွေ
ဆိုးလ်စာနယ်ဇင်းလောကမှာ သတင်းသမားတွေအတွက် နေရာယူ
စရာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လီစီယောင်းဟာ နာမည်ကြီးလက်စွဲသမားတစ်ယောက်ဖြစ်

၂၁၂ | ပထမ

ပြီး ဆုတွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာ သံတမန် အဖြစ် အင်ဒိုနီးရှားရှိတဲ့ 2014 Asian Games အတွက် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ဘောက်ဆင်ထိုးပွဲတွေ အလီလီနွဲ့ခဲ့တဲ့ လီစီယောင်းဟာ ခုတော့ လိုင်အသားပေးစီနီယို ပါဝင်ရိုက်ကူးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း သမားတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

တတ်လမ်းအကန့်

အိမ်တစ်လုံးရဲ့အပေါ်မှနေပြီး ကျောင်းဆရာကျန်ဟီးထယ် (အန်

တောဝေါင်း)ဟာ မှန်ဘီလူးနှင့် ညတက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး လှမ်းကြည့်နေပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကတော့ ကင်အီရီ(လီ ယောင်း)ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ကျန်ဟီးထယ်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်ဟီးထယ် အိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်မှ မှန်ဘီလူးနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ တတ်ကိုဖွင့်ထားပါတယ်။

ကင်အီရီဟာ လမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်ပြီး အိမ်တစ်လုံး ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကတော့ လက်သမားအား ကင်ဂျွန်(လီဆိုးဟွတ်ခ်)ရဲ့ အိမ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်

ထယ်ဟာ ရင်ထဲမှာ မီးတောင်လိုပေါက်ကွဲခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဂျန်ဟီးထယ်ဟာ လက်သမားဆရာရဲ့အိမ် မှန်ကိုခွဲပြီး “ငါ့မိန်းမကို ဘာကြောင့်ခေါ်ထားတာလဲ၊ ထွက်ခွာ” ဆိုပြီး အော်ဟစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ငါတော့ ပုဆိန်လို မိန်းမယူမိ ပြီထင်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှသာ ညည်းတွားမိခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှလည်း သူနှင့် ကင်အီရီတို့ စတင်တွေ့ဆုံပုံကို တွေးတောနေမိပါတယ်။

ကင်အီရီဟာ အဲဒီအချိန်က သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျလို့ ဆေးရုံကိုလာပြပါတယ်။ ကျောင်းဆရာ ဂျန်ဟီးထယ်ကလည်း ဆီးရောဂါကြောင့် ခွဲစိတ်ခံဖို့ ဆေးရုံရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီး အိမ်အပြန် ဂျန်ဟီးထယ်ဟာ ကင်အီရီနဲ့ မတော်တဆတိုက်မိပြီး မျက်မှန်းတန်းမိသွားကြပါတယ်။

ကင်အီရီ ပညာသင်ယူနေတဲ့ကျောင်းမှာ ဆရာမအန် ကလေးမွေးနေ့မို့ မလာနိုင်ခဲ့လို့ ဆရာဂျန်ဟီးထယ်က အစားဝင်သင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့နှစ်ဦး ပြန်တွေ့ကြပါတယ်။ အခြားကျောင်းသူများကတော့ ဆရာအား ချောသားပဲဆိုပြီး နောက်ကြို ပြောင်ကြပါတယ်။ ဂျန်ဟီးထယ်က ကင်အီရီအား မိမိခွဲစိတ်ခံထားရကြောင်း တခြားကျောင်းသူများအား မပြောရန် နှုတ်ပိတ်ထားပေမယ့် တခြားကျောင်းသူများက အလိုအလျောက် သိသွားကြပါတယ်။ ကင်အီရီအား ကတိမတည်သူဆိုပြီး ဂျန်ဟီးထယ်က စွပ်စွဲခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ပြန်လည်အဆင်ပြေသွားကြပါတယ်။ ဂျန်ဟီးထယ်ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ကင်အီရီကို အိမ်ပြန်ပို့ရင်း ငြိစွန်းသွားကြပါတယ်။ နောက်တော့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အဆုံးသတ်မသွားပါ။ ကင်အီရီဟာ ဆေးသုတ်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရအောင် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဆေးသုတ်ဖို့သွားရာမှ သူမရဲ့ ဘဝထဲကို လက်သမားဆရာ ကင်ဂျွန်ဝင် ရောက်လာခဲ့ရာ -

ဂျန်ဟီးထယ်အဖြစ် အန်တေဝေါင်း

ကင်အီရီအဖြစ် လီစီယောင်း

ကင်ဂျွန်အဖြစ် လီဆိုးဟွတ်(ခ်)တို့က ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။

Rose

ဆေးရောင်စုံ စိုစိုဃား

- နဒီလိုင်း -

SURE ကာဗာထက်မှာ လန်းနေတဲ့ SNSD ယူရီ

၂၀၁၅ မှာလည်း ချစ်မိတ်ချက်ပြင်းဆဲလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ Girls Generation ချာတိတ်မလေးတွေဟာ အသံလှိုင်းမှာသာမက မော်ဒယ်လှိုင်း၊ သရုပ်ဆောင်လှိုင်းမှာလည်း အောင်မြင်နေတယ်ဆိုတာကို အခု နိုဝင်ဘာထုတ် SURE မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးက သက်သေပြလိုက်ပါတယ်။ GG အလန်းဇယားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ main dancer ယူရီရဲ့ အလုပ်နဲ့ ဆုတ်ဝေလာတဲ့ SURE မဂ္ဂဇင်းဟာ လူကြိုက်များနေသလို ယူရီနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အင်တာဗျူးကိုပါ ဖော်ပြထားတာကြောင့် ဂီတပရိသတ်တွေကြားမှာ ရေပန်းစားနေရခြင်းပါပဲ။ ဆိုးလ်ရွေ့ကြမ်းပွင့် ဘော့ဘောသမားတစ်ဦးဖြစ်သူ အိုဆမ်ဟွမ်နဲ့ တွဲနေသူ ယူရီဟာ KBS 2 က တင်ဆက်မယ့် အချစ်ဟာသဇာတ်ပြုတစ်ပုဒ်မှာ ပါဝင်တော့မယ့်သတင်းဟာလည်း SURE ပရိသတ်တွေအကြိုက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုအကကောင်းသလို ရူပါလန်းတဲ့ GG မလေးယူရီရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို နားစွင့်ရင်း...

JACKET
₩59,900

SKIRT
₩49,900

ONEPIECE
₩69,900

တစ်ကိုယ်တော် အယ်ဘမ်သစ်ထုတ်မယ့်
SNSD တစ်ဖန်ီ & တေယွန်

အလန်းလွန် အလွန်လန်းစာချိုးနဲ့ညီတဲ့ Girls Generation ချာတိတ်မလေး ၈ ဦးဟာ အာရှမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းဆဲ ဖြစ်သလို အခု GG ချာတိတ်မလေး ၂ ဦးဖြစ်တဲ့ တစ်ဖန်ီနဲ့ တေယွန် တို့ရဲ့ သီးသန့်အယ်ဘမ်ထွက်လာတော့မယ်ဆိုတာကို စတားက သတင်းဦးပေးလာပါတယ်။ လက်ရှိ ဆိုးလ်အကြိုက်ဆုံးစာရင်းမှာ GG လေးတွေပါဆဲဖြစ်တာကြောင့် အခုလို တစ်ကိုယ်တော်လိုင်းခွဲ ထွက်လာတာကို ဂီတပရိသတ်တွေကလည်း သဘောတွေနေကြပါတယ်။ အခုလထဲမှာ SNSD မချောလေးတွေရဲ့ Lion Heart ဂီတဖျော်ဖြေပွဲ ဆိုးလ်မှာ ကျင်းပမှာဖြစ်ပြီး တေယွန်ရဲ့ အယ်ဘမ်သစ် က နီဝင်ဘာလထဲမှာ ထွက်ဖို့များပါတယ်လို့ SM အေဂျင်စီက အသိပေးလာပါတယ်။

Colour Supplement
Korea

CHAT SHIRE နဲ့ ဂီတပရိသတ်ကို ဖမ်းစားဦးမယ့် IU

ဆိုးလ်ချာတီတ်တွေ ရင်ခုန်တဲ့ ၂၀၁၅ အလန်းဇယားတွေစာရင်းမှာ IU က ထိပ်ဆုံးကပါတယ်ဆိုတာ ငြင်းစရာမလိုပါဘူးလို့ စတားကောင်းချီးပေးလာတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ မင်းသားချော ဂျွန်ညီဟာနဲ့ မခွဲအတူတွေနေရသူ မချောလေး IU ရဲ့ မိနီအယ်ဘယ်သစ် CHAT-SHIRE မကြာခင် ဂီတပရိသတ်ရှေ့မှောက် ရောက်ရှိလာတော့မှာကို အသိပေးလာခြင်းဖြစ်သလို၊ Blue Dragon Hall မှာ IU ရဲ့ ဇီဝဖျော်ဖြေပွဲ ကျင်းပတော့မယ်ဆိုတာကို အသိပေးလာခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ၂၀၁၄ မေလမှာ IU ရဲ့ A Flower Bookmark ထွက်ပြီးကတည်းက အယ်ဘယ်သစ်မထွက်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲအကြာမှာ ထွက်တာကြောင့် CHAT ကို အားပေးချင်သူတွေများနေရခြင်းပါ။ အဆိုအကကောင်းသလို ရူပါလည်းလန်းတဲ့ IU မလေးရဲ့ သံသေသစ်ကိုစောင့်မျှော်အားပေးရင်း...

Rain ကို မေ့နေကြပြီလား

Most Handsome Faces of 2014 မှာ နံပါတ် ၇၀ ချိတ်ခဲ့တဲ့ အာရှပေါ်စတား ရိန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေကြားမှာ သဲသဲလှုပ်သတင်းတွေဖြစ်နေဆဲဆိုတာ ငြင်းမရတဲ့အချက်ပါပဲ။ ဟောလိဝုဒနယ်မြေအထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်နေသူ ရိန်းဟာ ကိုယ်ပိုင်အနုပညာအေဂျင်စီတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်ခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ ဇာတ်ကားသစ်တွေကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်လုပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ဆိုးလ်ဇွေကြယ်ပွင့်ရဲ့ အကျိုးဆောင်က အတိအလင်းသတင်းထုတ်ပြန်လာပါတယ်။ အခုနှစ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မရှိခဲ့တဲ့ ပေါ်မင်းသားဟာ သူ့ရဲ့ ဂီတဖျော်ဖြေရေးခရီးစဉ်သစ် The Squall Asia Tour စတင်ဖို့ စီစဉ်နေပြီး အာရှ ၇ နိုင်ငံကို လှည့်ပတ်ဖျော်ဖြေမှာလို့ သိရပါတယ်။ ရိန်းရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲသစ် Diamond Lover ဟာ ပေကျင်းမှာ လူကြိုက်များနေပါကြောင်း တင်ပြရင်း...

ရင်ခုန်သံမြန်နေပြီလား မင်ဟိုရင်

ဆိုးလ်ချာတီတ်တွေကို ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ပြောနိုင်တဲ့
 သူမလေး မင်သီမီးတွေအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင် မချောလေး
 ဆိုရင်ကိုလည်း ချန်လှပ်ထားလို့မရနိုင်ပါဘူးလို့ စတားက ဆိုလာ
 အကြောင်းမဲ့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ Jyp အေဂျင်စီက မွေးထုတ်
 ခဲ့တဲ့ မင်သီမီးချော ဟိုရင်တစ်ယောက် boy-friend ရနေပြီဆို
 ကို ဂီတပရိသတ်တွေကြား ဖွပေးလာခြင်းဖြစ်တာလို့ ဟိုရင်ရဲ့
 အိမ်ရှင်က နာမည်ကြီး BIGBANG အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ တောရန်
 ကိုယ်တိုင်ကလေး ဖွပေးလိုခြင်းပါဖြစ်ပါတယ်။ ဆစ်ဒနီမှာ ကျင်းပ
 ခဲ့တဲ့ BB ရဲ့ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲ အထူးတန်းမှာ ဟိုရင်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ
 ကိုယ်တိုင်ကလေး ခုံတွဲစာတ်ပုံအရိုက်ခံသွားတာကြောင့် စတားက
 ဆိုလို အသိပေးလာခြင်းပါ။ လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ငွေကြယ်ပွင့်ဆောင်နဲ့
 ဆံလှည့်တင်ကို နာဆွင့်ရင်း...

နီလိုင်း

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်၏ ဘဝဗဟို

..... မြင့်ဝင်းနီ

စာရေးဆရာမောင်ရွှေစွန်

၂၀၁၅ စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ညနေ ငါးနာရီ
ခွဲကျော်တွင် တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာသည်။ နားထောင်လိုက်တော့
...

“အစ်ကို၊ ဒီနေ့ညနေ သုံးနာရီမှာ အစ်ကိုကြီးကိုရွှေစွန် ကွယ်
လွန်သွားတယ်။ ဈာပနာကိစ္စအတွက် မနက်ဖြန် အစ်ကိုမြို့ထဲကို
လာစေချင်တယ်”

တစ်ဖက်မှပြောနေသူမှာ စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာ နန္ဒာမိုးကြွယ်၊
စာရေးဆရာမောင်ရွှေစွန်နှင့် သူက အစ်ကိုနှင့်ညီလို ချစ်ခင်သံယော
ဇဉ်ရှိကြသူတွေ။

* * *

တော်သလင်းလပြည့်နေ့ညဖြစ်သော်လည်း လက ထိန်ထိန်သာ
မနေ။ မိုးသားမိုးရိပ်တချို့ကြောင့် မှန်ပျံ့ပျံ့သာ လင်းနေသည်။

ကျွန်တော်စိတ်သည် အတိတ်အသိသို့ အပြေးအလွှားသွားနေ
သည်။ ကိုရွှေစွန် (စာရေးဆရာမောင်ရွှေစွန်) နှင့် ကျွန်တော်တို့
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စတင်မြင်တွေ့သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်မှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊
ထိုကာလသည် တိုင်းပြည်၌ စီးပွားရေးအခြေအနေတွေ မတည်ငြိမ်၊
လှုပ်ခတ်နေချိန်။

ထိုအချိန်၌ ကိုရွှေစွန်သည် အောင်မြင်နေသော မဂ္ဂဇင်းတစ်
စောင်၏ အယ်ဒီတာ၊ ကဗျာဆရာ၊ (လုံးချင်းဝတ္ထု ဆယ်အုပ်နီးပါး၊
ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော) စာရေးဆရာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏

ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်နေသည့် ပုံနှိပ်တိုက်သို့
(proof) ဖတ်ရန်အသွား သူကလည်း သူ့ဝတ္ထုကို ပရမ်းဖတ်ရန်
စဉ် သူနှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ သိကျွမ်းခဲ့ရာ
သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ယခု သူက
လွန်သွားချိန်အထိ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်က ခိုင်မြဲခဲ့ကြသည်။

* * *

ဇာတ်သဘာဝလောကကို အခြေပြုရေးသားထားသော လုံးချင်း
ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုနာမည်က “တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်” သူ၏ ပထမဦးဆုံး
လုံးချင်းဝတ္ထုဟုထင်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်
ဒါရိုက်တာကြီး ဆရာကြီးဦးသုခက အမှာစာရေးထားသည်ကို တွေ့
သည်။ အမှာစာ နိဂုံးပိုင်းတွင် -

(မောင်ရွှေစွန်၏ အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့တို့မှာ ကဗျာနဲ့ စာ
အလှအပ၊ အဘိဓမ္မာ ဇွတ်အတင်းဆန်တာ မပါသဖြင့် ဇာတ်သဘာဝ
စကား၊ အရပ်သားစကားများသာ ဖြစ်နေသည်က ဖတ်ရတာ သဘာဝ
သောသက်သာရာရှိနေသည်။

ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ထွက်ပြီးသည့်နောက်မှာ
ဇာတ်သဘာဝ၊ ဇာတ်ဆရာအချို့ အနာပေါ်တုတ်ကျဖြစ်ပြီး သူ
ခေါ်ခေါ်ပြောပြောလုပ်ချင်မှု လုပ်ကြတော့မည်။ သူရောက်သွား
ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်၍ သက်သက်စွာ ကြည့်ရှုကြည့်ရှု
လိမ့်မည်။

ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာကြီးဦးသုခ၏ အ

အဲဒီ ဖတ်ရခြင်းအားဖြင့် “တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်” ဝတ္ထုသည် ဇာတ်ဆောင်လောက၏ အတွင်းရေး၊ အပြင်ရေးတွေကို ဝေဖန်ထောက်ပြသော စာအုပ်ဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

“တိုင်ပေါ်အလံစိုက်ချင်” ဝတ္ထုထွက်စဉ်ကာလတုန်းက သူနဲ့ကျွန်တော် မသိကျွမ်းကြသေး။ စာအုပ်ထွက်ပြီး လေးနှစ်လောက်ကြာမှ သူနှင့်ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ သိကျွမ်းခင်မင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည်လည်း သူ၏ ခေါ်ဆောင်မှုဖြင့် ဇာတ်သဘင်ပေါင်းစုံ၏ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်ဖူးတော့သည်။ ဇာတ်စင်နောက်မှ ဇာတ်သမား၊ ဇာတ်သမဝိုက်၊ ဘစ်ပုံရိပ်တို့ကို မြင်တွေ့ဖူးတော့သည်။

ကိုရွှေစွန် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော မဂ္ဂဇင်းအမည်မှာ “ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မဂ္ဂဇင်း” ။ ကိုရွှေစွန်၏ ဖခင်ဦးအောင်သိန်း စတင်ထောင်ထောင်ခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေး ဇာတ်သဘင်ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများပါသည်။ သတင်းများလည်း ဖော်ပြသည်။ ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတိုများလည်းပါသည်။

ကွယ်လွန်သူ ပန်းချီဆရာကို ဝသုန်က ပြောဖူးသည်။ “ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုကို စသုံးပေးတာ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မဂ္ဂဇင်းဗျ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်စဉ်မဂ္ဂဇင်းကြောင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာလောကထဲကို ရောက်လာတာ။ ကျွန်တော့် စာရေးဆရာဘဝ ကျေးဇူးရှင်မဂ္ဂဇင်းဗျ” ဟူ၍။

* * *

ကိုရွှေစွန်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ သိကျွမ်းခင်မင်မှု နှစ်ကာလသည် ကြာစိန်သက်ဖြင့် ရေတွက်လျှင် နှစ် ၄၀။ ထိုနှစ်ပေါင်း ၄၀ အတွင်း သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ခင်မင်မှုပျက်ပြယ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့။ သူသေချင်သည့်အခါကိုတွေ့လို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အချို့အချို့သောနေရာတွင် သူနှင့်ကျွန်တော် အတွေးအခေါ်အယူအဆ ကွဲပြားနေကြသည်တော့ရှိသည်။ ထိုအခါ တစ်ယူသန်ဆန်တတ်သော ကျွန်တော်က အလျော့ပေးသော်လည်း သူက အလျော့ပေး၍ ကျေအေးသည်။ အမှန်က သူ့သဘာဝသည် မာနကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်တော့ သူ၏မာနကို ခဝါချထားခဲ့သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းခရီးကို ခြေဆန့်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုအချိန်က အောက်တိုဘာလဆန်းပိုင်းတွင် ဘုတ်ပြည်နယ်တွင်းသို့ ဗီတာ၊ ပတ်စ်ပိုမပါဘဲ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပြန်သည်။ လဆန်းတစ်ရက်မှ ဆယ်ရက်အထိ ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မူဆယ်ရောက်သွားချိန်၌ ကန့်သတ်ရက်သုံးနေပြီး နှစ်ရက်ပင်စွန်းနေပြီး ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်အတွင်းသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့။

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေချိန်၌ စစ်သမ္မတ ပေါ်တာဆွဲမှ စိပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ တစ်ရက် လားရှိုးမြို့ပေါ်ရှိ နတ်ရှင်ရုံကို ဝင်းခြံတံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ဝင်းခြံအတွင်းရှိလူတွေကို ပေါ်တာဆွဲသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လွန်ခဲ့သည့် ငါးမိနစ်လောက်မှ ထိုရုပ်ရှင်ရုံဝင်းခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ က

ကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ရှမ်းမြောက်ခရီးစဉ်သည် တစ်လနီးပါးခန့်ကြာသည်။ လားရှိုးနှင့် ကျောက်မဲမြို့တို့တွင် နားနေရက်ကြာသည်။ လားရှိုးမြို့ကတော့ လေ့လာစရာတွေများသောကြောင့်။ ကျောက်မဲမြို့ကတော့ ကိုရွှေစွန်၏ဇနီး ဇာတိမြို့ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း။ သူ့ဇနီး၏ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများက အချိန်ဆွဲထားသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ကမ်းပါးယံတွေ ပိုင်းရုံနေသော ကျောက်မဲမြို့တွင် ရက်အတန်ကြာနေခဲ့ရသောကြောင့်ထင်သည်။ ထိုမြို့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာချိန်၌ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အလွမ်းမြို့တွေ ရှိဝေနေသည်။

* * *

ကိုရွှေစွန်သည် ကွယ်လွန်ချိန်၌ လုံးချင်းဝတ္ထု ၂၉ အုပ်အထိ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူ့ဝတ္ထုအများစုသည် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတွေဟုလည်း သိရသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဝတ္ထုသုံးလေးအုပ်သာ ဖတ်ဖူးသည်။ ကျန်ဝတ္ထုများ မဖတ်ဖူးသည်မှာ ကျွန်တော်မဖတ်ချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ဖတ်၍မရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်ခံစား၍ မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်း နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော်လည်း အတွေးအခေါ် အယူအဆ မတူကြ၍ ဤပြဿနာပေါ်လာရုံရသည်။ သူ့ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်များသည် တကယ့်အောက်ခြေလူတန်းစား၊ အပစ်ပယ်ခံလူတန်းစားတို့၏ သရုပ်သဏ္ဌာန်ပီပြင်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့ဘဝသည် အဘိဓမ္မာမဲ့နေသည်။

ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော်နှင့်သူ ဆွေးနွေးဖူးသည်။ သို့သော် အခြေမပေါ်ခဲ့။ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးသည် အတွေးအခေါ်အယူအဆ မတူတတ်ကြ။ မတူသည့် ရာခိုင်နှုန်းအနည်းအများအပေါ်တွင် မူတည်၍ သဘောထားကွဲလွဲကြသည်သာ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကိုရွှေစွန်နှင့် ကျွန်တော်၏ ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ကား လျော့နည်းသွားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ သူကွယ်လွန်ချိန်အထိ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ယခင်ကာလတွေတုန်းကလို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆုံတွေ့နိုင်ခြင်း တဖြည်းဖြည်းကွဲသွား နည်းသွားခဲ့ကြသည်။ ဤဖြစ်စဉ်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးတည်းမဟုတ်၊ စာပေလောကသားများ အားလုံးပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ အာဏာရှင်စနစ်လောင်းရိပ်အောက် ရောက်နေခဲ့ရသော ပြည်သူတို့သည် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေ ဆုံးရှုံးလာခဲ့သည်။ စာပေလောကသည်လည်း အာဏာရှင်တို့၏ မိန့်ပီချုပ်ချယ်မှုအောက်၌ ပျောက်ကွယ်လုလုအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်သန်ရပ်တည်လာခဲ့သော ကိုရွှေစွန်တို့ မိသားစု၏ “ရုပ်ရှင်မျက်မှန် မဂ္ဂဇင်း” သည်လည်း စစ်အာဏာရှင်အစိုးလက်ထက်တွင် အသက်ငင်ပျောက်ရှုံးပစ်သွားတော့သည်။

၂၃၂ | ဝဏသီ

စာရေးကျဲသော၊ နည်းသော ကျွန်တော်အား လူချင်းတွေတိုင်း စာရေးရန်တိုက်တွန်းစကား အမြဲပြောတတ်သော ကိုရွှေစွန်သည် ယခုတော့ သူကိုယ်တိုင် စာရေးကျဲသွား။ နည်းသွားသည်ကို တွေ့နေရသည်။ စာရေးသက် နှစ်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ဘဝမာတိကာတွင် အခန်းစဉ်အလိုက်ဖော်ပြမည်ဆိုပါလျှင်...

* * *

ကျွန်တော်ရေဝေးသို့ ရောက်ချိန်၌ ကိုရွှေစွန်ဈာပနာကို လာရောက်ကြ ပို့ဆောင်ကြသူ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ အယ်ဒီတာ အတော်များများကို တွေ့ရသည်။ ညွှန်ခံခန်းမထဲ၌လည်း ပြည့်လှလှ။ ညွှန်ခံခန်းမထဲ မဝင်ဘဲ စင်္ကြံလမ်းမ၌ ရပ်နေသူကလည်း အများအပြား။

စင်္ကြံတစ်နေရာတွင် ရပ်စကားပြောနေကြသော ဝါရင့်ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ သုံးလေးဦးက ကျွန်တော့်ကို လမ်းနှုတ်နေကြသဖြင့် သူတို့ထံ လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောရသေးသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကွယ်လွန်သူ ကိုရွှေစွန်နှင့် ခေတ်ပြိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

ရေဝေးမှအပြန်တွင် ကျွန်တော်အတွေးထဲသို့ လူ့ဘဝဒဿန တစ်ခု ဝင်လာသည်။ လူသည် ဘယ်အသက်အရွယ်အထိ တက်ကြွစွာရှင်သန်နိုင်သနည်း။ အသက်ခြောက်ဆယ်ရောက်သည့်အခါ ဝန်ထမ်းတွေ၊ အမှုထမ်းတွေကို ဘာကြောင့် အငြိမ်းစား (ပင်စင်) ပေး

လိုက်သနည်း။ အမှန်က လူ့ဘဝသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် လာကတည်းက ဆုတ်ခွာချိန်ရောက်လာနေပြီကို လူတွေက သတိမထားမိကြ။

ကျန်းမာရေးကရိုက်၍၊ သီလရှိ၍၊ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ရာမှ ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်အထိ အသက်ရှည်နေသော်လည်း သူတို့၏ အနာဂတ်သည် မှန်ဝါးဝါးသာ။ သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက်သည် အသက်ဆက်ရှင်နေမှုသာဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကို ဘယ်အချိန်ကာလအထိ ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မည်ကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိနိုင်။

စာရေးဆရာမောင်ရွှေစွန်သည် ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ငါးနှစ်ရှိပြီး လူ့ဘဝတွင် သက်တမ်းစေ့နေသွားသည်ဟု ဆိုရမည်။ သမီးသားစု၏ ပြောပြချက်အရ ကွယ်လွန်သွားသည့်အချိန်အထိ မကုန်မမာ နာတာရှည်ဖြစ်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ ကွယ်လွန်မည့်နေ့ကလည်း နံနက်ပိုင်းလမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီး နံနက်စာစားချိန်၌ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်သည်။ ညနေ သူတို့သွားတော့မှ ကွယ်လွန်နေကြောင်း သိရသည်တဲ့။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရောင်းရင်း သူငယ်ချင်းကြီး ကိုရွှေစွန်သည် လူ့ဘဝထဲမှ ထွက်ခွာရာ၌ပင် အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာသွားနိုင်သူပါတကားဟု လေးစားဂုဏ်ယူနေမိသည်။

* * *

မြင့်ဝင်း

ကွန် ပျူ တာ ပု ရော ဟိတ်

တြိစက္ကဇာတာများကို နက္ခတ်ဗေဒင်စနစ်ဖြင့်အပြည့်အစုံစစ်ဆေးနိုင်သော တခုတည်းသောကွန်ပျူတာပရိုဂရမ် နာမည်ပေးလမ်းညွှန်နှင့်အညီလိမ္မာထူးချွန်ထက်မြက်စေမည်လှပခေတ်မီနာမည်လေးများ (၁၅၀)ကျော်နှင့်အတူရောင်စုံတြိစက္ကဇာတာများကိုအမြင့်မားဆုံးနက္ခတ်ဗေဒင်နှင့်ကလေးဘဝတသက်တာဇာတာစစ်ဆေးချက်ဟောစာတမ်း(၃၄)မျက်နှာစာအကလေးရရှိသောယုဂ်များအထွေထွေဘဝကံကြမ္မာများအကျင့်စရိုက်မပညာစီးပွားအောင်မြင်ကျော်ကြားတသက်တာအချိန်ပိုင်းအဟောများ မဟာဘုတ်အကြယ်နှင့်ယတြာများကင်ပွန်းတပ်နည်းရက်နှင့်အချိန်မီဘနာမည်တွဲသုံးပုံအညွှန်း မည်သည့်အသက်အရွယ်မဆိုတြိစက္ကဇာတာများကိုနက္ခတ်ဗေဒင်စစ်ဆေးထားမှုဘဝလမ်းကြောင်းမှန်ကန်ဘဝခရီးတလျှောက်အချိန်နှင့်တပြေးညီအောင်ပွဲခံနိုင်မည် လာရွေးဒီဝေဝီအိမ်ပို့၇၀၀ဝီအမြန်ချော၈၀၀ဝီနိုင်ငံခြားအီးမေလ်ဒီဝေလူကြီးဘဝတသက်တာ အကောင်းဆုံးခွဲမွေးချိန် လုပ်ငန်းနာမည်နောက်ဆုံးပေါ်ကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်ဖြစ်ပြီးဆင်တူယိုးမားများနှင့်မမှားရန်အထူးသတိပြုကြပါ။

အမှတ် (၂၂၁) အခန်း (၆၀၂) ဗိုလ်တထောင်ဈေးလမ်း။ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
0931079394 095179128 0973220255

ကမ္ဘာရေးသည့် ဆရာအောင်စိုး

- မောင်မောင်လှမြင့် -

လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ် မြန်မာစာပေ
 ကာလ၌ သူနယ်ပယ်နှင့်သူ ထင်ရှားကျော်ကြား
 အောင်စိုးနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ စာရေး
 အောင်စိုးနှင့် ပန်းချီဆရာအောင်စိုးတို့ဖြစ်ကြ
 သည်။ ပန်းချီအောင်စိုးမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ စာပေ
 ဆယ်ဆုရှင် ဆရာကြီးတဂိုး၏ “စန္ဒိနိကေတနံ”
 စာအုပ်တွက်ဖြစ်ပြီး ဆန်းသစ်သည့် ပန်းချီ
 နည်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းသူဖြစ်သည်။ သူ
 ပန်းချီကားများမှာ အလွယ်တကူ နားမလည်၊
 စာအိုင်သဖြင့် “စိတ္တဓပန်းချီ” ဟုပင် ကင်ပွန်း
 ခေါ်ရသည်။ ဆရာကလည်း သူပန်းချီကား၌
 ဘက်မှတ်ထိုးရာတွင်ပင် အများနှင့်မတူ “ဗဂျီ”
 အောင်စိုး” ဟူ၏။

ယန်းချီဆရာ အောင်စိုးနည်းတူ စာရေးဆရာ
အောင်စိုးမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ကွဲပြား
သော အရေးအသားကြောင့် စာပေနယ်တွင်
သူ့ဝိသေသနှင့်သူ ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သူ့လတ်
တီဆောင်ပုဂံညောင်ဦးဒေသမှ ယာသမားများ
ဘဝကို ဝိပြင်စွာ သရုပ်ဖော်နိုင်လွန်းသဖြင့်
“အညာသားအောင်စိုး” ဟုပင် ကမ္ဘာညးတင်ခံ
ရသည်။ ထိုစဉ်က အောင်မြင်ထင်ရှားသည့်
အလုပ်ရုံမဂ္ဂဇင်း၌ “တံငါမှာ ကြယ်နီ၊ အညာမှာ
အောင်စိုး” ဟူ၍ ဆိုရိုးတွင်ခဲ့သည်။ ဆရာအောင်စိုး
အညာယာသမားများဘဝ ပိုင်နိုင်သလို ဆရာ
ကြယ်နီမှာလည်း သူ့ဒေသ နေဖြူနယ်မှ ရေလုပ်
သား (တံငါ) တို့ကြောင်း အလွန်ပိုင်နိုင်သည့်
ဆရာဆရာဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ ရှုမဝတွင် ပါခဲ့သည့် ဆရာ
အေးဦးဆုံး ဝတ္ထုကို “ရွှေငွေ” မှသည် အညာ
သစ်ဟော်ဝတ္ထု အားလုံးနီးပါး ဖတ်ဖူးပါသည်။
သစ်ပေါ်လွန်းသဖြင့် လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံ

၏ ပထမဦးဆုံး ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်သော စာရေးဆရာကြီး ဦးနုက ဆရာဦး သိန်းဖေမြင့်အား “အညာ Atmosphere အလွန်နိုင်သည်” ဟု ချီးကျူးခဲ့သည့်စကား ကို သွား၍သတိရမိသည်။ ဆရာအောင်စိုး၏ ဝတ္ထုတိုများကို ကြိုက်နှစ်သက်လွန်း သဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များအဖြစ် ထွက်လာသောအခါ ဝယ်ယူစုဆောင်းခဲ့သည်။

- လှည်းယာဉ်ကြောကြောဝတ္ထုတို့များ။
- ကောက်သင်းကောက်နှင့် အညာခလေဝတ္ထုတို့များ။
- တိုင်းကျော်နှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဇာတ်ကောင်များ ဝတ္ထုတို့များ။
- သစ်သစ်လွင်လွင်ဝတ္ထုတို့များ။

တိုင်းကျော်နှင့် သစ်သစ်လွင်လွင်တို့မှာ အညာကျေးလက်အပြင် အခြားဘာဝ မျိုးစုံပါဝင်သည့် ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။ တိုင်းကျော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆိုလျှင် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဆုပင် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ဆရာသည် အညာကျေးလက်ဘဝသာမက ဗြိတိသိန်ကိုလည်း နိုင်နင်းစွာ ရေးဖွဲ့နိုင်သူဖြစ် သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထုတ်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိခဲ့သော “ချမ်းလှ ပါတယ်ဆောင်းရယ်” ဝတ္ထုတိုမှာ ရန်ကုန်မြို့မှ အခြေအနေမဲ့တို့၏ ဘဝကို ထိတ်လန့် ကြောက်ဖွယ်ရာ ရေးဖွဲ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အညာဝတ္ထုကိုများဖြင့် ထင်ရှားသော ဆရာအောင်စိုးမှာ ကဗျာသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်ကိုတော့ အပြောအပြန့်နည်းသဖြင့် အများသိပ်မသိကြ။ အမှန်တော့ ဆရာသည် ရှေးပဝေသထီအစောပိုင်းကာလပင် ကဗျာများရေးဖွဲ့ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ အထက်တန်းကျောင်သားဘဝက ဖတ်ခဲ့ရသော ဆရာကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုဆိုလျှင် ယခုတိုင်စိုနေသေးသည်။ ကဗျာအမည်က “ဟယ် ... အချစ်”

“ဟယ်...အချစ်”

* သင့်အတွက်ဖြင့်

အိပ်မက်ပြည်လည်း ရောက်ဖူး၏။

* သင့်အတွက်ဖြင့်

သေရက်ကိုလည်း သောက်ဖူး၏။

* သင့်အတွက်ဖြင့်

ရန်ဖက်၍လည်းဖြစ်ဖူး၏။

* သင့်အတွက်ဖြင့်

ခွာထွက်လူရွာ တိုင်သောခါပင်
သင့်မှာပြုံးနိုင်ဘိသည်တကား။

မောင်နှမပေါင်းများစွာအကြာ ဆရာနှင့် လူချင်းတွေ့ရသောအခါ တိုက်ဖျက်မှုကို ရွတ်ပြမိသည်။ ဆရာက သူပင်ကိုအညာသား လူရှိကြုံပုံစံအတိုင်း ပွင့်တပွင့်ပြု၍ “ခင်ဗျား တော်တော်မှတ်မိတာပဲ” ဟု ချီးကျူးသည်။

ဆရာနှင့် သိက္ခာမရှိရသည်မှာ တိုက်ကြီးသား ကိုတင်မောင်ဝင်းနှင့် ဆက်နွယ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုတင်မောင်ဝင်းမှာ ရန်ကုန်ရောက်တိုက်ကြီးသားဖြစ်ပြီး တပ်မတော်မှ ထုတ်ပေးသည့် “စစ်ပညာ” ကျန်းမာရေး အလုပ်လုပ်သည်။ ဆရာအောင်စိုးက သူ့အထက်မှ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်သည်။ ကိုတင်မောင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ များမကြာခင်ကပင် သူ့စာအုပ်ကို စုစည်း၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တိုက်ကြီးတင်အောင်အမည်ဖြင့် “ဘုရားသခင်ထံ ပို့ပေးပါနှင့် အခြားဘာသာပြန်စာအုပ်များ” ဖြစ်သည်။

ကိုတင်မောင်ဝင်းကို အကြောင်းပြု၍ တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုသို့ ဆရာအောင်စိုးလိုက်ပါလာပါသည်။ ထိုနယ်မှာ ဆရာမြသန်းတင် “လေ့လာသူနဲ့သူနဲ့” ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရှည်ဆု တက်ယူရမည့်နှစ် ၁၉၇၉ ဖြစ်သည်။ စာပေဟောပြောပွဲသို့ လိုက်ပါလာသော စာရေးဆရာများကား အင်အားကောင်းလှပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင်၊ ဆရာအောင်သင်း၊ ဆရာတင်မိုး၊ ဆရာညွန့်ကြူး၊ ဆရာအောင်စိုး တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဟောပြောပွဲရက်အတွင်း ဆရာအောင်စိုးက စာရေးသူအား အကူအညီတစ်ခုတောင်းသည်။

“ကိုတင်မောင်လှမြင့်၊ ခင်ဗျားမှာ လည်းယဉ်ကြောကြောရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်ပါလားဗျာ။ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က တောင်းနေတာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်းမရှိ၊ လောလောဆယ် ပန်းဆိုးတန်း အဟောင်းဆိုင်တွေမှာလည်း ရှာမရလို့”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ဆရာကို အမှတ်တရ လက်မှတ်ပင်ထိုး၍ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မကြာခင် စာရေးသူ ယောသို့ တာဝန်ဖြင့် ပြောင်းရသဖြင့် ဆရာနှင့်မတွေ့ဖြစ်တော့။ ဆရာစာတွေနှင့်တော့ မပြတ်ထိတွေ့နေခဲ့ပါသည်။ ဆရာသည် မင်းသားကြီးဝင်းဦး၏ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝင်ရေးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်ပါမက ကဗျာပါ ရေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း၌ အပိုဒ်ပေါင်း ၅၈ ပိုဒ်ပါသော ကဗျာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ပင် ရေးခဲ့သည်။ ကဗျာအမည်က “တောင်သူလယ်လုပ် စားမခတ်” ဖြစ်ပြီး အညာယာသမားများဘဝ “ကဗျာဝတ္ထု” ဟုဆိုရမည့် ကဗျာရှည်ကြီးဖြစ်သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စာရေးသူ ဝန်ထမ်းဘဝကို ရွက်လွှတ်ပြီး တိုက်ကြီး၌ ပြန်၍အခြေချသောအခါ ဆရာနှင့် တွေ့ခွင့်မကြုံတော့။ ကိုတင်မောင်ဝင်းလည်း အလုပ်မှနားကာ ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ ဆရာကလည်း ပင်စင်ယူသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ ဝန်းကျင်လောက် စာရေးသူ The Light of English နှင့် The International မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဝင်ရေးသောအခါ ဆရာနှင့် စာမျှင်သွားဆုံသည်။ ဆရာသည် ထိုမဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်၌

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကဗျာများ ရေးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကဗျာများ ဆက်တိုက်ရေး ၂၀၀၄ ခုနှစ်၌ Love and Life Poems ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စာရေးသူမှာ ဆရာနှင့်လူချင်းသေး။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတစ်ရက်တွင်တော့ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာ၍ ၃၈ လမ်းရှိ အရှည်ကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာအချို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့နေသော ဆရာကိုသွားတွေ့သည်။ လူက ဝေးကားခေါင်း၌ သတ္တလတ်ဦးထုပ်အနားပြန်ပြီး ဆောင်းထားသည်။ “ဟို အဘိုးကြီး၊ လူငယ်တွေကြားထဲ ဘာဝင်ရှုပ်နေတာထဲ” စာရေးသူက ခပ်နောက်နောက် အသံပေး၍ နှုတ်ဆက်သောအခါ ဆရာက လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... ကိုမောင်မောင်လှမြင့် လာ ... လာ” ဟု ဝမ်းအားရခေါ်သည်။

လူချင်းကွဲသွားသည်မှာ ကာလအတော်ကြာသွားသည့်အတိုင်း ပြောစရာတွေက များနေပါသည်။ တိုက်ကြီးမြို့မှ ကိုမျိုးညွန့်၊ ကိုသန်းထွန်းစသည့် သူ့စာဖတ်ပရိသတ်များအကြောင်း၊ စာရေးသူ ပေးလိုက်သည့် “လှည့်ယဉ်ကြောကြော” ကို ထုတ်ဝေသူက ယူသွားပြီး စာအုပ်လည်း ထွက်မလာ၊ ပေးလိုက်သည့်စာအုပ်လည်း ပြန်တော့သည့်အကြောင်းမစ၍ အတော်စုံသည်။ သို့နှင့်ပင် အားရစားမတူ ...

“အခု ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းကို ပြန်ပြင်နေလို့ တူ၊ တူမတော့မှ ခဏသွားနေ နေတယ်။ တိုက်ခန်းပြင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်ခါလောက် ဆုံကြရအောင်”

ဆရာတိုက်ခန်းက ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမှာဟု သိရပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတိုက်ခန်းကို စာရေးသူ မရောက်ဖူးလိုက်ပါ။ စာရေးသူအား ချိန်းဆိုပြီး မကြာမီပင် ဆရာကွယ်လွန်သည့်သတင်းကြားလိုက်ရပါသည်။

အကြောင်းအရာရော အရေးအသားပါ လက်ရာမြောက်သည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ မြန်မာစာပေလောကအတွက် တန်ဖိုးကြီးသည့် ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာအောင်စိုးတွင်ကား ထိုအရည်အချင်းနှစ်ခုအပြင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပါ ကဗျာရေးစွမ်းနိုင်သူမို့ ပို၍ပင် နှမြောစရာကောင်းထူးသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်သည့် မြန်မာကဗျာဆရာတစ်ယောက် လျော့ပါးသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆရာ၏ ဝတ္ထုများက အညာသရုပ်နှင့် ဝန်းကျင်ကိုနိုင်နိုင်သတိဆရာကဗျာများက မြန်မာရနံ့ သင်းပျံ့ထုံမွှေးနေပါသည်။ အချို့၏ ဖော်ပြရလျှင် ...

- The Golden Pagoda
- Bagan (The Old-City)
- The "Htan" Tree.

ထို့ပြင် ဆရာက သူ၏ စာပေခံယူချက်ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် The Light of English မဂ္ဂဇင်းပါ “We Are Writers Here” ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

တောင်သူယွှာလုပ် ဝါးမခွတ် ဒေါင်စို့

"We Are Writers Here"

We are writers here,
We write for all the readers.

We write realism, not imagination,
About the people and their surroundings.

We live to write,
And do not write to live.

Writing is not our profession,
It's our Sacred duty for the all generations.

Whether our works are wrong or right,
Only, Future history will decide.

"တို့တစ်တွေဟာ စာရေးဆရာတွေဖြစ်တယ်"

ဒီမှာ တို့တစ်တွေဟာ
စာဖတ်သူတွေအကျိုးအတွက်ရေးနေတဲ့
စာရေးဆရာတွေဖြစ်တယ်။

တို့က သရုပ်မှန်ကိုရေးတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တွေမရေးဘူး။
လူတွေရဲ့ဘဝနဲ့ သူတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း ဖော်ထုတ်တယ်။

အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့အတွက် စာရေးတာမဟုတ်၊
စာရေးဖို့အတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်တာဖြစ်တယ်။

တို့စာရေးတာ
အသက်မွေးမှုအတွက် လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ
မောင်လာမည့် မျိုးဆက်တွေအတွက်
မြင်မြတ်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်တာဖြစ်တယ်။

တို့လုပ်ရပ်
မှားတယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာကိစ္စတာ
အမှတ်တရအဖြစ်
အခွင့်အလမ်းပေးလိမ့်မယ်။
[ဆရာအောင်စိုး ၁၉၂၆ - ၂၀၁၀အား အမှတ်တရ]
မောင်မောင်စို့မြင့်

၁၃၆

အစိမ်းရောင်မြက်ခင်းသို့

မျှော်လင့်ခြင်းအလွမ်းဝေဒနာ

နိုင်မျိုးသစ္စာ(နုစု)

၁

ကောင်းကင်ပြာတစ်ခုလုံး ပြာလွင်
ကြည်လင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို
တိမ်မည်းညိုတိုက် အံ့ဆိုင်မှိုင်းမှုန်လာသည်။
ဖြည်းညင်းညင်သာစွာ တိုက်ခတ်နေသော
လေပြည်မှသည် ပြင်းထန်သော လေအရိုင်း
တို့ တိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ လေအဟုန်
ကြောင့် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတို့က ယိမ်းခါ
လှုပ်ယွမ်းနေသည်။ လေပြင်းခြေ၍ သစ်
ရွက်ကြွေတို့က လေအဟုန်တွင် ဝဲလွင့်ပျံ့
လျက်။

ကောင်းကင်ပြင်ကဲ့သို့ သူရင်ပြင်သည်
လည်း မကြည်မလင်အံ့အံ့မှိုင်းမှိုင်း။ သူ
နလုံးသားအစုံအား ဆွဲခါလှုပ်ယမ်းနေဘိ
သကဲ့သို့ နာကျင်ခံစားနေရသည်။ အတွေး
တို့သည်ကား အတားအဆီးမဲ့စွာ လွင့်မျော
ချင်တိုင်း လွင့်မျောနေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

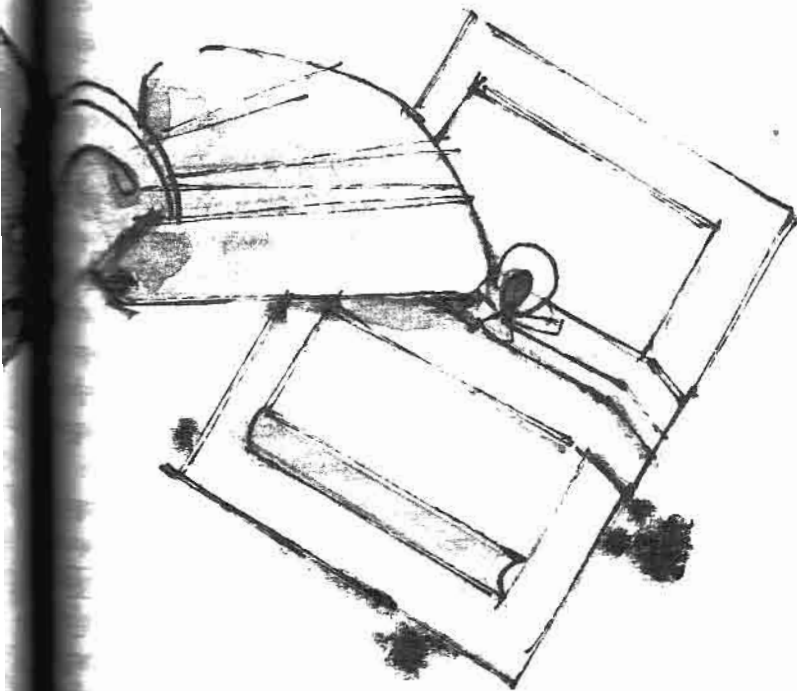
ဘာများမှားလို့လဲ။

လဲပေါင်းများစွာတို့၏အဖြေကို စဉ်းစား
သော်လည်း အဖြေကား ရှာမရ။ စဉ်းစားရ
လွန်းသဖြင့် ဦးနှောက်များပင် အရည်ပျော်
ကျလုမတတ်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူလာ
သည်။ နွေနှောင်း၏ စိမ်းကားသော အေးစက်
သော ရောင်လွှဲသော အပြုအမူများက
သူ့မျက်ဝန်းအစုံတွင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ပြသ
နေသည်ပမာ အဖန်တလဲလဲ မြင်ယောင်နေ
လေသည်။ ဒီလိုကြုံတွေ့လာလိမ့်မည်ဟူ၍
ယောင်လိုမျှပင် မတွေးမိခဲ့။ သို့မို့ကြောင့်
လည်း သူရင်မှာ ခံစားရခက်လှသည်။ အတူ
လက်တွဲလုပ်ကိုင်လာကြသည့် ကာလရည်
တစ်လျှောက် သူ့အပေါ် နွေနှောင်း၏ ခါးသီး
မှု၊ မကျေနပ်မှုတို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင်
မရှိခဲ့။ အစဦးပိုင်းက ကိုယ့်စိတ်က ထင်မိတာ
ပဲလေ မထင်ကောင်းပါဘူး။ နွေနှောင်းဟာ
သူ့အပေါ် ဒီလိုဖြစ်မည်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ
ဘူးဟူ၍ ဖြေလျှောက်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း နေ့ရက်ဆက်တို ကြုံဖန်များလာ
သောအခါ သူ၏ ထင်မြင်ချက်တို့သည် မမှား
ဟု သိသာလာရသည်။ ပိုမို သေချာနိုင်မာ
သည်ကတော့ သူတစ်ဦးတည်း ထိုသို့ခံစား
ရသည်မဟုတ်ဘဲ ရွှေရည်တို့ကိုယ်တိုင်
ကလည်း ဖွင့်ဟပြောပြလာ၍ ဖြစ်သည်။

“ဆရာ . . . ခုတလော နွေနှောင်း
ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး။ ရွှေရည်တို့နားမလာဘဲ
ခပ်ရှောင်ရှောင်၊ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေ
တယ်”

“ဆရာလည်း သတိထားမိတယ်
ရွှေရည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိရပေမယ့်
ဆရာရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစား၊ ဝမ်းနည်းရပါ
တယ်”

သူနှင့် ရွှေရည်တို့ နွေနှောင်းအပေါ်
ဘာတွေများ မှားယွင်းခဲ့ကြသည်။ နွေနှောင်း
မကျေနပ်စရာ ဘာအကြောင်းများရှိခဲ့သည်
ကို နွေနှောင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလျှင်
ဖြင့် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနိုင်
သေးသည်။ တောင်းပန်စရာရှိလည်း တောင်း
ပန်၍ ရနိုင်သည်။ ခုတော့ဖြင့် နွေနှောင်းက
ဘာကိုမှ စကားမဆို၊ တုံ့ဆိုဘာဝေ ဆိုဘိ

ဆိတ်သာ နေနေသည်။ ဘာမျှမသိရလေ၍ သူနှင့် ရွှေရည်တို့မှာ အနေရခက်လှသည်။ ဘာအကြောင်းကိစ္စနှင့်မှ နွေနှောင်းလက်တွဲ ဖြုတ်သွားမည်၊ ခွဲထွက်သွားမည်ကို သူမလို လား။ လက်တွဲညီခဲ့သော သူတို့ သုံးယောက်၏ ဘဝလေးပြိုကွဲပျက်စီးသွားမည်ကို တွေးရင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတော့သည်။

၂

စေ့စေ့တွေးကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် သူနှင့် နွေနှောင်းတို့အတူလက်တွဲ၍ လုပ်ကိုင်လာ ခဲ့ကြသည်မှာ ၅ နှစ်ကျော်ကာလပင် စွန်းခဲ့ ချေပြီ။ မနည်းမနောအချိန်ကဖြစ်လေရာ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်၏ သွေးစည်းညီ ညွတ်မှု၊ သံယောဇဉ် ခိုင်မာမှုတို့ကား ပြော ပြရန်ပင်လိုမည်မထင်။

ဆရာတပည့်ဟုဆိုပါသော်ငြားလည်း နွေနှောင်းသည် သူ၏ အလုပ်သင်ရှေ့နေ တပည့်တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။ သူ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် သူ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေ ထံတွင် အလုပ်သင် (Chamber) ဆင်းရာမှ ရှေ့နေဖြစ်လာသူလေး။ ရှေ့နေဖြစ်စမှပင် ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ အချိန်အတော်ကြာ အလုပ်ရပ်နားခဲ့ရသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်း မှန်၍ ရှေ့နေအဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ချိန်၌ သူ၏ ဂျူနီယာအဖြစ် တွဲဖက်၍ အမှု လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရာမှ ဆရာတပည့်ဖြစ် လာခဲ့လေသည်။ သူကလည်း သိသမျှ တတ် သမျှကို တစိုးတစိမျှ ချန်ထားခြင်းမရှိ။ အိတ် သွန်ဖာမှောက် သင်ကြားပြသပေးခဲ့သည်။ သူ၏ ရှေ့နေဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက် တွင် နွေနှောင်းသည် သူ၏ ပထမဦးဆုံး

တပည့်ဖြစ်သကဲ့သို့ သွေးသောက်ရဲဘော် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုပါမူ ...

သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ဥပဒေပညာရပ်ကို သင်ယူခဲ့ပါသော်လည်း ရှေ့နေတစ်ယောက် အဖြစ်ရပ်တည်ရန် တစ်ခါမှမူပင် မစဉ်းစား မိခဲ့။ နိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝတွင် အဆင်မပြေ သဖြင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝတွင်လည်း မညီညွတ်သော အကြောင်းများကြောင့် သင်ယူထားသော ဥပဒေပညာဖြင့် အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရန်အကြောင်းဖန်လာခဲ့ သည်။ သူရှေ့နေလုပ်တော့မည်ဆိုတော့ မောင်နှမကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးရသော စာရေး ဆရာ မကျည်းတန် (လွိုင်ကော်)က ...

“ဖြစ်ပါလား၊ ငါ့မောင်ရယ်။ မင်းက နေထိုင်ပုံက ရိုးရိုးအေးအေး၊ စိတ်ထားဖြူဖြူ သဘောကကောင်းကောင်း၊ လူကလည်း ခပ်နုနုနဲ့”

အမှန်စကားတွေဖြစ်ပါသော်လည်း သူ တွင် ရွေးချယ်ရန် အခွင့်အလမ်းမရှိ။ သည်လိုနှင့် ရှေ့နေအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်သွား သည်။ သူ၏ ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှု၊ စိတ် ကောင်းစေတနာထားမှုတို့ကြောင့် ရှေ့နေ လောကတွင် အထိုက်အလျှောက်အောင်မြင် လာခဲ့သည်။ နာမည်ကောင်းရှေ့နေတစ်ဦး အဖြစ်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

၃

အပင်မြင့်လေ လေတိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံရလေဟူသော ပမာပုံသွင်သို့ပင် သူ၏ အဆင်ပြေမှု၊ နာမည်ကောင်းမှုတို့အား မနာလို မရှုဆိတ်သည့် အချို့သော ရှေ့နေ တို့က အုပ်စုဖွဲ့ကာ သူ့အား မရိုးသားသော အကြံအစည်တို့ဖြင့် နာမည်ပျက်အောင် ခြေထိုး ဖန်တီးလာကြသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ကြားညှပ်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလေသည်လား။ သို့တည်း မဟုတ် သူ့အပေါ်သွားပုံလေလွင့် လုပ်ကြံ ပြောဆိုမှုများကို ယုံစားကြလေသည်လား။ မကောင်းကြံသူ ရှေ့နေအုပ်စုကို ကြောက်ရွံ့ ကြလေသည်လားမသိ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

ရှေ့နေများက သူ့အား ခပ်ခွာခွာခပ်ခွာ ရှောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။ သူ့အား မည်သို့ပင် ထိုးနှက်ကြသော်ငြား သူ့အား ယိုင်နှံ့မသွား၊ ကြံ့ကြံ့ခံကာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နေခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့သော အနေတွင် နွေနှောင်းက ဘာကိုမျှ မစိုက်ဘဲ သူ့အပေါ်ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ထားကာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အတူလက်တွဲထုတ် ခဲ့လေသည်။ ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုး မီးလောင်ရာကို လေပင့်တတ်သော ထူထဲ သဘာဝအရ နွေနှောင်းအပေါ် အေးအေး ထားသလောက်၊ စိုးရိမ်သလောက်ဖြင့် သူ လက်တွဲမလုပ်ရန် တားမြစ်သတိပေး သည်။ သို့သော် ထိုအနာပဝကားများမှ နွေနှောင်းက အလေးဂရုမပြုဘဲ သူ့ ဆက်လက် လက်တွဲခဲ့သည်။ သို့အတူ လည်း နွေနှောင်း၏စိတ်ဓာတ်ကို သူ့အတူ ခဲ့ရသည်။ နွေနှောင်းအား တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် အားထားမိသော ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ဦးအဖြစ်လည်း ထို ထားချစ်ခင်ရသည်။ တူညီသော စိတ်ထား တူညီသော လုပ်ရပ်များက အောင်မြင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အမှုတွေ အများကြီး လိုက်ပါဆောင်ရွက် သလို သူတို့ဆောင်ရွက်သော အမှု ကလည်း အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့သည်။ ကာလကြာမြင့်စွာ ညီညီညွတ်ညွတ်ထက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းနှင့် အောင်မြင်ခြင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် သွေးချွန် ခြေထိုးရန် စောင့်ဆိုင်းနေသူများအား အခွင့်မယာနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

သူကစနေသား၊ နွေနှောင်းက သမီးဖြစ်ပေရာ ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ နေ့နံသင့်ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းများအဆင်ပြေ ဖြစ်သည်ဟူ၍ အချို့ကဆိုကြသည်။ ဆိုစေကာမူ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ငွေကြေးကဏ္ဍသည် အဓိကမဟုတ် လုပ်ငန်းအတူ ဆောင်ရွက်ကြခြင်း အဓိကဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ထံအပ်နှံသည့် ကို သူကလက်ခံ၍ နွေနှောင်းထံ သည်အမှုကို နွေနှောင်းက လက်ခံ သို့သော် အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက် တော့ အမှုအားလုံးကို နှင်းယာက်ထက်

အထူးကား အတူလိုက်ပါဆောင်ရွက်ကြသည်။ သူရဲရှိသည့် အခင်းကြေးကို နွေနှောင်းကမမြင်သလို နွေနှောင်းရရှိသည့် အခင်းကြေးအပေါ်ကိုလည်း သူကမမြင်။ သူက ခွဲဝေပေးခြင်းရှိတတ်သလို နွေနှောင်းကခွဲဝေပေးခြင်းမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ ထုပ်ငန်းသဘောသဘာဝအရလည်းကောင်း၊ နွေနှောင်းထံမှ ငွေလက်ခံရယူရပါသော်လည်း သူအနေဖြင့် ရယူလိုစိတ်မရှိခဲ့။ ဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူအပေါ်သာ ပေးကမ်းခဲ့။ အနှစ်နှစ်ခံလိုခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရမဟုတ်ဘဲ သီတင်းကျွတ်လဆုလရောက်သည့်အခါမျိုးတွင် ဆရာအပေါ် ဝိသုဒ္ဓိတံထားသက်သက်ဖြင့် ကန်တော့ခြင်းမျိုးကိုသာ သူအတွက် နှစ်သက်ကြည်နူးသောနည်းဖြစ်ပါလေသည်။

၄

သူ၏ ဇုတိယမြောက် တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သူမှာ အလုပ်သင်ရှေ့နေမလေး ရွှေရည်ပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေရည်သည် တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပလောင်၊ ရှမ်း စသည့် ဘာသာစကားမျိုးကို တတ်ကျွမ်း၏။ သူနှင့် နွေနှောင်းတို့ အမှုများတွင် ဘာသာပြန်အဖြစ် ကူညီရာမှ အလုပ်သင်ကာလပြီးမြောက်သည့်အခါ အလုပ်သင်ဆရာ (Chamber master) ခံခွင့်တောင်း၍ သူ၏ ဂျွန်နီယာအဖြစ်အတူသတ်တွဲ လုပ်ကိုင်လာခဲ့တော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တစ်နေ့တစ်နေ့ နားလည်မရှိ၊ ဗြိတိသျှတရားရုံးနှင့် ခရိုင်ရုံးများ နှစ်ရုံးအား အပြီးအလွှားကူးကာ နှိပ်စားဖြင့် အမှုများ စစ်ကြရသည်။ ရုံးချိန်အတွင်း သုံးယောက်သား အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန်မရကြ။ တရားခွင့်များ ခံယူပြီးသောအခါမှသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ စားရင်းသောက်ရင်းဖြင့် စကားပြောကြရသည်။ တစ်နေ့တာ စစ်ဆေးခဲ့ကြသော အမှုများအကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် စစ်ဆေးကြရမည့် အမှုများအကြောင်း၊ ဆိုင်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည့် ကိစ္စရပ်များအကြောင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၊ ညှိနှိုင်းကြသည်။ မိသားစုပမာ သူအကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြ၊ ဆို

ကြ၊ တိုင်ပင်ကြသည်။ စိတ်တူကိုယ်တူများ ဖြစ်၍ အလုပ်လုပ်ရာသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ အလှူပုဂံလာပွဲများ၊ ဧည့်ခံပွဲများ၊ အခမ်းအနားများသို့ သွားရာတွင်လည်း သုံးယောက် သွားအတူလာအတူပင်ဖြစ်၏။ ရိုးသားကြိုးစား၍ အရည်အချင်းလည်းရှိကြသော တပည့်များဖြစ်သည်မို့ အားရကျေနပ်မိ၊ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမိသည်။ သူရဲတွင်းမှ ဝိတိသုဒ္ဓိတံထားသောများကိုတော့ တပည့်နှစ်ဦးအား ဖွင့်ဟမပြောပြမိခဲ့ပါပေ။

ထိုသို့သော ပျော်စရာအချိန်လေးများအား ရုတ်တရက်ဖြတ်တောက်လိုက်သူက နွေနှောင်း။ ဘာမှန်းမသိဘဲ သူနှင့် ရွှေရည်တို့ နွေနှောင်း၏ ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရုံမလွဲ၍ သူနှင့် ရွှေရည်တို့ ဘာမျှမစွမ်းသာခဲ့။ နွေနှောင်းတစ်ယောက်မနာလိုသူတို့၏ သွေးထိုးစကားကို နားယောင်သွားခဲ့လေပြီလား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဤသို့သော အချိန်မှာပင် တတ်တူသားတစ်ဦး၏ ထိုးနှက်မှုကို ကြုံရပြန်လေတော့သည်။ ဟိုယခင်လို သုံးဦးသား ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် အတူရှိခဲ့ကြလျှင်ဖြင့် တစ်ဖက်၏ တိုက်ခိုက်မှုများအား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရာတွင် သူအတွက် တစ်အားဖြစ်စေမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူကား ထိုသို့မဟုတ်။ နွေနှောင်း၏ နွေးထွေးမှုကင်းသော သူစိမ်းဆန်သော အပြုအမူများကိုသာ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံကြရသည်။ တစ်သွေးတစ်သားတည်း အသွင်မဆောင်သော်ငြား နောက်မဆုတ်လမ်းမခွဲဘဲ တိုက်ပွဲအတူဝင် ဖော်ရသည့်အတွက်ကိုတော့ နွေနှောင်းကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ သို့မို့ကြောင့် ထိုတိုက်ခိုက်မှုအား ကျော်လွှား အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

၅

ရှေ့နေများ နားနေဆောင်အနီးရှိ မန်ကျည်းပင်ထက်တွင် မန်ကျည်းရွက်နုလေးများက စိမ်းစိမ်းစိုနေသည်။ မန်ကျည်းပင်အောက်ရှိ ထိုင်ခုံလေးတွင် သူနှင့်ရွှေရည်တို့ အမှုတွဲများကို ပြန်လည်စိစစ်နေခိုက် ရွှေရည်ကပြောလာသည်။

“ရွှေရည်သိရသလောက် နွေနှောင်းရဲ့

အမှုသည်တစ်ယောက် ဆရာကို လာတွေ့တဲ့အပေါ်မှာ နွေနှောင်းက ဆရာအပေါ် အထင်လွဲသွားတယ်ဆရာ”

“နွေနှောင်းက ဆရာအပေါ် ဒီလိုမျိုးထင်စရာလားကွယ်။ နွေနှောင်းရဲ့ အမှုတွေတိုင်းမှာ ဆရာပဲ ဦးဆောင်ကူညီဖြေရှင်းပေးနေတာမဟုတ်လား။ ဆရာကို လာတွေ့တဲ့သူကလည်း အမှုလာအပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူသိချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဆရာသိတာမို့ ဆရာကို လာမေးတာပါ။ ဆရာမှာ အမှုတွေများနေတာ ရွှေရည်လည်း အသိပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ နောက်မှ တပည့်ဖြစ်လာတဲ့ ရွှေရည်တောင် ဆရာအပေါ် နားလည်သေးတာ။ ဆရာနဲ့ နွေနှောင်းတို့ လက်တွဲခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ဒီလောက်ကြာခဲ့မှတော့ ရွှေရည်ထက် နွေနှောင်းက ဆရာအပေါ် ဝိနားလည်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဆရာအပေါ် သူဘယ်လိုပဲ အထင်လွဲပါစေ၊ ဆရာသူကို အပြစ်လည်းမတင် စိတ်လည်းမဆိုးပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်လာခဲ့တဲ့ ဆရာတပည့်သံယောဇဉ်ကို သူက လွယ်လွယ်လေးဖြတ်တောက်နိုင်ပေမယ့် ဆရာက ဘယ်လိုများ ဖြတ်တောက်နိုင်မှာလဲလေ။ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာနဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို သူနားလည်သိမြင်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဆရာတို့ဆီ သူပြန်လာခဲ့မှာပါ။ အဲဒီယုံကြည်ချက်တွေနဲ့အတူ ဆရာ နွေနှောင်းကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေ၊ ကြိုဆိုနေမှာပါ”

ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် သူ့အသံတို့ ဆိုနှစ်တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဆရာနဲ့သုံးယောက် ဆရာခံစားချက်တို့ကို သိမြင်နားလည်သော ရွှေရည်တစ်ယောက် ဆရာစကားကို နားထောင်ရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားပါသော်လည်း ထိန်းနေသည့်ကြားမှာပင် မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ မန်ကျည်းပင်ထက်တွင် ခိုနားနေသော ငှက်ကလေးတစ်ကောင်သည် မန်ကျည်းပင်ကို စွန်ခွာကာ တိုအဝေးဆိုသို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။

မိုးမိုးသုတ (မန္တလေး)

၂၁၄၀ | ပထမ

စွန့်တစ်ကောင်သို့ တမ်းချင်း

မောင်ကျော်သာ (ပဲခူး)

ဆရာမောင်ရွှေစွန်

ဆရာမောင်သာ

တောင်တန်းတွေမှာ တောင်နေကြာတွေက ဝါဝါထိန်လို့ အအေးဓာတ်ကလည်း ထရဲပေါက်နဲ့ ကြမ်းကြိုကြမ်းကြားကနေ မျှော့တစ်ကောင်လို စိမ့်ပြီးဝင်နေတာ။ ကျောက်မျက်ရုံးမှာ အလုပ်ရပြီး မိုးကုတ်ကို သွားရမယ်ဆိုတော့ နေ့ချင်းညချင်း သူငွေဖြစ်ပြီလို့ လူတွေထင်နေတဲ့အထင်ကို သမဆိုင်ကခွဲတမ်းဆန်တွေ ရောင်းစားတာတောင် လခက မလောက်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုပြောထွက်မှာလဲ။ ခုခေတ်လို မိုးကျရွှေကိုယ်တွေ ရောက်လာပြီး ချက်ချင်း သူငွေဖြစ်သွားကြတဲ့ ခေတ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ စခန်းမှာ ဂျူတီဝင်မှ ပိုက်ဆံလေးအပိုထွက်လာပြီး လူကိုကြည့်ရင် လောင်းသလိုလိုကြည့်တတ်တဲ့ ကျောက်မျက်ရုံးစီမံရေးရာ မန်နေဂျာကို လက်သီးနဲ့ မထိုးမိအောင် ရှေးပေါပေါ လီရော အရက်ကို မျိုချ။ တောင်တန်းပေါ်မှာ ဂစ်တာခေါက်ခဲရတဲ့ ညတွေလည်း လွမ်းရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေခန်းလောက်ရဲ။

“လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့တယ် * * ငိုဖို့လား * ရယ်ဖို့လား * * အချစ်တစ်ခုကိုပဲ အားကိုးယုံ လို့ မပြီးတယ် * * အရင်တစ်ခါကပြောခဲ့တာ ပြန်မြင်ယောင်ထင်ယောင် လွမ်းမိတယ် * * အို ငွေတောင်တန်းရယ် * * ”

ထီးစိုင်းသီချင်းကို အပြည်းလုပ်ပြီး လီရောအရက်နဲ့မှူးခဲ့ရတဲ့ လင်းရောင်ခြည် တောင်ပေါ်ညတွေကို ပြန်သတိရရင် ဘဝဆိုတာကြီးကို တစ်ကနေပြန်စလိုက်ချင်တယ်။ ဒီအချိန်က ကျောက်တွေဘယ်လောက်ထွက်ထွက် ကိုယ့်အိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးမရှိပေမယ့် ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့ အထက်ကရောက်လာတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပဲ ကားတွေစီးကြ၊ တိုက်တွေ ဆောက်ကြ၊ သားသမီးတွေ အင်္ဂလန်ပို့ စာသင်ကြတာတွေဖြစ်ရတော့ ကိုယ့်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းကပဲ မှားနေသလောင်း ဒီအချိန်မှာပဲ စာတွေရေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဇနီးသည်က ကြက်သွန်စိုက်၊ အားလူးတွေ ဖော်၊ ကိုယ်က တောင်ပေါ်မှာ ဂျူတီဝင်၊ သမီးလေးမွေးလာတော့ လခနဲ့မလောက်လို့ ဆိုင်းဘုတ်တွေရေး မွေးခါနီးမှာတောင် အဖေဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ နာရီလေး ငွေ ၁၀၀ နဲ့ ပေါင်ရတာ မှတ်မိနေသေး။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ စာတွေရေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စီမံရေးရာ မန်နေဂျာကလည်း ညစ်ပတ်တယ်။ သူက သူ့စက်ပြင်နဲ့ ကာသမားတွေလောက်သာ ရုံးထဲမှာထားချင်ပြီး ကိုယ်တို့ ကိုတော့ နောက်မှလာတဲ့ ဘူမိဗေဒသမားတွေ ဆိုပြီး စစ်တပ်တပ်ခွဲသက်ကြီး ကျောက်မျက်ရုံးတန်းလျားတွေထဲက အလုပ်သမားလှိုင်းခန်းတွေကို ဝိုင်းဝန်းတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်သမားတွေနဲ့ လှိုင်းခန်းအတူတူနေရတာက အလုပ်သမားတွေရဲ့ ဘဝနဲ့ပိုပြီး နီးစပ်လို့ နေဖော်ပါတယ်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် သူတို့ကပဲ ဝိုင်းကျကြတာဆိုတော့...။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ စာတွေရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။

ပထမဆုံးဝတ္ထုလေး မိုးဝေမှာပါလာတော့ ပျော်လွန်းလို့ မြေကြီးနဲ့ ခြေထောက်ထိနေတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့ဘူး။ မိုးကုတ်လစာအုပ်ဆိုလေမှာ ပြေးဝယ်ပြီး အထပ်ထပ် ပြန်ဖတ်ရတာလည်း မမောခဲ့ဘူး။ ဆိုတာက နောက်လသဘင်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာအောင်သင်္ဃန် အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုမှာ ပါလာခဲ့တာ။ ကျောက်မျက်ရုံးက ရေးတဲ့ လူပဲထင်တယ်ဆိုပြီး စာအုပ်ဆိုင်က သတင်းပေးလို့ သဘင်ကိုပြေးဝယ်လိုက်ရတာ။ အဲ့ဒီနေ့က တောင်နေကြာတွေ ဝါဝါထိန်လို့ နံနက်လင်းရင် မြူခိုးတွေကလည်း တောင်တန်းတွေကို ပွေ့ဖက်နှင်းရှုပ်နေလို့ ကြတာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မိုးဝေကို ဝတ္ထုနုနစ်လောက် လှမ်းဝိုလိုက်တာ။ တစ်ပုဒ်မှ ပါမလာတော့ဘူး။ အဲ့ဒီနဲ့ပဲ ဝတ္ထုတွေ မရေးဖြစ်တော့ဘူး။

ငါနှစ်ကြာလို့ မိုးကုတ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းခဲ့တာ တောင်နေကြာတွေကို ခြေစုံကန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ တောင်တွေကို မှု့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ လွမ်းစရာလေးတွေ ညတွေနဲ့ ဂစ်တာသံတွေကို နားသားထဲ ထုတ်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မပြေလည်မှုတွေ

သီရိဗုဒ္ဓအရက်နဲ့ မျှောချက်သက်သက် ဘဝကို အစွဲပေးရင်း ထွက်
ချွတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စိန်ရှာဖွေရေးက သစ်တောက်ငှက်သံ
အသံတောကြီးထဲ ပုံသန်းနေတဲ့ ကြက်တူရွေးအုပ်တွေ၊ ကာသွား
ပျံသန်းနေတဲ့ ဝှက်ကောင်ကြီးလို လိုက်လာတဲ့ ဖုန်လုံကြီး
တွေကို အတိတ်ကနေ ဖျောက်ပစ်ချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ
လှောင်ဆောင်နှစ်ဝင်နေသလို စာရေးသူဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို ပြန်လည်
နှိုးဆော်ပေးတာကို အတွက်ပဲ ဝမ်းသာတက်နေတာပါ။

သွားပြီး ဝမ်းသာတက်နေတာကို ပစ္စုပ္ပန်တွေကို သွေးတွေ
နဲ့ မင်းရင်မှာဝတ်ထားတာကို ငါ့အထင်မကြီးပေမယ့် နှိပ်စဉ် ဇီဝင်ဘာ
အောက်ရင် တောင်နေကြာတွေ မွေးဖွားပေးတာကိုတော့ ငါ့ရင်ထဲ
ထည့်ထား။ တောင်နီးတွေရဲ့ ပွေ့ဖက်နှင်းခွင်တာကိုခံရပြီး တောင်နီး
တွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေါင်သင်းရတဲ့ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း ရင်မှာ
ထည့်ထား။ အသံမကောင်းတဲ့ ငါတို့ သီဆိုခဲ့တဲ့ ...

“ချစ်ပြီ၊ ခွဲရမယ် ကိုယ်တို့ကို ညှာတာပါအောင်”
သီချင်းသံတွေကို သဘောထားကြီးစွာ နားထောင်ပေးတာကို
လည်း ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ရေးခဲ့တဲ့ စာမူတွေ
ဘယ်မဂ္ဂဇင်းနဲ့မှ အဆင်မပြေဘူး။ စံပယ်ဦးမှာ ဝတ္ထုလေးရွေး
ထားသော သွားမေးကြည့်တော့ နောက်ရောက်လာတဲ့ အယ်ဒီတာ
အသစ် ဆရာမောင်သာရက ပြန်ဖတ်ကြည့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။
အောက်တစ်ခေါက်ထပ်သွားတော့ “လရိပ်တစ္ဆေ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို
ဆရာမောင်သာရက သူ့မှတ်ချက်နဲ့ ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ “မင်းဝတ္ထု
နဲ့ ငါ့မှတ်ချက်” တဲ့။ “နားမလည်လည်း ပြန်ပေးပေါ့ ဆရာရယ်”
ဆိုပြီး ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မဂ္ဂဇင်းကို သွားပို့ခဲ့တယ်။ တစ်ခေါက်
သွား မဖတ်ရသေး။ နှစ်ခေါက်သွား မဖတ်ရသေးနဲ့ မျက်မှန်တမ်း
ပေါ်မှာတော့ အယ်ဒီတာ၊ သုံးခေါက်သွားတော့ ဖတ်ပြီပြီတဲ့။ ဝတ္ထုကို
ချစ်လိုက်ပေမယ့် ကလောင်အမည်ကိုတော့ ပြောင်းပေးဖို့ ပြောလာ
တယ်။ မောင်ကျော်သာဆိုတာရှိပြီသားမို့ပါတဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ မောင်ကျော်သာဆိုတဲ့ ဆရာကြီးရှိတာ
လျှောက်ထားသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကျွန်တော့်အတိုးနာမည်ပါ။
နောက်ကနေ ပဲခူးဆိုတာလည်း ပါပါတယ်။ ကလောင်နာမည်တော့
ပြောင်းနိုင်ပါတယ်” ဆိုတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ရင်း “နောက်လ ဖော်ပြ
မယ်” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြန်ပြောရမယ်
ဆောင် မသိခဲ့ဘူး။ အသားဖြူဖြူ လူကောင်သေးသေး၊ စကားပြောရင်
ချက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းက အပြုံးနဲ့တော့ အယ်ဒီတာက ဆရာမောင်ရွှေ
နဲ့ပါ။ သူ့ဆီကနေ ဘယ်လိုပြန်ခဲ့မှန်းလည်းမသိဘူး။ ပျော်လွန်းလို့
နှုတ်ဆက်ခဲ့လား။ နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘူးလားတောင် မသိခဲ့ပါဘူး။

နောက်ပိုင်းရုပ်ရှင်မျက်မှန်မှာ ဝတ္ထုတွေ ဆက်ပါခဲ့တယ်။ မိုးဝေ
ဇာတ်လမ်းတွေလို့ လူတွေ အော်နေကြပေမယ့် ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မှာပါခဲ့
တဲ့ စာပေတွေကိုတော့ လူတွေက ဘာလို့မထောက်ကြပါသလဲ။ ရုပ်ရှင်
ချစ်မှုက ကဗျာတွေဟာ မိုးဝေကဗျာတွေအောက် မနိမ့်ခဲ့ဘူး
ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်။ ဒီအချိန်က စာမူပါဖို့မပြောနဲ့ တချို့
ကလေး အယ်ဒီတာတွေဟာ လိုက်ကာ ကာထားတဲ့ အခန်းကနေ
အောက်လို့ အယ်ဒီတာကို ပြင်ဖူးချင်ခဲ့ရင် လိုက်ကာကြားက ချောင်း

ကြည့်ရတာတောင် ရှိခဲ့ပေမယ့် ဆရာနဲ့က ညီလိုအစ်ကိုလို စကား
ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ စာမူခက ၆ ကျပ်၊ ဂုဏ်သဘာရတဲ့ ခေတ်မှာ ဂုဏ်
သိက္ခာရှိရှိ စာအိတ်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဆရာနဲ့ လက်ဖက်
ရည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်သောက်ဖူးခဲ့တယ်။ သူ့အရက်ကြိုက်တယ်ဆို
ပေမယ့် တစ်ခါဖူးမျှ သူ့ခွဲတဲ့ပြီး အရက်မသောက်ဖူးခဲ့ဘူး။

ဂျာမဏီကို ပညာတော်သင်သွားတော့ လှမ်းဝိုလိုက်တဲ့ “သဲဗိုလ်
အိမ်” ဝတ္ထုလေးကိုလည်း ဆရာကပဲ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မှာ သုံးပေးခဲ့
ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ဂျာမဏီက ပြန်လာတာတောင် ဆရာကို
ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာအိမ်ကို လိုက်လည်ပြီး
ထမင်းစားခဲ့ဖူးတယ်။ အလှူလုပ်လို့ ဖိတ်တဲ့အခါ အိမ်ကိုလာဖူးခဲ့
တယ်။ လရိပ်တစ္ဆေဝတ္ထုတို စုစည်းမှုလုပ်ဖြစ်တဲ့အခါ အမှာစာရေး
ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဆရာရေးတဲ့ “အိမ်ပြေး” ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကြီး လက်ဆောင်
ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတွေ ပါလာ
ပါလား ရုပ်ရှင်မျက်မှန်ကိုတော့ မမေ့ခဲ့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင် မ
က်မှန်မဂ္ဂဇင်းသေဆုံးသွားတာကိုတော့ နှစ်မြောလို့မဆုံးဘူး။ အရင်
တုန်းက ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မှာ လက်သွေးခဲ့ကြပြီး ခုကျမှ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မှာ
ဝတ္ထုရေးခဲ့တာပဲ ရှက်သလိုလို လုပ်နေတဲ့ စာရေးဆရာတချို့ကိုလည်း
ရွံ့နေမိတာ ...။

၂၀၁၅ စက်တင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့မှာပဲ ဆရာမောင်ရွှေစွန်
ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာနဲ့တွေ့တိုင်း ရုပ်ရှင်မျက်မှန် ပြန်ထွက်မယ်လို့
ပြောခဲ့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်မျက်မှန် ပြန်ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ ဆရာ
ကျောက်မြောင်း အိမ်ကိုရောင်းပြီး မြောက်အရံရောက်နေလို့ ဆရာ
ဆီ လာလည်မယ်ပြောပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။
စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ဆရာမောင်စိမ်းနီပြောမှ ဆရာဆုံးမှန်း
သိလိုက်ရတာ။ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲဆိုပေမယ့် စီးပွားကျပြီး
ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ မလုပ်နိုင်တော့တဲ့အချိန် ဆရာဆုံးခဲ့တာကိုပဲ
ဝမ်းနည်းမိတာပါ။ ဆရာနောက်ဆုံးခရီးကို ဆရာမောင်စိမ်းနီ၊ ဆရာ
ပန်းချီတင်ထွေးတို့နဲ့ လိုက်ပို့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်မျက်မှန်က မွေး
ထုတ်လိုက်တဲ့ ညီအစ်ကိုတော် စာရေးဆရာတွေကို တွေ့ရတော့
ဆရာကို ပိုပြီး သတိရပေါ့။

ကိုမိုးကြယ်(ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်)လုပ်တဲ့ ပန်းဖလက်လေးထဲမှာ
“ငါ့အတွက် အမှတ်တရ ပန်းဖလက်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လို့ ကွန်ပျူတာ
မစီလဲ” လို့ အပြစ်မတင်လိုက်ပါနဲ့အစ်ကို။ အစ်ကိုလည်း အစ်ကိုကြီး
ဆရာလည်း ဆရာဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုဆရာကို တကယ့်အမှတ်တရအပြစ်
ကျွန်တော်လက်ရေးလေးနဲ့ အတွတ်အမြတ်ထား ပူဇော်ချင်လို့ပါ။
ဒါဆို အစ်ကိုခွင့်လွှတ်မှာပါ” လို့ ကိုမိုးကြယ်က ရေးခဲ့ပါတယ်။
ကိုမိုးခိုင်ခိုင်ကတော့ “အစ်ကိုကြီး မောင်ရွှေစွန်ရဲ့ ကျောင်းဆင်း
ရုပ်ရှင်မျက်မှန်ရဲ့ ကျောင်းဆင်းဖြစ်ခဲ့ရတာ ဂုဏ်ယူတယ်” လို့
ရေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဘာရေးရမလဲဆရာ။ ဆရာကျေးဇူး ... ရုပ်ရှင်
မျက်မှန် ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်ဆီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနေ
ပေမယ့် ကျွန်တော်ဘာမှ မရေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ။

* * *

၁

“ဟဲ့ ... အေးသီ၊ ထတော့ ဟဲ့ ...

အေးသီထဲသို့ အသံစူးစူးကြီးက ခပ်ကျယ်
ထင်လာလျှင် အေးသီလန့်သွားသည်။
အေးသီကလည်း ညင်သာ၏။ ခေါင်းကို
ခတ်ကာ ခေါက်ချလိုက်ခြင်းပင်။
အေးသီ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ “ထပြီ
ထပြီ” ဟု မြန်မြန် ပြန်ဖြေရသည်။
အေးသီက ခေါင်းကို မောင်းထုသလို
ခတ်မပြတ်အခေါက်ခံရလိမ့်မည်။

အေးသီမျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ပတ်
လည်က မှောင်မိုက်နေဆဲ။ ကျိန်းစိပ်
မျက်လုံးအစုံကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်လိုက်
သော ဖို၍ ကျိန်းစိပ်သွား၏။ အမှောင်ထဲမှာ
အေးသီတုတ်ထိုင်ရင်း မျက်လုံးကို ဖွင့်ချည်
ချည်လုပ်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သင်္ဘော
အေးသီလို ဟောက်သံအကျယ်ကြီးကို
ထိုက်ရသည်။ မိတ္တူတော် ပြန်အိပ်
ချင်နေချေပြီ။

အမှောင်ထဲမှာပင် အေးသီ ကျင်လည်
လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်နောက်ရောက်
သည်။ အိမ်ရှေ့ အိမ်နောက်က လေးငါး
လှမ်းရှုမြင်ရောက်နိုင်၏။ စဉ်အိုးထဲက
အေးသီခွက်ခပ်ပြီး တဗျပ်ဗျပ်နှင့် ပလုတ်
တုတ်၍ မျက်နှာကို ရေဖြင့်နှစ်ခါ သုံးခါ
သပ်ပြီး မျက်နှာသစ်ခြင်းကို အဆုံးသတ်
သည်။ ပြီးလျှင် အနီအနားက တဘက်
သို့ မျက်နှာသုတ်၏။ မနက်လင်းပိုင်း
တွင် တဘက်က ဖားဥတက်ကာ မည်း
နေသည်။ အခုလို အမှောင်ထဲကျတော့
လည်း ဟောင်းလား၊ သစ်လားပင် မမြင်နိုင်
တော့။ ခဏကြာတော့ ဦးကြီးစိန်အိမ်မှ
အေးသီခွက် ထွက်လာလေသည်။

ကြိမ်ခြင်းစုတ်လေးကိုယူပြီး အေးသီ
ထဲသို့လှဲလိုက်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင်
အေးသီနေဆဲပင်။ သည်အချိန် သွားနေ
သော သူမလည်း အေးသီ အမှောင်ကို
ထွက်သည်။ အမှောင်ထဲမှ သရဲတွေ
ထွက်လာမလားဟု အမြဲတွေးမိသည်။
အေးသီ အခုချိန်ထိ အေးသီကို သရဲ
ထွက်ဖူးပေ။

“ဝတ် ... ဝတ်”

“အမေ”

ခွေးတွေဟောင်းကြလျှင် အေးသီ ထိတ်ခန့် တုန်သွားသည်။ ချက်ချင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်ချပြီး ခဲလုံးကို စမ်းကြည့်၏။ လက်ထဲ ခဲလုံးတွေပါသလောက်ကောက်ကာ ခွေးတွေရှိရာမှန်းဆပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂိန်ခန့်အော်သည့်အကောင်က အော်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ သို့တိုင် အောင် အေးသီကြောက်နေဆဲပင်။

ပတ်ဝန်းကျင်က မှန်ပျူလေး လင်းလာသည်။ သို့တိုင်အောင် အမှောင်တိုက်မကုန်စင်သေး။ သည်ထက်ပိုပြီး လင်းလာလျှင် ကောင်းမည်ဟု အေးသီ တွေးမိသည်။ ခရေပင်ဆီရောက်လျှင်တော့ မိုးလင်းလှပါပြီ။ ခရေပင်က ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထိပ်တွင် ရှိသည်မို့ အေးသီနှင့်ဆို ရပ်ကွက်တစ်ခုခြား နေလေသည်။ ထိုခရေပင်ကို မျက်စိကျလာသူက အေးသီ၏ မိထွေးတော်ပင်။ ရပ်ကွက်တကာလှည့်လည်ကာ ဖဲသွားရိုက်ရင်း မြင်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အေးသီလည်း မနက်စောစောထပြီး ခရေပန်းကောက်သည့်ဘဝ ရောက်ရတော့သည်။

“ဟယ်... ဒီနေ့လည်း အများကြီးပါလား”

ခရေပင်အောက်ရောက်တော့ အေးသီ ပျော်သွားသည်။ မိုးလင်းစရှိပြီမို့ မြန်ကျကြွေကျနေသည့် ခရေပန်းတွေကို အေးသီမျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေချေပြီ။ ကြိမ်ခြင်းထဲမှ အပ်နှင့် အပ်ချည်ကို ယူထုတ်ပြီး ခရေပင်ခြေရင်းတွင် ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ခရေပန်းတွေကို ခပ်သွက်သွက်ကောက်သည်။

ခရေပန်းကောက်ပြီးလျှင် ခရေပင်ကို ကျောနှိ၍ထိုင်ကာ ခရေပန်းဆက်သီလိုက်သည်။ ခရေပန်းကို အတိုတစ်မျိုး အရှည်တစ်မျိုးသီ၏။ အတိုတစ်ကုံးကို ငါးဆယ်၊ အရှည်တစ်ကုံးကိုတစ်ရာ၊ ရောင်းကုန်လျှင်တော့ အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ကျော်လောက်တော့ရသည်ပင်။

“ခရေပန်းတစ်ကုံး ဘယ်လောက်လဲသမီး”

“အတိုလေးတွေက တစ်ကုံး ငါးဆယ်၊ အရှည်က တစ်ကုံးတစ်ရာပါ ဘာကြီး”

သည်နေ့ အေးသီကံကောင်းလှပါလား။ ခရေပင်အောက်မှာပင် ခရေပန်းလာဝယ်သည့် သူနှင့်တိုးရသည်လို့။ ကြည့်ရတာ တကူးတက လာဝယ်ဟန်တော့ မဟုတ်။ ဆွယ်တာနှင့် အားကစား ဘောင်းဘီရှည်ကြီးဝတ်ထားကာ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်မို့ မနက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါဆို အကုန်ဝယ်မယ် သမီး ဒီနေ့က ဘာကြီးမွေးနေ့ဆိုတော့ ကုသိုလ်ရအောင်”

“တကယ်လားဟင် ဘာကြီး၊ ဒါဆို အေးသီ လျှောက်ရောင်းစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ပျော်လိုက်တာ”

အေးသီ အရမ်းပျော်သွားသည်။ နေ့တိုင်း သည်လို ကံကောင်းလျှင် ကောင်းမည်။ ဘာကြီးက အရမ်းသဘောကောင်းသည့်ပုံပင်။ မျက်နှာလေးကိုက အေးချမ်းလွန်းလှသည်။ သည်လို ဘာကြီးမျိုး အေးသီ၏ အဘိုးအရင်သာဖြစ်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်။ အေးသီမှာတော့ အဘိုးအဘွားမျက်နှာကို မြင်ဖူးရန်မဆိုထားနှင့် အမေ့ကိုပင် အေးသီ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ အေးသီ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေဆုံးသည်။ အမေဆုံးပြီး မကြာခင် အဖေက မေကြည်ကို ထပ်ယူလိုက်သည်။ အခုဆို အေးသီတွင်.....

အေးသီ

အရမ်းပျော်သွားသည်။

နေ့တိုင်း

သည်လိုကံကောင်းလျှင်

ကောင်းမည်။

ဘာကြီးက

အရမ်းသဘောကောင်းသည့်ပုံပင်။

မျက်နှာလေးကိုက

မောင်လေးနှင့် ညီမလေးပင် ထပ်ရနေပြီ။

“လျှောက်ရောင်းစရာမလိုဘူးဆိုတာကျက်မို့ အချိန်ပိုရတာပေါ့ သမီး၊ သမီးက ဘယ်နှတန်းရောက်ပြီလဲ”

“အေးသီက ကျောင်းမနေတော့ဘာကြီးနဲ့၊ သုံးတန်းအောင်တော့ ပေါ့ကြာက ဆက်မထားတော့တာ။ ကျောင်းမအခု အေးသီ အသက်က ဆယ်နှစ်နှစ်တော့ ခြောက်တန်းကို ရောက်ရောပေါ့”

“ပြော... စိတ်ကောင်းစရာပဲ သမီးရယ်”

“ဒီမှာ ခရေပန်းတွေရပြီ ဘာကြီးအတိုက ဆယ်ငါးကုံး အရှည်က ဆယ်ကုံးဆိုတော့ အားလုံးပေါင်း နှစ်ထောင်တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်ကျာတယ်။ နှစ်ထောင်ပေးတော့နော်”

“ရော... သမီး နှစ်ထောင် ငါးဆယ်လိုက်၊ ဒီနေ့က ဘာကြီးမွေးနေ့မို့ ပိုတာသမီးမှန်ဝယ်စားပေါ့။ ဘာကြီးနေ့တိုင်းလမ်းလျှောက်ထွက်တာ၊ နောက်သမီးအတွက် မှန်ဝယ်ခဲ့မယ်”

လှည့်ထွက်သွားသည့် ဘာကြီးကျေးဇူးတင်စွာ အေးသီ ကြည့်နေသည့် ခရေပန်းတွေ အကုန်ဝယ်သည့် အပြင် ခုလည်းပေးသွားသေး၏။ သည်နေ့ လောက် ကံကောင်းသည့်သူရှိပြီးမထား။ အပြန်လမ်းတွင် အေးသီခြေလှမ်းတွေ သွယ်လက်ပေါ့ပါးလွန်းနေလေသည်။

၂

“ကလင်... ကလင်”

ခုတင်ဘေးကစားပွဲတွင် တင်သည့် နှိုးစက်သံက ပွက်ပွက်ညှစ်ထွက်လာသည်။ အိမ်ရာမှ ကနဲထွက်ထကာ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ခုငါးနာရီ၊ ဦးတင် လိုချင်သည့် အချိန်ကွက်တိပင်။ ခြေသံကိုလိုအောင် လျှောက်ပြီး အိမ်နောက်ထွက်လာခဲ့သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်တော့ ခပ်နီနီကြာသွားသည်။ ထိုနောက် ဆွယ်လိုက်တော့ တုတ်ကောက်လေးကို အိမ်ပြင်ထွက်ဟန်ပြင်၏။

“စောလှချည်လားအေးသီ”

အိပ်ရာမှနိုးလာသည့် သမီးကြီးက ဆုတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ် သမီး။ အဖေ လမ်းဆွဲပတ်ထွက်မလို”

ထို့နောက် ဦးတင် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဦးတင်၏ ခြေလှမ်းတွေက သွက်လွန်းလှ၏။ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခြေကုန်မြန်နေသည်။ ဦးတင် မနက်ပိုင်း ခြေလှောက်ထွက်သည်မှာ တစ်ပတ်သာရှိသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းချင်။ အကြောအခြင်တွေ တင်းလာသလို ခြေထက်တွေ ကိုက်ခဲချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းဆွဲပတ် ထွက်ခြင်းပင်။

မနက်ခင်းတွင် အလင်းရောင်တို့ ချက်ပေါ်နေလေပြီ။ ဦးတင်၏ ခြေလှမ်းတွေလည်း သွက်သထက် သွက်လွန်းနေပြန်။ ခဏကြာတော့ ခရေပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ခရေပင်အောက်ရှိ ကလေးလေးကိုပါ မြင်လိုက်ရတော့ ဦးတင် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ခရေပင်အနားသို့ ဆွဲပတ်လာခဲ့သည်။

“ဘာကြီး...အေးသီ ရောက်နေတာပြီ”

အေးသီက ဦးတင်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရလှမ်းပြော၏။ အေးသီ၏ ခြင်းဆောင်းလေးထဲတွင်ပင် ခရေပန်းတွေ အများကြီး ရနေလေပြီ။

“စောလှချည်လား သမီးရဲ့။ ခရေပန်းတွေတောင် အများကြီးရှိနေပြီ”

“စောမှာပေါ့ ဘာကြီးရယ်။ အိမ်က မိသွေးတော်ကြီးပေါ့။ အေးသီကို စောစောနဲ့ပဲ ခရေပန်းထကောက်ခိုင်းတာလေ”

အေးသီက မျက်နှာဝယ်လေးနှင့်ပြောသော ဦးတင်စိတ်ထဲ မကောင်း။ အေးသီဆိုသည့် ကလေးမက ဦးတင်၏ မြေးသားသာ အရွယ်လေးပါ။ အခုမှ ဆယ်နှစ်သာရှိသည်။ မနေ့က အေးသီကို တွေ့လိုက်သည်က မြေးအရင်းလေးလို စာနာသနားသွားသည်။ တကယ်တော့ ဦးတင်တွင်

သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ သားက စင်ကာပူတွင် အလုပ်သွားလုပ်နေပြီး လတိုင်းငွေပို့သည်။ သမီးက အထက်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမ။ သားရော သမီးပါ လူလွတ်များနဲ့ ဦးတင်သည် အသက်အရွယ် ရောက်သည်အထိ ပြည့်စုံစွာနေနိုင်သော်လည်း နောင်တွယ်စရာ မြေးဟူ၍မရှိသေး။ အေးသီကိုမြင်တော့ ကိုယ့်မြေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်မိသည်။

“မနေ့က ဘာကြီးအတွက် အေးသီ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို ဆုတောင်းခဲ့တာလဲ သမီးရဲ့”

“ဘာကြီး နေကောင်းပါစေ။ အသက်ရှည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဘာကြီးက အေးသီဆီက ခရေပန်းတွေလည်း အကုန်ဝယ်တယ်။ ဘာကြီးကို အေးသီ အရမ်းချစ်တာပဲ”

အေးသီက ခရေပန်းတွေသီရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသည်။ အေးသီ စကားသွက်သွက်ပြောတတ်သည်ကို ဦးတင် သဘောကျသည်။ အေးသီကိုလည်း ဦးတင် ခင်တွယ်နေမိပြီ။ ထူးဆန်းသည်။ အေးသီနှင့် ဦးတင်တွေကြသည်မှာ မကြာသေး။ သို့သော် ကိုယ့်မြေးရင်းချာတစ်ယောက်နယ် ခင်တွယ်နေမိသည်။

“ဒီနေ့လည်း ခရေပန်းတွေ အကုန် ဝယ်ဦးမယ် သမီးရဲ့”

“တကယ်လားဟင် ဘာကြီး။ ဟေး...အေးသီအရမ်းပျော်တာပဲ”

လက်ခုပ်လက်ဝါးလေးတီးပြီး အေးသီ ပျော်နေလေသည်။ ကြိုးတစ်ချောင်း၏ အတိမ်အနက်ကို ဦးတင်တွေးမိ၏။ အဆုံးအစမရှိ တွယ်ငြိစေသည်က ကြိုးတို့၏ အာနိသင်ပေလား။ အေးသီဆိုသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းက ဦးတင်ကို ရစ်ပတ်နေလေပြီ။ အေးသီနှင့် စကားပြောရလျှင် ဦးတင် ခံစားနေရသည့် အထီးကျန်ခြင်းတို့ ပြေပျောက်သလို ခံစားရ၏။ အေးသီသာ ဦးတင်၏ မြေးမလေးဖြစ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။ တကယ် သွေးသားရင်းချာ မဟုတ်သော်လည်း အေးသီကို သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက်လို ဦးတင်နှောင်တွယ်မိလေ

သည်။

၃

ညသည် ဖွားဖက်တော်အမှောင်ထုကို ရင်နှီးစွာ တွေးမွေ့ထားလေ၏။ မေ့ကြည်က ပြနေသည့် အပေဘောင်းဘီကို ချွတ်ပေးနေ၏။ အေးသီကတော့ မနက်က ဘာကြီးပေးလိုက်သည့် မုန့်တွေကို မောင်လေးနှင့် ညီမလေးအား ပြန်ကျွေးနေသည်။ ဘာကြီးပေးလိုက်သည့် မုန့်မုန့်သမျှကို အေးသီ တစ်ယောက်တည်း မစားချေ။ အိမ်သို့ ယူလာပြီး မောင်လေးတွေနှင့်အတူ စားသည်။

“ဟဲ့ ... အေးသီ၊ အဲဒါကို ထားခဲ့။ လာစမ်း စီကို”

မေ့ကြည်လှမ်းခေါ်တော့ အေးသီ ထလာခဲ့သည်။

“ညည်း ... အဲဒီမုန့်တွေ ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်တာလဲ။ ငါ့ကို မုန့်မုန့်ပြောနော်”

“အေးသီဆီမှာ နေတိုင်းခရေပန်းလား ဝယ်တဲ့ ဘာကြီးကလေးတော့ မေးကြည့်”

“ဟဲ့ ... နင့်ဆီမှာ ခရေပန်းတွေ အကုန်လုံးဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလား”

“ဟုတ်တယ် မေ့ကြည်ရဲ့။ ဘာကြီးက အေးသီရဲ့ ခရေပန်းတွေကို နေ့တိုင်း လာဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ မုန့်တွေလည်း ယူလာပေးတယ်”

အေးသီက ကလေးပီပီ ဝမ်းသာအားရ လေးပြောပြသည်။ မေ့ကြည်မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပလာလိုက်။ ဖျော့သွားလိုက်နှင့် အရောင်ပြောင်နေသည်ကို အေးသီ မသိ။ အေးသီသိသည်က သဘောကောင်းသည့် ဘာကြီးအကြောင်း ပြောပြချင်နေတာပဲ ဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... သူက ညည်းကို ဘာတွေ လုပ်သေးလဲ”

မေ့ကြည်အမေးက အလောတကြီး နိုင်လှသည်။ အေးသီ မျက်လုံးလေးက လယ်ကလယ်လုပ်တော့ စိတ်မရှည်သလို ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြန်၏။ အေးသီ ထပ်မံမည်စိုးသဖြင့် အေးသီ ပြန်၍ မြေ

ရသည်။

“ဘာကြီးက ခရေပန်းတွေလည်း ကောက်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အေးသီ သီထားတဲ့ ခရေပန်းတွေလည်း ကိုင်ထားပေးတယ် မေကြည်ရဲ့”

“ဟဲ့... ငါမေးတာ အဲဒါကို မဟုတ်ဘူး ညည်း ထူသလို အသလို လုပ်မနေနဲ့”

မေကြည်ကအော်ငေါက်တော့ အေးသီ လန့်သွားသည်။ မေကြည်က အေးသီ၏ ငယ်ကြောက်ပင်။ အေးသီတစ်ယောက် မေကြည်ခေါက်တာလည်း ခံရဖူးသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို ခပ်နာနာလေး လိမ်ဆွဲတာလည်း ကြုံဖူးသည်။ အေးသီ အကြောက်ဆုံးက ပေါင်သားနုနုလေးကို လိမ်ဆွဲမည်ကိုတော့ အေးသီ သေလောက်အောင် ကြောက်မိလေသည်။

“အေးသီ တကယ်မသိဘူး မေကြည်ရဲ့”

မေကြည်၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ အေးသီ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ပြန်ဖြေရ၏။

“ဟိုဟာလေ ... ဟို ... ဟယ် ညည်းနဲ့တော့ ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ သွားသွား မြန်မြန်အိပ်တော့။ မနက်ဖြန် စောစော ခရေပန်း ထကောက်၊ ငါပြောချင်တာ နောက်မှပြောတော့မယ်”

မေကြည်ရှေ့မှ အေးသီ မြန်မြန် ထလာခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်လိုက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် အေးသီ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုနေ့က အေးသီ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘာကြီးကို တွေ့ရ၏။ ဘာကြီးက အေးသီကို မုန့်တွေ အများကြီး ကျွေးနေသည်။ အေးသီလည်း အရမ်းပျော်နေလေသည်။

၄

“နင် မြန်မြန်လာသင့်ပြီ အထွန်းရယ်၊ အစ်မလည်း သိသိချင်း ခေါင်းကြီးပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

အပြင်က မြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ သမီးကြီး၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ သားလေး

အထွန်းနှင့် ဖုန်းပြောနေသည်ထင်၏။ တစ်လနစ်ခါ သုံးခါလောက်တော့ အထွန်းထဲမှ ဖုန်းခေါ်ဆက်လာသည်။ ဦးတင်လည်း အထွန်းကို အိမ်ထောင်လေးဘာလေးပြုဖို့ တိုက်တွန်းရဦးမည်။ မြေးတွေ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနှင့် နေချင်လှသည်။ အခုဆို ဦးတင်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်လှ၏။ မနက်ဆိုလျှင် သမီးက ကျောင်းသွားပြီး ညနေမှပြန်။ ဦးတင်အတွက် အဖော်က တီဗွီနှင့်သတင်းစာဂျာနယ်များသာ။ ထို့ကြောင့်လည်း သားနှင့် သမီးကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်သည်။

“ငါလည်း အဖေ့ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိလို့ပေါ့ဟယ်။ တော်ကြာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်လာမှ ခုကွ။ ငါလည်း ကျောင်းမှာ ကိုယ့်ဂုဏ်နဲ့ ကိုယ်နေတာ”

ဦးတင်ခြေလှမ်းတွေ သမီးကြီး၏ အခန်းနားသို့ ရောက်သွား၏။ သမီး၏ အသံက တစ်ခုခုကို အလွန်အမင်း စိုရိမ်ပူပန်နေမှုမျိုး။ ဦးတင်ရင်ထဲ တလုပ်လုပ် ဖြစ်လာသည်။ သမီးကြီးက သူ့ကို မပြောရဲလောက်အောင် ဘယ်လိုကိစ္စတွေ ရှိနေခဲ့သလဲ။ နောက်ထပ် ထွက်ကျလာမည့် စကားသံတွေကို ဦးတင် နားစွင့်လိုက်မိသည်။

“သေချာလို့ ပြောတာပေါ့ဟဲ့။ မနက်ဆို အစောကြီးထွက်ပြီး ခရေပန်းတွေ သွားကောက်ပေးနေတာ။ အဖေ စားပါစေဆိုပြီး ဝယ်ထားတဲ့ မုန့်တွေလည်း အဲဒီကလေးမကို သွားကျွေးပစ်တာဟဲ့။ ခရေပန်းလည်း အကုန်ဝယ်လာသေးတယ်။ အဲဒါ စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်”

ဘုရား ... ဘုရား ဦးတင် ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ သမီးကြီး ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။ ဦးတင်နားတွေများ အကြားအာရုံ ချို့တဲ့နေပြီလား။ မဟုတ်လျှင် ဦးတင် နားကြားများ လွဲလေသလား။ ကိုယ်တိုင်နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသည်ကို မယုံချင်။ မယုံချင်သည်ထက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်က ပိုမုန့်ပါမည်။

“ကလေးမက ငယ်ငယ်လေးဟဲ့။ အဖေ့ရဲ့ မြေးအရွယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ။ ငါလည်း နင်ပြောသလို မြေးအဘိုးသံယောဇဉ်

လိုလာဆိုပြီး စုံစမ်းကြည့်သေးတယ်။ အဲဒါမှဟယ် ... အဖေက အဲဒီကလေးမနဲ့အတူ မနက်အစောကြီးထဲ မုန့်တွေကျွေး ပန်းတွေဝယ်နဲ့ လိုအပ်တာထက်ပိုနေတာကို ဘာလို့လုပ် မြေးအဘိုး သံယောဇဉ်လို့ ထင်မလဲ။ အဖေ့ကို မေးလို့ အဖေရှက်သွားမမျိုးလည်း မလိုချင်ဘူး။ ဒီတော့ နင်မြန်မြန်လာခဲ့။ ငါ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထားမယ်”

စကားသံတွေကို ဦးတင် ကြားနိုင်ခဲ့မရှိတော့ပါ။ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး တရားခွေကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်လိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှ ပူပြင်းသည့် မျက်ရည်တချို့ လိမ်ဆင်းသွား၏။ ဝေဒနာက အသံခက်လွန်လာသည်။ လိပ်ပြာသန်စွာ တွယ်နေသည့် အဖြူရောင်ကြိုးကို လိပ်ပြာလွန်စွာ ပြတ်တောက်သွားအောင် စကားလုံးတွေစွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ မျက်အစုံကို မှိတ်လိုက်တော့ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကြိုးတွေအထဲမှ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ထုလှိပ်လိုက်ရ၏။ ထိုကြိုးသည် ပြတ်တောက်ခက်ခဲလွန်းလှသည့် အဖြူရောင်ကြိုးဖြစ်လေသည်။

၅

“စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး အထွန်းနှင့်ပေးတဲ့အကြံ အောင်မြင်တယ်သိလား အဲဒီကလေးမလည်း ခရေပန်းလာမကောက်တော့ဘူး။ အဖေလည်း အိမ်ထဲအိပ်ပြီး သိပ်မထွက်တော့ဘူးလေ။ အခုဆို ရှက်မကောင်းတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာလည်း ငါ့စရာ မလိုတော့ဘူး”

ဦးတင် နှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ချိုးသွားဖုန်းပြောနေသည့် သမီးကြီးအသံက ထဲကြွလွန်းနေသည်။ အရမ်းပျော်နေပုံထည့်ရပါ၏။ စကားသံတွေကို ကျောခိုင်းဦးတင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှက်စရာကောင်းသည့်အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်မလိုတော့ဘူးတဲ့လား။ သည်လို အရှက်ထက်စွဲမဖြစ်အောင် ကယ်တင်ပေးခဲ့သူ အေးသီဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် အေးသီ၏ ရိုးသားဖြူစင်မှုကိုလည်း ထင်သွားမသိမြင်ကြ။ စိတ် ... တင်...

ပြည်မြင့် နတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာ ဖိကိုက်
သိသည်။

အေးသီနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြ
သည့်နေ့က တရိပ်ရိပ်နှင့် အတွေးထဲ မြန်
သက်လာသည်။ အေးသီ၏ စကားသံတွေ
ထဲသို့ ဦးတင်ကို ကြက်သီးတုန်းဖြန်း
သွားစေသည်အထိ ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။

“မေ့ကြည်က ပြောတယ်။ ဘာကြီး
အေးသီကို ဟိုဟာကိုင် နီဟာကိုင်
သံတယ်လို့ ရပ်ကွက်လူကြီး အိမ်မှာပြော
သတဲ့။ ဒါဆို လျော်ကြေးအများကြီးရမှာ
လျော်ကြေးရရင် အေးသီကို ကျောင်း
ပြဿနာပေးမယ်တဲ့ ဘာကြီး”

အေးသီ စကားကိုကြားတော့ ကမ္ဘာ
ဦးတစ်ခုလုံး အမှောင်ကျသွားသလို ခံစား
သိရသည်။ အေးသီက ရိုးသားစွာ အမှန်
အတိုင်းပြောနေသည်။ အေးသီကို ဦးတင်
သစ် လူတွေကို ဦးတင်မယူနိုင်တော့ပေ။
အဲဒီအတွက် သိက္ခာကို အရောင်ဆိုးမည့်
သူတွေအကြား ဖြူစင်မှုတွေ စွန့်ထင်ရတော့
ရင်ထား။

ပြီးတော့ မမကြီးတစ်ယောက်ကလည်း
အေးသီကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး လာပြောသွားတယ်။
ဘာကြီးနဲ့ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ အေးသီနဲ့တွေ့ရင်
ဘာကြီး ဒုက္ခရောက်မှာမို့လို့တဲ့။ နောက်
ဆို အေးသီ ဒီမှာ ခရေပန်း လာမကောက်
ဘူးဟဲ့။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခရေပင်
ထဲပင် ထပ်တွေ့ထားတယ် ဘာကြီး။ အဲဒီ
သွားကောက်တော့မယ်။ မေ့ကြည်
ထဲရှိရင်လည်း ဘာကြီးနဲ့ မတွေ့တော့
ဘူးလို့ ပြောလိုက်မယ်နော်။ ပြီးတော့
အေးသီကြီးပြောသလို ဘာကြီး ဒုက္ခရောက်
ထည်း အေးသီကြောက်လို့ပါ။ ဘာကြီး
ထည်း နောက်ဆို မလာနဲ့တော့နော်”

အေးသီက မျက်ရည်လေးဝဲပြီး ဆိုရာ
သို့ ဦးတင်ရင်ထဲတွင်လည်း တင်းကျပ်ဆို
သံလွန်းလှပါပြီ။

အင်းဝ၊ သမီးရယ်။ သမီးကို ဘာကြီး
အေးအရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်
သွယ်မိတာကို တချို့က နားမလည်ကြသလို၊
အချို့ကလည်း အခွင့်အရေးယူချင်ကြတယ်
သိရယ်။ နောက်ဆို အစစအရာရာ ဂရု
နင်းနော်သမီး”

တင်းထားသည့်ကြားက ဦးတင်၏
အသံတို့ တိမ်ဝင်သွား၏။ ကြိုးတစ်ချောင်း၏
အတိမ်အနက်က ဤမျှအထိ ကြီးမား
နက်ရှိုင်းလွန်းလိမ့်မည်ဟု ဦးတင် မထင်ခဲ့။
အခုတော့ ရင်ထဲဆိုးနွံစွာနှင့်သာ အေးသီကို
ကြည့်မိခဲ့သည်။

“အေးသီတော့ ဘာကြီးကို အမြဲ
သတိရနေတော့မှာ”

“ထိုသို့ပြောပြီး အေးသီက တသိမ့်သိမ့်
ငိုသည်။ ကလေးမို့ ဝမ်းနည်းမှုကို ဟန်
မဆောင်နိုင်စွာ ရှိုက်ကြီးတင်ငို၏။ ဦးတင်
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် အေးသီ ခေါင်းလေးကို
ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။ ထိုနောက်
ခရေပင်လေးကို ကျောခိုင်းကာ တရွေရွေနှင့်
အေးသီ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့က အေးသီနှင့် ဦးတင် နောက်
ဆုံးတွေ့ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်။ တကယ်ဆို အေးသီ
သာ အချိန်မီမပြောခဲ့လျှင် ဦးတင်၏ သိက္ခာ
တွေ ရေစုန်ပျော့ရပြီ။ အေးသီ၏ ရိုးသားပွင့်
လင်းမှုကြောင့်သာ ဦးတင်၏ သိက္ခာတရား
ကို မစွန့်ထင်ခဲ့ခြင်းပင်။ သို့သော် အေးသီ
အတွက် ဦးတင် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့။
တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်ဖိုးပေးချင်၍ သွားရှာလျှင်
လည်း အေးသီကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ခရေပင်ကိုတွေ့တိုင်း အေးသီကို မြင်
ယောင်မိသည်။ မုန့်တွေ ဝယ်လာတိုင်း
အေးသီကို သနားစိတ်နှင့် သတိရသည်။
အေးသီတစ်ယောက် အဆင်မပြေရဲလား။
ခရေပန်းတွေများ ပင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်
ရောင်းနေရလားမသိ။ ခရေပန်းရောင်းနေ
သည့် ကလေးတွေကိုမြင်တိုင်း အေးသီ
များလားဟု ကြည့်မိ၏။ သို့သော် အေးသီ
မဟုတ်ခဲ့။

အေးသီအတွက် သတိတရနှင့် ဦးတင်
စိုက်ပျိုးထားသည့် ခရေပင်လေး တစ်ပင်
ကတော့ အရွက်တွေ ငွားငွားစွင့်လို့ တဖြည်း
ဖြည်းကြီးလာခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် အေးသီကိုမူ
ဦးတင် လုံးဝမတွေ့ရတော့ပါ။ အေးသီတစ်
ယောက် ဘဝလောကစံ လှိုင်းကြမ်းအကြား
လူးလွန်နေရာဦးမလားဟု တွေးမိတိုင်း
ဦးတင်ရင်ထဲ အက်ရှုနာကျင် ရဆဲဖြစ်လေ
သည်။ ။

နတ်ရဲ (ရုပ်ဗေဒ)

ရသစာတမ်း

မြကြား

ကောင်းမြတ်

မြကြားသည် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြောင်ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးအိမ် အလည်သွားစဉ်ဖြစ်စေ၊ သွားရင်းလားရင်း ဖြစ်စေ၊ ကြောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လျှင် တွေ့သည့်နေရာမှာ ကောက်ချီမိသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားနေစဉ် ကြောင်တစ်ကောင် ရောက်လာခဲ့လျှင် ပန်းကန်ထဲရှိ ဟင်းတုံးကလေးများကို ချွေးတတ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေသော တင်ပျဉ်ခွေပေါ်သို့ မဝံ့မရဲတက်ထိုင်တတ်သော ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဖြူသည်မည်းသည် မခွဲခြားဘဲ ထွေးပွေ့ချောမြို့လေ့ရှိသည်။ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးလျှင် မျက်လုံးကလေးများ မှေးစင်းပြီး ဇာက်ကလေး ပုပုသွားတတ်သော ကြောင်ကလေးများကို မြင်နေရလျှင် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည်။ လူပါးစပ်လှုပ်တာမြင်တိုင်း ပလတ်စတစ်အိတ်သံ ကျိုးကျိုးကြွပ်ကြွပ်ကြားတိုင်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်၊ တညောင်ညောင် အော်ရင်း အစာတောင်းတတ်သော ကြောင်ကလေးများကို “စင်ဒရဲလား” ကာတွန်းထဲက လူစီဇားလို ဝဝဝိုင်းဝိုင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြစ်စေ၊ “ကိုရာလိုင်း” ကာတွန်းကားထဲကလို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် မည်းမည်းခြောက်ခြောက်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကြောင်ချစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်တွင် ယခင်

က တစ်ခါမှ ကြောင်မမွေးဖူးခဲ့။ ငယ်ငယ်က ကြောင်ဝါဝါပေါင်းလေးတစ်ကောင်ကို သူငယ်ချင်း၏ အမေဆီမှ တောင်းယူထားဖူးသည်။ မေမေက မွေးပေးမည်ဆိုသော်လည်း ဖေဖေအပြင်မှ ငါ့လာသောအခါ ကျွန်တော် အဆူခံရပြီး ကြောင်ကလေးကို သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ ထိုညနေက ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မကောင်း လှသောကြောင့် ညစာပင် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်။ ဖေဖေသည် ကြောင်များကို အလွန်မုန်း၏။ ဘေးအိမ်ကကြောင်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့လျှင် အမြဲတမ်း ခြောက်ထုတ်မောင်းထုတ်ပစ်သည်။ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် ရိုက်ပစ်ခတ်ခတ်ခတ် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေတုန်း ဘေးအိမ်က ကြောင်ဝါဝါမကလေး ရောက်လာပြီး တညောင်ညောင်တောင်းသည့် ကျွန်တော် ငါးရိုးကလေး ချွေးမည်လုပ်တော့ အငေါက်ခံရသည်။ ကြောင်မလေးသည် ခြေတိုစားပွဲကလေးအောက်တွင် ဟိုဘက်သွားလိုက် ဒီဘက်လာလိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့အပြီးရှည်ရှည် ထမင်းစားပွဲပတ်လည်တွင် တထောင်ထောင်၊ “ဟာ ဒီအပြီးထမင်းပန်းကန်တွေထဲ ဝင်ကုန်တော့မှာပဲ” ဟုဆိုကာ ဖေဖေ သူတင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်ထုတ်လိုက်မှသာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါးရိုးကလေးတောင် မကျွေးလိုက်ရလေခြင်းဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကြောင်မွေးချင်သည်ဟု ပြောတိုင်း မေမေက အဖေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးဟယ်။ သူက စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို တမင်သက်သက် ငရဲပေးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟု အပြစ်တားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေကို ငရဲမကြီးစေချင်ဘဲ မွေးထားရမည် ကြောင်ကလေးများ နာကျင်ရမည်၊ အမြဲ ခြေထောက်နေရမည်ကိုလည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် မေမေ ကြောင်မမွေးဖို့ နားချတိုင်း ကျွန်တော် လက်ခံလက်လျှော့ခဲ့ရ သည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြောင်ကလေး သစ်ကောင် ပိုင်ဆိုင်လိုသော ဆန္ဒနှင့် အိမ်မှာ ကြောင်ကလေး သစ်ကောင် မွေးမြူလိုသော အာသီသမာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတွင် ခြေတမ်းစီးဆင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကြောင်ကလေး အိမ်သို့ရောက်ရှိလာပုံကမူ မထူးခြားလှ။ သစ်ပြန်ဆောက်ရန်အတွက် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာန ဆောက်အာအောင်ကြီးကို ဖျက်ချလေသောအခါ ထိုအဆောက် အုံထဲမှ ကြွက်အပေါင်းတို့သည် ကပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်သို့ မိသားစုဆွေမျိုးအပေါင်းပါအားလုံးနှင့်တကွ အံ့လိုက် ကျန်လိုက် ပြောင်းရွှေ့အခြေချလာခဲ့သည်။ ကြွက်အပေါင်းတို့သည် ဆက်ထပ်မျက်နှာကြက်ပေါ်တွင် သံသပြီနေတော့သည်။ ထို ကြွက်များသည် မေမေမီးဖိုချောင်ထဲက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချဉ်း ကိုက်သည်။ မေမေ ရုံးစာရွက်စာတမ်းများကိုလည်း ကိုက် ချည် ကျွန်တော်စာအုပ်များကိုလည်း ကိုက်သည်။ ဘာမှမကိုက်ရလျှင် နှစ်ခါတုံးအဟောင်းများကိုလည်း မွှာကြဲနေအောင် ကိုက်သည်။ ဆိုဆုံးကတော့ ဖေဖေနဲ့လုံးသည်းပွတ်များဖြစ်သော ဆောင်း ဆက်နှစ်လုံးစလုံးကို ရစရာမရှိအောင် ကိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုအခါ ကာရာအိုကေ ဆိုစရာမရှိဖြစ်သွားသော ဖေဖေ ကြွက်က “အိမ်မှာ ကြောင်လေးတစ်ကောင်လောက်သာရှိရင် ဒီလို သူ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး မေမေ” ဟု ကျွန်တော် အရေးဆိုပြန်လေ သည်။ ထို့နောက်တွင် ကြောင်သည် ချေးသေးများ အိမ်ပေါ်မှာ ဆိုပေါက်စေရ ထမင်းဟင်းများ ခိုးမစားစေရ ပုတ်သင်ညိုလို အကောင်ဗလောင်များကို အိမ်ပေါ်ချီတင်မလာစေရ စသော စည်း ခမ်းချက်ပေါင်းများစွာနှင့် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်မွေးရန် ဖေဖေ နှင့်မေမေက ကျွန်တော်တို့ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ခွင့်ပြုချက်ရပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပင် ကျွန်တော် ကြိုတင် ချမှတ်ထားပြီးဖြစ်သော ကြောင်ကလေးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သွား ဆိုလိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့သော ကြောင်မှာ ပေါက်စ စလေးမဟုတ်။ တစ်နှစ်သားခန့် အရွယ်ရပြီး ဖြစ်သည်။ ရောက်စ မှုတွင်မူ ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးသောကြောင့် နီးတောင်းကလေးထဲ ညှပ်ပြီး အပေါ်မှ ထမင်းစားဖွဲ့အုပ်ဆောင်းကလေးနှင့် အုပ်ထားရ သည်။ ကြောင်ကလေးမှာ ကြောက်လန့်နေသောကြောင့်လား သေး ထည့်ပေးထားသော အစားများကို ကောင်းကောင်းမစား ရ အနည်းငယ်သာ သောက်၏။ ကျွန်တော်မှာ စိတ်မကောင်းလှ။ ဆာင်းထဲမှ ထုတ်၍ အိမ်သို့ ခုနှစ်ပတ်ပတ်ပြပြီးလျှင် မေမေက အတိုင်း လွှတ်ပေးသေး။ လည်ပင်းနှင့်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်ကြီး

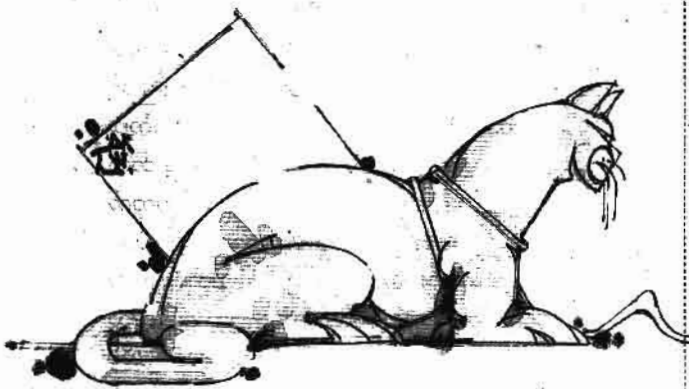
ကလေးတစ်ချောင်းနှင့် သိုင်းချည်ကာ ပလက်စတစ်ကြီးရည်ရည်နှင့် လှန်ထားသည်။ အိမ်သားများကို မြင်လျှင် ခုတင်အောက်၊ ကြောင် အိမ်အောက် ပြေးဝင်ပုန်းနေတတ်သေးသော်လည်း ထည့်ပေးထား သော အစားများကို ကုန်အောင်စားပစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ရလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ကြောင်ကလေးကို ကြီးမှ လွှတ် ပေးလိုက်တော့သည်။ ချေးသေးအတွက် အိမ်နောက်တစ်နေရာတွင် သဲများ ပုံထားပေးပြီး ကြောင်ကလေးကို ပြထားရသည်။ သူကလည်း လိမ္မာလှစွာ ထိုနေရာတွင်သာ ကိစ္စရှင်း၏။ အခြားအကျင့်များကို ကောင်းကောင်းကျင့်မပေးရသေးသော်လည်း ရောက်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်းမှာပင် ကြွက်များ တော်တော်ကြီးကို ငြိမ်သွားသဖြင့် ကြောင်ကလေးမှာ မျက်နှာရလေသည်။

ကြောင်ကလေးကို ကျွန်တော်က “ဖြူကြား” ဟုနာမည်ပေး သည်။ ဖြူကြားသည် အဖြူဆွတ်ဆွတ်အမွေးများပေါ်တွင် ကြောင် ရောင်အညိုအကွက်ကလေးများနှင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ကလေးဖြစ်နေသော ဖြူကြားဖြစ်သည်။ ထိပ်ပေါ်၊ ကျောပေါ်၊ ဘယ် ဘက် တံတောင်နှင့် အမြီးကလေးပေါ်တွင် အညိုရောင်အကွက် ကလေးများ ပါသည်။ ကျန်နေရာများမှာမူ နောက်ဖေးခြံစပ် လဲပင် ကြီးမှကျသည့် လဲပိုက်ကလေးလို ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသည်။ ဖြူကြား ၏ ကိုယ်လုံး အမြီးတို့သည် အလွန်ပင် သွယ်လျရှည်လျားလှသည် ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် လုပ်ပေးထားသော စက္ကူချပ်ပိုးအိမ်ထဲသို့ ဝင်အိပ် လျှင် အမြီးများမှာ အပြင်ထွက်နေလေ့ရှိသည်။ သူ့ညဘက်နှုတ် ခမ်းမွေးမှာမူ မည်သူလက်ဆော့၍ ဖြတ်ပေးထားသည် မသိ။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းမှ ခေါ်လာကာတည်ကာ တိုက်နှံ့ဖြစ်နေ၏။ အသံမှာ ခွဲ ကပ်၊ လည်ချောင်းကျပ်နေသုတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်ပြီး အစာ တောင်းသောအခါ “ညောင်” ဟု ကြောင်သံပီပီသသ ထွက်မလာဘဲ “ညှန်” ဟု ပါးစပ်ကလေးဖြုတ် ဖောက်တတ်သည်မှာ ကြားရတိုင်း ရယ်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖြူကြား၏ သတ္တန်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းနေပြီး သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရခြင်းအပေါ် ကျွန်တော် အလွန်ကျေနပ်မိ၏။

ဖြူကြားသည် အစားအသောက်တော့ အလွန်ခံမင်လေသည်။ မနက်မိုးလင်း မေမေအိပ်ရာထလျှင် မေမေနောက် တကောက် ကောက်လိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်သော နေရာအထိလိုက်သွားကာ တညွန့်ညှန်အော်သည်။ မီးထိထဲသွားသော မေမေခြေထောက်ကြား မှာ တိုးဝှေ့ချွန်တတ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို တက်နှင်းမိတော့သည်။ မေမေက ဈေးပေါသော ပုစွန်ခြောက်မှုန့်မှုန့်ကလေးများနှင့် ထမင်း ကြမ်းကို နယ်ပြီးကျွေးသည်။ တစ်ဖြုန်တစ်ဖြုတ်သော် ကျွန်တော် အိပ်ရာခြေရင်းတွင် ခွေခွေလေး လာအိပ်နေတတ်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာထလာလျှင် ကျွန်တော်နောက်သို့လိုက်ပြန်၏။ အစာမက် သော်လည်း ထမင်းပိုင်းနားတွင် အော်တတ်သည်မှလွဲ၍ စိုးစားခြင်း မရှိ။ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုး မဖွင့်တတ်။ ထမင်းပိုင်းနား တညွန့်ညှန် အော်ခြင်းကိုမူ ဖေဖေ ငြိုငြင်မည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားခင် သူ့ကို ဦးဦးဖျားဖျား အရင်ကျွေးထားရ၏။ ညညကျ

သံယောဇဉ်ဟူသောကြီးသည်
အချိန်ကြာလာလေလေပို၍ခိုင်မာစွာ
ရပ်ပတ်ချည်နှောင်နိုင်လေပင်ဖြစ်သည်။
ဖြူကြားနှင့်ပတ်သက်၍

ကျွန်တော်အိပ်ယာဘေး လာအိပ်တတ်သော်လည်း ချေးသေးလွတ်သည်ဖြစ်၍ ခွင့်ပြုထားရ၏။ ဖေဖေကိုတော့ မပြောရဲချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖြူကြားရှိနေသောကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ရသည်။ ဖြူကြားသည် ကျွန်တော် စာဖတ်နေလျှင် ကုလားထိုင်အောက်သို့ လာအိပ်ပြီး သူရင်ဘတ်ကို ကျွန်တော်ခြေထောက်နှင့် ထိုးဆွနေခြင်းကို ခံတတ်၏။ ကျွန်တော် တယ်လီဗေးရှင်းကြည့်လျှင် ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်တက်ကာ သူခေါင်းတွေကျောတွေကို အပွတ်အသပ်ခံ၏။ ကျွန်တော် အားလပ်၍ ပျင်းပျင်းရှိလျှင် သူနှင့်ကစားပေးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်မအား၍ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါ၍ဖြစ်စေ သူ့ကို ဂရုမစိုက်လျှင်တော့ ဘုရားစင်အောက်က သေတ္တာပေါ် သို့မဟုတ် မတ်တတ်စီရီးပေါ်မှာ သွားအိပ်နေတော့သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အိမ်ရှေ့သစ်ပင်အောက်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးများကို လိုက်ဖမ်းတမ်း ကစားနေလိမ့်မည်။ ဗိုက်ဆာလျှင်မူ သူ့အတွက် အမြဲတမ်း အသင့်ထည့်ထားပေးသော အစာပန်းကန်ဆီသို့ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ပြန်တက်ပြေးလာလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်လဟူသော အချိန်သည် ဖြူကြား ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် လုံလောက်ခဲ့သည်။ ဖြူကြားရောက်ရှိလာခြင်းသည် အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်စိတ်ကူးဆန္ဒများ အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

xxx

သံယောဇဉ်ဟူသော ကြီးသည် အချိန်ကြာလာလေလေ ခိုင်မာစွာ ရပ်ပတ်ချည်နှောင်နိုင်လေပင်ဖြစ်သည်။ ဖြူကြားပတ်သက်၍ ပျော်ရွှင်မှုများသာ ရခဲ့ဖူးသော ကျွန်တော် ထိုနေ့ ဖြူကြားအတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝမ်းနည်းပူဆွေဖေဖေက “သားရေ မင်းကြောင်တော့ သေပြီးလားမသိဘူး” ဟု transformer ပေါ်ကနေ ပြတ်ကျသွားတာ” ဆိုတော့ ရင်ထဲမှ ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဓာတ်ကြိုးများကို သတိထားကာ အိပ်သောဘေး transformer အောက်မှာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသော ကြိုးကို အပြေးကလေးသွားကောက်ရသည်။ transformer မှာ ပုတ်သင်ညိုခုတ်ရင်း ဓာတ်လိုက်တာဖြစ်မည်။ ပါးစပ်ထဲမှ ဓာတ်စီထွက်နေသည်။ အောက်ကလည်း ချေးတွေသေးတွေသေးကျနေသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်လက်တင်ကြည့်တော့ နှလုံးခုန်နေသည်။ သို့သော် နှလုံးခုန်သံက တလုပ်လုပ်နှင့် မြန်ဆန်လွန်းသောတော့မှာပဲဟု တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းပြီး ခိုချင်လာသည်။ ထဲသို့ ရေစက်ကလေးများ ချပေးကြည့်သော်လည်း မသောက်ကျန်တာတော့ ဘာမှမလုပ်တတ်။ မေမေထုတ်စုတ်ကလေးတင်ထားပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေမိ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသော် လူးလွန်လာ၏။ သူမသေခဲ့။ ကံထောက်မစွာ သူပြန်ရှင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်ကြာသောအခါ မီးကျွမ်းသွားသော သူညာဘက်နားရွက်၊ ညာခြေ၊ အမြီးတို့တွင် အနာများပေါက်သည်။ ဆေးထည့်ပေးသော်လည်း ပြန်လျက်ပစ်သောကြောင့် အနာတွေက မြန်မြန်မကုတတ်။ တစ်ပတ်ကြာလျှင် ညဘက်နားနှင့် အမြီးသည် ခြောက်ပြီး ခြောက်သွားရာ ဖြူကြားမှာ နားရွက်တစ်ဖက် အမြီးနှင့်တိုက်လေးနှင့် အကြည့်ရခဲလှ၏။ ရေရက်များနှင့်စာလျှင် ပို၍ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာပြီဆိုသော်လည်း ကြောင်ခုကွဲတကလေးကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော် အလွန်သနားနေမိသည်။ “သူ့ဘာသာသူ တောဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေလျှင် ဘယ်ဓာတ်လိုက်ခံရပါ့မလဲ” ဟု ကျွန်တော် ဖြူကြားကို အိမ်သို့ခေါ်လာမိခြင်းကိုပင် နောင်တရသော်လည်း နေမကောင်းသော မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးက ပိုချစ်ကြရပြန်သည်။

မကြာမီပင် မေမေအပြောင်းအရွှေ့ အမိန့်စာ ကျလာသောနေရာသစ်တွင် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမရှိ၊ လက်ရှိနေရာမှလည်း ရွှေ့ပေးရမည်ဖြစ်ရာ ယခင်ကြုံရွယ်ထားသော အနီးကရွာက ခြောက်မှာပင် အိမ်တစ်လုံးစီစဉ်ရသည်။ မေမေက အလုပ်ရှိရာတွင် ကိုယ်စာငှားနေမည်ဖြစ်ပြီး ရုံးဝိတ်ရက်တွင် အိမ်ပြန်လာမည်။ ကတော့ အိမ်မှာနေမည်။ အလုပ်ခန့်စာရပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်ကလည်း မကြာမီ တာဝန်ကျရာနေရာသို့ သွားရတော့မည်။ ထိုနေ့ ဖြူကြားသည် ဖေဖေနှင့်သာ ကျန်ခဲ့ရတော့မည်။ မမတို့အိမ်သို့ ဖို့ရာလည်း သူတို့နေရာက အဆင်မပြေလှ၊ ဖေဖေကလည်း ယောက်တည်းကျန်မည်ဖြစ်၍ တာဝန်မယူနိုင်ဟု ဆိုသည်။ နေ့စရာ ပျောက်တော့မည်။ မတတ်နိုင်။ ဖေဖေနှင့်ပဲ သားတွေထားသော်လည်း အားလုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကကော့ မပြတ်

www.burmeseclassic.com

အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့မိသားစု တတိယသို့ ပြန်လည်ကြ
 သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး ဖြူကြားကို ဘေးအိမ်တွင် အစာနှင့် တကွ
 ဆပ်ထားခဲ့ရသည်။ ကြောင်ပိန်ဝါဝါမလေးပါ အဖော်အဖြစ်ရှိသည့်
 ခြင်္သေ့ထိုဘေးအိမ်က အန်တီကြီးကလည်း ကြောင်ချစ်တတ်သည်
 ဖြစ်၍ စိတ်ချရ၏။ သို့သော် အန်တီကြီးသည် ကြောင်စာကို အချိန်
 နည်းကွေးသည်။ အစာတစ်စွပ်စွပ်စားတတ်သော ဖြူကြားအတွက်
 ဆက်တွေပေတော့မည်။ သို့သော် အခြားနည်းလမ်းမရှိ။ မစားရ
 ထက်စာရင်တော့ တော်ပေဦးတော့မည်။

သင်္ကြန်ပြန်လာသော် ကျွန်တော်က အရင်ထွက်ရသည်။ ဖြူ
 ကြားကို အိမ်မှာပင် ပြန်ခေါ်ထားရန် မှာခဲ့သည်။ မေမေကလည်း
 ကြောင် တာဝန်ကျရာနေရာသစ်သို့ သွားသည်။ ဖေဖေကလည်း
 အိမ်အသစ်သို့ ပြောင်းသည်။ သို့သော် ဖြူကြားကို ပြန်ခေါ်ဖြစ်ကြ
 သော မေမေက ဖေဖေအိမ်အသစ်တွင် အသားကျမှခေါ်မည် ပြော
 သော်လည်း ကျွန်တော် အလည်ပြန်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သည်
 အထိ ဖြူကြားအိမ်ပေါ် မရောက်လာခဲ့။ မေမေကလည်း တစ်ပတ်
 မှာ နှစ်ရက်သာ အိမ်ပြန်လာသည်ဖြစ်ရာ ဖြူကြားကို ဖေဖေနှင့်
 အသစ်ခဲ့ရမည်ကို စိတ်မချနိုင်။ ကျွန်တော်က ပြန်ခေါ်ဖို့ပြောလျှင်
 “အပီစေဦး သားရယ်၊ ဟိုမှာနေတာကမှ သူ့အချိန်လေးနဲ့သူ စားရ
 ဦးမယ်။ ဒီမှာဆို ဘာမှမစားရဘဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ နင့်
 အလေလည်း စိတ်ညစ်နေရလိမ့်မယ်။ သူက ကြောင်တွေခွေးတွေ
 ဆီခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ ဒီဘက်ပြန်ပြောင်းလာရင် ပြန်
 ခေါ်မှာပေါ့” လို့သာ နှစ်သိမ့်လေ့ရှိ၏။ တကယ်တော့ မေမေလည်း
 ဖြူကြားကို ထားခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်းလှ။ ဖြူကြား ဟိုအိမ်မှာ
 ဆင်းကောင်းစား။ ကောင်းကောင်းနေရသည် မဟုတ်မှန်း မေမေ
 လည်း သိသည်လေ။ ကျွန်တော် ခေါ်ထားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်။
 ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်စာတောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။

ဟိုတလောက ဖြူကြားရှိရာအိမ်သို့ ကျွန်တော် အလည်
 ရောက်သည်။ နားရွက်ပြတ် အမြီးပြတ်နေရာများကို အမွှေးရှည်များ
 ဖြင့် ဖုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကြည့်ရမဆိုးတော့သော်လည်း ဖြူကြားကလေး
 မိမိထူသည်။ အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ တင်ပါးဆုံရိုးကြီးများ ငေါထွက်
 နေသည်။ နံရိုးအပြိုင်ပြိုင်ထနေသည့်ပြင် ယခင်ကတည်းက သေး
 သော မျက်နှာမှာ ပိန်ကပ်ပြီး စုတ်ချွန်းချွန်းဖြစ်နေသည်။ “ဟိုမှာ
 နှင့်ဖြူကြား... အမလေး သူက ဟင်းခိုးစားတတ်တယ်တော်။
 သူ့ခြောက်ထားရတယ်။ အစားကတော့ သိပ်မရွေးပါဘူး။ ထမင်း
 ခြေထည်ချကျွေးလည်း စားတာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ အကောင်
 အသားလေးတွေ ခုတ်ခုတ်လာလို့ မောင်းမောင်းချရတယ်” အန်တီ
 ကြီးက ကားကိုကြားလျှင် ကျွန်တော် ရင်နာရပြန်သည်။ ဆာတဲ့
 အိမ်မစားရလွန်းလို့ ခိုးစားရတဲ့ သူခိုးကြီးဘဝတောင် ရောက်နေရ
 ခဲ့ပြီ။ ဟင်းအနစ်နဲ့ နယ်ကျွေးတာတောင် မစားတဲ့သူက အဆာမခံ
 တော့ ထမင်းအဖြူထည်လည်း စားနေရပြီပေါ့။ ဝမ်းမဝလွန်းတော့
 အကောင်ဗလောင်တွေလည်း ခုတ်စားတတ်နေပြီပေါ့။ ဝင့်တော့
 ခြေရာသား ဖြူကြားရေ...။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်သော် မေမေကို
 ခြေပြုံး ပြန်ခေါ်ခိုင်းနေမိ၏။ မေမေကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်

စေကာမူ မိမိအခြေအနေအရ ပြန်ခေါ်ဖို့လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်သေးပါ။
 ကျွန်တော် အတင်းပြန်ခေါ်လာပြီး အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမစားရ
 ခါမှ ထွက်ပြေးပြီး ပျောက်သွားလျှင် အခက်။ ခုကမှ အလွမ်းပြ
 သွားကြည့်နိုင်သေးသား။ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားပေးသော အန်တီ
 ကြီးကိုပင် ကျေးဇူးအထူးတင်နေရသည်။

သို့သော်ခေါ်တုန်းက ခေါ်လာပြီးမှ တာဝန်မယူနိုင်သောကြောင့်
 ဖြူကြားခမျာ ခုကွရောက်ရသည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်
 မိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာဆိုလျှင် ဆွမ်းကျွန်း ကွမ်းကျွန်းကို တခြား
 ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေနှင့် အပြိုင်တိုးကာ စားရစေကာမူ ဝဝလင်လင်
 စားရမည်။ အဖော်တွေလည်း ရှိနေဦးမည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်
 လောဘ၊ ကျွန်တော် အတ္တကြောင့် သူ့ခမျာ အထီးကျန်ဆန် ခုကွ
 ရောက်ရ၏။ ဖြူကြားအကြောင်း တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းခြင်း၌
 သာ အဆုံးသတ်၏။ ဖြူကြားကို ခေါ်လာမိခြင်းအပေါ် ကျွန်တော်
 ခုတိယအကြိမ်မြောက် နောင်တရမိသည်။ ပထမအကြိမ်ရခဲ့သော
 နောင်တသည် သနားကရုဏာသက်ခြင်း၌သာ အခြေတည်ခဲ့သော်
 လည်း နောက်တစ်ကြိမ်ရခဲ့သော နောင်တသည် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော
 အတွေးလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် နှလုံးအိမ်တွင် ထင်စေ၏။

ကိုယ်တာဝန်မယူနိုင်ဘဲ သို့မဟုတ် ရေရှည်တာဝန်မယူနိုင်ဘဲ
 ခဏတာအဆင်ပြေမှုကလေးကိုသာ ကြည့်၍ မိမိလောဘ၊ ခေါသ၊
 မောဟ တစ်နည်း မိမိ၏အတ္တကို ရေတုန်းတင်ကာ ဆောင်ရွက်
 ရွေးချယ်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းတွေ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ဘယ်လောက်များ
 ခဲ့ပြီလဲ။ ကိုယ့်ခဏတာအဆင်ပြေမှု၊ စိတ်အဆာပြေမှုအတွက်
 ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ခုခံရောက်ကျန်ခဲ့ကြရသလဲ။ ထိုသူတွေ
 အတွက်ရော ကိုယ်ဘာတွေ ပြန်ပေးဆပ်နိုင်ခဲ့ပြီလဲ။ အလျော်အစား
 သဘော ပြန်ပေးနိုင်တာမျိုးရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ယခုပြန်ပေးနိုင်ခဲ့
 လျှင်တောင် ကုန်လွန်ခဲ့သောအချိန်များ။ ထိုအချိန်အတွင်း ခံစားခဲ့ရ
 သည့်များအတွက်ရော ဘယ်လိုဟာထေးပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကြီးကြီး
 ကျယ်ကျယ် ခုကွမဖြစ်ခဲ့စေကာမူ သို့မဟုတ် ခဏတာအခက်အခဲ
 ဖြစ်စေခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ အဆင်ပြေနေပြီဖြစ်စေကာမူ ထို
 သူများအကြောင်း တွေးမိလျှင်တော့ မိမိတာဝန်ခံခဲ့မှုအတွက် ရှက်ရွံ့
 စိတ်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားမိပေလိမ့်မည်။

ဖြစ်နိုင်သောသူများကိုတော့ လိုအပ်နေခဲ့လျှင် ကိုယ်တတ်နိုင်
 သမျှ ပြန်ပေးဆပ်သင့်သည် မဟုတ်လား။ ကျန်သောသူများကိုမူ
 ဟိုးနှလုံးသားထဲမှ လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်နေမိခြင်းဖြင့်သာ
 ကိုယ့်လိပ်ပြာကို မလုံတလုံလေး လုံဖို့ ကြိုးစားနေမိပါသည်။

အားလုံးကတော့ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်သည်။
 ဖြူကြားလည်း ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ အခွင့်အရေးပေးခဲ့
 လျှင်တော့ ဖြူကြားကို (သူ့အတွက်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်အတွက်
 ဖြစ်စေ) ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ထားချင်မိသည်။ ။

ကောင်းခြင်း

[၁၂]

ထွန်းတောက်ထွင့်

၁၁ရက်

မွန်တန်ဒါ
မွန်လွန်မွန်ပုံမွန်မွန်

၁

အစ်ကိုသတင်းတွေ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ အထင်ကြီး၊ ဂုဏ်ယူစရာတွေ အပြည့်နဲ့ပါ။ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်က မျှော်လင့်အားကိုးချင် ရာတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ များဆို ကျွန်တော်က မောင်နှမငါးယောက်ထဲမှာ အစ်ကို အကြီးဆုံး ဖြစ်နေလေတော့ ကျွန်တော့်ထက်ကြီးတဲ့ ကျွန်တော် အားကိုး ရမယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက် လိုချင်ခဲ့တာ ဆန်းပါဘူး။

“အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာတဲ့”။ အင်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးရှိနေပါလျက်နဲ့ အင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာ၊ အုပ်ချုပ်၊ ထိန်း ဆည်း ပဲ့ပြင်ဆုံးမမှုတွေ အပြည့်အဝမရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဖေဆန်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တမ်းတမိခဲ့တာ သေချာပါတယ်။ သေချာဆို အစ်ကိုက

အဖေရဲ့သားအရင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ် နေခဲ့တာကိုး။

“သားအစ်ကိုကြီးရဲ့အမေက ပေါက် ပေါက်ရောက်ရောက်နဲ့ ရှာတတ်၊ ဖွေတတ်၊ လုပ်ကိုင်စားသောက်တတ်တော့ သားအစ်ကို ကြီးက သားတို့မောင်နှမလို ဒုက္ခမရောက် ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ သားအစ်ကိုကြီးရဲ့ မိသား စု၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက ပညာတတ်ပြီး အသင့်အတင့်အဆင်ပြေကြတာ များတယ်။ သား အစ်ကိုကြီးက ဆယ်တန်းဖြေထား တယ်တဲ့။ စာလည်းတော်တယ်တဲ့။ ရန်ကုန် ထဲက ရွှေပြည်သာဘက်မှာရှိနေတယ်ကြား တာပဲ။ လိပ်စာအတိအကျတော့ အဖေ မသိဘူးသား။ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်တုန်း က သားအစ်ကိုကြီး အမေဘက်က အမျိုး တွေကို လာကန်တော့တယ်ကြားလို့ အဖေ လည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဟိုဘက်ရွာ သွား ကြည့်မိခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က သား မရှိဘူးလေ။

သား အမေနဲ့ လှည်းကူးဘက် ရွှေရောင် ထွက်နေတာကိုး။ သားအစ်ကိုကြီး ပုံစံက ငါးသားရုပ်ပါပဲကွာ။ ကြီးတာနဲ့ ငယ်တာ၊ ဖြူတာနဲ့ မည်းတာပဲ ကွာပါတယ်။ ဟင်း အဖေတို့နေတဲ့ ရွာဘက်တော့ သား အစ်ကိုကြီး လာလည်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ။ အဖေတို့မိသားစုက ဆင်းရဲတယ်လေ။ သားအစ်ကိုကြီးရဲ့ အမေကလည်း အဖေ တို့ဆီလာလည်ဖို့ ခွင့်ပြုမယ် မထင်ပါဘူး ကွာ”

အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချောချော ဆံပင်တို တိုထောင်ထောင်နဲ့ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ပုံဟန်ဟာ “ကျွန်တော်နဲ့ အနီး စပ်ဆုံး ဆင်တယ်” လို့ ပြောလာသူ အဖေ စကားတွေအရ နေ့မိုးထရံကာအိမ်ကလေး ပေါ်က သနပ်ခါးစက်တွေစွန်းထင်းနေတဲ့ ပြဒါးပြယ်စမှန်တစ်ချပ်ကို ကြည့်မိတဲ့အခါ တိုင်း ... မသေမသပ် ဖြီးသင်ထားတဲ့ ခပ်

၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂ (၁ - ၁၃)

ရှည်ရှည် ညှဉ်းဆိုးဆိုး ကျွန်တော့်ရဲ့ခပ်ပင်
တွေကို စိတ်ကူးနဲ့ညှပ်ပစ်။ ညှိတိုတိုအသား
အရောင်တွေကို အတွေးနဲ့ ဖြူပစ်ပြီး
ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် လေးငါး
နှစ်မကကြီးတဲ့ ပုံဟန်အဖြစ် မြင်ကြည့်မိခဲ့
တာ အခါခါပါ။

“သားရဲ့အစ်ကိုကြီးက ဖြူဖြူသန့်သန့်
နဲ့ အနေအသလောက် စိတ်သဘောထား
လည်း ကောင်းတယ်တဲ့။ အဖေနဲ့သူ့အဖေ
ကွဲကြစဉ်က သားအစ်ကိုကြီး အသက်ငါးနှစ်၊
ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ ချက်ချင်း
ကြီးတော့ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားကြတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်ရွာမှာ နှစ်နှစ်လောက်
ဆက်နေဖြစ်ကြသေးတယ်။ အဖေနဲ့ဆုံကြ
တဲ့အခါတိုင်း အဖေကို သူကောင်းကောင်း
ကြီး မှတ်မိနေပေမယ့် ခဏလောက်ပဲကြည့်
ပြီး ရှောင်ထွက်သွားတာများတယ်။ ဒါက
လည်း ဆယ်ခါမှာ တစ်ခါလောက်ပါ သား
ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေကော
သူ့အမေပါ နောက်အိမ်ထောင်တွေ ကိုယ်စီ
ကိုယ်င ထူထောင်လိုက်ကြပြီး ဟိုဘက်ရွာ
သည်ဘက်ရွာဖြစ်နေကြဆဲဆိုပေမယ့် သား
အစ်ကိုကြီးအမေရဲ့ ပြတ်သားတတ်တဲ့စိတ်၊
ပုံသွင်းထားတဲ့အခြေအနေတွေကြောင့် အဲဒီ
လိုဖြစ်တာပဲလို့ အဖေထင်တယ်။ ခုတော့
ရန်ကုန်ပြောင်းသွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်
ရှိပြီသား။”

မျက်ရှည်ဝဲဝဲပုံစံနဲ့ အဖေပြောပြလေ
ရုံ တဲ့ အစ်ကိုကြီးအကြောင်းတွေဟာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ကူးအာရုံထဲမှာတော့
အခန်းဆက်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့တာ ငယ်စဉ်
ကတည်းကပါ။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုအမေဟာ
ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ပေါင်းသင်းခဲ့ရပြီး
အဖေရဲ့သွေးအေးထုံထိုင်မှု၊ အစ်ကိုအမေရဲ့
မောက်မာတင်စီးပြတ်သားတတ်မှုတွေဟာ
လင်မယားကွဲစေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိထားသလို အဖေရဲ့ လက်ကြောမတင်းမှု၊
အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိမှုတွေ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုခြောက်
ယောက်ဘဝဟာလည်း ဒုက္ခပေါင်းစုံရဲ့ကြား
ထဲမှာ လူးလိမ်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
အောက် နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ် ညီအစ်မ
ချည်းပဲ လေးယောက်တိတိမွေးပြီးတဲ့အထိ

အဖေရဲ့အကျင့်စရိုက်က ပြောင်းမူမပြောင်း
ခဲ့ဘဲကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့မောင်
နှမငါးယောက်စလုံး အဖေကို အဖေဆိုတဲ့
အသံနဲ့ ချစ်ခင်ကြပါတယ်လေ။ အဖေက
တော့ အစ်ကိုလောက်တောင် ကျွန်တော်
တို့အပေါ် ချစ်ပုံမရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမတွေဘက်ကလည်း မိသားစုစား
ဝတ်နေရေးအတွက် ဈေးရောင်းရှာဖွေကျွေး
မွေးနေတဲ့ အမေ့လောက်တော့ အဖေ့အပေါ်
ချစ်ကြောက်ရိသေခြင်းမရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။
မှန်လောက်တဲ့အထိ တောရွာက မိန်းမတစ်
ယောက်အနေနဲ့ သူ့အစွမ်းအစရှိသလောက်
အဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမငါးယောက်
ကို ရှာဖွေကျွေးမွေး အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းခဲ့
တာ အမေပါ။

လောင်းကစား။ အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမကိစ္စ
တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှမလုပ်တတ်
တဲ့ အဖေရဲ့သားမူကိုပဲ အရင်းတည်ချစ်
ခင်နှစ်သက်ခဲ့ပြီး အဖေရဲ့အားနည်းချက်ကို
အပြစ်မမြင်ခဲ့တဲ့ အမေဟာ သားသမီးတွေ
နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ စည်းကမ်းတကျ
အုပ်ချုပ်ပြီး သင့်တော်ရာအလုပ်တွေ လုပ်
ခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ခိုင်းဆို ကျွန်တော် ကိုး
နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ကျောင်းထွက်
ပြီး အမေနဲ့အတူ ထမင်းဟင်းချက်၊ အဝတ်
လျှော်၊ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့ရတာမျိုးပါ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အများတကာ ကလေးတွေလို
ကျောင်းလွယ်အိတ်တောင်မရှိဘဲ ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်ထဲ စာအုပ်တွေထည့် ကျွတ်ကျွတ်
အိတ်နဲ့ပဲ ထမင်းထုပ်ခဲ့ရပြီး ခမောက်မရှိ လို့
ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးကို မိုးကာ လုပ်
ဆောင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝအစ ပညာသင်
ကာလတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သိမ်ငယ်
အောက်ကျခြင်းများစွာနဲ့ ဖိစီးခဲ့ရပြီး ကျောင်း
ထွက်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း သေချာ
ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေကို
လည်း အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူးလေ။ အမေ
စွမ်းနိုင်သမျှ ဒါအကုန်ပဲ မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်
ကတည်းက ကျွန်တော်မှတ်မိသိရှိထားတဲ့
အဖေဆိုတဲ့ လူသားတစ်ဦးဟာ အိမ်ရှေ့
မြေကွက်လပ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်
အဟောင်းတစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်ရင်း ဆေးပေါ့

လိပ်ကိုသာ တွင်တွင်ဖွာရှိုက်ရင်း စိတ်မှာ
အတွေးတွေနဲ့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေ
တဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုအဖြစ်သာ စွဲထင်ခဲ့ရတာနဲ့
ပါ။ စိတ်လိုလက်ရရှိမှ ရွာအနောက်ထဲ
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ကွန်ကျဲလေ့ရှိ
ကတော့ အဖေရဲ့တစ်ခုတည်းသော ရွာ
ပါးပါး အလုပ်အကိုင်လိုပြောရင် ရပါတယ်။
အဖေ့ဆွေမျိုးတစ်စုကောင်းလိုသော လူတွေ
နေတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးနဲ့ ခြံခပ်
သေးတစ်ကွက် ပိုင်ဆိုင်ရတယ်လို့ အ
ပြောဖူးပါတယ်။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုအမေ
ရခြင်းအကြောင်းအရင်းမှာ အဲဒီကိစ္စ
လည်း ပါမှာပါလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ
ဆူပူမာန်မဲ အော်ဟစ်ရိုက်နှက်တာမျိုးနဲ့
အမေ့လို မုန့်ဖိုးမပေးတတ်တဲ့ အဖေ
ကျွန်တော့်ဘက်က အဖေဆိုတဲ့အသံအား
ပြု ချစ်ခင်ခြင်းကိစ္စကလွဲလို့ တခြား
ချက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာခဲ့တာ သေချာ
တယ်။

အမှန်တော့ အဖေဟာ ဖခင်အဖေ
ဖြစ်တတ်လေ့ရှိတဲ့ “သားဦးမှိုရူးတယ်”
တဲ့စကားအတိုင်း သူ့ရဲ့ပထမအိမ်ထောင်
ပတ်သက်ပြီးမရှိခဲ့တဲ့ အစ်ကိုအမေ
လမ်းတမ်းတစ်စိတ်နဲ့ တာဝန်မကျနိုင်သော
ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ
မှာ အတွေးသံသာမှိုင်းမိပြီး “စိတ်ကူး
သမားသက်သက်” ဖြစ်တယ်လို့ အဖေ
တွေရဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့စကားအရ ကျွန်
သိခဲ့ရပါတယ်။ သိလောက်အောင်ကို အ
နှုတ်က ထွက်ပေါ်လာသမျှ စကားတိုင်း
အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်နေတာချည်းပဲဆို
ဖအော့တာဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ရှိဘဝထက် ကောင်း
အဆင်ပြေနေတဲ့ အစ်ကိုကို မသိစိတ်
ရော အသိစိတ်ထဲကပါ တွယ်တာအား
ရင်း ကျွန်တော့်အပေါ်ချစ်ခင်လိုထား
မယ့် အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် ရှောင်
မိတာ သေချာပါတယ်။

J
“ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ အသိမိတ်သေ”
တဲ့နေရာဒေသမှာ ဘယ်သူ့ကို အားထား
အလုပ်သွားလုပ်မှာလဲ သားရယ်။ ဒီရွာ

ယောက်ကိုလည်း အရူးအမူးချစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ် အဖေ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစမရှိဘဲ မိဘဆွေမျိုးတွေ သဘောကျလုပ်ဆောင်ခဲ့ရတဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ရင်တွင်းဝေဒနာတွေနဲ့ပဲ ချာလပတ်ရမ်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား အဖေ။ ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့ပဲဆိုဆို အဖေဘက်က စွမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မစွမ်းသည်ဖြစ်စေ သားအတွက်တော့ အဖေဟာ အဖေပဲဖြစ်သလို အစ်ကိုအတွက်လည်း အဖေဟာ အဖေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဖေရယ် မိဘစုံလင်လင်ရှိနေရကနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို သည်းကြီးမည်းကြီး လိုက်ရှာချင်ရတာလဲလို့ မေးလာကြမယ်ဆိုရင် သားဆီမှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိပါတယ် အဖေ။ အဖေဆိုတဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူးနဲ့ ခပ်အေးအေးသက်ရှိပုံရိပ်ကိုသာ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရတဲ့သားလေ အဖေဆိုတဲ့ ဆုံးမသွန်သင်လမ်းပြမှု၊ ဆူပူမာန်မဲ မြည်တွန်တောက်တီးမှု၊ ကူညီပေးကမ်း ထောက်ပံ့မှု၊ ရင်းနှီးနှေးထွေး ဖေးမမှုမှန်သမျှကို တစ်ခါမှမရခဲ့တဲ့ အတွက် အစ်ကိုဆီက ရလိုရခြား ရှာဖွေနေပြီဆိုရင် သားကို အရူးလို့ အဖေသတ်မှတ်မှာလားဟင်။ အဖေကတော့ ဘာမှပြန်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေက သားတို့မောင်နှမတစ်တွေရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အစ်ကိုအကြောင်းလောက်မှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဆီကမရခဲ့တဲ့အရာတွေ အစ်ကိုဆီကသာရမယ်ဆိုရင် သားလေ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ အဖေရယ်။

၃

ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ လိုင်းကားတွေပေါ် ရှာကြည့်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်လာတတ်သည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အစ်ကိုတွေကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်နဲ့မို့ ဖြစ်တင်ဆဲဆိုဝေဖန်ပုတ်ခတ်မှုတွေကြားထဲမှာ ရေစုန်ပျောခဲ့ရတာ သေချာပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ကျဆိပ်ရှယ်မှာထားတာ ဝိုင်း ၅ မှာကွ။ မင်း... လင်ရှိလို့ ဝိုင်း ၁၀ မှာ သွားချရသလား။ ငါ --- မသား”

“တော်လေး အိမ်ကားမှတ်တိုင်ဘက်ကို ပဲ သွားသွားမကြည့်နဲ့လေ။ တော်ကြာ ဘိုးတော်မြင်ပြီး မင်းကိုဆဲနေပါဦးမယ်။ ဟိုနောက်မှာ ပန်းကန်ဆေးစရာတွေ ပုံနေပြီ။ သွားလိုက်ဦး”

“လူကဖြင့် မအေးနို့နဲ့တောင် မစင်ချင်သေးဘူး။ မင်းက လူပျိုလုပ်ချင်နေပြီလား။ ဟိုမျှော် သည်မျှော်နဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမျှော်နေတာလဲ။ ဒီမှာ အကျရည်အိုး မီးနည်းနေပြီ

ပါတဲ့။ အားလည်း မငယ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာအပြစ်ရှိလို့ ကျွန်တော် အပြောခံရတယ်။ မှတ်ပါတယ်။ ရွှေပြည်သာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တောက်တိုမည်ရ စားပွဲထိုးဘဝနဲ့ သုံးလလောက်ကြာလာတဲ့အထိ ကျွန်တော်ရဲမှော်လင့်ချက်တွေ အကောင်အထည်မဆဲခဲ့သလို ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ပြစ်တင်ဆဲဆိုမှု၊ လုပ်ငန်းဖော် စားပွဲထိုး၊ မုန့်ဆရာ၊ အဖျော်ဆရာတို့ရဲ့ ဆဲဆိုဝေဖန်မှု၊ သင်ပြလမ်းညွှန်ဖေးမမှုတွေကြားထဲမှာ အသားကျခဲ့သလို အစ်ကိုနဲ့ချင် တွေ့ချင်တဲ့စိတ်တွေဟာလည်း ထိုးသထက် တိုးလာခဲ့ပါတယ်။

ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးအတိုင်း

ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ လိုင်းကားတွေပေါ်

ရှာကြည့်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ

ရောက်လာတတ်သည့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်

အစ်ကိုတွေကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်နဲ့မို့

မီးသွေးလာထည့်စမ်း တော်လေး”

“အားပါးပါး... ပူလိုက်တာ။ ခွေး --- သား။ မင်း --- လင်မျက်စိက ဘာကိုကြည့်နေလို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လုံး ငါ့ပေါင်ပေါ် မှောက်ကျတာလဲ”

“ဟေ့ကောင် တော်လေး။ စမူဆာတွေ ဆယ်လိုက်တော့လေ။ ဒီကောင်ကွာ အခုချိန်အထိ ဘယ်လောက်သင်သင် တောင်ငေးမြောက်ငေးနဲ့။ စမူဆာတွေ တူးကုန်မှ မင်းရောငါရော အလုပ်ပြုတ်တော့မှာပဲ”

လူဖျိုပေါက်တစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ လူငဲ့အထယ်မှာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲဆို ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ခံရခြင်းလို့ သတ်မှတ်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကိုမျှော်မိတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဆီမှာရှိတဲ့ အရှက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေဆိုတာဟာလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြောင်းထဲရောက်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မရှက်

ဘတ်စ်ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ခြင်္သေ့သန်သန် အစ်ကိုတွေကို သေချာကြည့်ရင်း ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ကားပေါ်မှာ ရိပ်ခဲခြင်းလိုက်ရတဲ့ အစ်ကိုနဲ့တူတယ်လို့ ထင်မိသူတွေကို ငေးမောရင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လာတတ်တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရသူတွေကို အတင်းပဲဆွေမျိုးစပ်ကြည့်ရင်း၊ တစ်နှစ်ပြည့်လာတဲ့အထိ လှည်းကူးရွာကို ကျွန်တော် မပြန်ဖြစ်ခဲ့သလို အခွေအမေဟာလည်း ကျွန်တော်ဆီ မလာကြပါဘူး။ စုမီးဆောင်းမိသမျှ လခတာချို့ကိုတော့ လိုက်ကြတစ်ဆင့် အဖေတို့ဆီ ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ငွေကြေးတချို့ဟာ ကျွန်တော်မိသားစုအတွက် ဆင်ပါးစပ် နှမ်းပက်သလောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ရွာကထွက်လာပြီးကတည်းက အဆုတ်မကောင်းအဖေရဲ့ဆေးဖိုးနဲ့ ညီမငယ်နှစ်ယောက်

အသွင်းစရိတ်တွေက အမေကိုယ်တိုင် ညီမ နှစ်ယောက်အရင်းပြုပြီး ဈေးရောင်းနေဆဲ ဖြစ်တာတောင် အလျဉ်းမရှိနိုင်ခဲ့တာကို။ နှုတ်သတင်းတွေကြားရလို့ မျက်ရည်ဝရ ဘာက တစ်မျိုး။ အစ်ကိုဖြစ်နိုင်သူတစ်ဦးကို ဆွမ်းစပ်ကြည့်တဲ့အခါ တညတညကြီး ခွဲနေလို့ ဆိုင်နောက်ဘက်ပြေးပြီး မျက်ရည် ကုန်တာက တစ်လီ။ ညီမငယ်နှစ်ယောက် မိ ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီဆိုတဲ့ သတင်း ကြောင့် ချုံးပွဲချင်ကြွေးရတာတစ်ဖုံနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း မောင်ပဏ္ဍာ သာ သာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားကိုးရာခြင်း

ကျက်စေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသိစိတ်ထဲမှာ တွယ်တာနေ ဆဲ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဟာ ကျွန်တော့် အသက် နှစ်ဆယ်အရောက်မှာပဲ မှုန်ဝါးစ ပြုလာခဲ့ပါတယ်။

“ငါ့အစ်ကိုက ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် မှာရှိတဲ့ (၁) လမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတာကွ။ ခုလောလောဆယ် အဲဒီ ဆိုင်မှာ မုန့်ဆရာတစ်ယောက်ထွက်သွားလို့ လူမရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာ မင်း သွားလုပ်နိုင်မလား။ ငါ့ဆိုင်ထက် နှစ်ဆ ကြီးတယ်ကွ။ သုံးဆလောက် ရောင်းကောင်း

ပေတော့ ဇော်လေးရေ။ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ အိုင် ဘာကို ကားနဲ့လာကြိုခိုင်းလိုက်မယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်တိုးတက်မှု လမ်းစတင်ခုတ် ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွှေပြည်သာကနေ ရန်ကုန် မြို့ထဲဘက်ထွက်ခွာစဉ်မှာတော့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်တွင်းခံစားချက်တွေ ပွင့် အန်လာရတာပါပဲ။

ဆုံခွင့်မရှိသေးဘူးလို့ ကံတရားက ဆုံး ဖြတ်ထားရင်မဆုံကြရုံပဲပေါ့ အစ်ကို။ သေချာ တာတစ်ခုကတော့ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့် ဘက်က အစ်ကိုကိုတွေ့ဆုံလိုခြင်းဟာ ငယ် စဉ်ကလို တွယ်တာခြင်းတွေ ရောယှက်နေ တဲ့ အားကိုးချင်စိတ်သက်သက် မဟုတ် တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာရပြီ အစ်ကို။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ်...တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ အစ်ကိုကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်။ တွေ့လည်း တွေ့ချင်သေးတယ်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဖအေတူ မအေကွ အစ်ကိုတစ် ယောက်ဆိုတာထက် ကျွန်တော် ဆိုးရဲ့ တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ရမယ့် အစ်ကိုကြီးတစ် ယောက် ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပဲ အစ်ကိုနဲ့ဆုံဖို့ ကျွန်တော် မျှော် လင့်နေပါသေးတယ်။ ခုချိန်မှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး အရာတစ်ခုကို ပြောပါဆိုလျှင် ထန်းတော ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမသောက်ဖူးတဲ့ ထန်းရည်ခါးတွေကို အစ်ကိုနဲ့အတူသောက် ရင်း မူးမူးရူးရူးပုံစံနဲ့ အစ်ကိုအပေါ် ဆိုးချင် ရစ်ချင်သေးတယ် အစ်ကိုရယ်...။

ဆောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ စိတ်ဓာတ်မကျ ခြင်း အားမလျှော့ခြင်းဆိုတဲ့အရာတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ထုသားပေသားကျခဲ့ပြီ ဆိုတာ ရွှေပြည်သာရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စမ္မာဆာ၊ ပလာတာ၊ အကြာကွေးလုပ်တတ်တဲ့ မုန့်ဆရာဘဝ ဆောက်မှ သိခဲ့ရတာမျိုးပါ။

မုန့်ဆရာတို့ရဲ့တာဝန်အရ မုန့်လုပ်ပြီး အာနဲ့ အပြင်ခဏထွက်လည်ခွင့်ရပေမယ့် အစ်ကိုကိုရှာချင်တဲ့စိတ်က အရင်ကလောက် မပြင်းထန်တော့ပါဘူး။ ရှာတာကတော့ ရှာ နေဆဲပါ။ ဒါဟာ အရင်ကထက် လခကောင်း ထာလို့ နည်းနည်းပါးပါး ရင်ကျက်စပြုလာ တို့ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုအပေါ် တွယ်တာ အားကိုးချင်စိတ်တွေ နည်းလာတာကြောင့် တို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် နဲ့ဘဝပေးအသိနဲ့ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေက ကျွန်တော့်စိတ်ကိုရင်

တယ်ကွ။ လခလည်း ဒီဆိုင်ထက် နှစ်ဆ ပိုရမယ်။ နေရာ စားစရာလည်း ပူစရာမလို ဘူး။ အဲဒါ မင်းသဘောထား ဘယ်လိုရှိသလဲ လို့ ငါသိချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အတိုင်း ထက်အလွန်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆိုင် မှာ ကျွန်တော်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

“ငါ့ဆိုင်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ဇော်လေး။ ငါတို့ဆိုင်က ထွက်သွားတဲ့ စားပွဲထိုး တိုးအောင်ကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ ခု ဒီကောင် ထန်းခြောက်ပင်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မုန့်ဆရာဖြစ်နေပြီကွ။ ဒါ ပေမဲ့ အဲဒီဆိုင်က လူသိပမဝတော့ ဆိုင်ရှင် က ဖြုတ်ပစ်တော့မယ်တဲ့။ ဒီကောင်ကို ငါ ပြန်ခေါ်မှာပေါ့”

“ဆရာ သွားဆိုရင် ကျွန်တော် သွား မယ်”

“ကဲ...အဆိုရင် ဒီနေ့ပဲ အထုပ်ပြင်

၄
“အဖေဆုံးပြီ” ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ကျွန်တော်ကိုတော့ ကြေကွဲလောက်မြိုက် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဖြစ်မလာစေခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ အဖေ့ကို မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သိလောက် အောင်ပဲ အဖေ့ရဲ့ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကုသင့်ကုထိုက် လုပ်ပေး သင့်လုပ်ပေးထိုက်တာမှန်သမျှ ဘာတစ်ခု မှ မလစ်ဟင်းအောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ပြီဖြစ်သလို၊ ခေတ်မီဆေးဝါးအကူအညီ တွေနဲ့ ဝေဒနာခံနေရတဲ့ အဖေ့ခွကွတွေ ငြိမ်း အေးစေချင်တာလည်း ပါကောင်းပါးနဲ့မှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အသက် သုံးဆယ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သလို အိမ်သူသက်ထား ဝန်းမယား နဲ့ သားတစ်ယောက်တောင် ရခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ စိတ် သဘောထားအမှန်ကို သိရှိနားလည်သဘော ကျသွားတဲ့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်က လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ အချိန်တန် အရွယ် ရောက် လူလားမြောက်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ကို လက်လွှတ်ခံလိုက်ရမှာ ကြောက်တာနဲ့ပဲ သူတူမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးစားခဲ့တာမျိုးပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမသဲကို ချစ်မိသွားတာ ပေါ့လေ။ အလှအပတွေ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြင်ပြီး ကောင်တာမှာထိုင်ရင်း ငွေရှင်း၊ ငွေအမ်းလုပ်ပေးလေ့ရှိတဲ့ မမသဲဟာ မိဝေး ဖဝေး အုပ်ထိန်းသူဝေးနေတဲ့ ကျွန်တော့် အပေါ် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ပြီး ကူညီဖေးမခဲ့ရာကအစ လင်မယားဘဝ ရောက်တဲ့ အထိ နတ်ဖက်ခဲ့တာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းပွဲပြင် ပေး၊ ပုဆိုးအင်္ကျီဝယ်ပေး၊ ဆေးလိပ် ကွမ်း ယာ အရက် ဘာညာတွေသုံးစွဲရင် ဆူပူ မာန်မပေးနိုင်မယ့် မိခင်မေတ္တာမျိုး ပျားပျား စားစားမရခဲ့လေတော့ မမသဲဟာ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် မိခင်ဆန်တဲ့ ဇနီးမယားတစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ မဆန်းပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အဖေအလောင်း မြေကျဖို့ လှည်းကူးက ရွာကို ကျွန်တော့်တို့မိသားစုသုံးယောက် ရောက်ရှိသွားတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသိအာရုံနဲ့လုံးသားထဲမှာ ကျန်နေသေး ဟန်ရှိတဲ့ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွယ်တာ မျှော်လင့်မှုတွေဟာ အညွန့်ပြန်ထောင်လာ တာပါပဲ။

“သား . . . ဇော်လေး၊ ဟောဟို ကနားဖျင်းအောက်က ဖျာကြမ်းပေါ်မှာထိုင် နေတဲ့ ဖြူဖြူဝဝ အမျိုးသမီးကြီးဟာ သား အဖေရဲ့ပထမဇနီး ဒေါ်ကြီးစန်းဆိုတာပေါ့”
“ဟင်”

အမေ့စကားကြောင့် “ဟင်” တစ်လုံး တည်းနဲ့ အံ့သြသွားရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါ်ကြီးစန်းဆိုတာထက် ဒေါ်ကြီးစန်းအနား မှာရှိနေနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူ နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုတဲ့ပြား

ရှာဖွေခဲ့မိပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြူ ဖြူသန့်သန့်ပုံစံနဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်ရှိတယ် ဆိုတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ပုံဟန်ဟာ ကျွန်တော့်ပုံစံနဲ့ သိပ်မကွာနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်မိတဲ့အတွက် ပါ။ ကျွန်တော်တောင် မြို့ရည်မြို့သွေးဝပြီး မြို့ကြီးသားပီပီသသ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ တောသူတောင်သား ညီညီညစ်ညစ် ခပ်မိုင်း မိုင်းပုံစံမျိုးတွေသာ ဒေါ်ကြီးစန်းအနီးမှာ တွေ့ရတာမို့ မနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ ဒေါ်ကြီးစန်းရဲ့ရော ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ဦးအောင်မြင့်ရဲ့သား ဇော်လေးပါ ဒေါ်ကြီးစန်း”

“ဪ . . . ဇော်လေးဆိုတာလား။ မင်းတောင် ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီးစန်း၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျလို့ သားတစ်ယောက်တောင် ရနေပါပြီ။ အစ်ကိုဇော်ဦးကော ဒေါ်ကြီးစန်း၊ ဒီကိုပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး မောင်ဇော်လေး ရယ်။ မင်းအစ်ကို ဇော်ဦးက လူတစ်မျိုးကွဲ့၊ ဒေါ်ကြီးစန်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက် ပိုင်း ဆယ်တန်းလောက်အထိတော့ ဒေါ် ကြီးစန်းတို့နဲ့ အတူတူနေဖြစ်ပါသေးတယ်။ ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်ကျပြီးနောက်ပိုင်း ရည်းစား နဲ့ကွဲ၊ အရက်တွေသောက်တတ်လာပြီး သူ ပထွေးနဲ့ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်တာတွေ များလာရာကအစ သူ့ဘာသူ တစ်ယောက် တည်းနေတော့မယ်ဆိုပြီး ရွှေပြည်သာက ထွက်သွားလိုက်တာ ခုအချိန်ထိ ပြန်မလာ ပါဘူးကွယ်။ လူကသာ ပြန်မရောက်တာ သူရှိတဲ့နေရာကနေပြီး ဖုန်းဆက်၊ အဆင် ပြေရင် ငွေပို့ပါတယ်။ ခုတော့ ပြင်ဦးလွင် ဘက်ရောက်နေတယ်။ ခုချိန်အထိတော့ အိမ်ထောင်မကျသေးပါဘူး။ ဒေါ်ကြီးစန်း လည်း သူ့အဖေဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ မလာနိုင်ဘူးတဲ့။ အလုပ် တွေ မအားဘူးတဲ့။ အကူငွေနှစ်သိန်းတော့ ပို့ပေးပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်ကြီးစန်းတို့အားလုံး ကို စိတ်နာနေတယ်ထင်တယ်”

“ဖုန်းနံပါတ်သိလား၊ ဒေါ်ကြီးစန်း။ အစ်ကို့ဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ကြည့်ချင် တယ်”

“ဆက်လေ ဆက်ကြည့်ပေါ့။ နေဦး

ဖုန်းနံပါတ် ဒေါ်ကြီးစန်းပေးမယ်”

အစ်ကို့ဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက် ကြည့်တဲ့အခါမှာတော့ အနှစ်နှစ်အလယ် တောင့်တခဲ့ရတဲ့ အသံတစ်ခုကို စကြာချ ပါတယ်။

“ဒီနေ့ပဲ အသုဘချမှာဆိုတော့ လေ လို့မိမယ်မထင်ဘူးလေ။ သေတဲ့သူက သေ သွားပြီပဲ။ ထူးမှ မထူးတော့တာ။ အဖေ အသုဘအတွက် ငွေနှစ်သိန်း၊ ကူထားတယ်။ ဒီကအလုပ်တွေကလည်း ပစ်ထားလို့ တော့ လာဖို့ခက်တာပေါ့။ တစ်ပတ်မှ တနင်္လာနေ့ကစပြီး သောကြာနေ့အထိ မနက်ရော ညနေပိုင်းပါ အလုပ်ရှုပ်နေတာတူ၊ ဒီကြားထဲ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ဘာမှ ပွဲကရှိနေတာဆိုတော့ အားကိုမအားတာပဲ ကွဲ့။ မင်းလည်း လမ်းကြုံရင် ပြင်ဦးလွင် ကို ဝင်ခဲ့လေ။ လိပ်စာက ----”

“ဒါပဲကွဲ့။ ဒီမှာ စာရင်းယောဆူ သေချာပြန်စစ်လိုက်ဦးမယ်။ အကူအညီ ရင် ဖုန်းဆက်ပေါ့”

အစ်ကိုပြောနေတဲ့ သူစိမ်းဆန်ထွန် တဲ့စကားသံတွေဟာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ် လေမယ့် အဖေအသံနဲ့ တော်တော်ဆင်တူ သိရှိပြီး ကြံဖန်ကျေနပ်မိပါသေးတယ်။ ဒါမှ အဖေရဲ့နံနက်ရောက်စွဲကိုတောင် အချိန်မ နိုင်တဲ့အထိ အစ်ကိုတစ်ယောက် နည်းလမ်း မကျတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတာကို သဘင်မကျမိတာ အမှန်ပါပဲ။ အစ်ကို စီး အနောင်အယုတ်ဖြစ်မှာစိုးလို့သာ ကျွန်တော် ရဲ့မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ ပါ။ အစ်ကို့စကားသံတွေကို တစ်ခဏ ပြန်ကြားရင်း တသိမ့်သိမ့်ခံစားလာရ လေ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက် ဓတွေ စီးဆင်းနေမှာသေချာပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ ရပါတယ်လေ။ မလျှော့လိုလည်း မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ “အဖေဆိုတဲ့ အသံ တစ်ခုကို ကျွန်တော့်လောက်တောင် အစ် ကိုဘက်က မရခဲ့လေတော့ အဖေနဲ့ပတ်သက် သူစိမ်းဆန်ထိုက်ပါတယ်လေ” ဆိုပြီး အဖေ ဖြေတွေးတွေးကြည့်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ချစ်သလောက်၊ ကျွန်တော် တွယ်တာ သလောက် အဖေအပေါ်ကို အစ်ကို့ဘက်က

အသံလိုလိုပြီး တွယ်တာနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ဒီလို ကျွန်တော် ချစ်သလောက်၊ ကျွန်တော် ချစ်လင့်ခဲသလောက် ကျွန်တော့်အပေါ် အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ ချစ်တောင် မစဉ်းစားရဲတော့တဲ့အထိ ဖြစ်လာ ခုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့...

အစ်ကိုဟာ ချန်ထားခြင်းခံရသူပဲ ပြောပြော။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူပဲဆိုဆို အစ်ကိုရဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပုံစံမျိုး ခြစ်ဖြစ် ကြုံတွေ့လာပါစေ ကျွန်တော် ခွင့် ခွတ်နိုင်တယ် အစ်ကို။ မသိချင်တဲ့လူကို သိချင်နေတဲ့လူက တွယ်တာ။ နောင်ဖွဲ့၊ မျှော် ဆင့်ခဲသလောက် အကျိုးတရား ပြန်မရတာ ကိုပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ အစ်ကိုရဲ့ အပြုအမူနဲ့ အပြောအဆိုကို စိတ်နာချင် သမယ ကျွန်တော် မနာရက်ဘူး အစ်ကို။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုရယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ မျှော်လင့် နေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကူညီ

ဖေးမ၊ လမ်းပြဆုံးမလာမယ့် အဖေဆိုတာ လည်း မရှိတော့ပါဘူး အစ်ကို။ အစ်ကိုကြီး တော့ အဖေအရာဆိုသလို ဖခင်ဆန်တဲ့စိတ် နဲ့ နည်းနည်းကလေးတောင် ကျွန်တော်နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးလား အစ်ကို။ စိတ်ချပါ အစ်ကို။ ပြင်ဦးလွင်ကို လမ်းကြုံတယ်ဆို ရင်တောင် ကျွန်တော်ဝင်ဖြစ်မှာမဟုတ် တော့ပါဘူး။ အစ်ကိုပေးလာမယ့် အကူအညီ ဆိုတာတွေလည်း ကျွန်တော်ယူဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကိန်းဂဏန်း တွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုဆီ ဖုန်းဆက် ဖို့ဆိုတာကရော...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် လေ . . . မျက်တက်တက်စိတ်ကလေးနဲ့ပဲ အစ်ကိုကို ဆက်လက်တွယ်တာဖို့ မျှော်လင့် နေပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ်။

၅

လောကဓံတရားရဲ့ အပြောင်းအလဲ အချိုးအကွေ့တွေကြောင့် “ဦးလေးမိသားစုနဲ့ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး စုဆောင်းထားတဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတချို့ကို ထုခွဲရောင်းချရင်း ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနဲ့ အိမ်ခွဲနေကြမယ်” လို့ ဆုံးဖြတ်မိတဲ့အခါမှာတော့ လှည်းကူးမြို့နယ် ထဲက မွေးရပ်ဇာတိရွာကလေးကို ကျွန်တော် တို့ မိသားစု ရောက်ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ရွာမှာ အခြေချနေထိုင်ကြဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာက အိမ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို သစ်ဟောင်းဈေးနဲ့ဝယ်ယူပြီး ရွှေပြည်သာမှာ ဝယ်ထားတဲ့ပေ ၄၀ x ၆၀ မြေကွက်ပေါ်မှာ အိမ်ပြန်ဆောက်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ် ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တိုင်နေရာတိုင်၊ တန်းနေရာတန်း၊ ပျဉ်နေရာပျဉ်တစ်စီ ဖျက် ပြီး စုပုံထားတဲ့ သစ်ပုံတွေကြားမှာ အလုပ် ရှုပ်ရင်း၊ သယ်သင့်သယ်ထိုက်တဲ့ သစ် ဟောင်းတွေကို ကုန်တင်ကားတစ်စီးထားပြီး အဆင့်ဆင့် သယ်ယူရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ ချွေးသံတရွှံ့ရွှံ့နဲ့ ဖုန်လူး နေတဲ့ ကျွန်တော့်အနားကို အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်၊ ခပ်ပေပေတေတေ ပုံစံနဲ့လူတစ် ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နံစော်လွန်း တဲ့ အရက်နဲ့တွေ့ကြောင့် ကျွန်တော်တောင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရပါတယ်။

“ညီလေး . . . အစ်ကို ဘာပိုင်းကူရ မလဲ”

“ဟို . . . အဲ . . . ဘာမှမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ရှိပါတယ်။ ခုလို မေးဖော်ရတာ ကျေးဇူးပါ အစ်ကို”

“လိုလို မလိုလို ကိုယ့်ညီတစ်ယောက် အိမ်ဆောက်တော့မှာဆိုတော့ အစ်ကို တစ် ယောက်အနေနဲ့ ပိုင်းကူသင့်ကူရမယ်မဟုတ် လား။ ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အဲဒီလိုရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားတွေ ကြောင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးကလေးဖြစ်သွားရ တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မမာပုံပေါက်နေတဲ့ အဲဒီလိုရဲ့ မျက်နှာကို သေချာအာက်ခတ် ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အံ့ဩမင်တက် သွားခဲ့ရပါတယ်။ ထူထဲနက်မှောင်တဲ့ ခပ် ကုပ်ကုပ်မျက်ခုံး။ ခိုဝေဝေ၊ ညိုတိုတိုမျက် ဆန်း၊ သေးငယ်ပြီး ပြုံးရွှင်ဟန်ပေါက်တဲ့ နှုတ် ခမ်းနဲ့ မေးရိုးခပ်ကားကားဟာ အဖေ့နဲ့ ဘယ် နေရာမှာ တူလို့တူနေမှန်းမသိ ဖြစ်ရပြီး နောက်မှာတော့...

“အစ်ကို...အစ်ကိုဇော်ဦး”

“ဟုတ်တယ် ဇော်လေ။ ငါ မင်းအစ်ကို ဇော်ဦးပဲ”

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ အစ်ကိုရယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ။ လောကဓံတရားပေါ့။ ကံတရားက ဆုံးမသလိုပေါ့”

အဖေရက်လည်ပြီးနောက်ပိုင်း ပြင်ဦး လွင်က အစ်ကိုနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ် ထပ်မလုပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစ်ကိုရဲ့ သူစိမ်းဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်တချို့ကို စိတ်ခုရင်း ကျွန်တော်ကြုံလာသမျှ အခက်အခဲတွေကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီမတောင်းဖြစ်ခဲ့ပါ ဘူး။ ဒါကလည်း ဥပဒေနဲ့မလွတ်တဲ့ အစ်ကို ရဲ့ လက်ရှိအလုပ်အကိုင်ကြောင့် စီးပွားရေး အဆင်မပြေတော့တာတွေ၊ ကျိုးလန့်စားစား ဘဝနဲ့ နေထိုင်နေရတာတွေ၊ အကြီးစွမ်းတို့ လင်မယားအတွက် ထောက်ပံ့နေရတာ တွေ၊ ဆွေဝေးမျိုးဝေး အုပ်ထိန်သူဝေးနဲ့ အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ လူလွတ်တစ် ယောက်အနေနဲ့ အရက်၊ လောင်း၊ ဗမာ၊ မိန်းမကိစ္စတွေအတွက် ကုန်ကုန်နေရတာ

တွေကို ရွှေပြည်သာမှာ ပြန်ဆုံရတဲ့ ဒေါ်ကြီးစန်းရဲ့ ပြောပြချက်အရ ကျွန်တော် သိထားပြီဖြစ်လို့ ဘာအကူအညီမှ မတောင်းဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အသံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး နှစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာပဲ ဆက်ခဲ့ဖူးတဲ့နံပါတ်ကို ဘာရယ်မဟုတ် ခေါ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ “ဒီဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ဒီလိပ်စာမှာ အစ်ကိုတော်ဦးမရှိတော့ပါဘူး” ဆိုတဲ့ အဖြေသာရခဲ့ပါတယ်။ ဒီကြားထဲ ဒေါ်ကြီးစန်းတို့လင်မယားပါ အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ရွှေပြည်သာက ပြောင်းသွားခဲ့ပြန်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကို လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တာငါးနှစ်လောက် ကြာသွားတယ်ပဲဆိုပါတော့။

“လောင်းကစားအလုပ်ကောင်းလို့ ထောင် သုံးနှစ်ကျခဲ့ရတယ် ညီလေး။ လျှော့ရက်နဲ့ နှစ်နှစ်စွန်းစွန်းနေလိုက်ရပါတယ်ကွာ။ စီးပွားလည်း ပျက်၊ ဘဝလည်း ပျက်ပေါ့လေ။ ဒီကြားထဲ အစ်ကိုထောင်ကျနေတာကို မသိတဲ့အမေကလည်း သူ့ဆီ ငွေမပို့တာကြာလာတော့ ရွှေပြည်သာကအိမ်ကို ရောင်းပြီး သူ့ယောက်ျားအမျိုးတွေရှိရာ အလုံက အိမ်မှာသွားနေကြတယ်တဲ့။ သူ့ယောက်ျားကလည်း အဖေလိုပဲ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်တော့ ကုလိုက်ရတာ အိမ်ရောင်းထားတဲ့ငွေ ပြောင်တာပဲတဲ့။ ခုတော့ ယောက်ျားဆုံးပြီးကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ရွာပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီလေ။ အစ်ကိုလည်း ထောင်က လွတ်လွတ်ချင်း ရွာမပြန်ဘဲ မန္တလေးဘက်မှာ တစ်နှစ်နီးနီး ကြုံသလိုနေ၊ ကြုံသလိုသောက်စားရင်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတာနဲ့ ရွာပြန်ရောက်လာရတာပဲ ညီလေး။ မနေ့ကမှ ငါ့ညီ ဒီရွာရောက်နေတယ်ကြားလို့ လိုက်လာတာ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ငါ့ညီကို တွေ့ချင်တာက အဓိကပါ ညီလေးရာ...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဖြစ်ရလေ...အစ်ကိုရယ်”

အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိဘဲ စိတ်သဘောထားကောင်းလွန်းလှတဲ့ ရောဂါသည် အဖေ့ကို အရက်မူးအောင် တိုက်လိုက်ရင် ခုလက်ရှိ အစ်ကိုပုံစံနဲ့တူနေမှာပဲလို့ ကြံဖန်တွေးရင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက တမ်းတ

ခဲ့ရတဲ့ အစ်ကိုငတ်ခြင်းစိတော်မျိုးက ခေါင်းထောင်လာခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့ မူးရူး စုတ်ပြတ်နေတဲ့ အစ်ကိုကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်လိုက်မိပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးချင်းအပ်၊ ရင်ချင်းကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖက်တွယ်ထားတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ခွန်အားတွေဟာ လျော့ရဲနေသလားလို့ ထင်လိုက်မိစဉ်ခဏမှာပဲ တသိမ့်သိမ့်တုန်ယင်လာတဲ့ အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ခွာထုတ်ပြီး အစ်ကိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ မျက်ရည်ကျနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်နေသလဲ။ နေမကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲအစ်ကို။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်...”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာတဲ့ အစ်ကိုဟာ ရုတ်တရက် ခွေခေါက်လဲကျမလို့ ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ပွေယူလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေရာတဲ့အစ်ကိုနှုတ်ခမ်းထောင့်မှာတော့ သွေးစီးကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေရဲ့။

၆

ဆေးရုံတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေရာတဲ့ ပိန်ချုံချည်နဲ့နေတဲ့ အစ်ကိုခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ သိပ်မကောင်းလှပါဘူး။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့ ဒေါ်ကြီးစန်းကတော့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ သိသမျှ၊ သူခံစားရသမျှ၊ သူမှားခဲ့သမျှ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“သူ့အဖေ့နဲ့သားအမေ မကံလားဆောင်လိုက်ပြီဆိုတဲ့သတင်း ကြားကတည်းက သူ့အဖေ့ကို စိတ်နာသွားတာပါ သားရယ်။ ဒီကြားထဲ ဒေါ်ကြီးစန်းကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုတော့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ကြီးစန်းအပေါ်မှာလည်း ဘယ်သောအခါမှ အမြင်မကြည်လင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီကစပြီး ဆွေမျိုး၊ မိတ်သဟ၊ အပေါင်းအသင်း ဘာညာဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မရှိလောက်အောင်ကို ရှားခဲ့တယ်။ အပြင်ပန်း

က ဘယ်သူ့ကိုမှ သိပ်မချစ်တတ်သလိုလိုနဲ့ အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းတာ ဒေါ်ကြီးစန်း သိတာပေါ့။ ဆယ်တန်းမကျခင်အထိတော့ သူ့ဝေဒနာတွေကို ထုတ်မပြောခဲ့ဘူး။ ဆယ်တန်းက ကျ ရည်းစားက လင်ယူ။ အရက်တွေသောက်တတ်လာတော့ ပထွေးနဲ့ ကတော့ကဆတ်ဖြစ်တာတွေ များလာပြီး ဒေါ်ကြီးစန်းဆီက ငွေငါးသိန်းတောင်းတယ်။ “သူ့ဘဝမှာ ရှမ်းကန်ပါရစေ”တဲ့ အနှောင့်အယှက်မလွှတ်ဘဲ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ မိသားစုဘဝမှာ တစ်စထဲမှ နေချင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဖေအရင်းအမေအရင်းအမည်ခံနဲ့ပဲ သူ့ဘဝကို လွှတ်လပ်ခွင့်ပေးပါတဲ့။ ဒေါ်ကြီးစန်းမှာလည်း ရှားရှားပါးပါး ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ ဘယ်လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးသူ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုပြီး ငွေ ၅ သိန်း ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“အဖေအရင်း၊ အမေအရင်းဆိုတာတွေကို မုန်းတယ်တဲ့။ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်သွယ်နေသမျှ လူတွေကိုလည်း မုန်းတယ်တဲ့။ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို အထိရာရအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ သူ့သိတာတစ်ခုတည်းရှိတယ်တဲ့။ သူ့အဖေဟာ ဦးအောင်မြင်အမေက ဒေါ်စန်း၊ အဲဒီနှစ်ယောက်မှာတော်ဦးဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိရမယ်တဲ့။ အဲဒီမိသားစုဟာလည်း တစ်သက်လုံး မြဲနေရမယ်တဲ့။ နောက်အိမ်ထောင်တွေ၊ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူးတဲ့။ သူထင်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တော့တဲ့အတွက် အဲဒီလူတွေနဲ့ ဝေးရာကိုသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ငိုပြောပြောရင်း ထွက်သွားတာပါပဲ သားရယ်။ ဒေါ်ကြီးစန်းတို့ ငှာပါတယ်။ ဒေါ်ကြီးစန်းတို့ လူကြီးတွေ မှာခဲ့ပါတယ်။ သူ အရက်စွဲရတာ၊ အုပ်ထိန်းသူ ခေါ်ဖြစ်ရတာ၊ နေချင်ရာနေ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ရတာ။ ခုလိုမျိုး အသင်းကင်ဆာရဲ့ အနှိပ်စက်ခံနေရတာ ဒေါ်ကြီးစန်းတို့ကြောင့်ပါ သားရယ်...အီး...ဟီး...ဟီး”

ဦးအောင်မြင်၊ ဒေါ်စန်း၊ သား၊ ငှာဆိုတဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ပဲ ရှိရမယ်

အစ်ကို၊ အစ်ကိုဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ အတ္တဆန္ဒ
အစ်ကို ကျွန်တော် စိတ်မနာပါဘူး အစ်ကို။
အစ်ကိုလည်း မခိုင်းပါဘူး။ အစ်ကိုက လောက
ကြီးထဲကို ကျွန်တော့်ထက်အရင် ရောက်ပြီး
ကျွန်တော့်လောက်တောင် မိရင်း ဖရင်းနဲ့
အတူတူမနေခဲ့ရတာကို။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို
နဲ့... ကျွန်တော့်ဘက်ကနေပြီး အစ်ကို
အပေါ် ထားရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အနှစ်နှစ် အလလ
ညီဆောင်ခဲ့ရတဲ့ မေတ္တာတရားတစ်ခု
အစ်ကိုအပေါ် နည်းနည်းလေးတောင်
သက်ရောက်ခဲ့ဘူးလား အစ်ကို။ မေတ္တာ
ဆိုတဲ့သဘောတရားဟာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်
တယ်ဆို။ အစ်ကိုဟာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ
အစ်ကိုစိတ်သဘောထားတွေ ဘယ်လိုပဲရှိခဲ့
အစ်ကိုအပေါ် ကျွန်တော် မေတ္တာ
ချက်ဘူး အစ်ကို။ အစ်ကိုရောဂါကို ကျွန်
တော် တတ်နိုင်သမျှ ကုသပေးမယ် အစ်ကို။
အစ်ကို မဖြစ်စေချင်တဲ့ ဒုတိယဇနီးမယား
အစ်ကိုက မွေးဖွားလာတဲ့ သားတစ်
ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုဘက်က လက်ခံခံ
ကျေနပ်တတ်တယ် မတင်တင် ကျွန်တော်
အစ်ကိုဘူး အစ်ကို။ အစ်ကိုအိမ်က အားကိုး
ခြင်း မရခြင်း၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်း
အစ်ကိုလည်းတွေ့ရတဲ့ ကျွန်တော် မမတော့ဘူး
အစ်ကို။

ကျွန်တော့်မှာ အဖေ မရှိတော့ဘူး
အစ်ကို။ အဖေလည်း လောကဓံတရားကို
ဆင်တင်နိုင်လို့ နောက်အိမ်ထောင် ထပ်ပြု
ခဲ့တယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော့်ညီမလေးတွေ
လည်း တစ်ရပ်တစ်ရွာသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ
ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားကြပြီ
အစ်ကို။ ဒီကြားထဲ ခုမှပြန်ဆုံရတဲ့အစ်ကိုကို
ကျွန်တော် လက်ထွက်ဆုံးရှုံးရဦးမှာတဲ့
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး အစ်ကို။ အစ်ကို
ရောဂါကို ကျွန်တော် ရအောင်ကုပေးမယ်။
ကျွန်တော့်ဘဝမှာလေ “ဂုဏ်ကျေးဇူးအရ
တော၊ ဝါအရပါ အားကိုးတွယ်တာစရာ
အချိန်တစ်ခုအဖြစ် မေးမှတ်ပျော်ရွှင်ချင်ပါ
သေးတယ် အစ်ကိုရယ်”

၇

အရပ်ပိုက်နှစ်ခုကနေပြီး တစ်စက်စက်
အူနေတဲ့ သွေးစက်၊ ဆေးစက်တွေဟာ

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက ကျဆင်းလာတဲ့
မျက်ရည်စက်တွေကို မမိနိုင်တဲ့အထိ နှေး
ကွေးလွန်းလှပါတယ် အစ်ကို။

ဆရာဝန်တွေ သူနာပြုတွေပြောတာက
တော့ ဒါအစ်ကိုရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ပဲတဲ့။
မျက်စိကလေးဖွင့်ကြည့်ပါဦး အစ်ကို။ ဆေးရုံ
ရောက်စ အချိန်တွေတုန်းကလို “ညီလေး
အစ်ကိုလက်တွေ ကိုင်ထားစမ်းပါ” ဆိုပြီး
ထိပ်မပြောတော့ဘူးလား အစ်ကို။ အရက်
ကလေးတစ်စက် နှစ်စက်ပဲ သောက်ရ၊
သောက်ရ သောက်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ
ဆိုလို့ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုတွေ မသိအောင်
အရက်တစ်ခွက်ကို ဝှမ်းနဲ့ဆွတ်ပြီး ခိုးတိုက်ခဲ့
တာတွေ သတိရပါဦး အစ်ကို။ “မင်း ကြက်
သားကြော်ကြီးကလည်း ခါးလိုက်တာ” “မင်း
ဆန်ပြုတ်ကလည်း ချဉ်နေတာပဲ” ဆိုတဲ့
ကင်ဆာဆေးတွေကြောင့် ပါးစပ်ပျက်တာ
မှန်သမျှကို အလိုမကျဖြစ်ရင်း ကျွန်တော်
ကို အမြင်တင်ပါဦး အစ်ကို။ “အစ်ကို မမြင်
ချင်၊ မချင်ချင်တဲ့ ညီတစ်ယောက်က အစ်ကို
ကို လာပြုစုနေတာ အားနာတယ်ကွာ” ဆို
တဲ့ သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေ ထပ်ပြောပါဦး
အစ်ကို။ အစ်ကိုသာ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင်
အစ်ကို ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော
ကျွန်တော် ခံမယ် အစ်ကို။ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက် ပြန်တွေ့ကြမယ့် ပျော်ရွှင်စရာ
ကာလတစ်ခုကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့ရ
တာ အခါခါပဲ အစ်ကို။ ရွာက ထန်းတောကြီး
ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးတဲ့
ထန်းရည်ခါးတွေကို အစ်ကိုနဲ့အတူတူ
သောက်ရင်း အစ်ကိုအပေါ် ဆိုးချင်၊ ရစ်ချင်
သေးတယ် အစ်ကို။

ခုတော့ ကျွန်တော် မနှစ်သက်လို့
မသောက်တတ်တဲ့ အရက်ဆိုတဲ့ ခါးသီးတဲ့
အရာတွေက ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုကို ဝေး
ကွာအောင် လမ်းခွဲပေးတော့မယ် အစ်ကို။
ဟော... အစ်ကိုနှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်လာပြီ။
ဘာပြောမလို့လဲ အစ်ကို။ တစ်ခုခုတော့
ပြောပါ အစ်ကို။ အဖေကို မုန်းတယ်။
ဒေါ်ကြီးစန်းကို စိတ်နာတယ်။ ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမတစ်တွေကို မမြင်ချင်ဘူး။ တစ်ခုခု
တော့ ပြောပါ အစ်ကို။ “အစ်ကို တစ်ခုခု
ပြောချင်နေတယ် ထင်တယ်” လို့ ကျွန်တော်

ဇနီး၊ အစ်ကိုခယ်မ မမသဲက ထပ်ဆင့်
ထောက်ခံတယ် အစ်ကို။ ဒေါ်ကြီးစန်းက
တော့ ဖုတ်လိုက်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ အစ်ကို
အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်လို့ ဆေးရုံကော်ရစ်ဒါ
ဘက် ထွက်ရင်း ငိုနေပြီ အစ်ကို။ “အစ်ကို
ပါးစပ်နားအထိ ကျွန်တော် နားကပ်ပြီး နား
ထောင်နေတယ် အစ်ကို။ တစ်ခုခုတော့
ပြောသွားပါ အစ်ကို”

“ဘာပြောချင်သလဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်
နားထောင်နေတယ်”

“မင်း... မင်း... လူပျို - ပေါက် ဖြစ်နေ
ပြီလို့... ကြားကတည်းက... မင်းနဲ့ ...
အတူ...”

“အစ်ကို...”

ထွန်းတောက်ထွင့်(သင်္ချာ)

မြန်မာ့ရေမြေမှာ စီးပွားရှာသွားသည့်
အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်လဲ အမေရိကန်သမ္မတ

ဟားဘတ်ဟူးဗား

အကြောင်း သိကောင်းစရာ

လူမေဒ် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

Herbert Hoover, age 23

မြန်မာ့ရေမြေပေါ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာကျော်ခန့်က စီးပွားရှာသွားသည့် သတ္တုအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ အမေရိကန်သမ္မတတစ်ဦးရဲ့ ဖြစ်စဉ်၊ ကြိုးပမ်းမှု၊ ကျန်းမာရေး အထိခိုက်ခံပြီး တောကြီးမျက်မည်း စွန့်စားမှု၊ နိုင်ငံနှင့် လူသားကောင်းကျိုးအတွက် ရည်မှန်းပြီး ဆောင်ရွက်ချက်တို့ဟာ အတော်ပင်အတုယူစရာကောင်းပေသည်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အမေရိကန်၏ ၃၁ ဆက်မြောက် သမ္မတ ဟားဘတ်ဟူးဗား (Herbert Hoover) အမည်ရှိ သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

နောက်ခံသမိုင်း

ဟားဘတ်ဟူးဗားကို ၁၈၇၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၀ရက်နေ့မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ အိုင်အိုဝါပြည်နယ် ဝက်ဘာရန်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ဖခင်ပန်းပဲဆရာမှာ ဟူးဗား ၆ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး မိခင်မှာ ၎င်း ၉ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ အမျိုးအနွယ်ကတော့ အိုင်းရစ်မျိုးနွယ်၊ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာမှာ ကွေကာ (Quaker) စစ်နှင့် အကြမ်းဖက်မှုဆန့်ကျင်သော ခရစ်ယာန်ဘာသာတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

ပညာရေး

ဟားဘတ်ဟူးဗားနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်တွေကို မျိုးနွယ်တူကွေကာတစ်ဦးဖြစ်သူ လောရီတက်တမ်က အုပ်ထိန်းသူအဖြစ်

တာဝန်ယူခဲ့ပြီး ၁၈၈၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် မိခင်ဘက်မှ ဦးတော်စပ်သူ ဒေါက်တာဂျွန်မင်သွန် ရှိရာအော်ရီဂွန်ပြည်နယ် နယူးသို့ အတူနေထိုင်ရန် သွားရောက်ခဲ့သည်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ် ၁၇ နှစ်သားစတင်၍ စတန်းဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၈၉၅ ခုနှစ်အသက် ၂၁ နှစ်သားအရွယ်တွင် ဘူမိဗေဒဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပေသည်။

သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာဘဝ

ဟူးဗားအသက် ၂၃နှစ် အရွယ်မှစ၍ လန်ဒန်အခြေစိုက် ရွှေတွင်းတူးဖော်သော ဘီဝစ်မော်ရင်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအဖြစ် အနောက်ဩစတြေးလျသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း ဩစတြေးလျတွင် ရွှေတွင်းများရှာဖွေရင်းနီးမြှုပ်နှံခဲ့သည်။ အသက်က ၃၀ ဝန်းကျင် ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် အလွတ်သတ္တုတွင်းအတိုင်ပင်ခံဖြစ်လာပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ၁၉၁၄ ခုနှစ်အထိ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း အရေခြမ်းအထိ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း

နောက်ပိုင်းတွင် ဘီဝစ်မော်ရင်းကုမ္ပဏီမှထွက်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းစတင်ကာ ဆန်ဖရန်စစ်စကို၊ လန်ဒန်၊ နယူးယောက်၊ စိန့်ပီတာစဘတ်၊ ပဲရစ်၊ မန္တလေးမြို့ကြီး ၆ မြို့တွင် ရုံးများဖွင့်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဒုတိယမြောက်အောင်မြင်သော စွန့်စားလုပ်ထိုင်မှုမှာ ဗြိတိသျှဘားမားကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် လက်တွဲ၍ ငွေ၊ ခဲ၊ သတ္တုတို့ကို နမ္မတူဘော်တွင်းတွင် အမြောက်အမြား ထုတ်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၇ ခုနှစ် ထိုဒေသမှာပင် ငှက်ဖျားမိခဲ့ပေသည်။ ခြောက်ပြည်၊ မန္တလေးရုံးစိုက် နမ္မတူဒေသသည် ဟူးဗား၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု အဓိကအရင်းအမြစ်ဖြစ်ပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ် အသက် ၄၀ အရွယ် ၎င်း၏ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှု ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုမှာ ဒေါ်လာလေးသိန်းအထိရှိလာပေသည်။

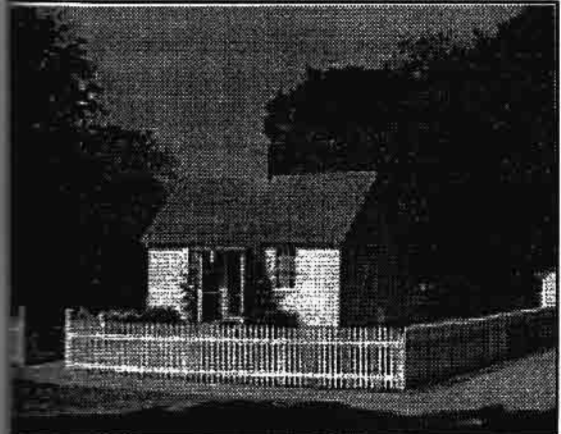
အဆင့်ဆင့်အလုပ်ရာထူးများ

အလုပ်မှ အကြီးအကဲဖြစ်သူ အားနက်ပီလီယမ်နှင့် မလည်ဖြစ်ရာ ရန်မီးငြိမ်းသည့်အနေဖြင့် တရုတ်ပြည်သို့ ရွှေ့ပြောင်းမြှင့်စေလွှတ်သည်မှစ၍ ဟူးဗား၏ ပုဂ္ဂလိကဘဝစတင်ပေသည်။

သည်။ တရုတ်ပြည်မှာ အင်ဂျင်နီယာချုပ်၊ အထွေထွေမန်နေဂျာ နှစ်ယောက်ကုမ္ပဏီတွင် ဦးဆောင်အင်ဂျင်နီယာအဖြစ် ဆောင်ရွက် သည်။

သုတေသနများ

၁၉၂၉ မှ ၁၉၃၃ အထိ ၃၁ ဆက်မြောက် သမ္မတရာ နှစ်ဆက်ခံခံ သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာအဖြစ် နိုင်ငံတကာ အောင်မြင်မှုရှိခဲ့ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းနှင့် စစ်ပြီးကာလတွင် စစ်တလင်းခင်းခဲ့သော ဥရောပကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သူအဖြစ် ကမ္ဘာ့ ဘဏ်ဝမ်းကအသိအမှတ်ပြု ကျေးဇူးတင်ခံရသူဖြစ်ပေသည်။ တရုတ် မြို့တွင်ရှိစဉ်ကလည်း တရုတ်ကလေးများကို အသက်စွန့်ကယ်တင် ခဲ့သည့် လုပ်ရပ်များရှိခဲ့ပေသည်။ အကြမ်းဖက်မှုနှင့် စစ်ဆန့်ကျင် ဆော ကွေကာအဖွဲ့ဝင် ပန်းပဲဆရာတစ်ဦး၏ သားဖြစ်ပြီး သမ္မတ ရာထူးပြိုင်ရာတွင် အင်ဂျင်နီယာကြီးများကွပ်ကဲသူ၊ လူ့အခွင့်အရေး သမားအဖြစ် ပြည်သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူအနေဖြင့် ဂုဏ် သတင်းမွေးခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။

ဟူးဗားမွေးဖွားရာနေအိမ်

Lou Henry, age 17

ဂျာမဏီက ပြင်သစ်ကို စစ်ကြေညာသည့်ကာလ ထန်ခန့်ဦး တွင် ရောက်ရှိနေသည့် ၎င်း၏အသက် ၄၀ ပြည့် မွေးနေ့ပွဲဆောင်ခွဲ ခင် ပြင်သစ်ရှိအမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်က နေရပ်ပြန်ရန် အခက်ကြုံ သော ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားတို့ကို ပြန်ပို့ရန် ဟူးဗားကို အကူအညီ တောင်းခဲ့ရာ တစ်လခွဲအတွင်း အမေရိကန်နိုင်ငံသား တစ်သိန်း နှစ်သောင်းခန့်ကို နိုင်ငံပြန်လည်ရောက်ရှိရေး အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့ သည်။

အမေရိကန်ဟာ ပထမကမ္ဘာစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်လာပြီးနောက် သမ္မတ ဝီလ်ဆင်က ဟူးဗားကို အစားအစာကွပ်ကဲမှု ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး မဟာမိတ်တို့ကို ဝလင်စေခဲ့ပါသည်။ အပစ် အခတ်ရပ်စဲပြီးနောက် စီးပွားရေးကောင်စီတွင် အဖွဲ့ဝင်၊ သက်သာ ကွပ်ကဲမှုအကြီးအကဲဖြစ်လာပြီး ဥရောပအလယ်ပိုင်းရှိ အစာငတ်သူ သန်းပေါင်းများစွာအတွက် ခိုကွာတင်သင်္ဘောများ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် အစာငတ်ဘေးကျရောက်ခဲ့သော ဆိုဗီယက်ရုရှား ကိုပါ တိုးချဲ့ကူညီခဲ့ပါသည်။ ဟူးဗား၏ ခံယူချက်က ဘော်ရီဘစ်တို့ ကို အားပေးရာမရောက်ဘူးလားဟု ဝေဖန်ပြောဆိုလာလျှင် “လူ သန်းပေါင်းနှစ်ဆယ် အငတ်ဘေးကြုံနေရတယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး အယူဝါဒ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ အစာရေစာကျွေးမွေးမှုရလိုက် တယ်” ဆိုတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးအမြင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဒေသစွဲ၊ နိုင်ငံ ရေးစွဲ၊ လူမျိုးစွဲ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အမြင်တွေကို ကျော်လွှားတဲ့ စိတ် ကောင်းရှိသူတို့ရဲ့ မြင်မြတ်သူတို့ရဲ့ အမြင်တွေ၊ လုပ်ရပ်တွေပင်ဖြစ် သည်။

သမ္မတအဆက်ဆက်က တာဝန်ပေးခြင်း

အဲဒီလို မြင်မြတ်တဲ့အမြင်၊ မြင်မြတ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် လည်း၊ ကုန်သွယ်ရေးအတွင်းဝန်အဖြစ် သမ္မတဟာဒင်နှင့် ကူးလီဂို တို့လက်ထက်တွင် စွမ်းစွမ်းတပ်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး နောက် ၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် ဂျီပါဘာလီကန်ပါတီမှသမ္မတအဖြစ် အမည်စာရင်း တင် သွင်းခံရသည့်အခါ “ဒီကနေ့မှာဆိုရင် ကျုပ်တို့အမေရိကန်ရဲ့သမိုင်း မှာ မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေမှုအပေါ် အပြီးသတ်အောင်ပွဲခံခံဖို့ နီးသထက်နီးလာပါပြီ” လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ပေသည်။

သမ္မတရာထူးဆက်ခံခြင်း

ကြွေးကြော်မှုနှင့် ပရဟိတလုပ်ဆောင်ချက်တွေသည် လုပ်ရပ် နှင့်အပြောရေ့နောက်ညီသည့်အလျောက် ရွေးကောက်ပွဲမှာ အနိုင် ရခဲ့ပြီး ကျိန်းသေပေါက်အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ဝေဆာခဲ့ကာ ၁၉၂၉ ခုနှစ် မတ်လ ၄ ရက်နေ့မှာတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ သုံးဆယ့် တစ်ဆက်မြောက် သမ္မတအဖြစ် သမ္မတရာထူးဆက်ခံခဲ့ပေသည်။

အတွေ့အကြုံများ

တကယ်တော့ စာတွေကောလက်တွေ့ပါ အင်ဂျင်နီယာပညာ များစွာရှိခြင်း၊ ၎င်းပညာနှင့် တွဲဖက်၍ စီးပွားရေး အတွေ့အကြုံ နှင့်စွမ်းရည်ရှိခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း သမ္မတကြီးဟာ ရွေး

ကောက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ရာထူးကြီးမရဖူးဘဲ၊ ရွေးကောက်ခံရသည့် ရီပါဘလီကန်ပါတီမှ ဒုတိယမြောက် သမ္မတ ဖြစ်ပါသည်။

အခြားအချက်အလက်များနှင့် ထူးခြားချက်များ

စတန်းဖို့တက္ကသိုလ်တွင် အတူကျောင်းတက်ခဲ့သူ လူဟင်နရီနဲ့ ၁၈၉၉ ခုနှစ် အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်တွင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဟားဘတ်ချ်ဟူးဗားနှင့် အလန်ဟင်နရီဟူးဗားဟု အမည်တွင်သော သားနှစ်ယောက်ထွန်းကားခဲ့သည်။

မြန်မာ့ရေမြေအပါအဝင် သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းမှ စီးပွားစုဆောင်း ထားသူဖြစ်သည့်အလျောက် အမေရိကန်သမိုင်းမှာ မိမိ၏ သမ္မတ လစာကို ပြန်လှူသူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ လစာပြန်လှူသူ အခြားတစ်ဦးမှာ သမ္မတကနေဒီပင်ဖြစ် ပေသည်။ ဟူးဗားဟာ အစိုးရနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတို့ကြား ဆက်ဆံ ရေးတိုးမြှင့်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီး ခေတ်မီသော စီးပွားရေးမူဝါဒအသစ်ကို ဖော်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။

အာဏာနှင့်စီးပွားမရောယှက်ခြင်း

ဟူးဗား ဟာ မိမိ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မိမိ၏ အင်ဂျင်နီယာ အတတ်ပညာ၊ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးသော စီးပွားရေးအမြင်ဖြင့် အရှေ့ တောင်အာရှ၏ နိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည့် မြန်မာ့ဘော်တွင်းမြေ သို့ ငှက်ဖျားရောဂါအဖြစ်ခံ စီးပွားရှာခဲ့သော်လည်း အာဏာရလာ သည့်အခါ မိမိနှင့်မိမိအသိုင်းအဝိုင်းအတွက် အာဏာကို အလွဲသုံးစား ပြု စီးပွားရှာခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ပေ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာက နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးကိုပဲ ဦးတည်ဆောင် ရွက်ခဲ့ပေသည်။

အညတဂတဝမှထိပ်ဆုံးသို့

ဟူးဗားရဲ့ နောက်ခံသမိုင်းဖြစ်စဉ်ဟာ အညတဂ ပန်းပဲ ဆရာ တစ်ဦးရဲ့သားက အသက် ၁၀ နှစ်မတိုင်ခင်ကတည်းက မိမ့်၊ ဖမဲ့ သူများအိမ်နေ အဲဒီကနေ ကြိုးစားပြီး တက္ကသိုလ်ပညာသင် အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ၊ အဲဒီအကျိုးဆက်က လူသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ကြီးခဲ့သူ၊ မြန်မာစကားဖြင့်ပြောရလျှင် ဘဝနာခဲ့သူ၊ ဘဝသမား ဖြစ်ပေသည်။

ကံကြမ္မာ၏ အထည်အမြှောင်း

ကမ္ဘာ့အမြင်ရှိ အတွေ့အကြုံရင့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သူ ဟူးဗားသည် အစိုးရနှင့် စီးပွားရေးလည်ပတ်စီးဆင်းမှုအကြား မလိုအပ်ဘဲ အချိန်ကုန်၊ ငွေကုန် အလဟဿဖြစ်မှုတို့ကို ကျွမ်းကျင် ပညာရှင်များခေါ်၍ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမည်ဟု ယုံကြည်သော်လည်း သမ္မတရာထူးဆက်ခံပြီး ၈ လအကြာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် ဝေါစထရီ စတော့ ဈေးကွက်ပြိုပျက်မှု အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပွားပေတော့သည်။ စီးပွားရေးဟန်ချက်ထိန်းနိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့

ပေ။ လူ ၄ဦးလျှင် ၁ဦးနှုန်း အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာနဲ့ ကြုံခဲ့ရသည်။ ဒုတိယသက်တမ်းအတွက် ၁၉၃၂ ရွေးကောက်ပွဲတွင် "The New Deal" ခေါ် စီးပွားရေးမူဝါဒသစ်ဖြင့် မဲဆွယ်သော ဒီမိုကရက်တစ် ခရန်ကလင်းဒီရစ်ဗွဲလ်ကို ရှုံးနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုစဉ်ကကျဆင်းသော စီးပွားရေးယက်ကြောင့် ဟူးဗားကျဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သမိုင်းပညာ ရှင်များက သုံးသပ်ပေသည်။ အသက် ၉၀ အရွယ် ၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကြံ့ခိုင်သောစိတ်ထား

မြင့်မြတ်သူတို့သည် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သမ္မတရာထူး မရလင့်ကစား ရစဉ်လ် အာဏာရအပြီး ၁၉၃၃ တွင် ဟူးဗားသည် မူဝါဒသစ်ဖြင့် ပြည်တွင်းနှင့် နိုင်ငံခြားရေးပေါ်လစီများကို ဆန့်ကျင် ဝေဖန်သော ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူဖြစ်လာသည်။ ဒါဟာ မိမိကိုယ်တို့ မဖက် နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးအတွက် အတွေ့အကြုံ ဦးနှောက်ကိုအသုံးပြု ကာ ဝေဖန်အကြံပြုခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

စံပြမှုမှာရယူရေး

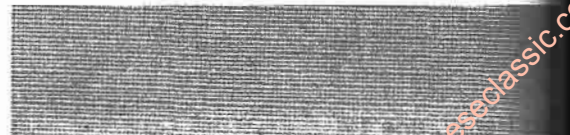
ဟားဗတ်ဟူးဗား၏ ဘဝခရီးကား ကြမ်းတမ်းခဲ့ပေသည်။ မိဘနှစ် ယောက်ကလေးတွေရဲ့ ရေခဲမြေခံညှစ်ခဲ့ပေသည်။ ရိုးသား ကြိုးစားခဲ့သော အထင်ကရနိုင်ငံကြီးရဲ့ သမ္မတရာထူးဆွတ်ခူးခဲ့ပေသည်။ ဟူးဗား၏ ကြမ်းသည့် ဘဝခရီးကို စံနမူနာယူကာ အခက်အခဲတွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိ၊ အဆင်အချင်ရှိသူအဖြစ် ကြိုးစား ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် တို့ စိတ်တွေး ဖွဲ့မြဲကြရပေသည်။ ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ် နယ်သေးသော ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများအနေဖြင့် မြန်မာပြည်ရောက် မြန်မာ ရေမြေပေါ်တွင် စီးပွားရှာသွားသည့် အမေရိကန်သမ္မတတစ်ဦး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်လုပ်ရပ် အတွေ့တွေကို အတုယူသင့်ကြောင်း တိုင်း တွန်းဖော်ပြရေးသားလိုက်ပါကြောင်း။

* * *

လှမော် (ဆင်ဖြူကျွန်း)

ကိုးကား

- ၁။ ဖရန်နိုဖရီဒယ် (Frank Freedel) နှင့် ဟု ဆစ်ဒီ (Hugh Side) ရေးသော အမေရိကန်သမ္မတများစာအုပ် (The Presidents of the United State of America)
- ၂။ ဝီကီပီးဒီးယားအင်တာနက်စွယ်စုံကျမ်း (Wikipedia)
- ၃။ The life of Herbet Hoover Volume 1: The Engineer (1874-1914) George H Nash (ဂျော့အိပ်ချ် ရေးသော ဟားဘတ်ဟူးဗား အတ္ထုပ္ပတ္တိ အတွဲ ၁၊ အင်ဂျင်နီယာဘဝ)

ဝါဝါလတ်

တွယ်စီးလာခဲ့ရင်းက ခြေနှင်းမြတ်ကျသို့ အဖေမှာ ပိဗုရအမတ်လို တရွတ်ဆွဲပါသွားတာလို့ ပြောသေးတာ။ ဒီလိုနဲ့ ပျဉ်းမနား ပြန်လိုက်၊ အင်းတိုင်လာလိုက်။ ဖဒိုပြန်လိုက်နဲ့ အဖေကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာခဲ့တယ်။ အမေပြောပြတာ အိမ်ပြန်လာတဲ့အချိန် အဖေချောင်းဆိုးရင် သွေးတွေ အန်တယ်တဲ့။ ဆရာဝန်သွားပြတော့ အဖေတိတ်ဖြစ်နေပြီ။ ဆေးစစ်လိုက်တဲ့အခါ ဆီးချိုပါရှိနေပြီ။ တိတ်ဆေးကို ပုံမှန်သောက်တဲ့အခါ သက်သာလာပေမယ့် ဆီးချိုကိုတော့ အဖေမထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဖေ ဆီးချိုရှိပြီလို့ သိတဲ့အခါ ကျွန်မသိလာရင် ကျွန်မက ကျွဲကြမ်းဝယ်၊ ချပါတီ လုပ်ကျွေး၊ အချိုဖြတ် သကြားဖြတ်လုပ်တော့ အဖေမှာ ဒေါသထွက်တော့တာပါပဲ။ အချို့သိပ်ကြိုက်တဲ့ အဖေကိုး။ တစ်ရက်များ ကျွန်မကို ရန်တွေလုပ်လိုက်တာ။ သူ့ကို နေ့တိုင်းချပါတီ ပဲ ကျွေးနေတော့ စိတ်တိုလာတယ်ထင်ပါ။ အဲဒီညက ကျွန်မကလည်း ငို၊ အမေကလည်း ဘာမှ ထွက်မစားတော့ဘူး။ ညကျတော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက တိတ်တိတ်ကလေး အခန်းတံခါးကို အသာဟပြန်ပြတယ်။ အမေရယ်လေ ခြင်ထောင်ထဲမှာ သကြားပုံးကြီးတွေလို့ မှန်ကွပ်တွေနဲ့ အာဖ်တရပ်စားနေပါရောလား။ ဆီးချိုတွေတော့ တက်တော့မှာပဲလို့ စိုးရိမ်မိပေမယ့် အဖေကို သနားမိတယ်။ လိပ်အချိုကြိုက်တဲ့ အဖေကိုး။ ကျွန်မခင်ပွန်းကတော့ အဖေကို မပြောပါနဲ့ကွာတဲ့။ တစ်ခါတလေလည်း စိတ်အလိုလိုက်မိမှာပါတဲ့။ တို့မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရအောင်တဲ့။ အဖေက ကျွန်မ ၁၀ နှစ်သမီးအထိ အရက်တီယာ သောက်ပါတယ်။ ၁၀ နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ လုံးဝကို ပြတ်သွားခဲ့တာပါ။ အဖေ သွားလေရာ လိုက်သလို သမီးကို အရက်ဝိုင်းထဲ ခေါ်မသွားချင်တဲ့ အဖေလေး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရှိတဲ့ အင်းတိုင်ကိုလာလိုက် အမေရိရာ ပျဉ်းမနားကို ပြန်လိုက်။ အဖေ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ဖဒိုကူးလိုက်နဲ့ အဖေမှာ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ အခုလက်ရှိ ကျွန်မ တာဝန်ပေးပါလေ။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၉၀ ဇွန်လ ၉ ရက်နေ့ အဖေ နေမကောင်းလို့ ရန်ကုန်မှာ ဆရာဝန်ပြုဖို့ ကျွန်မသိကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အမေ ပြောပြတာတော့ ဧပြီလ နောက်ဆုံးပတ်တွေတည်းက အဖေသိပ် နေလိုမကောင်းဘူးလို့ အိမ်မှာ ပြောတယ်တဲ့။ ဇွန်တစ်ရက် ကျောင်းတွေဖွင့်မှာပို အဖေ တစ်ရက်နေ့အထိ ဖဒိုကို ပြန်သွားခဲ့ရတယ်။ အမေကလည်း ကျောင်းဖွင့်ခါနီး အလုပ်ရှုပ်နေချိန်ကိုး။ ဇွန် ၉ ရက် မနက်မှာ ဖဒိုကလှမ်းအကြောင်းကြားလို့ မေမေလိုက်သွားပြီး ဆရာဝန်ပြုဖို့ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာတယ် ပြောပါတယ်။ နည်းနည်း ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်နေတာကလွဲလို့ အဖေက အကောင်းအတိုင်းပါ။ ကျွန်မတို့နဲ့ စကားတွေပြောလိုက်၊ အမေနဲ့ ကျောင်းအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်၊ တော်တော်နဲ့မအိပ်ဖြစ်ကြဘူး။ အိပ်ရာထဲလဲနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘယ်လိုနေလဲ အဖေဆိုတာ ရင်ညှိုးအောက် နည်းနည်းလေး အောင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဖေနဲ့အတူ စာရွက် တစ်ရွက်ပါလာတယ်။ ဖဒိုဆေးရုံက ဆရာဝန်ရေးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးရုံ လွှဲစာနဲ့အတူ စာရွက်ထဲမှာ ပုံလေးတစ်ပုံ ဆွဲပေးလိုက်ပါတယ်။ အဖေရဲ့ သည်းခြေအိတ်မှာ ကျောက်တည်နေပြီဆိုတာကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်

ပုံဆွဲ ပြားထိုး “လေဘယ်” ကပ်ထားတဲ့ ပုံလေးပါ။ ရောဂါအခြေအနေ တင်ထားတဲ့ ဆေးအမည်၊ ရာဇဝင်ကအစ အပြည့်အစုံထားပါတယ်။ ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆေးရုံလွှဲစာနဲ့ မတူဘဲ ရောဂါအခြေအနေကို စာရှင်းသလို သင်သင် ရပ်ရပ် ရှင်းထားတာပါ။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်မတို့ အင်းတိုင်ကနေ ရန်ကုန်သွားကြတယ်။ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုကိုး။ အင်မတန်နာမည်ကြီးပါတယ်။ သူ့ဆီကို သွားပြဖို့ ရန်ကုန်သွားတာပါ။ လမ်းမှာ လှည်းကူးမှာ မနက်စာ ဝင်စားကြတယ်။ အဖေကားပေါ်မှာထိုင်နေရင်း ဇွန်ပန်းသည်လေး ကားဘေးကဖြတ်သွားတော့ သမီး ပန်းသည်ခေါ်လိုက်ပါဦးတဲ့။ ဇွန်ပန်းကုံးလေး ၅ ထုပ်ဝယ်ပြီး ကားမှန်မှာ ၃ ကုံး။ အမေ့ကို ၂ ကုံးလှမ်းပေးတယ်။ ဆွေ့ဆွေ့ ဆိုပြီး ပြေးပြနေတော့ အမေက သူ့ အသာယူပြီး ဆံထုံက ပန်လိုက်တယ်။ မှန်မရှိလို့ ကားဘက်မှန်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ အဖေ့အဖေက ok တယ်တဲ့။ အဲဒါ ၁၀ ရက် ဇွန်လ ၁၉၉၀၊ မနက် ၈ နာရီ။

ဟိုမှာ အဖေ့ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ဆီးစစ်၊ သွေးစစ်၊ သင်္ဃာတစ်စစ်၊ အာလ်ထရေဆောင်း ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့အတွက် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခု လိပ်စာရေးပေးပါတယ်။ ဖဒိုက ဆရာဝန်လေးပေးလိုက်တဲ့ စာတွေကို ပေးတဲ့အခါ လုံးဝမဖတ်ကြည့်ဘဲ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် ထုတ်တင်လိုက်ပါတယ်။ ကဲ . . . နောက်တစ်ယောက်တဲ့။ ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးဖို့ စကားစတဲ့အခါ အဖြေတွေရမှ ထပ်ပြောမယ်တဲ့။ မထင်မကျနဲ့ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ သမားတော်ကြီးရဲ့ စားပွဲပေါ်က လွင့်လာတဲ့ စာရွက်ကလေး... ဖဒိုဆေးရုံက ဆရာဝန်ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ကလေးပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဆေးခန်းမှာ စစ်ဆေးစရာရှိတာတွေ စစ်ဆေးပြီး အဖြေကို နောက်တစ်နေ့ လာယူရန်တဲ့။

အင်းတိုင်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ စစ်ဆေးရုံ မတက်ချင်တဲ့ အဖေ့အဖေ့ ခုလို ရန်ကုန်မှာတက်ရမယ့် နားရမယ့် ဆေးရုံဆေးခန်းတွေမှ မဆွဲသေးဘဲကိုး။ အပြန်မှာ နေ့လယ်ဖြစ်နေပြီ။ အဖေ နည်းနည်းနည်းနည်း ပုံပါပဲ။

အိမ်ကို ရောက်တော့ အဖေ အိပ်ရာထဲမှာ တန်းပြီးလှဲတယ်။ ခဏ အိပ်ဦးမယ်တဲ့။ အဖေ အိပ်နေတုန်း တိုင်ပင်မိကြတယ်။ အဖေ ဆေးပြီးမှ ကုသမယ်ဆိုပေမယ့် ဘာကုသမှုမှ မပေးလိုက်တော့ ကျွန်မတို့ ဘဝင်မကျဘူးလေ။ အဖေအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ အဖေ နိုးနေပြီ။ ဆံပြုတ်လေးသောက်မလား အဖေဆိုတော့ သောက်မယ်တဲ့။ အပြင် ထမင်းစားခိုင်းမှာ ဆံပြုတ်လာသောက်ရင်း ရွေးကောက်ပွဲ သတင်းတွေ အဖေ ပြောပြနေသေးတယ်။ ဘာတဲ့ ပီတောက်နဲ့ နေမှာ လှိုင်တယ်။ ခမောက်နဲ့ရ မေမှာ နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ကာလမှာ NLD မဲနိုင်နေတဲ့ ကာလပါ။ ဘာဘမ်းသုဝဏ်အကြောင်းတွေ ဆရာတော်ရဲ့ ရုံးကိုလာရင် “ဆရာဝန်ရှိသလား။ ဒေါက်တာရှိသလား” လို့ သူတို့ကို အမြဲနောက်တဲ့အကြောင်း။ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် အမည်ရင်းက “ဦးဝန်” ဖြစ်နေတာကိုး။ ၁၉၉၀ ဇွန် ၁၀ ရက်နေ့လယ် ၂ နာရီပါ။ ပြောရင်းနဲ့ ရန်ကုန်က မေမေတို့ ငါ့ဘာသာ

ဆရာဝန်မလေးကို ကျွန်မခင်ပွန်း သွားခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘဝင်မကျဖြစ်နေလို့ သွားခေါ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အခါမှ စစ်သပ်ကြည့်တဲ့အခါ ဆေးရုံတင်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဖေကတော့ Why ဆိုတဲ့ တစ်ခွန်းနဲ့ အဝတ်အစားလဲပြီး ရန်ကုန် ဆိုက်လာခဲ့တာပါ။ ကားပေါ်ကို ဒီလိုပဲ လမ်းလျှောက်တက်လိုက်တာတာပါ။ လမ်းမှာ အစ်မက မကြာခဏ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းရင်း နှုတ်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ရောက်တဲ့အခါ အရေးပေါ်ကို လူတုံ့မပါတာ သူတို့ယံတိုင် ဆင်းလျှောက်ခဲ့တာပါ။ ၁၉၉၀ ဇွန်လ ၁၀ ရက် ညနေ ၄ နာရီ၊ မေးသမျှ မေးခွန်းတွေကိုဖြေရင်း အဖေနည်းနည်း မောလာသလိုပါပဲ။ ဆေးရုံတင်ဖို့ အဆောင်ပြောင်းတဲ့အခါ အဖေကို Wheel Chair နဲ့ ရွှေ့ရပါပြီ။ ခုတင်ပေါ်တင်တဲ့အခါ အဖေတော်တော် အာနေပြီ။ အဖေကို သံပရာရည်လေးတိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း အဖေ ခြေထောက်တစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတိုက်နေတဲ့ ဇွန်းထဲက သံပရာရည်တွေ ဖိတ်စဉ်ကုန်တယ်။

အဖေ ...

နှုတ်ဆက်ခွင့်တောင်မရှိခဲ့ပါဘူး အဖေရယ်။ ၁၉၉၀ ဇွန်လ ၁၀ ရက် နေ့ည ၄ နာရီ ၃၇ မိနစ် အဖေဆုံးသွားပြီတဲ့။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာကြတယ်။ စစ်ဆေးတယ်။ မေးမြန်းတယ်။ အတည်ပြုတယ်။ နှစ်သိမ့်တယ်။ အားပေးတယ်။ လူတွေလာတယ်။ အဖေကို ပိတ်ဖြူဖြူတွေနဲ့ လာပတ်တယ်။ ရေခဲတိုက်ကို သယ်သွားတယ်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရဲ့ နောက်က စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် အဖေ ထိုသယ်သွားတဲ့ လှည်းသံကလွဲလို့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လိုက်တာ။ မှောင်လိုက်တာ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်အောက်မှာ ကျွန်မအစ်ကိုတို့တိုး သူရပ်စောင့်နေတယ်။ အိမ်ပြန်ကြရအောင်တဲ့။ မနက်မှ ငါတို့ ဖြန်လာကြမယ်တဲ့။ အဖေကရောလို့ ... မေးမိသေးလား မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မ ငိုနေတာလား မငိုဘူးလား။ ငိုမနေတာလား။ ကိုတိုးလည်း သိတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ အခု ရောနေရင်းတော့ ကျွန်မ ငိုနေမိတာပဲလေ။

အဖေမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိက ကျွန်မကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစေပါတယ်။ ဆွဲအ ထုံကျင်စေပါတယ်။ ဆေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါကိုအငယ် ကိုမျိုး သူမှာ အံ့ဩတကြီးကိုဖြစ်လို့။ နောက်တစ်နေ့ အဖေကို ပျဉ်းမနား ပြန်သယ်လာပါတယ်။ ပျဉ်းမနားမှာ အဖေကို ထာဝရအနားယူစေလိုပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ပျဉ်းမနားကို အဖေကို ဖြန်သယ်လာတော့ ရောက်တဲ့အချိန် တပည့်တွေ အများကြီးလာစောင့်ကြ၊ ငိုကြ၊ ပေါက်ကွဲကြ။ အဲဒီည အိမ်ပေါ်ကို လူတွေ လူတွေ အများကြီး အများကြီး ရောက်လာကြတယ်။ စကားတွေက စဲလိုက်တာ။ ကွမ်းစားတဲ့ ပါးစပ်နီနီ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဆံပင်တိုတို၊ မီးချိုင်းမွေး မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေနဲ့၊ ဘတ်စ်ကားကြီးတွေနဲ့ အပြည့်၊ အိမ်မှာ နေစရာမရှိတော့ဘူး။ လမ်းထဲကလူတွေ သူ့အိမ်ထိပ်အိမ် တာဝန်ယူပြီး ညွှန်ကြားတယ်။ အဖေရဲ့ ဖဒီက ကရင် ဇာနည်တပည့်တွေ ... တပည့်တွေ ရွာကလူတွေ၊ တစ်မြို့လုံးများ အာကြသလား။ ကျွန်မ မသိပါ။ သူတို့ကို ခေါင်းသွင်းခွင့်ပေးပါတဲ့။

ကရင်ထူးစံအတိုင်း ဝတ်ပြုဆုတောင်းခွင့်ပေးပါတဲ့။ ဘုရားသခင်ကောင်းချီးမင်္ဂလာပေးဖို့ သူတို့ ခိုးမွမ်းကြတယ်။ အို ... သူတို့မှာလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ ချိုးကျူးနေကြတာကလား။ အဖေ အိမ်မိုးပေးတဲ့၊ အဖေ ကျောင်းထားပေးတဲ့၊ အဖေ ဆန်အမြဲပေးတဲ့၊ အဖေ အဝတ်အစားတွေ အမြဲထောက်ပံ့တဲ့၊ အဖေ နွားဝယ်ပေးတဲ့၊ အဖေ ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေ ဝယ်ပေးတဲ့၊ ကျောင်းဖွင့်ခါနီးရင် ဘိုးဘိုးဆန်တာလို အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်နဲ့ ရောက်လာတတ်တဲ့၊ စာရေးကိရိယာ ဗလာစာအုပ် မပုပ်ရအောင် ဝေတတ်တဲ့၊ အဝတ်အစားတွေ ဆိုက်ရုံအောင် သယ်လာပြီး ဝေတတ်လျှောက်တဲ့၊ ညညဆို ကျောင်းဝန်းထဲက ကွပ်ပျစ်ကြီးပေါ်ထိုင်ရင်း အကြမ်းတစ်ခရာနဲ့ စာအုပ်တွေ သတင်းစာတွေ ဖတ်ပြပြီး ကမ္ဘာကြီးထဲကို ပြင်ပလောကကြီးထဲကို အမြဲအလည်ခေါ်တတ်တဲ့ သူတို့ချစ်တဲ့ ဗမာကျောင်းအုပ်ကြီး ဆရာကြီးလတ်အကြောင်းတွေ နားထဲမှာ ကြားနေမိတယ် အဖေ။ ပြီးမှ အဖေရဲ့ ပျဉ်းမနားက တပည့်များက ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအရ ကန်တော့ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ကျွန်မတို့ မိသားစုအလှည့်ပါ။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ် အဖေက နောက်ဆုံးခရီးမှာ ဘာသာ ၂ ပျိုးနဲ့ ဝတ်ပြုဆုတောင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ အဖေကွယ်လွန်ခဲ့တာ ၂၅ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီစာကို ကျွန်မ ၁ နှစ်နီးပါးအချိန်ယူပြီး ရေးခဲ့ပါတယ်။ ရေးတိုင်း ဆက်မရနိုင်လောက်အောင် ခံစားမိပါတယ်။ ရေးတိုင်း မျက်ရည်ကျခဲ့ရပြီး အဲဒီညမှာ နားလိုက်ရတဲ့အခါမျိုး အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ အဖေ ဒီလိုဖြန်ဖြန်ဆန်ဆန် ခွဲသွားလိမ့်မယ့်လို့ ဘယ်ထင်မလဲ အဖေ။ အဖေ့နတ်သက်တဲ့ ဒီပန်းချီ ဘယ်လိုမှ မပီပြင်နိုင်ပါဘူး အဖေရယ်။

အဖေ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် အဖေစာ အဖေစကား။ အဖေအရိပ်၊ အဖေလက်ရေ၊ အဖေသမိုင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ ရှင်သန်ကြီးခြင်းရပါတယ်။ အဖေ ဘဝမှာ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာအလှူအတန်းသလောက် ရှားခဲ့ပါတယ်။ ဘုရားကျ ရွတ်တတ်သရော်တတ်တဲ့ အဖေ။

ဘာတဲ့ ...

ဒီခေတ်ကြီးထဲ လူနိုင်ရင် ဘုန်းကြီးဖို့ပျား၊ စုနိုင်ရင် အစိုးရဖို့ပျား၊ မှတ်ထားတဲ့။

ရွှေပြာနေတာများလေ။ စနစ်ကျလှတဲ့ အမေ စုဆောင်းနိုင်သမျှ အဖေဘက်စာအုပ်ထဲတော့ ခွန်နှစ်ကျင်ဝါးဆယ်ပြားတိတိ ချန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေက အလှူကုသိုလ်တွေ နောင်ဘဝထိ သယ်သွားခဲ့တာကို။ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တိုင်း ဘာကူညီရမလဲ၊ ဘာဖြည့်ပေးလိုက်ရမလဲလို့ အမြဲတမ်းတွေးတတ်ဖြည့်တတ်တဲ့ အဖေ။ တစ်ခါတလေ လက်လွန်အောင် လှူခဲ့၊ ကူခဲ့လို့ အမွေမီရိတ် သား အဖနှစ်ယောက် ရှာဖွေရှာဆင်းရဲတတ်ပါတယ်။

အဖေ...လွမ်းတယ်အဖေ။

အဖေ ထွက်ခွာသွားလို့ ၂၅ နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန် အဖေအတွက် စာတစ်ပုဒ် ရေးပါတယ်။ အဖေ ရုပ်ပုံလွှာမပီပြင်ခဲ့ပါဘူး။ သမီးပီပြင်အောင်လည်း မရေးနိုင်တော့ပါဘူး အဖေရယ်။ လွမ်းတယ်...။

ဝါဝါ

ဝင်းထက်

မရောက်ရွာမှတ်ထင်လို့ သွားချင်တယ်လား (ရသစာတမ်းများ)

ဆွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

စာရေးဆရာဆွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်)ရဲ့ “မရောက်ရွာမှတ်ထင်လို့ သွားချင်တယ်လား” ရသစာတမ်းများ စာအုပ်ထွက်လာပါတယ်။ မဟေသီ၊ ရွှေအမြုတေ၊ ပိတောက်နွယ်မဂ္ဂဇင်းများမှ ဆွန်း(စက်မှုတက္ကသိုလ်) ရေးခဲ့တဲ့ ရသစာတမ်းပုဒ်ရေ ၂၀ ကို တစ်စုတစ်စည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်တာပါ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုချင်းအလိုက် လှပသေသပ်တဲ့ အရေးအစွဲနဲ့ ပီပီပြင်ပြင်တင်ဆက်ထားတဲ့ ရသစာတမ်းကောင်းများပါ။ မူလက မဂ္ဂဇင်းများမှာ မဖတ်လိုက်ရသူများ ဖတ်လိုက်ရသော်လည်း ထပ်မံဖတ်ရှုခံစားလိုသူများအတွက် ထုတ်ဝေလိုက်တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ကြည့်ဖို့ လက်တို့လိုက်ရပါတယ်။ မျိုးဆက်သစ်စာပေတိုက်က တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်နဲ့ ဖြန့်ချိပါတယ်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှတီနယ်

ဒေါက်တာမောင်မောင်ညို

ဆရာဝန်စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုရဲ့ “ထူးခြားဆန်းကြယ် လှတီနယ်” စာအုပ်ထွက်လာ ပါတယ်။ ထူးခြားဆန်းကြယ် လှတီနယ်... ဆိုတဲ့အတိုင်း လိင်စိတ်နှံ့ပတ်သက်ပြီး ဆန်းကြယ်မှုတွေကို ဆေးပညာ ရှုထောင့်ကနေပြုစုတင်ပြထားတဲ့ ဖတ်ဖွယ်မှတ်ဖွယ် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပါ။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ခေတ်ဟောင်း အာဏာရှင်အချို့နဲ့ လိင်စိတ်မမှန်သူ လူသားဓာတ်ပုံများ ဝေဝေဆာဆာဖော်ပြထားပါတယ်။ လိင်ပညာပေး စာအုပ်တစ်အုပ်မို့ အများစုဖတ်ရှုလေ့လာသင့်တဲ့ စာအုပ်ပါ။ တန်ဖိုး ၂၅၀၀ ကျပ်နဲ့ ဂုဏ်ထူးစာပေက ဖြန့်ချိပါတယ်။

သာလွန်မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ

သာလွန်ကထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ “မြန်မာစာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ” စာအုပ်ထွက်လာပါတယ်။ မြန်မာအက္ခရာစဉ် ကကြီးမှ အ အေ၊ မြန်မာတို့အသုံးပြုကြတဲ့ အမျိုးအမည်အမျိုးမျိုးရဲ့ ရေးထုံးများကို စနစ်တကျပြုစုတင်ပြ ထားတာပါ။ ခွဲထားကျွမ်းပြ သတ်ပုံသတ်ညွှန်းကျွမ်းပြ ပညာရှင်အပေါင်းအား ဂုဏ်ပြုအမှာစာကို ဆရာရန်ကြီး အောင် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)က ဂုဏ်ပြုရေးသားထားပါတယ်။ အိမ်၊ ကျောင်း၊ စာသင်ခန်းများမှာ အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထုတ်ဝေခဲ့တာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်နဲ့ သာလွန်စာပေက ဖြန့်ချိ ပါတယ်။

နေပြည်တော်ကြီး သီပါလေစ

ခွန်းဆင့်သူသူ

စာရေးဆရာမခွန်းဆင့်သူသူရဲ့ “နေပြည်တော်ကြီး သီပါလေစ” စာအုပ် ထွက်လာပါတယ်။ မူလက 7 Days ကျမ်းနယ်မှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးပုဒ်ရေ ၄၀ ကို တစ်စုတစ်စည်း ထုတ်ဝေလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်အဖြစ် ဖတ်ချင်သူများ၊ သိမ်းဆည်းထားချင်သူများအတွက် လှလှပပရှိက်ချက်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ မိမိစာအုပ်စင်မှာ ရှိထားမှ အချိန်ရတိုင်း ဖတ်ရှုနိုင်မှာလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ခေတ်ကြီးကို လေ့လာထင်ဟပ်ရက်များ သရော်ချက်များ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှတဲ့ အနုပညာလက်ရာများပါ။ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာမ ဣန္ဒာ ဆရာအားဟန် တို့က ရှေးဦးအမှာစာများရေးသားပေးထားကြပါတယ်။ တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်နဲ့ ဒေါင်းပျိုစာပေကဖြန့်ချိပါတယ်။

နဝရတ်ရောင်ခြယ် (မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ)

မစန္ဒာနဲ့ စာရေးဆရာမ ၈ ဦး

စာရေးဆရာမ မစန္ဒာ၊ ခင်ခင်ထူး၊ ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)၊ မနင်းဗွေ၊ မြ၊မြ၊ နီနီနိုင်(သထုံ)၊ မိချင်းဝေ၊ ဆ (စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)နှင့် မိမိ၊ စုစုပေါင်း စာရေးဆရာမ ၉ ဦးရဲ့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် ၉ ပုဒ်ကို စုစည်းထုတ်ဝေ ချိတ်တာပါ။ နဝရတ်ကိုးသွယ် ရောင်စဉ်ခြယ် ပြုပြင်ပြန်ပြင် လင်းလက်နေတဲ့ ဝတ္ထုများပါပဲ။ ခေတ်ပြိုင် ခံစားမှုကို ဖော်ကျူးထားတဲ့ ရသခံစားမှုအားကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုများလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ အာပသေသပ်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းများမို့ စာအုပ်စင်မှာရှိရမယ့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပါ။ တန်ဖိုး ၃၀၀၀ ကျပ်နဲ့ ၁၁၁၁ စာပေက ဖြန့်ချိပါတယ်။

သက္ကရာဇ်များရဲ့ညစာ (ကဗျာစုစည်းမှု)

ဆိုနင့်ကဗျာဆရာ ၁၅ ဦး

လူငယ်ကဗျာဆရာများဖြစ်ကြတဲ့ ဆိုး၊ နနီဗြိတ်၊ ပိုင်း၊ ရွှေကြယ်မိုး၊ တင်ကိုလွင်၊ ပေတူး၊ ထူးဝေကျော်၊ နင်းလေးဗန်း၊ နေမင်းမာန်၊ မြတ်လေးနုနီ၊ ကသစ်ညို၊ ဆောင်းဦး၊ ညီဆောင်းဦး၊ ပီမွန်သော်၊ နင်းယုလွင်နဲ့ ထုထု(နမ္မတူ) ကဗျာဆရာ ၁၆ ဦးရဲ့ ကဗျာပုဒ်ရေ ၈၀ ကို လူလူပပစုစည်းထုတ်ဝေလိုက်တာပါ။ ခေတ်ပြိုင် ခံစားမှုများနဲ့ အနုစိတ်ရက်ရှယ်ထားတာမို့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေက ဖတ်သူရင်ကို ထိမှန်ပါလိမ့်မယ်။ စာအုပ် စီစဉ်သူ ကဗျာဆရာပီမွန်သော်ရဲ့ ရှေးဦးအမှာကိုလည်း ဖတ်ရှုရမှာပါ။ တန်ဖိုး ၁၅၀၀ ကျပ်နဲ့ ကျားချောင်းစာအုပ် ချိတ်က ဖြန့်ချိပါတယ်။

ဆက်ပွင့်ရဲ့ အချစ်ဦး

မောင်သာစိုး

ကဗျာဆရာမောင်သာစိုးရဲ့ “လက်ပံပွင့်ရဲ့အချစ်ဦး” ကဗျာစာအုပ် ထွက်လာပါတယ်။ ဆရာမောင်သာစိုးရဲ့ ကဗျာပုဒ်ရေ ၈၀ ပုဒ်နဲ့ ကဗျာရှည် ၈ ပုဒ်၊ စုစုပေါင်း ကဗျာ ၉၆ ပုဒ်ကို တစ်စုတစ်စည်းပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက် တာပါ။ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ကဗျာများမို့ စာဖတ်သူများလည်း ခံစားရမှာ မလွဲပါဘူး။ ကဗျာ ရှည်များကတော့ သမိုင်းကွင်းဆက်တွေ၊ ခေတ်ပုံရိပ်တွေကို ဝတ္ထုရှည်သဖွယ် ခြယ်သထားတာမို့ ဖတ်လို့မဝ နိုင်ပါဘူး။ ကဗျာဆရာရဲ့ ရင်ခုန်သံစစ်စစ်မို့ ဖတ်ကြည့်ကြဖို့ လက်တို့လိုက်ပါရစေ။ တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်နဲ့ နီတိုက်စာပေက ဖြန့်ချိပါတယ်။

SPOKEN MYANMAR

ဦးတင်ဝင်းနိုင်

ဆရာကြီးဦးတင်ဝင်းနိုင် ပြုစုထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ “SPOKEN MYANMAR” စာအုပ်ငယ်လေး ထွက်လာပါတယ်။ မြန်မာ့မြေကိုနင်းမယ့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ အလွယ်တကူဖတ်ရှုနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပါ။ မြန်မာ့လူမျိုးများနဲ့ အလွယ်တကူ ရင်းနှီးသွားနိုင်ဖို့ အဓိကကျတဲ့ “မြန်မာစကားပြော” စာအုပ်ကလေးရဲ့ တန်ဖိုးက သုံးဆူကြည့်မှ သိနိုင်မှာလည်းဖြစ်ပါတယ်။ သာလွန်ဆရာကြီး ဦးတင်ဝင်းနိုင်ရဲ့ ဆရာရှေ့ထား ပြုစုထားတဲ့ စေတနာစာအုပ်ကလေးပါ။ တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်နဲ့ သာလွန်စာအုပ်တိုက်က ဖြန့်ချိပါတယ်။

ဆွအမြဲတေ လက်ရွေးစင် ရသစာတမ်းများ(အမှတ် ၂)

သုမောင်နှင့် စာရေးဆရာ ၁၉ ဦး

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ သုမောင်၊ မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)၊ မင်းချင်းမွန်၊ နတ်မှူး၊ မောင်သာချို၊ ထက်မြက်၊ ဒေါင်းနေမင်း၊ မောင်းနင်းပန်း၊ မောင်စံဝင်း(ဗန်မော်)၊ ပန်းခိုင်မြ၊ ကိုဦးမိုး (မန္တလေး)၊ မြေလတ်မောင်မြင့်သူ၊ အောင်ဝေ၊ ရဲသူမိုး၊ မောင်ခိုင်လတ်၊ ရွှေကုမေနှင်း၊ နိုင်မြင့်၊ မင်းဝေဟင်၊ မောင်ရေချမ်းနဲ့ ဆရာမပါနုတို့ စုစုပေါင်း စာရေးဆရာ၊ ဆရာမ ၂၀ ဦးတို့ရဲ့ ရသစာတမ်းများကို တစ်စုတစ်စည်း ထုတ်ဝေလိုက်တာပါ။ စာပေနယ်မှ ဝါရင့်ကလောင်ရှင်များမို့ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့အလှူတရားတွေကိုလည်း မြင် ဆွေရမှာပါ။ ဖတ်ရှုရင်း ခံစား... ခံစားရင်းဖတ်ရှုဆိုသလို မိမိစာအုပ်စင်မှာ မရှိမဖြစ်ထားရှိရမယ့် စာအုပ်ပါပဲလို့ ဆိုချင်ပါတော့တယ်။ ငွေလစာပေက ထုတ်ဝေပြီး တန်ဖိုး ၂၀၀၀ ကျပ်နဲ့ ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး ရာပြည့်(စာအုပ်ဆိုင်) ရန်ကုန်၊ ဖုန်း ၀၉ ၅၀၀၄၀၁၆၃၀၊ မန္တလေး၊ ဖြန့်ချိရေး ထွန်းဦးစာပေ၊ နဂါးစာပေ၊ ညိုစာပေ၊ ရာပြည့်မန္တလေး စာအုပ်ဆိုင်၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ပီတောက်ရနံ့စာအုပ်တိုက်တို့က ဖြန့်ချိပါတယ်။

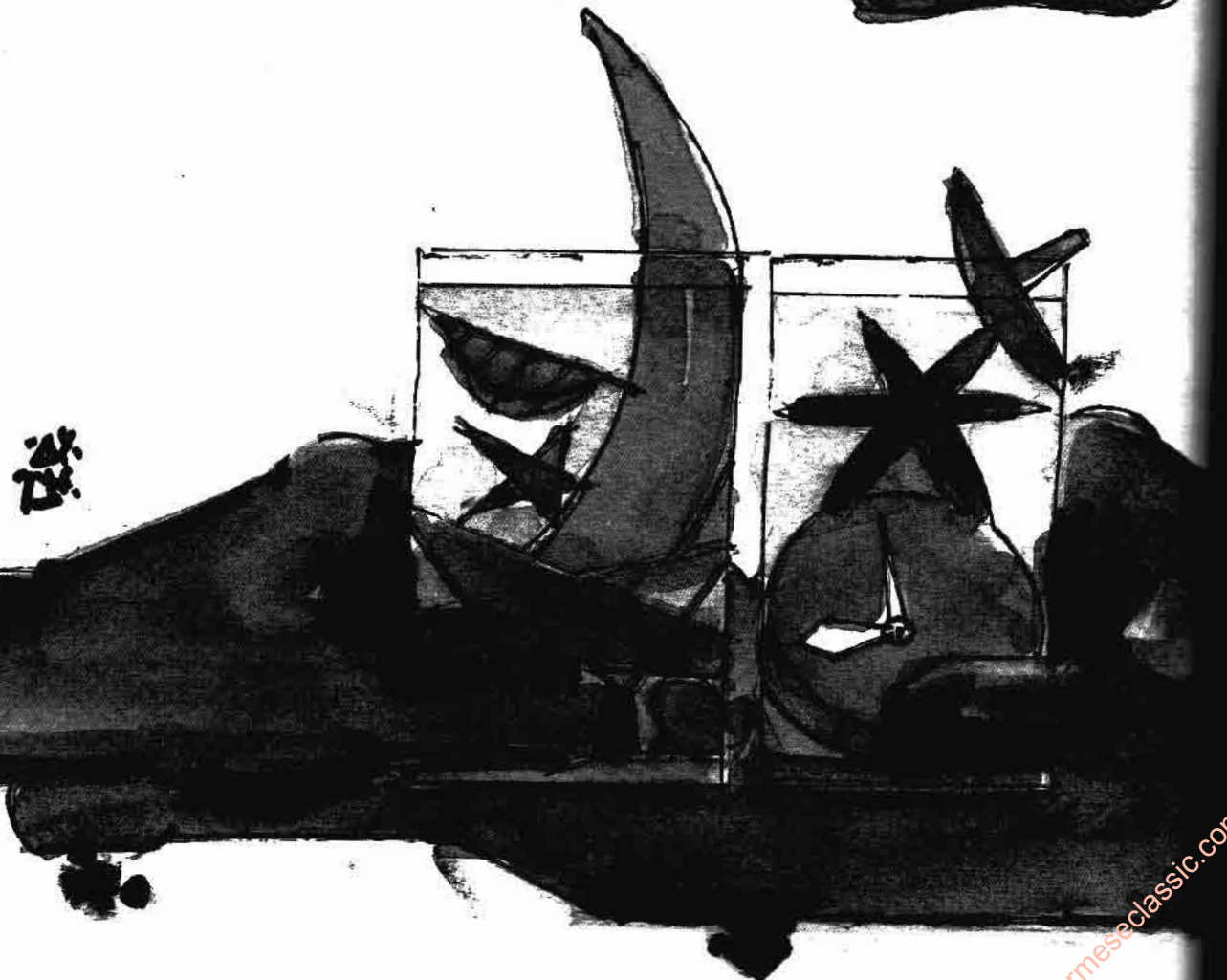
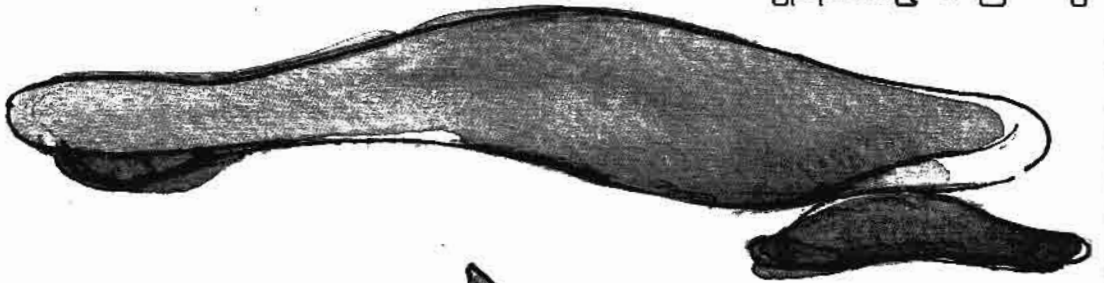

|၁၇၀|

အင်္ဂလိပ်ကျောသမား အရာမယောက်ျား လှိုင်းနန္ဒာ (တမာမြေ)

ဗမာဆိုရင် “ငါးပိ” ကိုမမေ့နဲ့။ ဆရာ
ဆိုရင် “ပီတိ” ကိုမမေ့နဲ့တဲ့။

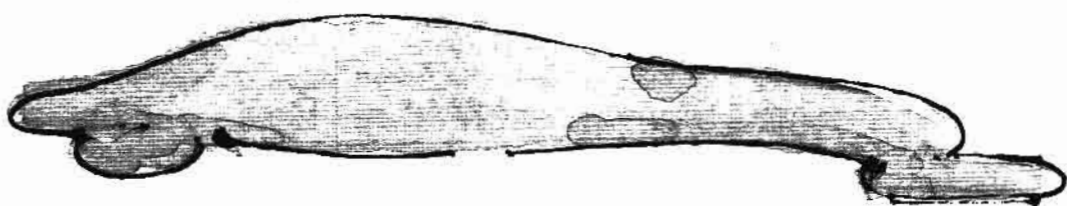
အထက်ပါစာသားလေးကို ရေးခဲ့သူ
ကား ကျိုင်းတုံမြို့က စာရေးဆရာကြီး
ဆာယာလှမြင့်ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဆာယာ
လှမြင့်က အဆိုပါစာသားလေးကို ပညာ
တန်ဆောင်တွင်ရေးခဲ့၏။ ရေးခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာကား မိမိတို့ လေးစား ဂုဏ်
ယူခဲ့ရသည့် ဆရာကြီးမောင်ရိုးဂုဏ်ကို ဂုဏ်
ပြုရေးသားသည့် အကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဂုဏ်ပြုရေးသားခံရသူ မောင်ရိုးဂုဏ် ဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ပညာတန်ဆောင် အပါအဝင် မဟေသီ၊ မနောမယ၊ ဂန္တီရ စသည့် မဂ္ဂဇင်းများ၊ ဂျာနယ်များအပြင် ထျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်၊ တောင်တွင်းကြီး စသည့်မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းများ၌ မောင်ရိုးဂုဏ်၊ ထိုလှိုင်မင်းထွေး၊ လူရွှင် စသည့် ကလောင် ခွဲများဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ထာတွန်းတို့ကို ရေးသားနေသူတစ်ဦးဖြစ် ပါလေ၏။ ထိုသို့သော ဆရာကြီးက ...

မိမိနှင့် ဆရာကြီးမောင်ရိုးဂုဏ်တို့ သည် ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ရိုး ကျိုင်းတုံမြို့ တွင် ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ မိမိကျိုင်းတုံကို ရောက်သောအချိန်တွင် ဆရာကြီးသည် ပညာရေးဌာန အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီးဖြစ်၍ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆုံရခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်၊ စာပေဝါသနာရှင်များအဖြစ်နဲ့သာ ဆုံခဲ့ကြရ ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါလေ၏။ မိမိ ကျိုင်းတုံကို ရောက်တော့ ဆရာကြီးက ပင်စင်ယူပြီးဖြစ်၏။ အသက် ၇၀ နားနီးနေ

ပြောင်းသွားသဖြင့် မိမိနှင့် မဆုံခဲ့လိုက်ရာ မိမိ ကျိုင်းတုံရောက်လာချိန်တွင် ဆရာကြီး တို့ ဝန်းမောင်နံနစ်ဦးတည်းသာ ကျန်သည် မို့ အငြိမ်းစား လ/ထပြည်နယ် ပညာရေး (စီမံ) ဆရာကြီးသည် ဗိုင်းကောင်းကျောက် ဝိပဿ ဈေးဝယ်တာလည်း သူလုပ်ရ၏။ ချက်ပြုတ်တာလည်း သူပါရ၏။ ဒီမှာတင် မိမိသည် ဆရာကြီး၏ လက်ရာအချို့ကို မြည်းစမ်းခဲ့ရဖူး၏။ ထိုအထဲ မိမိအစွဲဆုံး အရာကား ဆရာကြီး၏ လက်ရာ လက်ဖက်

“တပည့်များ တစ်ပြားချီ ဝိတိကိုးစား”

အာရှီပါ၏ ဆိုသည့် ကဗျာလေးကို ရေးခဲ့ပါကြောင်း မိမိက ရှေ့ပတ္တမြားတွင်ဆို ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ယခု မိမိပြောလိုသည်မှာ ထို ကဗျာလေးအကြောင်းကိုကားမဟုတ်၊ ထို ကဗျာလေးကို ဖန်တီးသော ဆရာကြီး မောင်ရိုးဂုဏ်၏ မဟေသီလေ့စီကညာနမ ခေါ်သီတာအောင်အလှသည် ကျိုင်းတုံမြို့ အထက ၂ မှာ အထက်တန်းပြဆရာမ တစ်ဦး ဖြစ်နေရခြင်း အကြောင်းအရင်သာ အရင်းခံဖြစ်နေပါလေ၏။

ထိုအကြောင်းရင်းခံလေးနှင့်ပင် မိမိ ရေးနေသော “ဆရာမ ယောက်ျားများ” ဝတ္ထု တိုများထဲတွင် ဆရာကြီး မောင်ရိုးဂုဏ်ကို မရုဏ်မဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်ပါလေ၏။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာကြီးမောင်ရိုးဂုဏ်တစ်ယောက် ပါချင်တာ မပါချင်တာ အသာထား။ မိမိရေး နေသည့် “ဆရာမ ယောက်ျားများ” ဝတ္ထုတို ထဲမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလာခဲ့ရပါ လေတော့၏။

လေပြီး ဆရာကြီးကတော့ ခေါ်သီတာအောင် ကတော့ ကျိုင်းတုံမြို့ အထက ၂ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲဖြစ်၏။ ဆရာကြီး နှင့် ဆရာကြီးကတော့ ခေါ်သီတာအောင်တို့ သည် အသက် ၁၀ နှစ် ကျော်ခန့်ကွာမည်ဖြစ် ၏။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကြီးကတော့တို့သည် အသက်သာ ထိုသို့ ကွာခြားကြသည်မဟုတ်၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ သဘာဝကလည်း အနည်း ယေခြားမှားသည်ဟုဆိုနိုင်ပါ၏။ တောင်တွင်း ကြီးသား ဆရာကြီးက အသားညိုညို အရပ် မနီမံမပြင်နှင့် ခုံညားသော ဥပဓိရုပ်ကို ဆောင်၏။ ဝန်းဖြစ်သူ ဆရာမခေါ်သီတာ အောင်ကမူ ဖြူဖြူမြင်မြင်နှင့်မို့ အကယ်ခေမိ ခေါ်ချီပြီးတို့လို ရုပ်ရည်မျိုးနှင့် ခုံထည်သော အသွင်မျိုးရှိ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဆရာကြီးသည်ကား။ အားကိုးအားထား အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားကောင်းတစ်ဦးသာဖြစ်၏။ ကျိုင်းတုံမြို့ အထက ၂ အနီးမှာ အိမ် တစ်လုံးထားပြီး ဝန်းမောင်နံ အေးချမ်းစွာနေ ထိုင်ကြ၏။ ဆရာကြီးတို့၏ တစ်ဦးတည်း သော သားလေးသည် ကာယအထက်တန်းပြ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီ။ တောင်တွင်းကြီးဘက်

သွပ်တာကိုဖြစ်၏။

မိမိက ရုံးအားရကုန်နေအခါလေးများ တွင် တပည့်အချို့ ကန်တော့ထားသော ရှော်နီဝါကားလေးများ (ဂျီလျင်) ကိုင်ဆွဲလျက် ဆရာကြီးထံ ရောက်သွားတတ်၏။ တစ်ခါ တလေမှာ “ဆာအက်အဝပ်”၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ “ပဟိုက်ကော်မရှင်နာ”၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ “ဂလင်းမာစတာ”၊ တစ်ခါတလေကား ဒေသ ထွက် “စပါး” မီးဖြတ်လေးများဖြစ်နေတတ် ၏။

မိမိပါလာတတ်သည့် ယမကကအမျိုး အစားက အမျိုးမျိုးကွဲပြားတတ်သော်လည်း မိမိနှင့် ဆရာကြီးကြားမကွဲမပြား အမြဲတူညီ သည့် အရာတစ်ခုလည်းရှိပါ၏။ ထိုအရာ ကား အခြားမဟုတ်။ မိမိနှင့်ဆရာကြီး မောင်ရိုးဂုဏ်တို့သည် အချိန်၊ နေရာ၊ ယမက ရွေးနေသူများမဟုတ် “ဂျီကပဏ တာလာလာခေါင်း” ဆိုတဲ့ လူမျိုးထွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဆုံခဲ့ပြီးသလို ဒီမှာပင် ဆရာကြီး ၏ လက်ရာ လက်ဖက်သုပ်တာကို မြည်း စမ်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာကြီး၏ လက်ဖက်သုပ် က ပုံမှန်လက်ဖက်၊ ပဲကြေး ကြက်သဏ္ဍိ ခရမ်းချဉ်သီး ကုလားအော်တို့အစားသာရာ

၁၇၂ | စတင်

သီးပါးလေးလုံးပြီး တည်းသီးပြတ်ပါ။
ပါးပါးလေးထည့်ထားသဖြင့် အရသာတွေလှ
တော့၏။ ထိုသို့ဖြင့် မိမိတို့အတွက် ယမကာ
အမျိုးအစားသာ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း မိမိ
တို့ ဝိုင်း၌ မလွဲမပြောင်းနေရာယူတတ်သည့်
အရာမှာ လက်ဖက်သုပ်သာဖြစ်လို့ နေတော့
၏။

ထိုသို့သော တွေ့ဆုံပွဲလေးမျိုးတွင် မိမိ
နှင့် ဆရာကြီးတို့သည် ခေါင်းစဉ်သီးခြား
တက်စရာမလိုဘဲ ရောက်တက်ရာရာ ပြော
ဆိုဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။ စာပေကြောင်းလည်း
ပါ၏။ ဂီတအနုပညာကိစ္စလည်းပြော၏။
အားကစားကိစ္စလည်း အလွတ်မပေး ပညာ
ရေးလည်း လက်လွှတ်မခံ။ ဘာသာရေး
လည်း ဆွေးနွေးနှိုးနှော၊ နိုင်ငံရေးလည်း
ဟောပြောနောကျေနောသွေပမာ လူတတ်
ကြီးတွေ လုပ်ကြတော့၏။ ပြောရမည်ဆို
လျှင် တစ်လောကလုံးမှာ မိမိတို့ နှစ်ဦးသာ
အရေးပါအရာရောက်သလိုလိုတွေ လုပ်ပစ်
ကြတော့၏။

ဒီလိုနှင့် မိမိတို့နှစ်ဦးသည် မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ထောက်ခံမဲ့မျှ ရယူ
စရာမလိုဘဲ လောကကြီးအတွင်းမှာ နေရာ
ယူလာခဲ့ကြရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပုလင်းဖင်
ကပ်သာ ကျန်တော့သည်အထိ ခရီးရောက်
သည်အခါတွေလည်း ရှိတတ်ပါလေ၏။ ထို
အခါမျိုး၌ မိမိက ...

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဆရာကြီး၊ ပုလင်းတောင်
ဖင်ကပ်သာကျန်တဲ့အထိ ရောက်သွားပြီပဲ
ကိုး။ ခရီးလည်း အတော်ပေါက်ခဲ့ကြပြီပဲ ချန်
ထားရင် ရန်များဆိုလား။”

ဟု လူ့ရွှင်တော်ဆိုင်းဆင့်သလိုလို
ပြောတော့ ဆရာကြီးကလည်း အားကျမခံ။

“အင်း . . . အသောက်နည်းလို့
ကတော့လည်း မဖြစ်ပြန်ပေဘူးဗျ၊ ဆရာ
လှိုင်းရ” ဟုဆိုလာ၏။ (ဆရာကြီးက မိမိကို
ထိုသို့ပင် ဆရာလှိုင်းဟုခေါ်ပါသည်။) ဒါနဲ့
မိမိက လက်ကျန်လေးကိုမျှထည့်ပြီး ...

“အသောက်နည်းတော့ ဘာဖြစ်တတ်
လို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့။”

ဟု မေးမိ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီးက-
“အသောက်နည်းတော့ အသည်း
နောက်တာပေါ့ ဆရာလှိုင်းရယ်”

ဟု ဆိုကာ ပြုံးစရာနှင့် သူ့နဖူးမပြောင့်
တပြောင်လေးကို ပွတ်၍ နေပါလေ၏။
ထိုအခါ မိမိက ...

“မှန်လိုက်လေ ဆရာကြီးရယ်” ဟု
ဆိုကာ ဆရာကြီး၏ “ဝှင်” အခင်းအကျင်း
ကို မှန်း၍ နင်းလိုက်ရပြန်၏။ ထိုအခါ
ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍ ...

“ဒါပေမဲ့ အသက်လေးက ထောက်
ပွားပြန်တော့လည်း ဆရာလှိုင်းရယ်...”

ဟုဆိုကာ တွေးတွေးချင်းချင်း ပုံစံဖြင့်
ရှေ့တလှည့်ပြန်၏။

“အသက်လေးက ထောက်လာတော့
ဘာများဖြစ်ပါသလဲ ဆရာကြီးရဲ့။”

ထိုနေရာမှာ မိမိက ဆရာကြီးအရက်
ဖြတ်သွားလေမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေး
မိခြင်းဖြစ်၏။

“အသက်လေး ထောက်လာတော့၊
အသောက်လေး ထက်လာတော့တာပေါ့
ဆရာလှိုင်းရယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အသောက်ပျက်လို့
ကတော့လည်း မဖြစ်ပြန်ပေဘူးဗျ၊ ဆရာ
လှိုင်းရ”

မိမိက ဆရာကြီးနောက်နေမှန်း သိမှ
စိတ်အေးသွားရသော်လည်း နောက်ထပ်
ဘာတွေများ ပြောလာဦးမလဲဟု သိလိုစေ
ဖြင့် ...

“အသောက်ပျက်ရင်ကော ဘာများ
ဖြစ်တတ်ပါသလဲ ဆရာကြီးရယ်”

“အို . . . ဆရာလှိုင်းကလည်း
အသောက်ပျက်မှတော့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။
အသောက်ပျက်ရင် ကျွန်တော်တို့တွေ
အသက်ပျောက်ကုန်တော့မပေါ့ဗျ”

ဟု ပြုံးစရာနှင့်ပြောကာ လက်ကျန်
ခွက်လေးကို ကောက်၍ မော့ပါလေတော့
၏။

ဒီလိုနှင့် မိမိနှင့် ပီတိကိုစားသည့်
ဆရာကြီးမောင်ရိုးဂုဏ်တို့သည် ခေမာရဌ
ဌာနေကျိုင်းတုံမြေမှာ အသက်မပျောက်ရေး
အတွက် အမြဲသတိဆောင်ကာသာ နေထိုင်
ခဲ့ကြပါလေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင်လည်း ဆရာကြီးသည်

စကားအဆန်းလေးတွေကို “ထွင်” ၍ ပြော
တတ်ပြန်၏။ တစ်နေ့ဆရာကြီးက မိမိထံ
ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

“ဆရာလှိုင်းရေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် အနစ်နာခံရမယ့် ကိစ္စတစ်ခု
တော့ ပေါ်လာပြန်ပြီဗျ”

“ဆရာဖြစ်နေမှတော့ ထူးပြီးအနစ်နာ
ခံနေစရာမလိုတော့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။
ဒါနဲ့ ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာတွေများ အနစ်နာခံ
ရမှာတဲ့တုန်း ဆရာကြီးရဲ့။”

“ဒီလိုပါ ဆရာလှိုင်းရဲ့၊ ဗြိနယ်စည်ပင်
လ/ထည့်နံကြားရေးမှူး ဦးတင်ဝင်းမောင်
က ဒီညနေ သူ့ဆီ ကြွခဲ့ကြပါဦးတဲ့”

“ဘာကိစ္စတွေများ ရှိလို့ပါတဲ့လဲ ဆရာ
ကြီးရယ်”

“ကိစ္စကတော့ ... သူ့အိမ်မှာ ပြုစုချင်
လို့ ပါတဲ့ဗျား ...”

“ဒါနဲ့များ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်
တို့က ဘာတွေများ နစ်နာစရာရှိနေလို့တုန်း။
ဘာလဲ သူက ဝင်ကြေးပေးရမယ်လို့များ
ပြောနေသေးလို့လား”

“ဝင်ကြေးတော့လည်း မပေးရဘူးဗျ၊
ဆရာလှိုင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ဒီလိုရှိသေး
တယ် ဆရာရဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... ဦးတင်ဝင်းမောင်က ဗြိနယ်
စည်ပင်အရာရှိဆိုတော့၊ သူ့အိမ်မှာ ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးရင် ဝီစကီ ကောင်းကောင်းလေး
တွေရော မပါနိုင်ဘူးလား။ ဥပမာ ရှော်နီလင်း
လျှောက်ဆိုပါတော့”

“မလွဲမသွေပါရမှာပေါ့ ဆရာကြီး
ရယ်”

“ပြီးတော့ အမြည်းကရော မကောင်း
ဘဲနေမတဲ့လား”

“ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“အဲဒီလိုဆို ဝီစကီလေးက တဖြည်း
အမြည်းလေးတွေက တရွရွနဲ့ဆိုတော့၊
ကျွန်တော်တို့တွေ မသောက်မိ၊ မစားမိဘဲ
ရှိပါ့မလား”

“သောက်မိ၊ စားမိမှာပဲပေါ့ ဆရာကြီး
ရယ်”

“ဒီလိုဆို အရက်သောက်တာကို
ဘုရားက ကြိုက်ပမလား”

“ကြံ့ခိုင်ဖန်ဖန် ဆရာကြီးရယ်”

“အဲဒီလို ဘုရားမကြိုက်တာကို လုပ်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပေါက်ပြဲ ဆရာကြီးရေ- ပေါက်ပြဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ဒါဆို ဒီနေ့ ဆရာကြီးက အနစ်နာမခံတော့ဘူးလို့ဆိုပါတော့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာလှိုင်းရယ်။ ကျောင်းဆရာပဲလေ။ ဆရာလှိုင်းပဲ ပြောခဲ့ပြီးတော့။ ဆရာဖြစ်နေမှတော့ ထူးပြီး အနစ်နာခံနေစရာမလိုတော့ဘူး ဆိုသလိုပေါ့”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲပြောကာ ဆရာကြီးက ဇနီးချင်းနှစ်ယောက်ပါ။ ထိုသို့နှင့် မိမိနှင့် ဆရာကြီး မောင်ရိုးဂုဏ်တို့သည် ရှိသမျှ ပီတိလေးတွေကို မျှဝေခံစားကြသည့်အပြင်၊ တပည့်များ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများက ဖိတ်မန္တက ပြုလာကြသည့်အခါတိုင်းလည်း နှစ်ဦးသား ညီညွတ်စွာဖြင့် မပျက်မကွက် ဆက်ကာ ဆက်ကာ “အနစ်နာ” လည်း ခံခဲ့ကြဖူးပါလေ၏။

xxx

“မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းဆိုတာ အရပ်သား ဗြိတိန်လိုပဲပဲ ဆရာလှိုင်းရယ်”

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ မိမိတို့ “ပီတိ” ဆရာကြီးထံမှ ထိုကဲ့သို့သော စကားအဆန်း ထေးများကို ကြားရတတ်ပြန်ပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ အရပ်သားဗြိတိန် ထေးတွေမှာ ဝင်ကရံလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲနေကြလို့ကတော့လည်း မဟန်လှဘူးဗျ”

မိမိတို့တစ်တွေ တာချီလိတ်၊ ကျွိုင်းတုံ စသည့် မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းလေးတွေမှာ ဝင်ပြီး ထက်သွေးနေကြခြင်းကို ဆရာကြီးက အားမလိုအားမရနှင့် ကရုဏာဒေါသော ဖြစ်ကာ စောကြောပြောဆိုသည့် အခါတွေလည်း ရှိတတ်ပါလေ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မိမိက ...

“မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းတွေက အရပ်သား ဗြိတိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တွေက ဘယ်အခန်းကပါရတယ်လို့ ဆိုနိုင်မှာလဲဟင် ဆရာကြီး”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဆရာလှိုင်း။

ကိုယ်က ဘယ်လို ဇာတ်ရုပ်နဲ့ ဘယ်အခန်းက ပါရတယ်ဆိုတာထက်၊ ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ကပိုပြီး အရေးကြီးပြန်ရောဗျ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်တယ် ဆရာကြီးရေ- ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ မြို့တော်သိန်းအောင်ဗြိတိန်ထဲမှာဆို ပါတဲ့သူတိုင်းကို ဇာတ်လိုက်လို့ ပြောရတော့ မနီလိုပါဘဲ။ ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပီပြင်ကြတာကို ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ “ကိုး ဆယ်ဆယ်လိမ့်မယ်” ဗြိတိန်ထဲက ပျူစောထီးဗိုလ် ကိုသိန်းဆုကြီးပြောတဲ့ -

“ဟေ့ကောင် ... ပေသီ။ စတောက်ကွ စတောက်။ မင်းစကားတွေ အိုဗင်ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့သေနတ်က လယ်ဒီ ဖြစ်နေပြီနော”

လို့ဆိုတဲ့ အပြောနဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်လေးတွေကို ဒီနေ့ထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော် ပြောလိုရင်းက ဇာတ်အကြောင်းကို ပြောချင်တာတော့လည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီမှာ “စာရေးဆရာအသင်း” ဆိုတာ ဖွဲ့ထားကြပြီး ဘာမှလဲ ဟုတ်တိပတ်တိ ရေးကြတာ မဟုတ်တော့ “စာရေးဆရာအသင်း” လို့ ပြောင်းပြီး ခေါ်ရတော့မလိုဖြစ်နေကြတာကို ပြောတာပါ။ နောက်ဆုံး စာမရေးဖြစ်ဘူးပဲထား။ ဖတ်ကော ဖတ်ဖြစ်ကြလို့လား။ ဒီနေ့ ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ သုတ၊ ရသစာအုပ်တွေ အပြိုင်အဆိုင်ထွက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေ ဘာတွေကို ဘယ်လောက်ဖတ်ဖြစ်ကြ

လို့လဲ။ ဘယ်လောက်ရေးဖြစ်ကြ ပိုဖြစ်ကြလို့လဲ။ ရွေးတာ၊ မရွေးတာက အယ်ဒီတာတွေ အလုပ်ပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာကတော့ စာကို ရေးနေကြရမှား။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ခက်ခက်ခဲခဲထုတ်နေကြရတဲ့ မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းလေးတွေကို စောင့်ပြီးရေးနေကြရင်တော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရားပွဲရောက်မှ ကကြတဲ့ အရပ်သားဗြိတိန်မှာ ဇာတ်ရုပ်တစ်နေရာကိုစောင့်ပြီး ကနေကြတဲ့သူတွေနဲ့များ တူနေကြမလားလို့ပါဗျာ”

ဟု ဆိုကာ မိမိတို့နယ်က စာရေးဆရာတွေ စာအရေးနည်းသည်ကိုစွဲ၊ စာအရေးရာသည်ကိုစွဲကို အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ရှိနေတတ်ပြန်ပါလေ၏။

ထိုသို့ ထိုနယ် မိမိနှင့်ဆရာကြီးတို့သည် ခေမာရဌဌာနေ ကျိုင်းတုံမြေမှာ စိတ်တူကိုယ်တူ၊ ဝါသနာတူနေခဲ့ကြ၏။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အတိုင်အဖောက်ညီခဲ့ကြ၏။ ပို၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့သည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မထိခိုက်ပါစေဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နေခဲ့ကြသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါလေ၏။

မိမိက ဆရာကြီးကို လေးစားမိသည့်အချက် ၂ ချက်ရှိ၏။ ပထမအချက်က ဆရာကြီးသည် ကျောင်းဆရာပီသခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအချက်မှာ စာရေးဆရာပီသတာကို ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးသည် ငါပြောသလိုလုပ်၊ ငါလုပ်သလိုမလုပ်နဲ့ဆိုသော လူစားမျိုး မဟုတ်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဆရာကြီးသည်

‘ဟေ့ကောင် ... ပေသီ။
စတောက်ကွ စတောက်။
မင်းစကားတွေ အိုဗင်ဖြစ်နေပြီ။
ငါ့သေနတ်က လယ်ဒီဖြစ်နေပြီနော’ လို့ဆိုတဲ့
အပြောနဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်လေးတွေကို
ဒီနေ့ထိ မှတ်မိနေတုန်းပဲ။

အပြောသမားမဟုတ်။ အလုပ်ဖြင့် သက်သေ ထူထောင်ခဲ့ဖူးဖြစ်၏။ မိမိက ထိုသို့ဆိုရသည် မှာ ဘုတ်နှင့်ကနီးပမာ ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း စိုးရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိပြောရသည်မှာ ဆရာကြီးသည် “ပီတိ”သမားစစ်စစ်ဖြစ် သည်ဆိုသည့် အချက်ကိုဖြစ်၏။

မိမိ ထိုသို့ဆိုရခြင်းမှာ ပရမ်းပတာ သဘောမျိုးမဟုတ်။ မိမိက မျက်မြင်ကိုယ် တွေ့မှ ပြောခြင်းသာဖြစ်၏။ ပြောရမည်ဆို လျှင် ဆရာကြီးသည် ကျိုင်းတုံ၊ တာချီ လိတ်လို ဒေသမှာ လ/ထပြည်နယ် ပညာ ရေးမှူး (စီမံ) ဘဝနှင့် ရည်ကြာစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ သို့ပေမယ့် ဆရာကြီးမှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှု မှု မည်မည်ရရ ရှိနေသည်ကိုမတွေ့ရ။ မိမိ က ထိုသို့ဆိုရကောင်းလားဟု ဆရာကြီး စိတ်ဓာတ်က ရှိတာတွေကို အကုန်ထုတ်ပြနေမှ နုကွဟ အတွေးဝင်မိသော်လည်း ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မရှိလောက်ဟုသာ ထင်နေ မိ၏။ မိမိက ထိုအချက်များကြောင့် ဆရာ ကြီးကို လေးစားခဲ့ရခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ဝါသနာတူ၊ စရိုက်တူ၊ အကြိုက်တူ၊ ဒေသတူ၊ ဘဝတူတွေရှိလည်း ရှိရင်းစွဲထက်ပို၍ ရင်းနှီး ခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါလေ၏။

သို့သော် ... ထိုသို့သော်ကား မိမိနှင့် ဆရာကြီးကြား မတူကွဲပြားသော ခြားနား ချက်တစ်ခုသာဖြစ်နေပါတော့၏။ ဒီအချက် အတွက် မိမိတို့နှစ်ဦးကြား အမှန်အတိုင်း အတေးမထားခဲ့ကြသော်လည်း ဘယ်ခါ ညှဉ်းအဖြေမရှိသည့် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်လို့နေ၏။ ထိုသို့ဆိုရသဖြင့် မိမိနှင့် ဆရာကြီးကြား မတူကွဲပြားချက်သည် အရှေ့နဲ့ အနောက်၊ တောင်နဲ့မြောက်၊ အလင်းနဲ့အမှောင်၊ အဖြူ နဲ့အမည်း အမှန်နဲ့အမှားပမာ ကြီးမားစွာ ဆန့်ကျင်နေကြခြင်းမျိုးတော့လည်း မဟုတ်။ မတူညီကြသော်လည်း နီးကပ်စွာ တူယှဉ် တွဲနေကြပြီး သံလမ်းပမာရှိနေကြခြင်းမျိုး ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါလေ၏။ ထိုသို့ဖြင့် မိမိနှင့် ဆရာကြီးတို့သည် မျက်စိနှင့် နားပမာနီး လျက်နှင့် မမြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည့် အကြောင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းသာဖြစ်ပါ လေတော့၏။

xxx

ထိုနေ့က ကမ္ဘောဇ၏ ညနေခင်းသည် မြူမှုန်နှင့် တိမ်ခိုးတို့ ရောယှက်ထားသည့် ပဝါပါးပါးလေးကို ခြုံလွှားကာ မခိုတရရှိ လှတော့၏။ အမောရေမြို့ပြ၏ ပသာဒဖြစ်ရာ နောင်တုံကန်မှာလည်း မြူမှုန်နှင့် တိမ်ခိုး ပဝါကြားမှာ ဝိုးတဝါးသာဖြစ်လို့နေ၏။ နောင် တုံကန်၏ အခြားဘက်၌ ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေသော ကျိုင်းတုံဟိုတယ်ကြီးကို မှု မြူမှုန်နှင့်တိမ်ခိုး ပဝါပါးပါးလေးသည် လုံခြုံစွာ ဖုံးစိ၍ မထားနိုင်ပါခဲ့။ ဆရာကြီး တို့နေသော တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကလေး သည် နောင်တုံကန်၏ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင်တည်ရှိ၏။ အိမ် ရှေ့တွင်မူ နင်းသီးပင်သုံးပင်ရှိပြီး အိမ်ရှေ့ အနီးဆုံး အပင်အောက်မှာ မိမိနှင့် ဆရာ ကြီးတို့သည် အမြဲထိုင်လေ့ရှိ၏။ ထိုအပင် အောက်ကနေ နောင်တုံကန်ကို ပတ်ကာ သွားလာလုပ်ရှားနေတာတွေကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရှုရင်း အပန်းဖြေကြ၏။ အနားယူကြ ၏။ ပြောဆိုဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါ၏။

အပေးအယူမျှ ပြောဆို ဆွေးနွေးကြ ရသည်မို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မည်မျှ ကြာသွား သည်ကိုပင် သတိမမူမိချင်ကြ။ ထိုအခါ မျိုးတွင် မိမိနှင့် ဆရာကြီးကြားမှာ အချိန် ဆိုသည့်အရာသည် သတိမှတ်ချက်တစ်ခု သက်သက်မျှသာ ဖြစ်လို့နေလေတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငွေလရောင်ရင့်ရင့်သည် မိမိတို့ စကားတိုင်းကို နင်းသီးပင်အကိုင် အလက်တွေကြားက ချောင်းမြောင်းကာ ကြည့်နေတတ်၏။ တစ်ခါတလေမှာမူ ငွေနှင်းဖြူလွလွလေးတို့သည် နင်းသီးရွက် တွေကြားမှာ ဟီးလေးခိုစီးကာ မိမိတို့ ရွတ် ဆိုနေကြသည့် ကဗျာတေးသံတို့ကို နားဆင် နေတတ်ကြပြန်၏။ ထိုနေ့က လရောင်နှင့် ငွေနှင်းတို့ စစ်ခင်းကြကုန်၏။ နင်းသီးပင် ကိုင်းလက်တွေကြား သူ့ထက်ငါဦးကာ နေရာယူကြကုန်၏။

မိမိနှင့် ဆရာကြီးကြားရှိ စားပွဲဝိုင်းလေး ပေါ်က “ဂလင်းမာစတာပုလင်း” လေးခမျာ လည်း ဟိုဘက်ရွှေ့ရ၊ သည်ဘက်ပြောင်းရ နှင့် အတော်ညောင်းလှရှာပေရောမည်။ မိမိ နှင့် ဆရာကြီးတို့လည်း အရှိန်ကောင်းစပြု လာပြီဟု ဆိုနိုင်ပါလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ

ဆရာကြီးက ခေါင်းစဉ်ပြောင်းကာ စကား လာ၏။

“ကာရန်မဲ့ ကဗျာတွေကို ဆရာလှိုင် ဘယ်လို နားလည်ထားပါသလဲ”

တဲ့ . . . ဆရာကြီးထံမှ ခေါင်းစဉ် ပြောင်းကာ စကားစလာသည့် အသံထိ ကြားရတော့ မိမိက ရုတ်တရက် ဆရာကြီး ဘက် လှည့်၍ကြည့်မိ၏။ ငွေလရောင် ပြောက်ကျားကျားက ဆရာကြီးမျက်နှာပေါ် တွင် ဝေပုံကျခဲ့၍ နေရာယူထားကြ၏။ မိမိ က ရှေ့တူရှုကိုပြန်၍ လှည့်မိပြန်၏။ မိမိ၏ ရှေ့တည်တည်တွင်မူ နောင်တုံကန်အထူ သည် မှန်ပျံ့သာဖြစ်လို့နေ၏။

“မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကာရန်မဲ့တို့ ပိုင်မော်ဒန်တို့ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှကို နားမလည်တာပါဆရာကြီး”

မိမိစကားဆုံးတော့ ဆရာကြီး၏ သစ် ပြင်းချသံကို နှင်းကြွေသံကြားမှာ ဝိုးတစ် ကြားလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် မိမိနှင့် ဆရာကြီး တို့သည် အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုဆွေး နွေးဖြစ်ကြပါလေ၏။

ဆရာကြီး ။ ။ “တကယ်တော့ ပိုမို မော်ဒန်ကဗျာ၊ ကာရန်မဲ့ ကဗျာဆိုတာတွေ ဟာ အစဉ်လာထဲက ထိုးဖောက်ပြီး လူမှု အလေ့အကျင့်တွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တတ်သိနားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ် ကြတာပါ”

မိမိ ။ ။ “ပါရမီနည်းလို့လားတော့ မသိဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခြင် အောင်ကို မကြည့်တတ်တာ အမှန်အ ချစ်ဆရာကြီး။ ဆရာစွမ်း (မောင်စွမ်းရည်) လေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်အဖြစ် အလှမမြင်လို့ အလှမမင်ဘူးဘဲ ဆိုရတော့ မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မြင်ရန်မဖွေ ဖွေရန်မသိဘဲ တာမျိုးတော့ မဟုတ်ရဲ့အမှန်ပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် မြင်ရန်လည်း ဖွေခဲ့ပါတယ်။ ဖွေရန်လည်သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အတွက် အဖြေကရှိမနေသလိုကို ဖြစ်နေ လို့ပါ ဆရာကြီး”

ကြီး ။ ။ “ဆရာလှိုင်က ကျွန်တော်နဲ့ စာရင် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်နေလို့ ပိုမိုမော်ဒန် ဘက်ကိုလည်း လေ့လာစေချင်တဲ့ သဘော ပါ။ ဒီလိုပြောရတာလည်း ပိုမိုမော်ဒန်တို့

ကြီး ။ ။ “ဟဲ ...ဟဲ ...ဟဲ ...”

ဆရာလှိုင်းတစ်ယောက်လည်း ကိုယ့်အယူ အဆတွေ နိုင်မာရေးအတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေနဲ့ ဂါထာမန္တရား ရွတ်သလို ရွတ်ပြီး ကာဘာလုပ်တော့တာ ကိုးဗျ။ ဆရာက ရေးသားနည်း (Form)ကို ပြောတော့ ကျွန်တော်ကလည်း နည်းနည်း ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုမော်ဒန်ကလည်း ဆရာပြောတဲ့ စာရေး သားနည်း (Form)ဆိုတာကို ဆန့်ကျင်တာ ပါပဲ။ ဆန့်ကျင်တာမှ အစဉ်အလာလုပ်ထုံး နဲ့ လက်ရာတွေကိုပါ ဆန့်ကျင်တာပါ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပိုမိုမော်ဒန် ကဗျာနဲ့ ဝတ္ထု တွေဟာ မကောင်းတတ်လို့သာ ကဗျာရယ်၊ ဝတ္ထုရယ်၊ သမိုင်းရယ်၊ ဒဿနရယ်၊ သီအိုရီ ရယ် လို့ခေါ်ရပေမယ့် အမှန်တော့ မကွဲပြား လှဘူး။ ဒီတော့ ပိုမိုမော်ဒန် အရေးအသား တစ်ခုကို အမည်ပေးဖို့အတွက် ကဗျာလို့ ပေးလိုက်ရတဲ့အခါ စာဖတ်တဲ့သူက အစဉ် အလာ ကဗျာတွေနဲ့ မတူတော့ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ပြီး နားမလည်နိုင်သလို မျိုးဖြစ်ရတယ်။

ဒါဟာ ပိုမိုမော်ဒန် ဖန်တီးသူက စာဖတ်သူ နားမလည်အောင် တမင်ကြံ ဆောင်ပြီး ရေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုနဲ့ စိန်ခေါ်လိုမှုနဲ့ပဲ ရေး ခဲ့တာပါ။ ဘာကို ယုံကြည်သလဲဆိုရင် “အသစ်” ကို ယုံကြည်တာပါ။ ဘာကို စိန်ခေါ်သလဲဆိုရင် ခေတ်ဟောင်း (Old age) ကိုပါ။ ဘာလို့ စိန်ခေါ်သလဲဆိုရင်တော့ လိုအပ်ချက် (necessity)အရပါ ဆရာ”

မိ။ “ဆရာကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်သလို ပြောရရင် ပိုမိုမော်ဒန်ဆိုတာ အဟောင်း အဟောင်း တို့၏ နေရာတွင် အသစ် အသစ်တို့ နေရာယူလေ၏ ...။ လို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဆရာကြီးမိန့်ခဲ့သလို (necessity) အရ (Change) အပြောင်း အလဲ လုပ်ရတယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီ အပြောင်းအလဲက (Smooth) ဖြစ်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တာပါပဲ။ ဒါတွေကို ထား ပါတော့။ ဆရာကြီးပြောတဲ့ စာဖတ်သူတွေ မှာ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရတယ်။ နားမလည် တာတွေ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဆိုပါတော့ စာရေးတယ်

ဆိုကတည်းက ရေးတဲ့စာဟာ ဖတ်တဲ့သူ အတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကို ဖတ်တဲ့သူတောင် မှ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင်တော့ ရေး တဲ့စာဟာ ဘယ်မှာ အကျိုးရနိုင်တော့မလဲ ဆရာကြီးရယ်။ ကိုယ်နားလည်ရင်ပြီးတာပဲ သဘောဆိုရင်တော့ ကိုယ့် (note book)ထဲ ကိုယ်ရေးပေါ်လို့ပဲ ပြောရတော့မလိုပေါ့။ ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာမို့လားတော့ ပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ်သင်တဲ့စာကို ကိုယ့် တပည့်တွေ အပြည့်အဝ နားလည်စေချင် တာ။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ရေးတဲ့စာလည်း စာဖတ်သူ တွေအတွက် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ရှိစေချင်တယ်။ သိစေချင်၊ ထိ စေချင်၊ ခံစားစေချင်ပါတယ် ဆရာကြီး”

ကြီး။ “ အင်း ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဆရာလှိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားအထအနတွေ ကောက်ပြီး ကိုယ်လို ရာကိုယ်ဆွဲ ပြောနေကြသလို ဖြစ်နေကြ တော့မှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာလှိုင်းရယ်၊ ဆရာလှိုင်းကို (face book) စာမျက်နှာက ခေတ်ပေါ်ကဗျာလေးတွေကိုလည်း ဖတ်စေ ချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းထဲ မှာပါတဲ့ ဆရာစိုင်းဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာလေး တွေနဲ့ ဆရာဇေယျာလင်းရဲ့ စာအုပ်လေး တွေလည်း ဖတ်ဖို့အကြံပြုလိုပါတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် မိမိနှင့် ဆရာကြီးတို့သည် နှစ်ဦးတည်းပေါ် ကြားနာဝါဒ ပြုလို့မရပါ ဘဲ။ နားလည်မှုနဲ့ပဲ ပွဲသိမ်းခဲ့ကြရပါသည်။ ထိုညက မိမိတို့ နှစ်ဦးသည် ဖိုးရွှေလက ငွေနှင်းဖြူလွလွလေးတွေကို ပစ်ပစ်ခါခါ စွန့်ခွာသွားသည်ကိုပင် သတိမမူလိုက်မိကြ။ ငွေနှင်းဖြူလေးများကတော့ ဖိုးရွှေလ ထားခဲ့ ရကောင်းလားဟု မူတူတူ၊ ငြူစူပြုကာ နေကြလေ၏။ စိတ်လိုလက်ရ သစ်ပင်ထက် မှ ခုန်ဆင်းကြကုန်၏။ မိမိနှင့် ဆရာကြီးတို့ ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်အင်္ကျီ တို့ကမူ နှင်းပွင့်လေးများ အကျမနာစေရန် အလိုငှာ ရနိုင်သမျှ ဆီးယူပွေ့ကာဖေးကူ ကြပါလေ၏။ ထိုသို့ဖြင့်ထိုညက ကောင်းကင် ယံတွင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင် ခဲ့သလို မိမိတို့စားပွဲပေါ်က ပုလင်းလေး လည်းပြောင်ခဲ့ရပါသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦးကြား က ကာရန်မဲ့ကိစ္စနှင့် ကာရန်နဲ့ ကိစ္စမှာလည်း

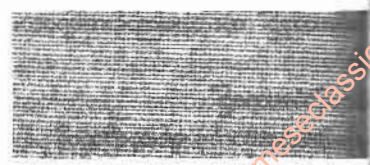
ကွင်းလယ်နိုင်မပါဘဲ သရေကျကာ ထစ် ယောက်တစ်မှတ်နှင့် ကျေနပ်ခဲ့ကြပါလေ တော့သည်။

နောက်ပိုင်း ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်မိ တာအောင် သက်ပြည့်ပင်စင်ယူတော့ ဆရာ ကြီးတို့ တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို ပြောင်းသွား ကြပါသည်။ ဆရာကြီးတို့ ပြောင်းသွားချိန်မှာ မိမိက ခရီးလွန်နေ၍ နှုတ်ဆက်ပွဲကို မတက် နိုင်ပါခဲ့။ ထိုစံအတိုင်း ဆရာကြီး၏ နှုတ်ဆက် ပွဲမှာ ယမကာလေးများပါသည်ဟုဆိုပါသည်။ ထိုပွဲတွင် ဆရာကြီးသည် သူနှစ်သက်သော ကာရန်မဲ့ကဗျာများနှင့် ကာရန်နဲ့ ကဗျာများ ကို အသံနေအသံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုပြသည် ဟုလည်း သိခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် မိမိနှင့်ပတ် သက်၍လည်း ရေးဖော်ရေးဖက်၊ လွှေးဖော် လွှေးဖက်တွေကြားမှာ စကားဆိုခဲ့ပါကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ဆရာကြီးမိန့်ဆိုခဲ့သည်ဆို သည့်စကားမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါ လေ၏။

လက်ဝဲဝါဒီ သခင်စိုးကြီးက ဗြိတိသျှ လက်ထက်တွင် သခင်နုနှင့် ထောင်ထဲ၌ အတူနေခဲ့ကြရပါသော်လည်း သခင်နုတစ် ယောက် ကွန်မြူနစ် မဖြစ်ရလေခြင်းဟု အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသကဲ့ သို့ ဆရာကြီးခမျာသည် မိမိနှင့် ခေမာရဌမှာ ရှည်ကြာစွာ လက်တွဲခဲ့ကြရပါသော်လည်း မိမိတစ်ယောက် “ကာရန်မဲ့” မသွားရသည့် အတွက် များစွာပင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါ ကြောင်းကို ပြောဆိုသွားကြောင်းပါတဲ့ဗျာ။

လှိုင်းနု(တမာရေ)

မှတ်ချက်။ ။ ဤဝတ္ထုပါ ပိုမိုမော်ဒန်အကြောင်းအရာ များနှင့် ပတ်သက်၍ အားနည်းချက်များရှိခဲ့ပါက ဆရာကြီးမောင်ရိုးဂုဏ် ပြောစကားများကို မိမိ အမှတ်မှား၍သာ ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း။

၁၇၀၁ ဝဇာသီ

Hollywood World

ဟောလီဝုဒ် ကမ္ဘာ

ရဲသစ်

Instal Queen အဖြစ် ရေပန်းစားနေပြန်တဲ့ တေလာဆွစ်မီ

၁၉၈၉ အယ်တန်နဲ့ ဂီတရပ်ဝန်းမှာ စူပါဖြစ်ဆဲ တေလာ
ငှက်လေး တေလာဆွစ်မီရဲ့ ရင်ခုန်သံခိုင်ယာရီဟာ ယနေ့
တွေ့အတွက် ဖွဲ့စရာတွေချည်းဖြစ်နေရသလို အခုတစ်ခဏ
မှာ တေလာနာမည်ကြီးပြန်တာက Instagram Queen
ဖြစ်နေတာပါလို့ ဟယ်လိုက ကောင်းသတင်းပေးလာ
တယ်။ ပင်ဆယ်ဗေးနီးရှား နတ်မိမယ်လေး တေလာ
Instal ထက်မှာ Followers လုပ်သူပေါင်း သန်း ၅၀
တာကြောင့် အရင်စူပါတွေဖြစ်တဲ့ ကင်ကာဒက်နီ၊
တီယွန်နီတို့ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာပါလို့ ဟယ်လို
သတင်းစုံပေးလာပါတယ်။ 50 million followers !! That
so much guys . . . ဆိုပြီး တေလာက သူမရဲ့ Insta
ပေါ်ကနေ ပရိသတ်တွေကို ကျေးဇူးတင် ဆိုခဲ့ပါသေး
တယ်။ ၇ ဆူရင်ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို နားစွင့်ရင်း...

ဂျက်စီကာအယ်ဘာ လန်းပြဦးမယ် Mechanic: Resurrection

Sin City အက်ရှင်ဇာတ်ကြမ်းနဲ့ စူပါ မင်းသမီးဘဝကို ထိန်းထားနိုင်ဆဲ ဂျက်စီ ကာ အယ်ဘာတစ်ယောက် သရုပ်ဆောင် လိုင်းကို ကျော့ခိုင်းသွားပြီလား မေးလာသူ တွေအတွက် Total က သတင်းဦးပါးလာ ပါတယ်။ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ ပိနေပေ မယ့်လည်း ဂျက်စီကာ ရိုက်ကွင်းသွားနေဆဲ ပါပဲတဲ့။ သည်းထိတ်ဖိုကာသစ် Mechanic Resurrection ကို အပြီးသတ်ရိုက်ကူးပြီးစီး ပြီဖြစ်တာကြောင့် မကြာခင် အထူးပွဲတင် ဆက်တော့မှာပါလို့ Total က အသိပေး လာပါတယ်။ The Honest Company မှာ ရှယ်ယာ ၅၅% ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဂျက်စီ ကာတို့မောင်နံဟာ ဟောလိဝုဒ်ရပ်ကွက်မှာ တော့ စံပြအိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင် ထားနိုင်ကြသူ ၂ ဦးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ် ကျော်သက်မလေးတွေနဲ့ အလှချင်းပြိုင်ဆဲ ညှိအားပြင်းဂျက်စီကာ လန်းထားတဲ့ Resur: ကို စောင့်စားအားပေးရင်း...

အဖော်မဲ့နေဆဲ ကိုလင်ဗာရယ်

True Detective ဇာတ်လမ်းနဲ့ စူပါဘဝကို ထိန်း နိုင်တဲ့ အိုင်ယာလန်မင်းသားချော ကိုလင်ဗာရယ် သူ့ဘဝထဲမှာ မိန်းမလှလေးတွေတစ်ယောက်မှမရှိ သေးပေမယ့် သားငယ် ၂ ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို သယ်လိုက် စားနပ်ရိက္ခာအခက်ရှိလာပါတယ်။ single parent ဖြစ်နဲ့ ၃ နှစ်လောက်နေလာခဲ့တဲ့ ကိုလင်ကာ အခု နှစ်မှာ အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ဆိုလာ သလို Gay Marriage ကို ထောက်ခံသူဖြစ်တာ ကြောင့် ဝေဖန်ရေးဆရာတချို့ကတော့ ဖွနေကြပါတယ်။ Peter's Tale မှာ ပရိသတ်သဘောတွေအောင် ပီပြင် ပြီးသူ ကိုလင်ဗာရယ်ဟာ ဇာတ်ကားသစ် Solaceကို သူ့မှာ အပြီးသတ်ရိုက်ကူးနေပါကြောင်း အသိပေး ရင်း အိုင်ယာလန်စကားရဲ့ Girl-Friend အသစ်ကို ဆွဲကြည့်ပါစို့လား။

တိတ်တဆိတ်လက်ထပ်သွားတဲ့
ဘားရာဖယ်လီ

မိဂါစတား လီယိုနာဒိုရဲ့ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်သလို မော်ဒယ်ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားတဲ့ အစ္စရေးဌေးကြယ်ပွင့် ဘားရာဖယ်လီတစ်ယောက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် အက်ဒီအက်ဇရာနဲ့ လက်ထပ်သွားတဲ့ သတင်းဟာ ပေါ့ပ်ရပ်ကွက်မှာတော့ ရေပန်းစားသတင်းတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဇာတိမြေ ဟိုင်ဟာဗြို့ရဲ့ နာမည်ကျော် Carmel Forest Spa Resort မှာ နတ်မိမယ် ရာဖယ်လီရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကျင်းပခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဆဌပရိသတ် ၃၀၀ ကို ဖိတ်ကြားဆောင်ခဲ့တာကို Ok က သတင်းကောင်းပါးလာပါတယ်။ အစ္စရေးကျေးလက်စတိုင် ကျင်းပခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲဟာ ဇော်လာ ၅ သိန်းနီးပါးကျသင့်ခဲ့ပြီး မင်္ဂလာဓာတ်ပုံတွေကိုတော့ Walla က မူပိုင်ခွင့်ရယူထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ၂၀၁၅ မှာ ကြားရတဲ့ ဟောလိဝုဒ်ချစ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါလို့ မှတ်ချက်ချရဦးမှာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဆံပင်ပုံစံသစ်နဲ့ လန်းနေဆဲ
အီဗာလောင်ဂိုရီယာ

Desperate Housewives ဇာတ်လမ်းနဲ့ စုပါဖြစ်ခဲ့သူ မင်းသမီးချော အီဗာလောင်ဂိုရီယာဟာ အိမ်ထောင် ၂ ကြိမ်ကျခဲ့ပေမယ့်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကမကောင်းတာကြောင့် အခုချိန်မှာတော့ အနုပညာခရီးကို တစ်ကိုယ်တော်လျှောက်လှမ်းနေဆဲ ဌေးကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ဆိုပါတယ်။ ၂၀၁၄ မှာ Frontera ဇာတ်ကားနဲ့ အောင်မြင်မှုကို ထိထားနိုင်ဆဲ အီဗာဟာ အခုရက်သတ္တပတ် လော့အင်ဂျလီစ် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ကအတွက်မှာ ဒီဇိုင်းဆန်းနဲ့ လန်းနေတာကို ဟယ်လီဇာတ်ပုံနဲ့တကွ အလီပေးလာပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ အထူးတတား အီဗာပါဝင်ထားတဲ့ အက်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲသစ် Brooklyn Nine Nine ဟာ လူကြိုက်များနေတာကြောင့် အီဗာရဲ့ ရင်ခုန်သံဟာရီဟာ ပါပရေဇီတွေအတွက် ဖွဲ့ချင်စရာဖြစ်နေရဆဲပါပဲ။ For မဂ္ဂဇင်းက ဇော်လာ သန်း ၁၀၀ ကျော် ကြွယ်ဝသူလို့ ခန့်မှန်းဟောလိဝုဒ်မင်းသမီးချောရဲ့ boy-friend သစ် ဘယ်သူဖြစ်တော့ ဆိုတာ ခန့်မှန်းရင်...။

ဇာတ်ကားသစ်အတွက် ဝန်ကြီးချုပ်ဟွန်ဆန်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ဂျိုလီ

၁၉၇၀ ကာလများက လူသတ်ကွင်းဖြစ်လို့ နာမည်ရခဲ့တဲ့ ကျော်
ကြားခဲ့တဲ့ ခမာနီတွေလက်အောက်က ကမ္ဘောဒီးယားပုံရိပ်ကို ဒါရိုက်
တာအတွင်းနဲ့ ပုံဖော်မယ့် ဟောလိဝုဒ်စကား ဂျိုလီဟာ ခြုံတော်မန္တမ်း
ထဲမှာ ဝန်ကြီးချုပ် ဟွန်ဆန်နဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့တာကို ဟယ်လိုက
သတင်းပေးလာပါတယ်။ ခမာနီတွေလက်အောက်က လွတ်မြောက်
တာခဲ့သူတစ်ဦးရဲ့ ကိုယ်တွေ့ပုံရိပ် First They Killed My Father
အမည်ရ စာအုပ်ကို ဂျိုလီကပိတ်ကားထက် တင်ဆက်မှာဖြစ်ပြီး
အရင်နာမည်ကြီးခဲ့ဖူးတဲ့ Killing Field ဇာတ်ကားကို ပြန်အမှတ်ရစရာ
အထိလည်း ဟယ်လိုက ဖွဲ့လာပါတယ်။ လူ ၂ သန်းနီးပါး သေဆုံးခဲ့ရ
တဲ့ ခမာနီခေတ်ရဲ့ သွေးပျက်ဖွယ်ပုံရိပ်တွေဟာ ဂျိုလီ ပရိသတ်တွေ
ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဦးမှာက သေချာပါတယ်။

ရဲသစ်

ခိုင်အိအိကို

ဟောလိဝုဒမှာ ဇာတ်ကားတစ်ကား နာမည်ကြီးအောင်မြင်သွား ပြီဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲအဆက်ကားတွေ ရထားကိုယ်ထည့်တွေ့လို ဆက်တိုက်လိုက်လာတတ်တာ အားလုံးအသိနော်။ အပိုင်း (၂) တွေ၊ (၃) တွေက မူရင်းရုပ်ရှင်ကို မမီတတ်တာလည်း အားလုံးအသိ။ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်တာဆိုလို့ Toy Story (၁)၊ (၂)၊ (၃) Lord of the Rings (၁)၊ (၂)၊ (၃) တို့လောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်။ Pirates of the Caribbean တောင် အဆက်ကားတွေက ပထမကားလောက် မဟုတ်လှဘူး။ အခုလည်း လာပြန်ပြီ။ Jurassic World တဲ့။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တုန်းက ဒါရိုက်တာ စပီးလ်ဘတ်ဂ်ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော် Jurassic Park ရဲ့ လေးကားမြောက်အဆက်ရုပ်ရှင်ပါ။ အခုအချိန်ဆို စာ ဖတ်သူတော်တော်များများလည်း ဒီကားကို ကြည့်ပြီးလောက်ပြီထင်

လို ဇာတ်လမ်းအသေးစိတ်ကိုတော့ ရေးမနေတော့ပါဘူး။ ဇာတ် ရဲ့ ရှေ့ချက်တွေ၊ တော်ချက်တွေကိုပဲ စာရင်းချကြည့်ရအောင်။

ဇာတ်ကားအစပိုင်းမှာပြထားတဲ့ ခိုင်နီဆောတို့ကမ္ဘာဥ- ကြီးကတော့ ခမ်းနားသလားမမေးနဲ့။ ကြည့်ရတာနဲ့တင် ကိုယ့် သွားချင်စိတ်ပေါက်တယ်။ အရင် Jurassic Park ရုပ်ရှင်မှာတုန်း ဖွင့်ဖြစ်ဖို့ အကောင်အထည်ဖော်ကြိုးစားကြရင်း T.Rex (Tyrannosaurus Rex) အသားစားခိုင်နီဆောကြီးကြောင့် အစီအစဉ်တွေ သွားရတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးပေါ့။ အခုတော့လည်း ပစိဖိတ်သမု ကိုစတာရီကာ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဒီဥယျာဉ်ကို ကလေးလူကြီး တဲ့ ညှဉ်းညှဉ်းနစ်သောင်းလောက် ခိုင်နီဆောအရှင်လတ်လတ် လေ့လာဖို့ ရောက်နေပါတယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ညှဉ်းညှဉ်း

အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ နည်းပညာနဲ့ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်တွေကတော့
ဆော်တော်လေးကိုညွှတ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုညွှတ်လဲ နောက်ပိုင်းမှာတွေ့
သိမှာပါ။

ပထမဆုံး ပရိသတ်တွေကို အစွဲဆောင်နိုင်ဆုံးဖြစ်လာမယ့်
ဥယျာဉ်ကြီးရဲ့အသက် I.Rex (Indominus Rex) နဲ့ စကြမယ်။ I.Rex
ဟာ အသားစားနိုင်နိုင်နီဆောမျိုးစိတ်တစ်မျိုးနဲ့ ပြည်ကြီးငါး ဟူးမျိုး
စိတ်တို့လို ခေတ်သစ်သတ္တဝါတွေရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇတွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ
ထဲ ပေါင်းစပ်ရောနှောပြီး ဖန်တီးထားတဲ့ အရည်အသွေးမြင့် နိုင်နီ
ဆာတစ်ကောင်ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ဝှိခနဲ့ ကိုက်ဖြတ်နိုင်မယ့်
သွားတွေ ပိုများတယ်။ နားပွင့်အောင်အော်နိုင်မယ့်အသံနဲ့ ပြည့်စုံ
တယ်။ ဉာဏ်နဲ့ဉာဏ်နက်လည်း ပိုထွက်သပေါ့။ ဒီလောက် အန္တရာယ်
များတဲ့အကောင်ကြီးက ခုကွပေးလာရင် နိပ်ကွပ်ဖို့ထားတဲ့ လက်
ဆစ်တွေကျတော့ မဖြစ်စလောက်ရယ်။ အနားကပ်ပြီး ကျင်စက်နဲ့
ညှိကြတယ်။ သေနတ်တွေကလည်း အသုံးမကျကြဘူး။ ပိုက်ကွန်
နဲ့တောင် အုပ်ဖမ်းတဲ့သူရှိသေး။ ရပါလိမ့်မယ်။ မေ့ဆေးသေနတ်
အပြင် ဓားဆောင်ကြပါလား။ အဝေးကနေ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ ရှေ့
တိုက်ပြီး ဖမ်းလိုရတဲ့သေနတ်တွေ ဆောင်ကြပါလား။ ပြီးတော့
ဒီကောင်ကြီးက ပုတ်သင်ညိုလို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ရောပြီး ကိုယ်ယောင်
ဆောက်တတ်တယ်ဆိုတာလည်း မေ့နေတယ်ထင်တယ်။ အဆင့်
မြင့် အာရုံခံလေဆာမျက်မှန်လေးဘာလေး မတပ်ကြဘူး။ ဒီလို
သေဆံတော့ I.Rex ကြီး ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ဖမ်းတဲ့ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်
တွေ သေကုန်ရော။ တစ်ယောက်မှ မကျန်ဘူး။

နောက်ပြီး I.Rex ဟာ ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ တောအုပ်ထဲကနေ
ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ သံသယထင်လာတဲ့အခါ နိုင်နီဆောဥယျာဉ်ကြီး
ရဲ့ အော်ပရေရှင်းမန်နေဂျာကလည်း (Bryce Dallas Howard) တို့
သူတို့ဟာ တောအုပ်ထဲကို ဝင်မရှာခင် အရင်ဆုံး ဘာလို့ ဗဟိုထိန်း

ချုပ်ရေးစခန်းကို လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး မမေးတာလဲ။ အဲဒီမှာက အကောင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြတာလေ။ ဖုန်းတစ်ချက်ကောက်ဆက်လိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ဟာကို။ အဲဒီလို မလုပ်တော့ တိရစ္ဆာန်ထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ခံ အိုဝင် (Chris Pratt) မှာ ကံကောင်းလို့မသေတယ်။ I.Rex ဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်း တယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ဖြုပ်ထားတဲ့ နောက်ယောင်ခံကိရိယာလေးကို သူဟာသူ ကော်ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်။ သူ့ကျောကို လက်တိုတိုလေးနဲ့ ဘယ်လိုလှမ်းမီလည်းမသိ။ ဒါမှမဟုတ် ပညာရှင်တွေကမေ့ပြီး ရင်ဘတ်အသားထဲများ ဖြုပ်ပေးလိုက်လား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် တော့ ထုတ်ရလွယ်တယ်လေ။ ဒီလိုပါပဲ။ တီထွင်တဲ့သူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ အင်မတန်ရှုပ်ကြတယ်။

ကလဲရဲ့တူလေးတွေနှစ်ယောက် Hemstar Ball အထူးယာဉ်ငယ် လေးနဲ့ ဥယျာဉ်တစ်လျှောက် ပတ်ကြည့်ကြတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ လည်း ပြောစရာလေးတွေရှိနေပြန်ရော။ ဂီတစောင့်ကောင်လေးဟာ ထူထူအအနဲ့ အရေးအကြောင်းပေါ်ရင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ပုံပဲ။ တကယ်တော့ ဒီ Park ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ သာမန်အပန်းဖြေဖို့မဟုတ်ဘဲ နိုင်နိဆောဆိုတဲ့ ကမ္ဘာဦးစက သတ္တဝါတွေ၊ ဒီဘက်ခေတ်မှာမရှိ

တဲ့ သတ္တဝါတွေကို မီလီပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံပြီး ဖန်တီးခဲ့ မြူးထားတဲ့ နေရာကြီးပါ။ အထူးအဆန်းဆိုပြီး လာကြည့်ကြတဲ့ ဧည့် သည်တွေလည်း များမှများပေါ့။ ဒီတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ခါ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရင် အမြန်ဆုံးဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ဝန်ထမ်းတွေဟာ အောင် ခြေကစပြီး ကျွမ်းကျင်သင်တန်းဆင်းတွေသာ ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒါ အရွက်စား နိုင်နိဆောတွေပဲဖြစ်စေဦးတော့ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွေး ဘောကြီးတွေကတင် အဆင်မသင့်ရင် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ အကောင်ငယ်လေးတွေရဲ့ အလေးချိန်ကလည်း ကလေးငယ်တစ် ယောက်ရဲ့လက်ကို ကောင်းကောင်းချိုးပစ်နိုင်တယ်လေ။ ဆင်ပေါ်က လေးတွေလောက်ရှိတာကို။

နောက်ခရီးသည်နှစ်ယောက် စီးနိုင်တဲ့ Hemstar Ball လေးတွေ ကို ခရီးသည်တွေကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ရုံမကဘဲ လိုအပ်ရင် ဖင်း စခန်းကနေ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့စနစ်ရှိရင် မကောင်းဘူးလား။ “အန္တရာယ် ရှိ၍ အမြန်ပြန်လာပါ” ဆိုပြီး ခရီးသည်တွေကို ညွှန်ကြားမယ်အထိ စခန်းကနေ ကွန်ပျူတာစနစ်နဲ့ထိန်းပြီး ယာဉ်တွေကို ပြန်မောင်းဆွဲ လာရုံပေါ့။ လေ့လာရေးသမားတွေဆိုတာက စပ်စရာ ခြေရည်တတ်ကြ တယ်လေ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်လိုပေါ့။ နောက်တော့ I.Rex နဲ့တိုက်

ဆိုပြီး ဒီပြောပြကုန်ရော၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ပဲ ပြောရင်းလွှာရင်း နဲ့ နွဲ့နွဲ့ယိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ Jurassic Park ဌာနချုပ် ဆောင်းရိုးရာ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကျစ်ကားဟောင်းတစ်စီး ဆိုတော့ အကြီးကောင်က ဟိုနေရာနည်းနည်း ဒီနေရာနည်းနည်း ကလီလိုက်တာ ပြန်ကောင်းသွားပြီး ဒီကာနဲ့ပဲ ဗဟိုခန်းကို ပြန်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ဂွမ်းပစ်ခံထားရတဲ့ ကျစ်ကား ထစ်စီးဟာ တာယာတွေကောင်းပါတော့ မလား။ တက်ထရီခေါင်း နေသွားလား။ စိုစွတ်တဲ့တောအုပ်ထဲမှာ ထားထားလို့ ကိုယ်ထည် တွေဟာ သံချေးတက်မနေနိုင်ဘူးလား။ စဉ်းစားစရာပဲ။

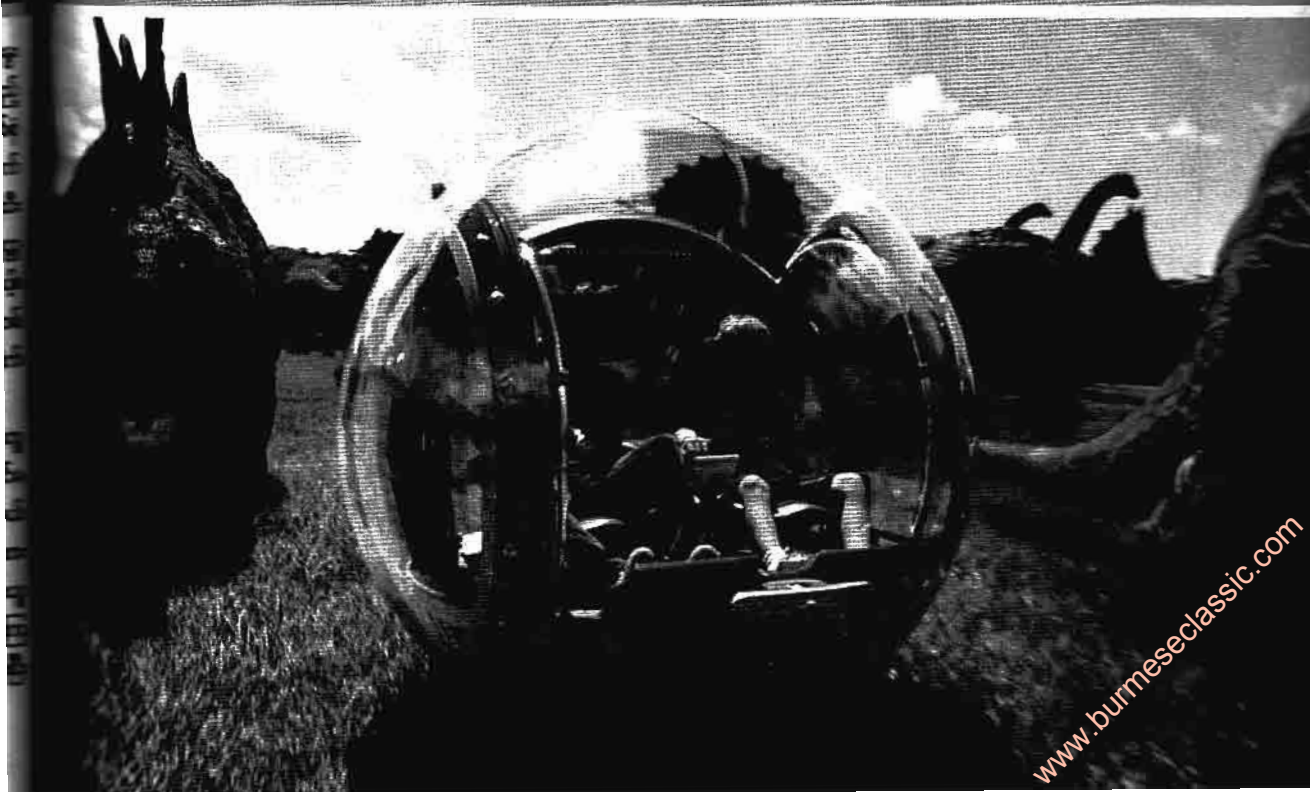
နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ဒေါက်ဖီနပ်လေး၊ ဒေါက်ဖီနပ်ပေါ့။ အလဲဟာ တတ်ကားတစ်လျှောက်လုံး ဒေါက်ဖီနပ်မြင့်မြင့်ချွန်ချွန် ထေး စီးထားတယ်။ ပြေးတော့လွှားတော့လည်း ဒီနပ်ကမကွက်ဘူး။ နှုတ်ထနေတဲ့ ပြေပွတ်ပျော့ပေါ့မှာ တစ်ခွက်ခွက်နဲ့ ပြေးလိုက်တာ နောက်က I.Rex ကြီးလိုက်လိုက် မပီတော့ဘူး။ ကလဲအနေနဲ့ အနည်းဆုံး ဆော့ ခြေဒေါက်လဲသင့်တယ်ပဟုတ်လား။ ဖမ်းလောင်ထားတဲ့ I.Rex ကြီးကို ဖိနပ်ဖျားပြီးခေါ်လာတဲ့ အခန်းမှာလည်း အတူတူပဲ။ တစ်နာရီ နဲ့ ၄၅ မိနစ်နှုန်းလောက်ပြေးနိုင်တဲ့ ဒီဒိုင်နိုဆောကြီးဟာ မီးတုတ်ကို နိုင်၊ ဒေါက်ဖီနပ်ကိုစီးပြီး ရှေ့ကနေကြိုးစားပမ်းစားပြေးနေတဲ့ ကလဲ နောက်က ၁၀ လှမ်းစာလောက်မြတ်ကျန်နေရတာပဲ။ အပြင်မှာ ဆိုရင်တော့ ဒီအမျိုးသမီးကို နောက်ကနေ အသာလှမ်းပြီး ဟပ်ခနဲ နှုတ်ရုံပဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုတာ ဖြစ်ရင်တိုင်ဖြစ်နေတာ။

ဒီလိုဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတော့လည်း ရုပ်ရှင်မရသွားရောလား။ အတ္တီမိုရီလည်း ဘာအရေးလဲ။ ဒီကားက အကယ်ဒမီပေးပွဲမှာ ကောင်းဆုံး Drama ဇာတ်ကားဆု ဝင်ပြိုင်မှာလည်း မဟုတ်။ သူတို့ဆီမှာ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် အပျင်းပြေကြည့်ရတဲ့ ဖော်

ပြောရတာကားမျိုး။ ဒီတော့ ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူတွေရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ကြည့်လိုကောင်းတာက အမှန်ပဲလေး။ နောက် ဒိုင်နိုဆောတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတထည်း တော်တော်ရပါတယ်။ Indominous Rex ရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိက ကိုတော ခိုကာကျွန်း။ Jurassic Park ဇာတ်ခွဲခန်း။ Tyrannosaurus Rex က သူ့အဖေအရင်း။ Prerosaurs တွေက လင်းဒိုလို တောင်ပံတွေနဲ့ ငှက် လိုလိုအကောင်း။ Parasaurolophus ကတော့ တောင်ဆိတ်နဲ့ ဆင် သလိုပဲ။ Raptors ဆိုတာက အသားစားဒိုင်နိုဆောအသေးစားတွေ။ အကောင်သေးပေမယ့် အစွယ်ထက်တယ်။ Triceratops က ကြံတွေ ရဲ့ဘိုးဒေး။ ဒါပေမဲ့ ဦးခေါင်းမှာ ချိန်ခံချောင်းနဲ့ အမောက်ကားကား နဲ့ဆိုတော့ ကြည့်လိုခုံတာအမှန်ပဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ နောက်ဆုံးပွဲသိမ်း တိုက်ပွဲဆင်သွားတဲ့ Mosasaurus က ရောမမိကျောင်းကြီးနဲ့တူတယ်။ ဒိုင်နိုဆောတွေထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ Brachiosaurus ကတော့ အားလုံးထဲမှာ တရားသမားကြီးပေါ့။ တောင်အမေရိက စပါးအုံးမြွေခေါင်း သစ်ကုလားအုတ်လည်ပင်းနဲ့ ဆင်ခန္ဓာကိုယ်ပေါင်း ထားသလိုရှိတဲ့ ဒီအသီးအရွက်စား သတ္တဝါကြီးဟာ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အကြီးကြီးကို အိပ်၊ အိပ်သယ်ရင်း သစ်ခက်သစ်ရွက်တွေကို လိုက် ရှာတာကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုကွမပေး ရန်မပြုတတ်ဘူး။

နာမည်ကြီးလှတဲ့ Jurassic World ရုပ်ရှင်ဟာ အခုအချိန်မှာ ဒေါ်လာသန်း ၉၀၀ လောက် မြတ်ပြီးပါပြီ။ Action ကားဆိုလို့ လူ ကြိုက်များပေမယ့် စပီးလ်တတ်ရဲ့ Jurassic Park လိုတော့ ဂန္ထဝင် စာရင်ဆင်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မိုင်ဆီမီကို

၁၀၆ | ဝေဟန

မော်စရာ

ဟိုတစ်ခေတ်ကိုဖြင့် ..

ဆင်တဲဝ-မြတ်မင်း

ကျောက်ပန်းတောင်အထွက်ကတည်း
 အိပ်ပိုက်လာသော ကျွန်တော်သည်
 ညောင်ဦးရောက်ခါနီးတွင်မှ ဆတ်ခနဲ နိုး
 ထားသည်။ မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ကာ ဘေးဘီ
 ဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ ပုဂံညောင်ဦးရောက်တော့
 မယ်။ ရှခင်းကောင်းတွေ လွတ်ကုန်ဦးမယ်။
 ဗျက်လုံးလေးဘာလေး ဖွင့်ကြည့်ဦး...”

ကားခေါင်းထဲအတူတိုင်လာသော သုံး
 ရပ်နှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဆရာကိုသန်းဝင်းက
 တွန့်တော့ကို ပြောလိုက်တော့ ကားဆရာကို
 မြင်စိုးက ...

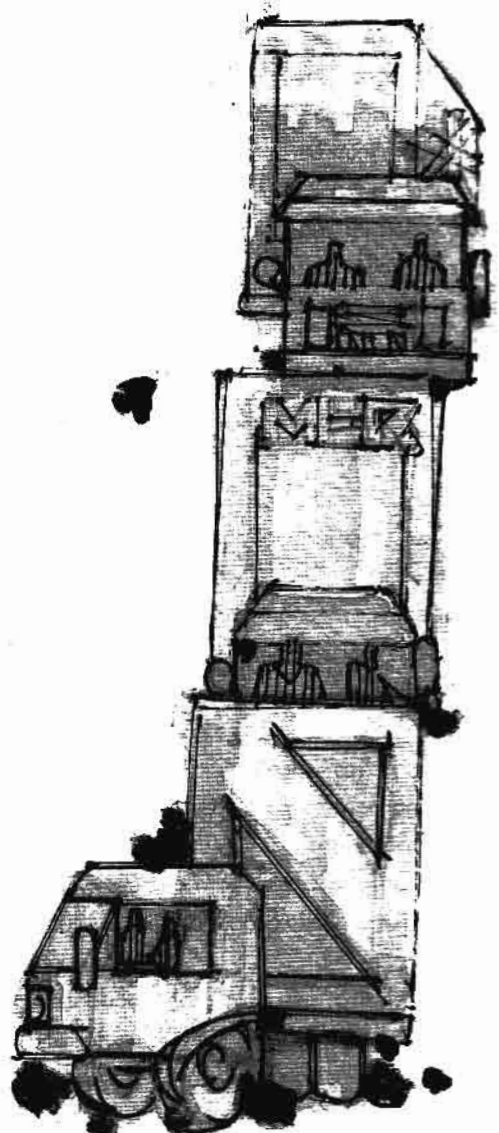
“ဆရာကိုမီးကျော်ပဲ ပုဂံရှခင်းတွေ
 သိပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆို ဟိုမှာ တူရင်းတောင်
 တန်းကြီးတောင်လှမ်းမြင်နေရပြီ”

ကားလမ်းနှင့်အပြိုင် သွယ်တန်းနေ
 သော ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခဲပုပ်ရောင်တောင်
 ထန်းကြီးကို မြင်တွေ့ရတော့ ရင်ထဲ တဖို
 လှိုက်လှိုက်ခံစားနေရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းကျောင်းသား
 တန်းက တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ကြီး၏ “မြ
 ကန်” နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်
 သင်ခဲ့ရသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးဦးဆောင်
 ၍ ပုဂံသူ၊ ပုဂံသားတို့ ဝိုင်းဝန်းဆည်းပူးခဲ့သော
 ကန်ပေါင်တစ်ဖက်နှင့် သဘာဝကန်ပေါင်
 တစ်ဖက်တို့ဖြင့် “မြကန်” ကို တူးဖော်ခဲ့
 ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ယခု လှမ်းမြင်နေရသော တူရင်း
 တောင်တန်းကြီးမှာ သဘာဝကန်ပေါင်ကြီး
 ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေးထဲ
 မြကန်ကဗျာလေး ရောက်လာသည်။

မြကန်သာ
 တောင်ကျချောင်းတေး
 ရေဝင်ပြေးလှည့်
 ရေအေးကြည်စွာ
 ကန်ပိုင်မာလျက်
 ကြာပေါင်းထုံထုံ
 ငှက်မျိုးစုံသည်
 ဘုံဝတီသာ
 နန္ဒာပေလော
 တူစွဟတ္တာ။

ဪ... ပုဂံသူ၊ ပုဂံသားတို့ စည်း
 ထုံးညီညွတ်မှုကို ရုပ်လုံးဖော်ညွှန်းခဲ့တဲ့ ပုဂံ
 ခေတ်ဦး ကဗျာလေးက ခုချိန်ထိကျွန်တော်

၂၁၈ | ပထမ

ရင်ထဲ၌ပြန်နေခဲ့ပါလား။

“ဆရာသမားတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက သူမအိုသေးတဲ့ အကြောင်းကို သက်သေပြသွားတာ။ ဟော ဟိုမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တူရင်းတောင်ခြေ မှာပေါ့။”

ကားဆရာကိုမြင်စိုးက ဂီယာချိန်းရင်း ပြောပြီး ကွမ်းကို ပစ်ခနဲထွေးပစ်လိုက် သည်။

“ဘယ်လိုသက်သေပြသွားတာလဲကား ဆရာရဲ့”

ဆရာကိုသန်းဝင်းက စိတ်ဝင်စားစွာ မြင့် မေးလိုက်သည်။

“မှူးမတ်တွေက အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးအိုပြီး တို့လောက် မစွမ်းတော့ဘူး ဆိုပြီး တိတ်တခိုက်တိုက်ရယ်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ တူရင်းတောင်ခြေမှာ ဦးပေါင်းကျားနဲ့ လူတစ် ယောက်မြင်းကျားစီးပြီး ဆိုးသွမ်းတိုက်ခိုက် နေတယ်။ မင်းတို့ သွားဖမ်းကြဆိုပြီး အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက မြင်းသည်တော် တွေကို ခိုင်းသတဲ့”

“အဲဒီ မြင်းကျားရှင်ကိုမိရဲလား”

ဆရာကိုသန်းဝင်းက မအောင်နိုင် သဖြင့် ဝင်မေးပြန်သည်။

“ဘယ်မိမလဲ။ အဲဒီမြင်းသည်တော် တွေက ဦးပေါင်းကျားနဲ့ လူကိုဖမ်းတာ ဘယ်လိုမှ မမိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ နန်းတော်ကို ပြန်လာကြရော။ နောက်တစ်နေ့ မနက် ညီလာခံမှာ မင်းကြီးကမေးတာပေါ့။ ဒီတော့ မြင်းသည်တော်တွေက လျှောက်တယ်။ အရှင်မင်းကြီး ဤမြင်းကျားရှင်သည် သာမန် လူမဟုတ်။ နတ်ဘီလူးဖြစ်တန်ရာ၏လို့ လျှောက်လဲလျှောက်ရော အလောင်းစည်သူ မင်းကြီးက လက်ရုံးတော်ဆန်တန်ပြီး အော် ပြောသတဲ့။ ဟယ်... ငါမအိုသေးတဲ့။ မင်းကြီး အသံလည်းကြားရော နန်းတော်ထဲက လူ တွေထိတ်လန့်ကုန်သတဲ့”

“သူတို့ဘာဖြစ်လို့ ထိတ်သွားတာ တုန်း”

ဆရာကိုသန်းဝင်းက နားရှင်းဟန်မစွာ ထပ်မေးနေသည်။ ကားဆရာက သူနားလည် အောင်ပြောပြလိုက်သည်။

“မှူးမတ်တွေ ထိတ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီ

တူရင်းတောင်ခြေက ဦးပေါင်းကျားနဲ့ လူဆို တာ တခြားလူမဟုတ်ဘူးလေ။ အလောင်း စည်သူ ...”

“ဟင်... အလောင်းစည်သူ” ဆိုသော ဆရာကိုသန်းဝင်း စကားလည်းဆုံးရာ။ ကား လည်း ရပ်လိုက်တော့သည်။ မရပ်၍ မရ တော့။ ပွိုင့်ကားနောက်မှ ကွန်တိန်နာကား တစ်စင်းဘီးပေါက်သွားသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ ကား ၁၀ စီးလုံးတန်းစီပြီး ရပ်ကြ ရပြန်သည်။ ကားဘီးပေါက်သည့် နေရာမှာ ရေအိုးလေးတွေ တန်းစီထားသည့် “ဘိုးက တုံး” ရေအိုးစင်အလွန်နေရာဖြစ်သည်။ ယခု အကြိမ်ရောဆိုလျှင် ဘီးပေါက်တာ အကြိမ် နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိတော့မည်။

ရန်ကုန်သီလဝါဆိပ်ကမ်းမှ သယ် ဆောင်လာခဲ့သော အမိုးနီးယန်းနိုက်ထရိတ် ၁၆၀ တန်ကို အမှတ် ၁ သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်းနှင့် အိုင်ဗင်ဟိုးကုမ္ပဏီတို့ အကျိုး တူဖက်စပ် လုပ်ကိုင်နေသော မုံရွာကြေး နီမိုင်းဆိုက်သို့ အရောက်ပို့ဖို့ သတ္တုတွင်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျွန်တော်လိုက်ပါခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ယမ်းပစ္စည်း များဖြစ်သဖြင့် ရဲကားနှစ်စီးကရှေ့နောက် ညှပ်၍ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူကာ လိုက်ပါလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ လမ်းခရီးမှာ ဝေးလည်း ဝေး၊ ပူလည်းပူသဖြင့် ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး ဘီးက တထိန်းထိန်းပေါက်လာခဲ့သည်။ ယခု ပင် လမ်းမှာ လေးညီအိပ်ခဲ့ရပြီ။ ခရီးစဉ်အရ ဒီည ညောင်ဦးသို့ အရောက်မောင်းရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီအတိုင်းဆို ရောက်မှ ရောက်ပါ မလား။

“ဟေ့... ကျွဲကြီး၊ ကွမ်းယာပေးဦး”

ကျွန်တော်တို့ ကားဆရာကိုမြင်စိုးက အသားကမည်းပြောင်ပြီး ကျွဲကြီးတစ်ကောင် လိုဝဖိုင်ဖိုင်နှင့် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ထံ ကွမ်းယာလှမ်းတောင်းနေသည်။ လူချင်း ခင်မင်နေတော့ နာမည်အရင်းတွေ မခေါ် တော့၊ နာမည်ပြောင်များပဲခေါ်ကြသည်။ ဘီးပေါက်သည့် နေရာတိုင်း ကား ၁၀ စီးလုံး မှ စပယ်ယာလေးတွေ ဝိုင်းလုပ်နေစဉ် ကား ဆရာတွေကတော့ ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြန့်ခင်း ကာ ဖဲရိုက်ကြသည်။ နိုင်သူက ကားရပ်နား

သည့် နေရာရောက်လျှင် ဘီယာတို့ အရက် တို့ပြန်တိုက်သည်။ ထမင်း၊ ဟင်းကောင်း ကောင်းမှာစားကြသည်။ သူတို့နှင့် ခရီးသွား ရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကြနောက်ကြနင်း ကျွန်တော်လည်း ကား ၁၀ စီးပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာ များ စပယ်ယာများ လုံခြုံရေးရဲသားလေးများ နဲ့ တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်လိုက်ပါစီးနင်းသည့် ကား ဆရာရယ်၊ တပ်ကြပ်ကြီးရယ်၊ စပယ်ယာ လေးရယ်ကတော့ပြောမနေနှင့်။ ငယ်တော် တွေတမျှကောင်းကောင်းခင်မင်သွားတော့ သည်။ တစ်ကားတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွား၊ တစ်ကားထဲမှာ အိပ်တော့ တစ်စတစ်စ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ခင်မင်နေတော့သည်။

“ကျွဲကြီးလို့သွားမခေါ်နဲ့ ကိုမြင့်စိုး အနော်ရထာမင်းက ကျွဲခတ်လို့သေသွား တာ။ ဒီကောင်က စိတ်သိပ်မှန်တာ မှတ်သား လူစိတ်ပျောက်ပြီး ကျွဲစိတ်ဝင်လာရင် ခင်ဗျားလည်း အနော်ရထာလို သေပွဲခင် သွားလိမ့်မယ်။ သူနာမည်ရင်းပဲခေါ်...”

အခြားဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်က ကိုမြင့်စိုးကို လှမ်းဆရာလုပ်နေသည့် အသားဖြူဖြူ၊ ဝိန်ဝိန်ပါးပါးဒရိုင်ဘာကို ကိုမြင့်စိုးက မဲ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ စင်စစ် ကား ၁၀ စီးလုံးမှ ဒရိုင်ဘာများ၏ အင်အား ကိုမြင့်စိုးဖြစ်သည်။ ကားမောင်းသင်ခွင့် ဟန်တူသည်။ အားလုံးက သူ့စကားနာခဲ့ကြ သည်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း တော်စုံစုံရသည်။ ရေနံချောင်း၊ ချောက်တစ် မိုင်ထင်သည်။ ရေနံမြေသုတ် သခင်ဖိုးထွဋ် နှင့် ရေနံမြေအလုပ်သမားများ၏ ရဲရဲတောင့် တိတ်ဓာတ်များကို စုံစုံစေ့စေ့ ပြောနိုင်သည်။

“နေပါဦး။ ကျုပ်မရှင်းလို့မေးချင်သလား။ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်က ကျွန်ုပ် သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦး စီးဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းလေးယောက်က သည် လေးသိန်းအားနဲ့ ညီတယ်ဆို၊ ထုတ် ကောဟုတ်ရဲလားဗျာ”

ဒရိုင်ဘာကျွဲကြီးက ပလတ်စတစ် ထုပ်ထားသော ကွမ်းယာထုပ်ထဲမှ တစ်ယာကို ကိုမြင့်စိုးလက်ထဲထည့်ပေး မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ ကျွဲကြီးက

အဆင်းရှုံ့လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်းစပ်က နတ်စကားထွက်တယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခြာမနေနဲ့။ လာ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ရ အောင်...”

ဒရိုင်ဘာ ကိုညွန့်အောင်က ပုခိုးလေး ဆစ်ကိုင်ကိုင်၊ ဖဲထုပ်လေး တစ်ကိုင်ကိုင်ဖြင့် ခြာနေသည်။

“ဟာ... ပုဂံခေတ်က အဲဒီသူရဲကောင်း လေးယောက် တကယ်စွမ်းလို့ တကယ်ပြော နတ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့ကွ။ ဟောဒီထန်းပင် ဆွ သေသေချာချာကြည့်၊ ငထွေးရူးတက်ခဲ့ တာတွေ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာ သဲ ဟောဒီကားလမ်းဘေးက ယာခင်းထဲမှာ ထုံးလက်ဖယ် ထွန်ရှဉ်းပေါင်းများစွာနဲ့ သာထွန်ခဲ့တဲ့နေရာ မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ”

ကိုမြင့်စိုးက ကွမ်းမျှရင်း ကွဲကြီးကို နှစ်ပြတော့ ကျန်သည့်ဒရိုင်ဘာတွေလည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။ သန်းတော ညိုမှိုင်းမှိုင်းတွေ၊ အစိမ်းရောင် သန်းနေသည့် ပဲစင်းငုံခင်း၊ နှမ်းခင်းတွေ ဩဇာမိရင်း ကျွန်တော့်မျက်စေ့ထဲ သူရဲ ကောင်းလေးဦးကို မြင်ယောင်လာသည်။ ထုတ်သည်။ ဤထန်းပင်ကြီးတွေပေါ်... ဤ သာခင်းတွေပေါ်... ရောဝတီမြစ်ပြင်ပေါ်... သူရဲကောင်းလေးဦးထန်းတက်၊ ယာထွန်၊ အခုတံ၊ လုံ့ထို၊ ရေကူးလေ့ကျင့်ခဲ့သည့် လှေကျင့်ကွင်း နေရာများ မလွဲမသွေဖြစ်ခဲ့ ဆဲလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်လေ့လာမိသလောက်ပြော နယ်ဆိုရင် အနော်ရထာမင်းလက်ထက်မှာ အောက်ပြည်က ဥဿာပဲခူးမင်းက အနော် ရထာဆီ စစ်ကူလာတောင်းသတဲ့။ အေး စစ်သည်လေးသိန်း လွှတ်လိုက်မယ်လို့ အနော်ရထာက စေလွှတ်သူကို ဥဿာပဲခူး မင်းကိုလျှောက်ခိုင်းသတဲ့။ ဥဿာပဲခူးမင်း တကယ်ပဲ စစ်သည်လေးသိန်းကို မျှော် နုသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရောက်လာတော့ ဘယ် သူတွေမှတ်နေတုန်း၊ စောစောကပြောတဲ့ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေးရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ သောင်ဦးဖီး၊ ဒီလေးယောက်ပဲတွေတော့

ပဲခူးမင်းစိတ်ပျက်သွားတာပေါ့။ နန်းတော် ထဲက လူတွေကလည်း ဒီလေးယောက်ကို အထင်သေးနေတာပေါ့။ ဒီမှာတင် သခွား ယာလိုခေါ်တဲ့ ယာခင်းတွေထဲမှာ သူရဲကောင်း လေးယောက်က အစွမ်းပြကြတာပေါ့။ ဒါကို သိပ်မယုံသေးဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဥဿာ ပဲခူးကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ဂျမ်းစစ်သည်တွေ ရောက်လာပါရော။ ဘာပြောကောင်းမလဲ သူရဲကောင်းလေးယောက်က လူစုခွဲပြီး ဂျမ်း စစ်သည်ကြားထဲဝင်၊ အတင်းတိုက်ပစ်တာ။ ဂျမ်းစစ်သည်တွေ ရှုံးသွားတဲ့အပြင် ဂျမ်းစစ် သူကြီးလေးဦးကိုတောင် ဖမ်းပြီး ဥဿာပဲခူး မင်းထံ ဆက်သလိုက်သေးသတဲ့”

“ဥဿာပဲခူးမင်း သူရဲကောင်းလေး ယောက်ကို ယုံသွားပြီပေါ့”

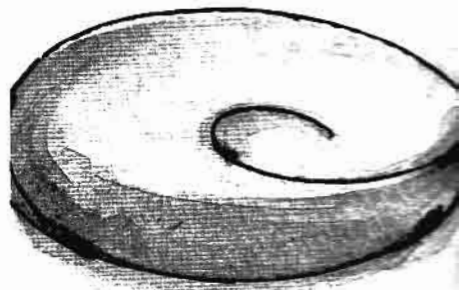
ဆရာကိုသန်းဝင်းက ဝင်မေးသည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ။ အဲမှာတင် သူရဲကောင်းလေး ယောက်ဟာ စစ်သည်လေးသိန်းအားနဲ့ ညီ တာမှန်တယ်ဆိုပြီး ဥဿာပဲခူးမင်းက ဘုရား တစ်ဆူနဲ့ သူရဲ၊ သမီးတော်မဏိစန္ဒာကို အနော်ရထာထံ ဆက်သသတဲ့ဗျာ...”

“အဲလိုဆို အနော်ရထာက မဏိစန္ဒာ ကို ရလိုက်တယ်ပေါ့”

ဒရိုင်ဘာကျွဲကြီးက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမေးနေသည်။ ဖဲထုပ်ကိုင်ထား သော ဒရိုင်ဘာကိုညွန့်အောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျန်သည့် ဒရိုင်ဘာတွေလည်း ငြိမ်နေသည်။

“နေဦးဗျ၊ ပုဂံကို ပြန်ရောက်တော့ ကျန်စစ်သားနဲ့ မဏိစန္ဒာကို အနော်ရထာ မင်းက သံသယဖြစ်ပါရောလား။ ခင်ဗျား တို့လည်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ပဲခူးကနေ ပုဂံပြန်လာရတဲ့ တောလမ်းခရီးကလည်း နည်းတဲ့ခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုခေတ်လို ကား တွေ၊ ရထားတွေနဲ့ သွားလို့ရတာ မဟုတ် သေးဘူး။ ခုကြည့်ဦး ခင်ဗျားတို့ကားတွေ တောင် ကားဘီးပေါက်တာနဲ့ လမ်းမှာ ကြာ ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား။ ကျန်စစ်သားက သူနဲ့ မဏိစန္ဒာတို့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် အနော်ရထာက မယုံဘူး။ အရိန္ဒမာလုံကို သက်သေထူတယ်။ နောက် ဆုံး အနော်ရထာက ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ ကျန်စစ်သားကို အရိန္ဒမာလုံနဲ့ပစ်တာ လိုက

ကျန်စစ်သားမထိဘဲ ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို သွားမုန်းပြီး ဖြေပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရော။ ဒီမှာတင် ကျန်စစ်သားလည်း အရိန္ဒမာလုံ ဆွဲပြီး ပရိမ္မအရပ်ကို ပြေးသွားတာ။

“ဪ... အဲလိုလား”

အရိုင်းဘာကိုညွှန်အောင်က ဝင်ထောက်သည်။

“ပရိမ္မအရပ်ကိုရောက်တော့ ကျန်စစ်သားက သမ္ဘူလနဲ့ရပြီး သားတော်လေး တစ်ယောက်ရရော၊ နာမည်ကရာဇကုမာရ်တဲ့”

“ဪ... မြင်းကပါရွာနားက ရာဇကုမာရ်ကျောက်စာဆိုတာ အဲဒီမင်းသား ရေးထိုးခဲ့တာလား”

အရိုင်းဘာကိုမြင့်စိုးက ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်း။ အဲ... ကျန်စစ်သားမင်းဖြစ်တော့ သမ္ဘူလက သားတော်ရာဇကုမာရ်လေးကို လက်ဆွဲပြီး ပုဂံကိုလိုက်သွားတယ်။ ပုဂံရောက်တော့ ကျန်စစ်သားက မြေးတော် အလောင်းစည်သူကို ထီးနန်းအပ်ဖို့ ဘိသိက် တောင်သွင်းပြီးနေပြီ”

“ဟာ... ဒါဆိုရာဇကုမာရ် မင်းသား နောက်ကျသွားပြီပေါ့”

ကျွဲကြီးက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဝင်မေး ပြန်သည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇကုမာရ်က အင်မတန် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တယ်ဗျ။ စဉ်းစားကြည့်... ထီးနန်းအရာမှာ ဖခင်က သားတော်ကို လွှဲပေးရမှာမို့လား။ အခု မြေးတော်ကို လွှဲပေးတယ်ဆိုတော့။ သာမန်လူဆိုရင် ဝန်းရံကွဲကုန်မှာပေါ့။ အာဏာဆိုတာ အင်မတန်ယစ်မှူးချင်စရာ ကောင်းတာမို့လား။ မင်းစည်းစိမ်ဆိုတာ အင်မတန် မက်မောချင်စရာ ကောင်းတာမို့လား။ အာဏာဆိုတာရပြီးရင် မစွန့်ချင်ဘူးမို့လား။ ရှားပါးသဗျာ။ ကျန်စစ်သားကလည်း မြေးတော်ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးတယ်။ ရာဇကုမာရ်ကလည်း ထီးနန်းမရလိုချင်ပြီး ဖခင်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခြားနားတာတွေ မလုပ်ဘူး။ သူဟာသူ သဘောထားကြီးကြီးပဲ နေတယ်။ ဖြစ်ရမှာက သားကားအရင်း

မြေးကားအဖျား။ ခုကျ ပြောင်းပြန်မြေးကား အရင်း သားကားအဖျားဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲတုန်းက မြေးတော် အလောင်းစည်သူကို ထီးနန်းပေးအပ်တယ် ဆိုတာလည်း မွန်၊ မြန်မာချစ်ကြည်ရေးကို ပြေလည်စေဖို့ ကျန်စစ်သားက ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိရှိနဲ့ ပေးခဲ့တာတဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းလဲ။ အာဏာကိုမမက်ဘဲ တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းမယ်အရေး၊ တည်ငြိမ်မယ်အရေး၊ တိုးတတ်မယ်အရေး၊ သာယာဝပြောမယ်အရေး ရေးရှုပြီး အားလုံးက သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတာ လေးစားစရာကောင်းတဲ့ အချက်ပဲဗျာ”

ကျွန်တော့် စကားဆုံးတော့ အရိုင်းဘာတွေ ငြိမ်နေတော့သည်။ အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား၊ ရာဇကုမာရ်၊ အလောင်းစည်သူအကြောင်းသိရတော့ အံ့သြတဲ့ အမူအရာတွေ ရုတ်ချည်းပေါ်လာတော့သည်။

ဪ... ပုဂံခေတ်က မင်းတွေဟာ အမြော်အမြင် တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒီအချက်တွေကြောင့်ပါနော်”

ဆရာကိုသန်းဝင်းက ကောက်ချက်ဝင်ချလိုက်သည်။

“ပုဂံပြည်သာယာဝပြောတာလည်း အုပ်ချုပ်တဲ့မင်းက တော်လို့ပေါ့နော်”

ကျွဲကြီးကလည်း ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

“မင်းကလည်း မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနဲ့ညီတော့ မိုးလေဝသလည်းမှန်တော့၊ စပါးဆန်ရေတွေလည်း ပေါတော့၊ ပိုပိုလုံလုံရှိတာပေါ့။ အလှူအတန်းတွေလည်း ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ ဆင်နွှဲနိုင်တာပေါ့။ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေလည်း အများကြီးတည်နိုင်တာပေါ့။ မင်းကလည်း ဘုရားတည်နိုင်တယ်။ မင်းရဲ့ မိဖုရားကလည်း ဘုရားတည်နိုင်တယ်။ မောင်းမ မိသံတွေကလည်း ဘုရားတည်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုမှာကြည့်လေလည်းဝင်ရိုးသံတည်ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်းထို့တဘောင်တွင်ခွဲရလောက်အောင် လက်ညှိုးထိုးမလွဲတဲ့ ဘုရားတွေ တည်ထားခဲ့တာ မင်းတို့အမြင်ပဲ”

အရိုင်းဘာအင်ချပ်ကိုမြင့်စိုးက သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ထပ်ရှင်းပြနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘီးလဲပြီးသော စပယ်ယာလေးတွေ

လည်း စကားပိုင်းဆီရောက်လာကြပြီး ကိုညွှန်အောင်တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ ဖဲမရိုက်တော့။ သို့သော် သူမသိသေးတာတွေ သိလိုက်ရတော့ ပီတိဖြစ်နေဟန်နဲ့သည်။

“ဒါကြောင့် ပုဂံခေတ်က မုဆိုးတွေတောင် ဘုရားတည်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပဲလေ”

ကိုညွှန်အောင် စကားဆုံးတော့ ထာသမားတွေအားလုံး ကိုယ့်ကားပေါ် အထီးသီးပြန်တက်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်နှင့်ဆရာကိုသန်းဝင်းလည်း ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားတန်းရှည်ကြီး ပုဂံညောင်ဦးဆီသို့ ဦးတည်ကာ စတင်မောင်းနှင်နေပြေပြီ။

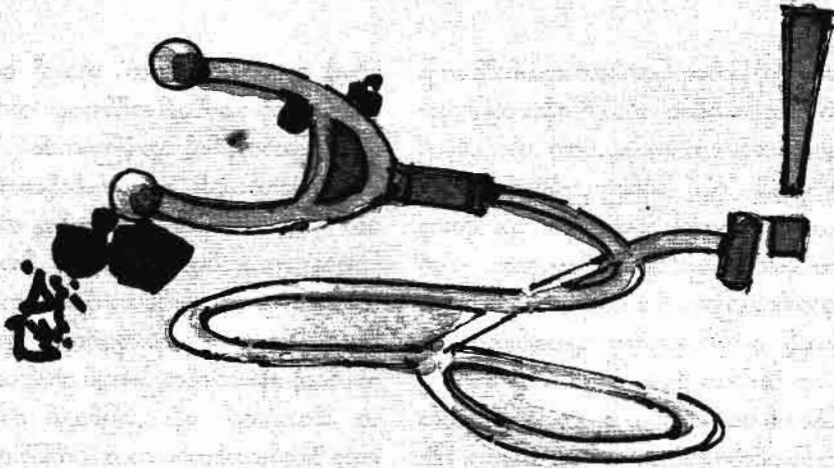
ကျွန်တော်သည် ပုဂံဘုရားပုထိုးစေတီများကို ကြည့်ရှုရင်း ဟိုးတစ်ခါက မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ စံမြန်းအုပ်ချုပ်ခဲ့ရာ ပုဂံပြည်ကြီးမှာ ကံကောင်းသော တိုင်းသူပြည်သားများအကြောင်းတွေ့တော့ရင်း ရင်ထဲ တစ်စိမ်ကြည်နူးနေမိသည်။

ဆရာကိုသန်းဝင်းအပါအဝင် အရိုင်းအင်ချပ်ကိုမြင့်စိုး၊ ကိုညွှန်အောင်၊ ကျွဲကြီးနှင့် ကားဆရာအားလုံးသည်လည်း တစ်တုန်းက ပုဂံပြည်ကြီး၏ မင်းကောင်းမင်းမြတ်အကြောင်းများကို တွေးတောကာ ကြည့်မိပီတိအဟုန် သူတို့၏ရင်ထဲသို့ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်နေတန်ကောင်းပါရဲ့။

[၂၀၀၁ ခုနှစ်က၊ ပုံမှန်ကြေးစင်တော်စံပယ်တောင် (ယခုလက်ပံတောင်) တောင်အနီး) တို့တွင် ကြေးနီထုတ်ယူခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ အိုင်ဗင်ဟိုးကုမ္ပဏီလီမိတက် သို့ ယင်းပို့သွားခဲ့သောခရီးစဉ်ကို အနုပညာရှင်တစ်ယောက်သည်။

ဆင်ကဲဝ-မြတ်

အတိုဆုံးဝတ္ထု

အစားထိုး

... မင်နီရုံလ် ...

ထုတ်တစ်

ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် အရမ်းပိန်လွန်းလို့ စိတ်ညစ်တယ်။ တစ်နေ့ကို သုံးနပ်မှန်မှန်စားပြီး အားဆေးတွေလည်း သောက်တာပဲ။ ဒါတောင် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်မလာဘူး။ အရိုးပေါ် အရေတင်ဖြစ်နေတာသာကြည့်တော့...။ သူများတွေဆို ကလေးမွေးပြီးရင် ဝိတ်တက်လာတာတဲ့။ ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်း။ ကင်ဆာတွေတာတွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သွေးလေးဘာလေးစစ်ပေးပါဦး။

ထုတ်နှစ်

ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ဝလွန်းလို့ စိတ်ညစ်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့လည်း ဘာမှမစားဘဲ ကယ်လိုရီတွက်စားပြီး အိတ်ဆာဆိုက်လည်းလုပ်တာပဲ။ ဒါတောင်မှ ဝိတ်က မကျနိုင်ဘူး။ ကလေးတွေမွေးပြီးတည်းက မကျတော့တာ အခုထိပဲ။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး သွေးလေးဘာလေး စစ်ပေးပါဦးနော်။

ဆရာဝန်

အင်း...ဝတဲ့သူက ပိန်ချင်တယ်။ ပိန်တဲ့သူက ဝချင်တယ်။ အဆင်ပြေသွားအောင် ဆရာမောင်ဝဏ္ဏကာတွန်းထဲကလို ခေါင်းဖြတ်ပြီး ကိုယ်ချင်းဆက်ပေးလိုက်လို့ရရင်လည်း ကောင်းသားပဲ။

မင်နီရုံလ်
(မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့)

“ကျွန်မ ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ရောင်းလာခဲ့တာ ငွေတစ်သိန်းကျော် တောင်မှ ရခဲ့တယ် ကိုထွန်းမောင်ရေ” ဆိုသည့် ဇနီးသည်ဖြစ်သူ၏ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေခဲ့ဟန် စကားအဆုံးမှာတော့ ထိုင်နေမိခဲ့ရာ ကုလားထိုင်လေးဆီမှနေ၍ “ဝုန်း” ခနဲမြည်သွားခဲ့သည်အထိ ဦးထွန်းမောင်တစ်ယောက် ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်မိသည်။ ထို့အတူပင် ပြောစရာစကားလုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့က ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရင်ထဲမှ လိမ့်တက်လာကြပေမယ့် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေခဲ့ကြသည့် နှုတ်ခမ်းဖျားတို့က ချက်ချင်းထွက်ကျဖို့ အခွင့်အရေးမပေးကြ။ ဒီကြားထဲ ဦးနောက်ကပါ သတိလေးကပ်ဖို့ အချက်ပေးနေခဲ့ပြန်တာမို့ ပထမဦးဆုံး အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူသွင်း၊ ပြင်းပြင်းမူတ်ထုတ် ပြုလုပ်လိုက်ပြီးကာမှ စကားလုံးအချို့အား ကြိုးစားထိန်းချုပ်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်းလွှတ်ချလိုက်ရသည်။ ဒါတောင်မှ “မသက်မူရာ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်ခါကျမှ မင်းက လှချင်နေသေးလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ကျက်သရေရှိတဲ့ဆံပင်ရှည်

ကြီးကို ညှပ်ပစ်လာခဲ့တာလဲ” ဆိုသည့် စကားလုံးတို့၏ အဆုံးသတ်နေရာတို့က ဒေါသ၏ အရိပ်အငွေ့အသက်တို့ဖြင့် အနည်းငယ်မျှ အဖျားခတ်တုန်ခါလို သွားခဲ့ကြလေ၏။

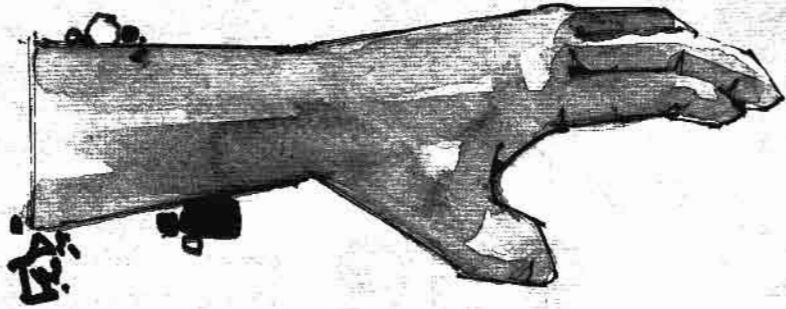
သို့ပါသော်လည်း “လှချင်တယ်လို့တော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မှ မလဲ ကိုထွန်းမောင်ရယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှူကိစ္စပေါင်းမြောက်မြားစွာနဲ့ မအားလပ်ရတဲ့ကြားထဲကနေ ဒီဆံပင်ရှည်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ဒုက္ခကို ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ရှင်အရမ်းလိုချင်လှချည်ရဲဆိုတဲ့ အင်တာနက်ဖ်သုံးလိုရတဲ့ ဖုန်းလေးကိုလည်း ကျုပ် ရှင်ကို ဝယ်ပေးချင်လို့ပါတော်” ဟု ဆိုလာခဲ့သည့် ဇနီးသည်ဖြစ်သူ၏ ဇုတ်ယဇ္ဇိစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးထွန်းမောင်တစ်ယောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ တိတ်တဆိတ်ချလိုက်မိခဲ့တော့သည်။ ။

မင်းည

မိန်းမတို့ဆံထုံး
မုန်း
... မင်းည ...

အတိုဆုံးဝတ္ထု

တော်သေးတာပေါ့

... မောင်သစ်ထွန်း(ပြင်ဦးလွင်) ...

ကိုသန်းလွင်တို့လင်မယား။ မန္တလေးသွားရမှာပါ။ “မြေပူရာ
 ထင်းမောင်” ဆိုသလို မွေးလာတဲ့ ကလေးက ကျောမှာ အပေါက်
 ထလေးပါလို့တဲ့။ ရှားရှားပါးပါး မကြားဖူးတဲ့ ရောဂါဆိုတော့၊ ဗြိန့်ယ်
 ဆေးရုံက မန္တလေးက အထူးကုဆေးရုံကို ညွှန်လိုက်တာပါ။ ဒါကို
 မီခင်ကြီးက စိတ်မချလို့ ကိုသန်းလွင်တို့လင်မယားနဲ့ လိုက်သွားရ
 တယ်။ တချို့ကပြောကြတယ်၊ ပိုက်ဆံကတော့ အလုံအလောက်
 ထည့်သွားတဲ့ အစစအရာရာ ငွေလမ်းခင်းသွားရမှာဆိုတော့...
 ကိုသန်းလွင်လည်း ဟိုကဆွဲ၊ ဒီကချေးငှားနဲ့ ပါတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျစ်
 ထူပ်ပါအောင်ထုပ်ပြီး မန္တလေးကိုလာခဲ့တယ်။ ဟိုရောက်တော့
 အဆောင်ထဲမှာ စောင့်မအိပ်ရဘူး။ ညညဆို ဝရန်တာမှာ။ သူသူ
 တိုက်ကိုယ် စိတ်နိုးပြီး ရတဲ့နေရာလေးမှာ ဖြစ်သလိုအိပ်ရတယ်။
 ကြည့်လိုက်ရင် ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေလိုပါပဲ။ ဒီကြားထဲ အသံတွေ
 က ကြားလာရတယ်။

“ခေါင်းအုံးအောက် ခုအိပ်တဲ့ပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်သွားလို့တဲ့”
 ဒီအသံတွေက လူသစ်တွေအဖို့ ထူးဆန်းနေပေမယ့် လူဟောင်း

တွေကတော့ ရိုးနေပြီလေ။ တချို့လည်း အလစ်သုတ်မဲ့၊ ခိုးမဲ့လူက
 လူနာရှင်ဟန်ဆောင်ပြီး လူကြားထဲတိုးအိပ်ကြတယ်လို့ ပြောသံ
 လည်းကြားရတယ်။ ဒီအသံတွေကြားရော၊ ကိုသန်းလွင်လည်း သူ
 ဆီက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယောက်ျားမကြီးဆီပေးထားလိုက်တယ်။ သူ
 ကတော့ ညညဆို ကြက်အိပ်ကြက်နိုးလေ။

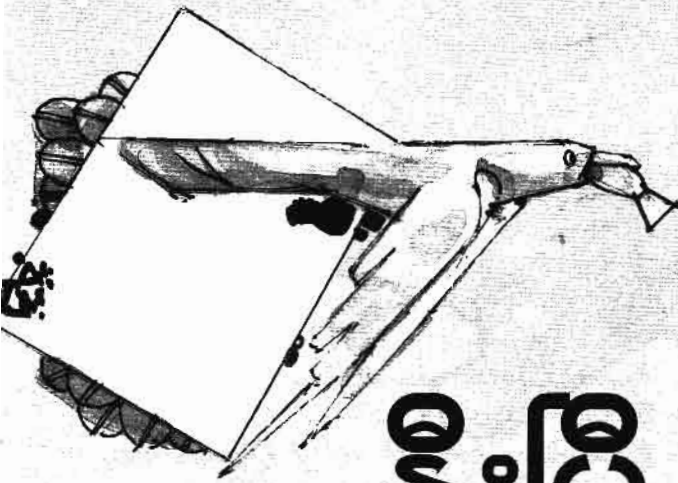
“ဟော့... ကြားရပြန်ပြီ၊ ခေါင်းမှာစိုက်ထားတဲ့ ရွှေစကုပ်ပါသွား
 လို့တဲ့”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ဒီအသံတွေ အဲဒီမိန်းမ မကြာဘူး
 လား။ ဒီလောက် သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်တွေပေါတာ အံ့ပါရဲ့”

“မသိလို့နေမှာပေါ့ဟာ၊ မနေ့ကမှ ဒီမိန်းမရောက်လာတာတဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ရွှေစကုပ်တင်ပါသွားလို့... နောက်ဆို
 သတိထားတော့၊ ခေါင်းပါဖြတ်ယူသွားမယ်” အဲဒီလူရဲ့ ပြောစကားက
 ကြားရတဲ့လူအဖို့ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်သလိုဖြစ်သွားတယ်။

မောင်သစ်ထွန်း(ပြင်ဦးလွင်)

နီးခြံ

... စန်သူမောင် ...

အသက် ၃၀ ကျော်ကတည်းက အမဲသား၊ ဝက်သား ရောင်ခဲ့ပြီး သွားများကလည်း အခြေအနေမကောင်းတော့ ငါးကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ စားလာခဲ့မိသည်။ သည်နေ့ ဈေးထဲမှာ ငါးပြေမ လတ်လတ်ကြီးကြီးတွေ ရခဲ့သည်မို့ မန်ကျည်းနစ်နှင့် ဆီပြန်ချက်စားရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ အိမ်အကူမရှိသည်မို့ ကိုယ်တိုင် ငါးကိုင်ရသည်။ အကြေးခွဲများ စင်အောင်ခြစ်ပြီး သေသေချာချာ ဆေးကြောနေသည့်အခိုက် ကျီးတစ်ကောင်က ငါးပြေမတစ်ကောင်ကို စွေခနဲ ချီသုတ်သွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်မို့ အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေမိသေးသည်။ ကြည့်။ လူအလစ်တွင်ဆို တော်သေးရဲ့၊ ခုဟာ လူမရှောင် သူမရှောင်ဖြစ်နေပြီ။ မဖြစ်ဘူး။ ငါးပြန်ရအောင်လုပ်မှ။

ရွေး...ရွေး

လက်ခုပ်တီးပြီးခြောက်သည်။ မရ။ ငါးကို ကိုက်ချီမြဲ ကိုက်ချီလျက် ရေကပြင်ထက်က သစ်ပင်တွင် သွားနားနေသည်။ ဟုတ်ပြီ တွေ့ရာခဲဖြင့် ကောက်ပေါက်ကြည့်သည်။ မရ။ ကြည့်စမ်း။ မေ့သွားသေးသလားဟူ၍။ ကျန်ငါးများကို ဆန်ခဲဖြင့် အုပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင် မှန်ယူပြီး ကျီးကိုထိုးနေမိသည်။ သို့သော် ကိုရွှေကျီးက ငါးကိုမလွှတ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ငှက်ပင်သို့ ပျံသွားပြန်သည်။ အောင်မယ် ကြည့်စမ်း။ ကျီးပါးဝလိုက်တာ။ မှန်ကိုင်လျက် ဆက်လိုက်နေမိသည်။ နေရောင်ကို အရယူလျက် ကျီးရှိရာသို့ တွင်တွင်မှန်ထိုးရင်း လိုက်နေမိသည်။ ခြေချရာတစ်လျှောက်တွင် ခဲများက ပြွတ်သိပ်ထိုးလျက်။ အပေါ်မော့

လိုက် အောက်သို့ကြည့်လိုက်နှင့် ဆက်လိုက်နေမိသည်။ သို့သော် ကျီးက ငါးကို လုံးဝလွှတ်မချ။

သည်အခိုက် အတွေးတစ်စ ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ငြိမ်သည့်ငါးတစ်ကောင်တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်ကျမလဲ။ ချော်လဲကျီးသွားရင် ခံစားရမည့်ခက်ခဲမှု။ ကုန်ကျမည့်ဆေးဝါးကုသစရိတ်...။

မေ့သူ ကျီးနောက်သို့ ဆက်မလိုက်ဖြစ်တော့။ တွေ့လျက်ရန် နေရင်း စဉ်းစားစရာ၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်စရာတွေ တသီကြီးပေါ်လာသည်။

ငါလည်း သတ္တဝါ၊ သူလည်း သတ္တဝါပဲ။ ငါစားချင်လို့ ဈေးတကူးတက ဝယ်လာသလို၊ ချက်စားဖို့ စီစဉ်သလို၊ သူလည်း ချင်လို့ သူ့အစာကို အရစွန့်စားယူတာပဲပေါ့။ သည်ဟင်းတစ်ခွက်မှာ သည်ငါးတစ်ကောင်လျော့သွားလို့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ သူ ဒီလောက် စားချင်တာ စားပါစေလို့ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ မပေးနိုင်ဘူးလား။ အထူးတော့ တဏှာတွေ အားကြီးနေပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိရဲလား။ ပြီးတော့ ကြည့်စမ်း ဖြစ်နေလိုက်တဲ့ ဒေါသ။

အို ခုမှ ခြေဖဝါးတွေ နာလာတာ သတိထားမိသည်။ ခဲတွေ ချိုင့်တွေပေါ် ဖြတ်ပြေးနေမိမှတော့ နာပြီပေါ့။ မလဲမကျိုးတာဘဲ ကောင်း။ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းနေမိသည်။

“ဟဲ့ မေ့သူ ခြံထောင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ခေါ်မကြား ဆေးမကြားနဲ့။ ငါ ပျဉ်းတော်သိမ်နည်းနည်းခူးမလို့”

ဘေးခြံမှ အခေါ်ကြီး။

“ဪ အခေါ် ခူးပါ၊ ခူးပါ”

“ဟဲ့ လက်ထဲက မှန်က ဘာလုပ်တာလဲ”

မတတ်သာပြီ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်မိသည်။ အခေါ်ကြီးက ရယ်မောလျက်။

“ဖြစ်ရမယ် နင်တော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပျဉ်းတော်သိမ်ခွက်များခူးပြီး ပြန်သွားတော့သည်။ မေ့သူ စဉ်းစားခန်းကတော့ မပြီသေး တကယ်တော့ မေ့သူသည် ဝိပဿနာ တရားတော်ကို တရိုတပွားများကြီးစားနေသူတစ်ယောက်။ ဤဘဝ ဤခန္ဓာ မချုပ်မီ အနည်းဆုံး တစ်မက်တစ်မိုလ် ရလိုသူတစ်ယောက်။ မေ့သူ ဝိပဿနာ သင်သည် မိုးကုတ်ခန္ဓာရိပ်သာမှ စတင်ခဲ့သည်ပဲ။

“ဝိပဿနာ အားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဒိဋ္ဌိကို အသိဉာဏ် အရင်ခွာရမယ်” ဟု နာကြားခဲ့ရပါသည်။

မေ့သူ ငါစွဲကို အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထားလျှော့နေပြန်သည်။ လျော့ မလျှော့တော့မယ်။ ယခုပင်ကြည့်။ ငါစားမည့် ငါးကို ငါ့ခြံသို့ ချင်သောကြောင့် ချီသွားသော ကျီးနောက်သို့ မလဲမပြီရုံ ဒေါသထူထွက် လိုက်နေခဲ့မိသည်ပဲ။

ဪ သည်အတိုင်းသာ ဆိုလျှင်ဖြင့်...

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ဟောလိဝုဒအကျော်အမော်တွေက
ငွေကို ရေလိသုံးနိုင်လေတော့ သူတို့စိတ်ပျော်ရာနေရာဒေသတွေဆီ ခဏ
ခဏ ရွှေ့ပြောင်းနေလေကြတယ်။ ဟောလိဝုဒတည်ရှိတဲ့ ကယ်လီဖိုး
နီးယားပြည်နယ်မှာ နေရာကနေ၊ နယူးရောင်းမြို့ဆီပြောင်းလာ၊ ပျင်းသာ
ရင် လန်ဒန်၊ ပြင်သစ် စသဖြင့် ပြောင်းသွားတတ်ကြတယ်။ ဘယ်တော့
မှ တစ်နေရာတည်းမှာ နှစ်ရှည်လများ မနေတတ်ကြပေ။

အဲသလို အကျင့်ရှိသူတွေထဲမှာ သူမကတော့ ထူးခြားစွာပဲ
တစ်နေရာတည်းမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲနေထိုင်လာခဲ့တာ ၄၁ နှစ်တောင်ရှိပါပြီတဲ့။
သူမဆိုတာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး Priscilla Presley (၇၀ နှစ်) ကို ပြော
တာပါ။ တစ်နည်းပြောရရင် Rock & Roll ဘုရင် Elvis Presley ရဲ့

လူတုန်းလူဆံ

ပရစ်ဆဲလဟပရက်စလေ

ရိုတာအောင်(NY)

တစ်ဦးတည်းသောအိမ်ထောင်ဖက် မဟေသီပါ။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား အဆိုတော် ပရက်စလေတစ်ယောက် ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၆ ရက်မှာ ကွယ်သွားခဲ့တာမို့ ဒီကနေ့ဆို နှစ်ပေါင်း ၃၈ နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ရှာဖွေထားခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေက တစ်ဦးတည်းသောသမီး လီဆာပရက်စလေတင်မက မြေးတွေလက်ထက် ပျာတောင် လောက်ငပိလျှံနေဆဲဖြစ်နေတုန်းပါ။

အောက်တိုဘာလဆန်းက မင်းသမီးကြီး ပရစ်ဆဲလာရဲ့ Beverly Hills က အိမ်ကို ဟယ်လိုမဂ္ဂဇင်းမှ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် Caroline Hedley က သွားရောက်အင်တာဗျူးခဲ့တယ်။

ပရစ်ဆဲလာရေ... ရှင်းအိမ်ကလေးက နေချင်စဖွယ်ကောင်းလိုက်တာနော်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာနေလာတာ ၁၉၇၃ ခုနှစ်ကတည်းကပါ။ ကျွန်မ ကလေး ၂ ယောက်ကို ဒီအိမ်မှာပဲ ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်ခွာသွားဖို့ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မမှာ အမှတ်တရဖြစ်ရတဲ့အရာတွေလည်း အများကြီးလေ။ အလုပ်တစ်ခုလက်ခံလုပ်ပြီးတိုင်း အိမ်ကြီးအတွက်လည်း တစ်ခုခုလုပ်ဖြစ်တယ်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ အိမ်ကြီးမျိုးလည်း ကျွန်မက မကြိုက်ဘူး။ တချို့က ပိုလွန်းတယ်။ ကျွန်မအဖို့ကတော့ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာအိမ်ကလေးပဲ။

အဲလ်ဗစ်က ဒီအိမ်ကို လာလည်ခဲ့သေးလား။

လာလည်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ မကြာခဏကို လာခဲ့တာပါ။ သူက အိပ်မပျော်တဲ့ရောဂါရှိနေတဲ့သူဆိုတော့ မနက်ပိုင်း ခပ်စောစောတွေ အမြဲလိုလိုလာတတ်တယ်။ အဲဒီအမှတ်တရတွေကို တခြားအိမ်မှာ ကူးယူခဲ့စားလို့မရနိုင်ပါဘူး။

အဲလ်ဗစ်သီချင်းကို အယ်လ်ဘစ်အသစ်ပြန်လုပ်ထားတဲ့ "If I Can Dream" အကြောင်း ပြောပြပါလား။

အဲဒါက အဲလ်ဗစ် အမြဲတမ်းစိတ်ဝင်တစားလုပ်ချင်ခဲ့တဲ့

တေးအယ်ဘစ်တစ်ချပ်ပါ။ သူ့ရှိတုန်းက စင်မြင့်တွေမှာ ဖျော်ဖြေခဲ့အခါ Orchestra တူရိယာ ၂၆ မျိုးလောက်တောင် ထည့်ခဲ့တာ။ သူတီးခိုင်းရော၊ ကချေသည်တွေရော၊ ဓမ္မသီချင်းဆိုသူတွေရော စင်ဆီတင်ထားတော့ Orchestra သံစုံတီးခိုင်းတူရိယာ ထပ်တင်ဖို့နေရာ ခပ်သေးသေးပဲကျန်တော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲလ်ဗစ်က ရအောင်ထူးတာပဲ။ ဒီအသစ်လုပ်တဲ့ အယ်လ်ဘစ်ထဲမှာ သူဆိုခဲ့ဖူးတဲ့ သီချင်းအမျိုးအစားတော်တော်လေးစုံတယ်။ Blues, Gospel ပြီးတော့ ရောခ်အန်ဂျီးလပ်ပါတယ်။

သုသီချင်းတွေကို အခုလို Royal Philharmonic Orchestra သံစုံတီးခိုင်းပြန်အသံသွင်းတဲ့ကိစ္စ အဲလ်ဗစ်က ခွင့်ပြုလက်ခံမယ်လို့ မင်းထင်ပါသလား။

အဲလ်ဗစ်က နည်းဗညာတိုးတက်မှုတွေကို အားပါးတရ သက်လက်ခံတတ်သူပါ။ ဒီကနေ့ ဂီတလောကမှာ အသစ်ထွက်လာတဲ့ ပစ္စည်းအသစ်တွေနဲ့ ပိုကောင်းအောင်ဖန်တီးနိုင်တာကို သူ့မျှားသီရင် အရူးအမူးပျော်မှာ။

အခုပြန်လုပ်ထားတဲ့ အယ်လ်ဘစ်မှာ သူ့ဂီတတွေကလေးဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ သံစုံတီးခိုင်းနဲ့ အသံထပ်လိုက်တာမျိုးပေါ့။

မင်းရင်ထဲကို သက်ရောက်ခဲ့စားမှုဖြစ်စေတဲ့ သီချင်းရောပါသလား။

Bridge Over Troubled Water ဆိုတဲ့ သီချင်းပေါ့။ Las Vegas မြို့မှာ အဲလ်ဗစ်သီချင်းဆိုဖျော်ဖြေနေတဲ့ ညတစ်ညမှာ သူစင်မြင့်ဆီတက်မသွားခင်ကလေ။ သူ့အဖေရောက်လာတယ်။ ကျွန်မချစ်တဲ့ မြင်းကြီး Domino ရုတ်တရက်သေသွားပြီလို့ လာပြောပြတာ။ အဲဒီမြင်းကြီးက ကျွန်မအတွက် အဲလ်ဗစ်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်မသိပ်ချစ်တာမို့ တော်တော်ခံစားရတယ်။ အဲလ်ဗစ်က စင်ဆီမှာဖျော်ဖြေနေရင်းကနေ ကျွန်မဆီလှမ်းကြည့်ပြီး ဒီသီချင်းက မင်းအတွက်ပါလို့ပြောပြီး Bridge Over Troubled Water ကို ဆိုသေးတယ်။ အဲဒီအမှတ်တရလေးရှိခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီသီချင်းသံကြားရတိုင်း ခံစားမှုဖြစ်တာပေါ့။

Fever သီချင်းကိုလည်းကြိုက်တယ်။ အဲဒီသီချင်းကို ကျွန်မအသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် ဂျာမဏီမှာရှိနေတုန်း သူဆိုတာ စကြာဖူးတာ။

မကြာသေးခင်က မင်းအသက် ၇၀ ပြည့်ခဲ့ပြီနော်။

ပြောပြရတာကိုတောင် တအံ့တဩဖြစ်မိပါတယ်။ ၇၀ ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မခံစားရသေးဘူး။ ၇၀ ဆိုပြီး နံပါတ်တွေမြင့်တက်လာတာကြည့်ပြီး ကျွန်မက "ဘာကြီးလဲဟ" လို့ ဖြစ်မိတယ်။

အသက်အရွယ်မှတ်တိုင်တွေ များလာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။

(ရယ်မောလိုက်ရင်း) မုန်းတယ်ရှင်။ အလွန်အလွန်ဆိုရင် ဝမ်းလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်လို့ ဖြစ်နေသေးတာ။ ဘဝမှာ လိုလားထက်သန်မှုတွေရှိနေဆဲပဲ။ လူတွေ

ပြောကြတယ်။ မမောပန်းဘူးလားတဲ့။ ကျွန်မက အအိပ်အနေ နည်းတယ်။ ညနေခင်းတွေကို ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ဘဲ ကုန်ဆုံးသွားရမှာ နှိပ်စက်တယ်။ မနက်ခင်းကျတော့လည်း အိပ်ရာစောစောထလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်မအသက်အရွယ်ရှိတဲ့ အခြားသူတွေ အိပ်နေကြဦးမယ့်အချိန် ပေါ့။ အချိန်တွေကလည်း ကုန်တာသိပ်မြန်တာလေ။ ဒီအသက် အရွယ်ထိ အသက်ရှည်လာတာကို တန်ဖိုးရှိစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးလာပြီရယ်လို့တော့ သတိရနေတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။

အနွှေ့ကျင်းပသေးတာ။

သမီး Lisa Marie ကတော့ တစ်ခုခုလုပ်ကြရအောင်လို့ပြောပါ တယ်။ ကျွန်မက ငြင်းတယ်။ ကျွန်မက ဘဝကိုပဲ အသိပေးကျင်းပ ချင်တာ။ အသက်ကိုမဟုတ်ဘူး။

Los Angeles မြို့ကတော့ အသက်အရွယ်ကြီးပြင်း အိုမင်းဖို့ခက်ခဲတဲ့မြို့ဟုတ် တာ။

သိပ်မှန်တာပေါ့။ လုံးဝမှန်တယ်။ အရာရာအားလုံးက ငယ်ရွယ် ခြင်းဘက်ကို အရှိန်နဲ့သွားနေကြတာချည်းဘဲ။

အိန္ဒိယမင်းရဲ့ ဗီဒီယိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသက်ရှိထင်ရှားစွာတုန်းနော်။ မင်းတို့မျိုးရိုးက အသက် နှုတ်ကြတာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မအဖေက အသက် ၉၀၊ အမေက ၈၉ နှစ် နဲ့ အခုထိ ကျန်းမာရေးကောင်းကြတုန်းပဲ။ ကျွန်မမြေးမလေး Riley ခင်္ဂလီဆောင်တော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အဖေနဲ့အမေကို သွားကြို တယ်လေ။ ကျွန်မ သူတို့ဆီရောက်သွားတော့ ၂ ယောက်စလုံး ဆွေတာကိုယ်စီနဲ့ အိမ်ပြင်ထွက်တောင် စောင့်နေကြတာ။ ကဲ... အဲသလောက်ကျန်းမာတာ။

မြေးမလေး နိုင်လီရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်း ပြောပြပါဦး။ သတို့သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အဘွားဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုများစားရသလဲလို့။

သိပ်ကိုလုပ်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပေါ့။ မြေးက သူ့ဘာသာသူ အား ထုံးစံစဉ်သွားတာ။ သူက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းတဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ကြီးမလုပ်ချင်ဘူးတဲ့။ မိသားစုဝင်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေနဲ့ချည်း ကျင်းပချင်တာတဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မတို့မိသားစုတွေရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ပဲ။ ကြီးကျယ်လွန်းတာ။ ခမ်းနားလွန်းတာတွေကို မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မ မကြိုက်သလို မြေးမလေးကလည်း မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မသား (ချစ် သူ Marco Garibaldi နှင့် ရခဲ့တဲ့သား) သမီးနဲ့မြေးတွေ အကုန်မီ အတိုင်းပဲ။ ဘဝမှာ ရိုးရိုးသားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတွေနဲ့ပဲ ပျော်မွေ့တယ်။

မြေးမနိုင်လီကော မင်းကို ပြစ်ကလေးမွေးပေးဖို့ နီးပြီလား။

အဲဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သူက ငယ်ပေမယ့် သိပ်ထက် မြက်တယ်။ ရင်သွေးတော့ ချချက်ချင်းယူဦးမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး။ သူလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အကိုင်တွေက ပိုအရေးကြီးတယ်။ သားသမီး မွေးတယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ တာဝန်ဝတ္တရားများတာလေ။

မင်းသမီး လီဆာမာရီကိုမွေးတော့ အသက် ၂၂ နှစ်ပဲရှိသေးတာ။ ငယ်ရွယ်သေး တာနဲ့အမျှ အမှုကျော်အဆိုတော် အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေ့ရဲ့ လန်းမယားဆိုတဲ့ အဟန့် ကြီးက မိန့်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သလား။

ခက်ခဲခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာက ယောက်ျားကလေးလေး တွေချည်းနေကြတော့ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွား စောင့်ရှောက်ရတာ မလွယ်ကူလှဘူး။ ကျွန်မကလည်း သိပ်ငယ်သေး တယ်။ ကျွန်မနဲ့ အဲလ်ဗစ်က ညတိုင်း အပြင်ထွက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ မနက် ၆ နာရီထိုးမှ အိပ်ပြန်တာ။ ကလေးထိန်းနာနီ ရှိခဲ့ပေမယ့် သူလည်း ၂ ပတ်အလုပ်လုပ်ပြီး ပင်ပန်းလို့ပြေးရောလေ။ ရောခံအန် ရိုးလ်ပတ်ဝန်းကျင်လောကမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားရတာ အလွန်ခက်ခဲလှပါတယ်။

ကလေးအဖေ အဲလ်ဗစ်ကော ဝိုင်းမကူဘူးလား။

အိမ်မှာရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင်တော့ တော်တော်လေးဝိုင်းကူတတ်ပါ တယ်။ သမီးကို သူက သိပ်ချစ်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးသေးနှီးတော့ သူ မလဲတတ်ခဲ့ပါဘူး။

၂၀၀ | ပထမ

လိမ္မော်ရောင်ကော အဖေတူသမီးလား။

တူပါရင်။ အဖေအတိုင်း ဂီတကို စူးစမ်းတယ်။ ဂီတ အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးစိတ် အမှန်အကန်ရှိတယ်။ သူ့အသက် ၃ နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက သီချင်းဟောင်းတွေနားထောင် တတ်နေပြီ။ သူ့သားသမီးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ကျွန်မနဲ့သူကြား ဆက်ဆံရေးထက် ပိုကောင်းတယ်။ ကလေး တွေမွေးလာပြီး အမေမေတ္တာကို သူပိုနားလည်လာတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မအပေါ် ဆက်ဆံရေးပိုနွေးထွေး လာတယ်။ သူက မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်မို့။ သူ့သားသမီး တွေကို အုပ်ထိန်းပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အတော်ဂုဏ်ယူမိ တယ်။

ဒီကနေ့ထက်ထိ အဲလ်ဗစ်ကို ချစ်နေကြဆဲ။ သစ္စာရှိတဲ့ ပရိသတ်တွေ ရှိနေ တုန်းနော်။ သူ့ရဲ့ အမှတ်တရတွေကို ပရိသတ်တွေနဲ့ မျှဝေခံစားရတာရော အခက်အခဲရှိသလား။

ဟုတ်တယ်။ ရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်ပေး၊ လုပ် ပေး သူ့ပရိသတ်က ကျေနပ်သွားပြီ၊ လုံလောက်သွားပြီရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ အဲလ်ဗစ်မှာ တကယ်သစ္စာရှိလှတဲ့ ပရိသတ်တွေ အခုချိန်ထိ အခိုင်အမာရှိသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ Facebook နဲ့ Twitter ထဲမှာတောင် သူ့ပရိသတ်တွေထဲက တချို့က ရက် ရက်စက်စက်၊ ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ လာပြောတာမျိုးရှိနေသေး တာ။ အခြားပရိသတ်တွေကတော့ လေးလေးစားစားပြောဆို တတ်ပါတယ်။ ခုထိ ကျွန်မကို လာရန်လိုနေတဲ့သူတွေကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။

အဲလ်ဗစ်က အတင်းအဓမ္မပြောတာကိုမုန်းတယ်။ အပြုအမူ အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းတာလည်းမုန်းတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်ထား၊ အကျင့်ရှိတဲ့သူတွေ သူ့အနားမှာ မထားခဲ့ ဘူး။

မင်းနဲ့အဲလ်ဗစ်က ကွာရှင်းပြတ်စဲတယ်သာဆိုတယ်။ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ ကြတာနော်။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ အလွန်အလွန်ရင်းနှီးခင်မင် မပျက်နေနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မအသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးပုံ ပြီး သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မဘဝရဲ့ အချစ်မြတ်နိုးဆုံးလူ တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။

တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ် ခုချိန်ထက်ထိ သတ်မှတ်ထားသေး လား။

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါဆို။ ကျွန်မသမီးလေးရဲ့ ဖခင် ဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ဆီက ကျွန်မပြန်သင်ယူခဲ့ရတာတွေလည်း အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ အားလုံးဟာ အပြစ်အနာအဆာကင်း တယ်လို့ ကျွန်မ မပြောဘူးနော်။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ

ပြဿနာတွေရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် သူနဲ့ကျွန်မ ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ရောင်း ရိုးလ်ဂီတလောကမှာ ပိုတောင်ဆိုးသေး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အံ့သြစွာ ကောင်းအောင် လက်တွဲညှိခဲ့တယ်။

အခုရော မင်းဆီမှာ လက်ခံထားတဲ့ချစ်သူရှိသလား။

ကျွန်မ အခုတော့ အတိအကျတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ အမျိုးသားတချို့နဲ့ ညစာတွေဘာတွေ ထွက်စားလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေသာဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားသားတွေ တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်ပုံတွေ အများကြီး ကျွန်မလေ့လာခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒီလို ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခင်မှုအဆင့်မှာဆိုရင် သူတို့ရဲ့အတွေးအခေါ်တွေက နှလုံးထဲ ကင်းတယ်။ သဘောထားကြီးကြတယ်။ လျော့ပေါ့ပေးတတ်ကြတယ်။

ကျွန်မတို့ မကြာခဏကြားနေတာကတော့ လော့အိန်ဂျီလက်စ်ပြီ။ Date တွဲဖက်
ဒီ ခေတ်စားနီ။

အတိအကျပဲ။ သိပ်လှတဲ့မိန်းမတွေလည်း အများကြီး။
ကြည့်ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတွေလည်း တစ်ပုံကြီး။ လူတိုင်းက ကျေ
နပ်တင်းတိမ်ကြတယ်လို့ မရှိကြဘူး။ တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ဟုတ်
နေသလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းအာတွက်လက်တွဲဖို့ကျွန်တော
နောက်ထပ်ပိုလှတဲ့။ ပိုကောင်းတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်များ ရှာဖွေ
ဆွေလိမ့်နိုးဆိုတာတွေ ခေါင်းထဲစဉ်းစားမျှော်လင့်လာကြတယ်။

မင်း နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖြစ်ဦးမလား။

မထင်ပါဘူး။ သေချာပေါက်ကြီး No လို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ယောက် ထပ်မတွေ့နိုင်လောက်ပါဘူး။ လူကြီး
လူကောင်းတချို့နဲ့ ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မကျေ
နပ်နေပြီ။ ပတ်သက်မှုတစ်စုံတစ်ရာထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်၊ စွန့်စား
ကြည့်ဖို့ မသေချာတော့ဘူး။

အဲလ်ဗစ်က စင်ပေါ်မှာ ဩဇာတိကျမရှိသလို၊ စင်ပေါ်မှာမဟုတ်တဲ့အချိန်မှာရော
သယ်လိုက်။

သူ့ရေမှာရှိတဲ့သူကို ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲ အံ့သြရင်ဖိုသွားအောင်
ထုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူပေါ့။ အဲလ်ဗစ်ရဲ့ ပထမဆုံးရည်းစား Dixie Locke နဲ့
ကျွန်မ အရမ်းခင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ
မေးကြည့်ဖူးတယ်။ သူနဲ့စပြီး ရည်းစားဖြစ်တဲ့အသက် ၁၈ နှစ်လောက်
အရွယ်ကရော အဲသလိုမျိုးပဲလားလို့လေ။ အဲဒီက ဖြေခဲ့တယ်။
အင်းတဲ့။ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက အဲလ်ဗစ်က သူဟာ တစ်နေ့မှာ
နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်ကို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ
သိနေပြီးသားတဲ့။ သူ့ဖို့လို အခန်းထဲဝင်လာပြီဆိုရင် အခန်းထဲကလူ
ဆွေအမြင်မှာကို ထူးခြားတဲ့စွမ်းအင်တစ်ခုခု စီးသွားသလို ခံစားကြရ
တယ်လို့ ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။

Acaceland စံအိမ်ကြီးဆီ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။

တကယ် ဂိုးရိုသားသားပြောရရင် အဲဒီကနေ ကျွန်မ ဘယ်တုန်း
ထဲမှ တစ်ဖဝါးမခွာခဲ့ဖူးသလို ခံစားရတယ်။ အခုထိ ကိုယ်နေနေရတဲ့
အိပ်လို့ပဲ ခံစားရတုန်း။ ကျွန်မမှာ အမှတ်ရစရာတွေ အများကြီးပဲ
လေ။ ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ်ကနေ ၂၈ နှစ်အထိနေခဲ့တာ။ သမီး
သိသာမာရီကိုလည်း အဲဒီအိမ်မှာမွေးခဲ့တာ။ အဲလ်ဗစ် နယ်လှည့်
ဆွတ်ဖြေ့မရှိတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မတို့ ဂရေစ်လန်းအိမ်ကြီးမှာပဲ နေ
ဆွေရတာ။ ဘယ်မှမထွက်ကြဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့ဩဂုတ်လကဆို အဲလ်ဗစ်ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ၃၈ နှစ်ရှိသွားပြီ။ မင်းရင်ထဲ
အိုက်ခံစားမှု ဖြစ်သေးလား။

အဲဒီနေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်မ စိတ်ပင်ပန်းလှတယ်။ ယုဒီလည်း
ဆက်လှတယ်လေ။ ဂရေစ်လန်းအိမ်ကြီးဆီကို ဒီလောက်နှစ်တွေ့ကြာ
သွားခဲ့တာတောင် လူတွေစိတ်ဝင်တစား သတိတရနဲ့ လာကြတုန်း

ပဲရှင်၊ အံ့သြစရာကောင်းလှတယ်။

မင်းသား အတိတ်ကိုပြန်သွားခွင့်ရရင် အဲဒီကို အပြောချင်လဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဩဂုတ်လက ဂရေစ်လန်းစံအိမ်ကြီးပေါ်က ပြတင်း
ပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ အဲလ်ဗစ်ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်ထောင်
နဲ့ချီလာကြပြီး ဖယောင်းတိုင်တွေထွန်း၊ အမှတ်တရ သတိတရ
ဆုတောင်းပေးနေတာ တွေ့မြင်ရတယ်လေ။ ကျွန်မပြောခွင့်ရရင်
သူတို့ပြောချင်တာက “ရှင်ပရိသတ်တွေ ရှင်ဆီလာနေကြတုန်းပဲ၊
သူတို့ အဝေးကြီးကနေ ရှင်အတွက်လာကြတာ။ သူတို့တွေ ရှင်ကို
ချစ်နေကြတုန်း” ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီ မင်းက အဲဒီအိမ်ကြီးဘေးမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုခွင့်လိုက်တယ်နော်။ ဟုတ်တယ်မှတ်
လား။

ဟုတ်တယ်။ အဲလ်ဗစ်နှစ်သက်တဲ့ ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုတွေနဲ့ပဲ
ဟိုတယ်အခန်းကြီး ၁၈ ခန်းကို ပြုပြင်ဦးမှာ။ ဒီကနေ့ခေတ်ဖက်ရှင်
တွေ မလွှမ်းမိုးစေရဘူး။

ခရစ္စမတ်ကာလအတွင်း မင်း အင်္ဂလန်က Milton Keynes ကျွဲခမ်းမှာ အာလာဒင်
ပြတတ် သွားကဦးမယ်ဆို။

ဟုတ်တယ်လေ။ ပရိသတ်နဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး ဖျော်ဖြေရမှာမို့
ကျွန်မစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငါ
ဒါကြီးကို တကယ်လုပ်ဖြစ်တော့မှာပါလားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်မက အဲသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိန်ခေါ်တာကို သဘော
ကျတယ်။ (အာလာဒင်ပြတတ်မှာ ပရစ်ဆဲလားက မီးခွက်စောင့်နတ်
သမီး Genie အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကပြမှာပါ။)

နောက်ထပ် အာအနုပညာအစီအစဉ်တွေလုပ်ဖို့ ခွဲသေးသလဲ။

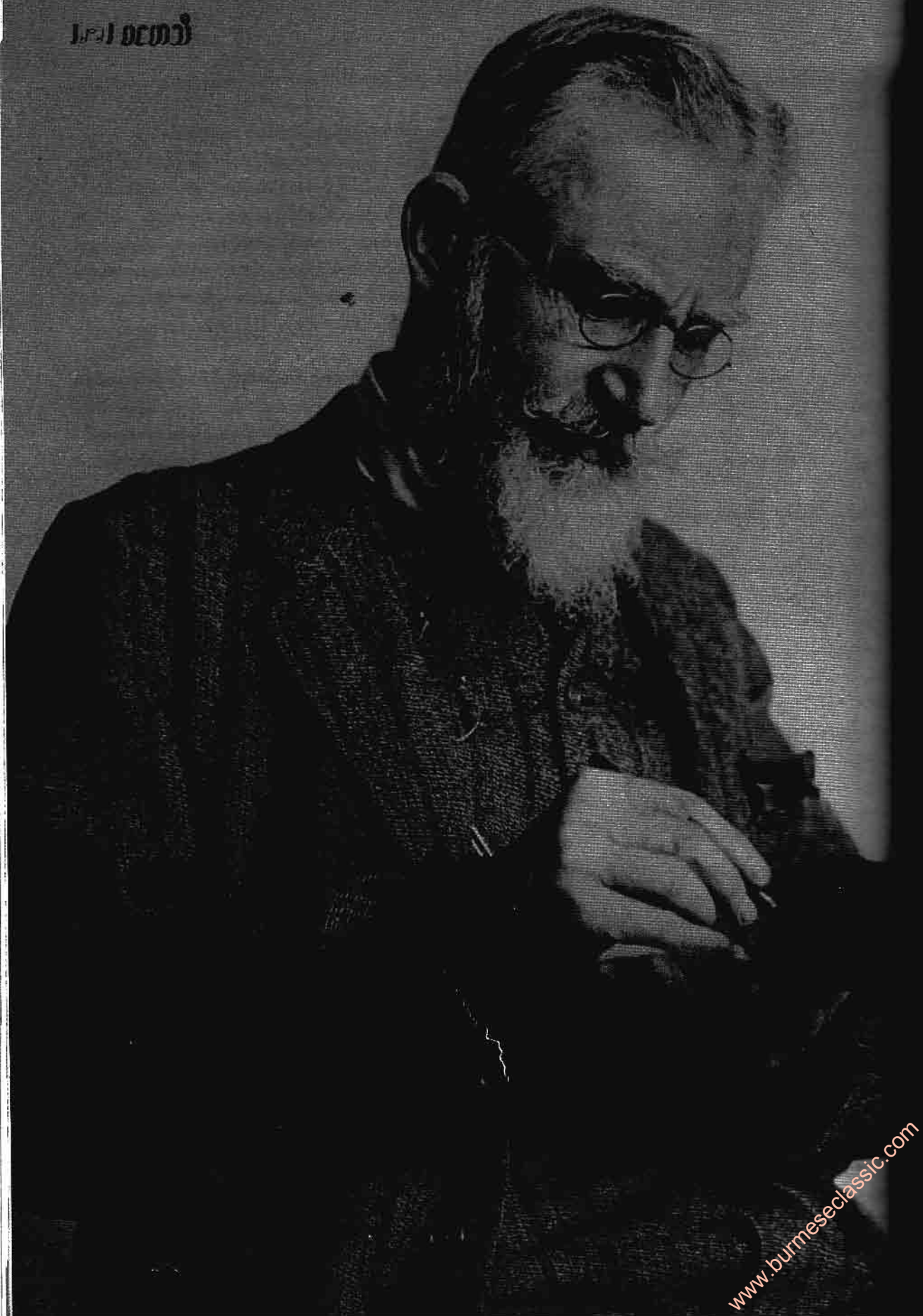
ကျွန်မ ရပ်ရှင် ၂ ကား ထုတ်လုပ်ဖို့ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့
ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းလေးကို ဂီတသံဇာတ်ရေးဝေးရိုးအဖြစ် စင်တင်
ပြနိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်။

ရွှေခံအိမ်နီးဘုရင်ကြီး အဲလ်ဗစ်ပရက်စလေရဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အနုပညာအမွေအနှစ်
တွေ အမြဲတမ်းရှင်သန်လှုပ်ရှားနေအောင် လုပ်ပေးနေသူအဖြစ် မင်းကို အမှတ်ပေး
ကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေးရတာ အတော်ကို တာဝန်ကြီးတာနော်။

မိကလည်း သူနဲ့ထိုက်တန်လို့ပါ။ သူပေးခဲ့တဲ့ အနုပညာအမွေ
အနှစ်တွေကလည်း မနည်းမနော့ကိုများတာပါ။ ကမ္ဘာကြီးကို သူ
အကြောင်း လူတွေသိသည်ထက် ပိုသိအောင်၊ သူ့အနုပညာအမွေ
အနှစ်တွေ ပိုကျယ်ပြန့်လာအောင် လုပ်ပေးနေရတာကိုက ကျွန်မ
အဖို့ အထူးအခွင့်အရေးရရှိနေသလိုပါပဲ။

* * *

၁၉၄၅ ခုနှစ်

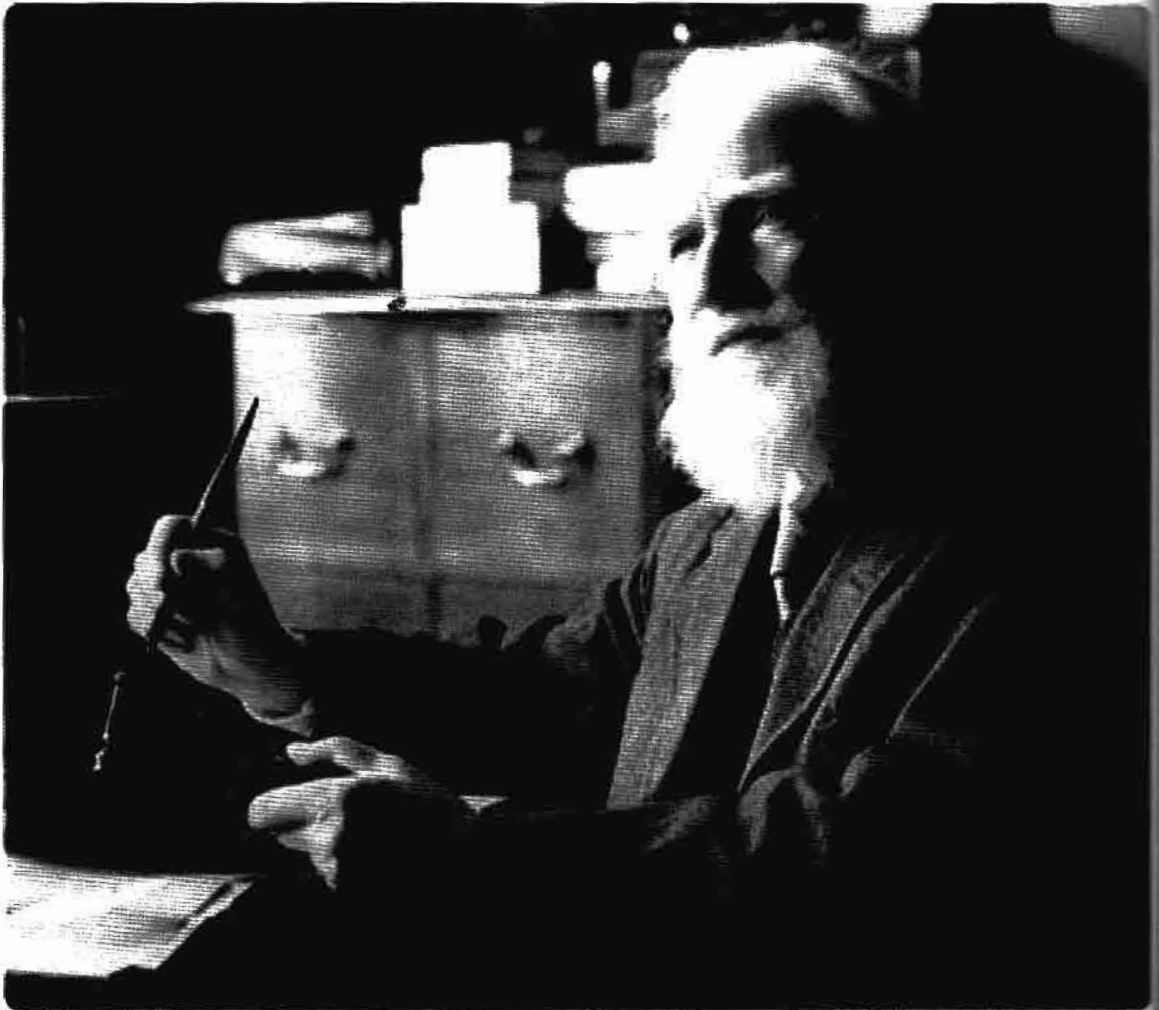
အရင်းရှင်ဝါဒအား
အစောင်း၊ အငေါ့ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီး
ဂျော့ဘားနတ်ရှော့
George Bernard Shaw
----- သပြေ -----

စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ဘားနတ်ရှော့ (George Bernard Shaw) ၏ မြန်မာပရိသတ်နဲ့ မစိမ်းခဲ့ပါ။ သူ့ရဲ့ အကျော်ကြားဆုံးပြဇာတ် ဖြစ်တဲ့ (Arms and the Man) ပြဇာတ်မူရင်းကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက် ထာ ဆရာကျော်လှိုင်ဦးက “လူနှင့်လက်နက်” အမည်နဲ့ မြန်မာဘာ သာ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဆိုပါပြဇာတ်ကိုပဲ ၁၉၅၉ ခုနှစ်လောက်က ကွယ်လွန်သူဆရာဗန်းမော်တင်အောင်က မှီပြီး “ချော့ကလက်ဗိုလ်ကြီး” အမည်နဲ့ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အောင်မြင်တဲ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကွယ်လွန်သူဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကလည်း အဆိုပါပြ ဇာတ်အရှေ့ပိုင်းကို မှီပြီး “မုန်းရစ်လေဦး” အမည်နဲ့ ဝတ္ထုရေးသားခဲ့ ပါတယ်။ အဆိုပါဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့ပြီးလည်းဖြစ် ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာပေလောကမှာတော့ ရိုတ်စပီးယားပြီးရင် အထူး ချွန် အပြောင်မြောက်ဆုံး ပြဇာတ်ရေးဆရာကြီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ထားကြပါတယ်။ ဘားနတ်ရှော့ရဲ့ဘဝမှာ ပြဇာတ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆများကြောင့် ၁၉၂၅ ခုနှစ်အတွက် ကမ္ဘာ့စာပေဆိုင်ရာ နိုဘယ်လ်ဆုကြီးကို ရရှိ

ခဲ့ပါတယ်။

ဂျော့ဘားနတ်ရှော့ကို ၁၈၅၆ ခုနှစ်၊ ဒိုင်ယာလန်နိုင်ငံ၊ ဒဗ္ဗလင် မြို့မှာ ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ မိဘများက ဆင်းရဲကြပါတယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ အရက်သမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် ဟာသဉာဏ်ရှိသူဖြစ်တဲ့အတွက် နောင်တစ်ချိန်မှာ အဖေသွေးပါတဲ့ ဘားနတ်ရှော့ဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို ဟဒယရွှင်ဆေးတိုက်ကျွေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့မိသားစုဟာ တခြားမိသားစုနဲ့မတူဘဲ ထူးခြားပါတယ်။ မိမိ ဝါသနာပါရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးခေါ်လုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ မိသားစုဖြစ်ပါတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း အနုပညာဝါသနာ ပါသလို ဟာသဉာဏ်ရှိပါတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူဟာ ဂီတပညာကို ကျွမ်း ကျင်တာမို့ ရှော့တို့မောင်နှမသုံးယောက်ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တေးဂီတကို ဝါသနာပါခဲ့ကြပါတယ်။ ရှော့ဟာ တေးကဗျာဝါသနာပါ သူဖြစ်လို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက စန္ဒရားကို ကောင်းစွာတီးတတ်ခဲ့ပါ တယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ ရသမျှငွေတွေကို အရက်ဖိုးနဲ့သာ ကုန်နေခဲ့တာ မို့ နောက်ဆုံး မိခင်ဖြစ်သူဟာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဖခင်အရက် သမားကြီးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ မိခင်ကြီးဟာ သားသုံးယောက်နဲ့

ရှာဖွေစားသောက်နေရလို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ရှောဟာ ကျောင်းကောင်းကောင်းမနေခဲ့ရပါ။ ငယ်ငယ်နဲ့ပဲ စာရေးဝင် လုပ်ခဲ့ပြီး အနုပညာသမားတစ်ဦးဖြစ်ချင်တဲ့ ရှောဟာ စာရေးဘဝကို ကျောခိုင်းပြီး စာပေလောကကို ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒဗ္ဗလင်မှာ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ပွဲစားတစ်ဦးရဲ့ ရုံးခန်းမှာ စာရေးအဖြစ်မှ စွန့်ခွာ ခဲ့တော့ ရှောဟာ အသက် ၂၀ အရွယ်ပဲရှိပါသေးတယ်။

ရုံးအလုပ်ကို စွန့်ခွာပြီး လန်ဒန်မြို့တော်ကို ရောက်လာတဲ့ ရှောဟာ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ စာအုပ်ဝေဖန်ရေး၊ ပန်းချီဝေဖန်ရေး၊ ဂီတဝေဖန်ရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှာ ဘားနတ်ရှောဟာ ဆိုရှယ်လစ်အယူအဆတွေကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာပါတယ်။ ဖော်ဒီယန်အသင်းထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဖော်ဒီယန်အသင်းဆိုတာက ပညာတတ်အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ အသင်းလိုဆိုရမှာပါ။ ရှောဟာ အဆိုပါအသင်း အတွက် ဟောပြောပွဲတွေမှာ လိုက်ပြောသလို စည်းရုံးရေးစာတမ်း တွေလည်း အများအပြားရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ရှောဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အက်ဆေးရေးသားသူ၊ ဂီတနဲ့ပြဇာတ်ဝေဖန်ရေးဆရာတစ်ဦး

အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။

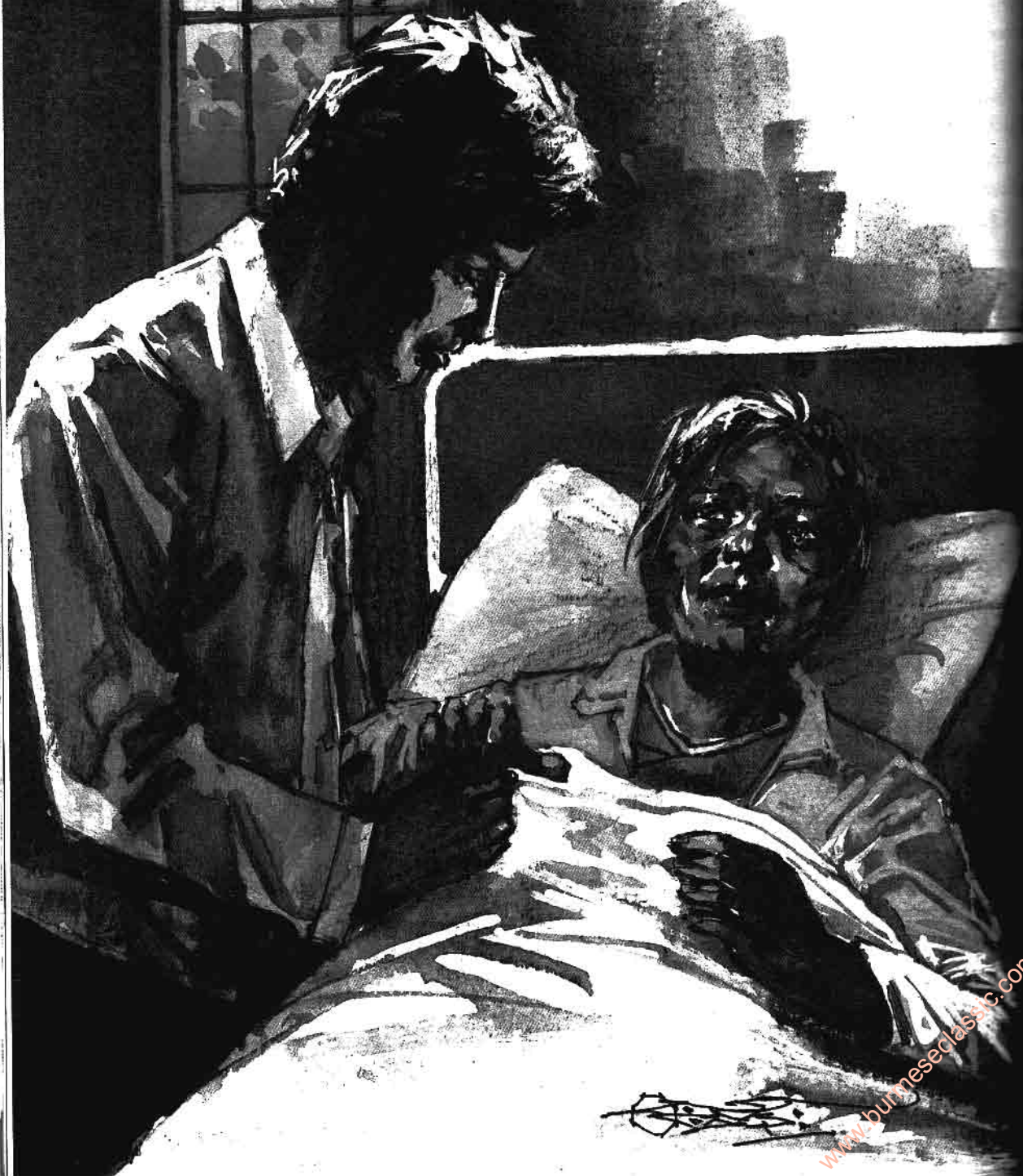
ရှောဟာ သူ့အနုပညာသမားဘဝကို ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် အောင်မြင်အောင်ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ဝတ္ထုတွေက မစွံထူပါ။ ဒါကြောင့်က ၁၈၈၅ ခုနှစ်မှာ ပြဇာတ်တွေ စတင်ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ၁၈၉၁ ခုနှစ်မှာ “အိုက်ဗဆင်အယူအဆ” အမည်ရှိတဲ့ စာတမ်းကိုရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှောဟာ နော်ဝေလူမျိုး ပြဇာတ်ရေးဆရာ ဟင်းနရစ်အိုက်ဗဆင်ရဲ့ ပြဇာတ်အယူအဆတွေကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရှောဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသူ ဖြစ်သလို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားဖို့ ဝန်လေးသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာ တစ်လောကလုံးကို ဆိုရှယ်လစ်ဘဝသစ်ကို တည်ထောင်ပေးဆွဲဆင်းရဲခြင်းမှလွတ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဖော်ဒီယန်အသင်းဆိုတာကလည်း ရှော့ခေတ်က အလွန်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ရောမစစ်သူကြီး ဖော်ဒီယန်အကြောင်းပြုပြီး ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အသင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖော်ဒီယန်ဝါဒကတော့ “တိုက်ချိန်ရောက်မှသာ တိုက်ပါ၊ တိုက်ချိန်မရောက်ဘဲ

၂၀၆ | ဖေဖော်ဝါရီ

သက်တိုင်

၁ ဖြစ်ရိုးလွင် ၁

အောင်မိုး

ကျောင်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်
အရောက် ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်
နားနေရင်း နေလယ်က ကြေး
နန်းစာကို အိတ်ထဲကနေ ပြန်
ထုတ်ဖတ်မိသည်။

“အမေညီအသည်းအသန်
ဖြစ် အမြန်လာ” ညီမအငယ်ဆုံး
ဇယ်ငယ်ညိုရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေး
နန်း။ စဖတ်ဖတ်ချင်း မျက်လုံးထဲ

ပြာဝေသွားမိတယ်။ ဖြစ်မှာပေါ့။
အမေညီလိုသာ အားလုံးက
ခေါ်နေကြတာ။ တကယ့် အမေ
ရင်းတစ်ယောက်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့
အမေရင်းကို အမေလို့ မခေါ်ဘဲ
အမေညီလို့ ခေါ်ရတာကလည်း
ဟိုကောင် ထွေးညှိကစခဲ့တာ။
ထွေးညှိဆိုတာ မောင်နုမ
ခြောက်ယောက်ထဲမှာ နို့ညွှာ။

ပြောရရင် အမေညီအချစ်ဆုံး
သားပေါ့။

အဖေ့နာမည်က ဦးမောင်
ညို။ အမေ့နာမည်က ဒေါ်အေး
သန်း။ မောင်နုမတွေ အားလုံးရဲ့
နာမည်အဆုံးမှာ အဖေ့နာမည်
က ညိုကိုယူပြီး အဆုံးသတ်
ထားကြတာ။ ပထမအစ်ကိုကြီး
ရဲ့နာမည်က တင်မောင်ညို။ မိမိ

အလုလည် ဒုတိယကျတော့ ခင်
မောင်ညို။ နောက်မွေးတဲ့ ညီမ
နုမယောက်နာမည်ကို ထွယ်
လွယ်ပဲ တင်မေညို။ ခင်မေ
ညိုဆိုပြီး မှည့်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ
ယောက်မြောက် နို့ညွှာက ထွေး
ညို။ ထွေးညိုကိုမွေးတော့ အထွေး
ဆုံးသားလေးဆိုပြီး “မောင်ထွေး”
“မောင်ထွေး”နဲ့ခေါ်ကြရင် အဖေ

နာမည်က ညိုနဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ ထွေးညို ဆိုပြီး ဖြစ်လာတာ။ အငယ်ဆုံး မွေးတဲ့ ညီမကျတော့ နာမည် ပေးရတာ ရှင်းတာပဲ။ ငယ်ငယ်ညိုတဲ့။

ထွေးညိုလေး မွေးတုန်းက ချူချာရှာတယ်။ အမေညိုဆို လက်ထဲကမချဘဲ ပြုစုယုယ ခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့်လည်း အချစ် ဆုံး ဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ပဲ။ စကားတတ် ခါစအရွယ် အဖေ့နာမည်မေး ရင် ထွေးညိုဖြေတာက “အဖေ ညို”။ အမေကျတော့ “အမေ ညို” နောက်ဆက်ဖြေလိမ့်မယ်။ “ကိုကိုညို” “မမညို” အဲဒီကစပြီး အမေ့နာမည်လည်း “အမေညို” ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ အိမ်မှာ အမေညို။ နောက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမေညို။ တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံးနဲ့ တစ် မြို့လုံး ခေါ်ကြတာကလည်း အမေညိုပဲ။

အခုအမေညိုက အသည်း အသန်ဖြစ်လို့တဲ့။ နေ့လယ်က တည်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ကြေးနန်းပြ။ ခွင့်တင်။ ဒေသ ထွက်ခွာခွင့် တောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ အမေညိုရေ အမေ့သား မနက် ဖန်အစောဆုံးကားနဲ့ အမေ့ဆီ ကို အရောက်လာခဲ့မယ်။

xxx

အမေညိုဆီရောက်တော့ ထွေးညိုကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ မောင် နှမအားလုံး ရောက်နေကြပြီ။ မျက်နှာမသာမယာတွေနဲ့ ဝိုင်းလို့ဆီကြိုကြတယ်။ ကိုယ့် ထက်စာရင် သူတို့က နီးတယ် လေ။ ကိုယ်ကသာ မိုင် ၂၀၀ ကျော်ခရီးကို အပြင်းနင်းခဲ့ရ တာ။ ရောက်ရောက်ချင်း အမေ ညိုကို သွားကြည့်။ ဦးချက်နံ တော့။ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း သလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို၊ မျက်

လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်အဝိုင်း သား။

“အမေညို သက်သာလာ။ သားရောက်လာပြီ”

အမေညိုအနားကပ် တိုး တိုးညှင်းညှင်းပြောဆိုအပြီး မျက် လုံးကို အသာအယာ ဖွင့်ကြည့် တဲ့အမေညို။ ခေါင်းလေးဆတ် ပြ။ အားမရှိတော့ရှိနဲ့ မြှောက်ကြွဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လက်ကလေးကို ကိုယ်ကပင် ဦးဆောင်ခွဲမပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိတယ်။ လက်ဖမ်း ပေါ်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်စက်ကို သုတ်ဖို့ မကြိုးစားမိခင် အမေညို မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် လိုက်မိတယ်။ နည်းနည်း ပိန် သွားပြီး အားသိပ်မရှိတော့သလို

...။ အင်းလေ ဖြစ်မှာပေါ့။ အသက်ကလည်း ၈၀ နီးနေပြီ ကို။ အဖေဆုံးပြီးကတည်းက ခေါင်းပေါ် ဈေးတောင်းရွက်ပြီး သား သမီးခြောက်ယောက်လုံးကို ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက် လာတဲ့ အမေညို။ အညာသူ ပီပီ ကိုယ်လုံးညိုညိုတုတ်တုတ်နဲ့။ ပင်ပန်းလို့ ဆင်းရဲလို့ဆိုပြီး တစ် ချက်ကလေးမှ မညည်းညူခဲ့တဲ့ အမေညို။ သားသမီးတွေ အား လုံးကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်စေ ခဲ့ပြီး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရုန်းကန် ပေးခဲ့တဲ့ အမေညို။

အခုတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ဖြစ်လို့၊ မလှုပ်မရှားနဲ့ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တော့ဘူးလား။ သား တို့ရောက်လာပြီလေ အမေညို။ အရင်ကလို အသံကျယ်ကျယ် နဲ့ စကားပြောနှုတ်ဆက်ပါဦး တော့လား။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည သာကုန်ဆုံးသွားတယ်။ အမေ

ညို အခြေအနေက တိုးတက် မလာဘူး။ ဆုတ်ယုတ်သွား သလားဆိုတော့လည်း ဒီအတိုင်း ပဲ။ ပါးစပ်ထဲ ကော်ဖီလေး တစ် ငွန်း နှစ်ငွန်း၊ ရေလေး တစ်ငွန်း နှစ်ငွန်းလောက်နဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲ မှာ ဒီအတိုင်း။

ဒီနေ့လည်း မနက်မိုးလင်း ကတည်းက ညက စောင့်တဲ့ တင်မေညိုကလွဲလို့ အားလုံး အမေညိုအနားမှာ။ ခရီးပန်းလာ ကြတဲ့ အရှိန်နဲ့ ညက ကောင်း ကောင်းအိပ်မရတာတွေကြောင့် မျက်နှာတွေက မလန်းကြာ။ အမေညိုအနားရောက်တော့ ပို ဆိုးပေါ့။ အမေညိုကို ကြည့်ပြီး စိတ်လည်းမကောင်း။ နေဝင်မီး ငြိမ်းလို့ မီးစာကုန်ဆီခန်းတော့ မှာလား အမေညိုရယ်။

အမေညိုမျက်နှာကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေတုန်း

“အစ်ကိုထွေးညိုလာပြီ”

ငယ်ငယ်ညိုရဲ့ အော်ပြော သံနဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါး ပေါက်ဆီသို့ ပြေးထွက်အသွား ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားသေးခင် စတင်လှုပ်ရှားလာတာက အမေ ညို။ အစ်ကိုကြီးတင်မောင်ညို ရဲ့...

“အမေညို၊ အမေညို၊ သတိထားဦးလေ”

ပြောရင်း၊ ထသွားရင်း အမေညိုဆီ ရောက်သွားတာ ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ တော့မှ ကိုယ်တိုင်လည်း သတိ ဝင်လာပြီး

“အမေညို၊ မထနဲ့ဦးနော် ထွေးညိုအမေ့ဆီလာမှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမေညို ဆီသို့ ထသွားပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး ပေါက်ကို မျက်လုံးကအရောက် ထွေးညို ပျာပျာသလ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရ

တယ်။

“အမေညို”

လက်ကဆွဲလာတဲ့အိတ် ကို ငယ်ငယ်ညိုထဲသို့ပေးပြီး အမေညို၊ ခုတင်ဘေးဖူးထောက် တိုင်ချကာ ကွဲအက်နေတဲ့ အသံ နဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ခေါ်ဆိုပြီး အမေညိုကိုယ်လုံးကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်တာက ထွေးညို၊ မိမိရောက်ရောက်ချင်း အမေညို အနားကပ်လို့ တိုးတိုး ညင်းညင်း ပြောတော့ မျက်လုံး လေးအသာဖွင့်ကြည့်နိုင်သော အမေညို။ ညိတ်သည့်ဆိုရုံလေး ခေါင်းဆတ်ပြနိုင်သော အမေ ညို။ အားအင်ချည့်နဲ့စွာဖြင့် လက်မြှောက်ဖို့ကြိုးစားရှာသော အမေညို။

အခုတော့ ထွေးညိုကို ပြန်ပွေ့ဖက်လို့၊ အမေညိုအား တွေ ဘယ်ကပြန်ရောက်လာ တာလဲ။ ညီလေးထွေးညိုဆီက ရတာလား။ ထွေးညိုကပ် အမေ ညိုအတွက် အားတွေယူလာတာ လား။ တွေးရင်းတွေးရင်း မတွေး တောတတ်တော့။ သေချာ ပြန်စဉ်းစားရင်လည်း အဖြေက မထွက်။ သေချာတာကတော့ ထွေးညို စရောက်ကတည်းက အမေညို ပြန်လှုပ်ရှားလာတယ်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မျက်လုံးတွေ ကြည်ကြည်ထင် လင် ဖြစ်လာတယ်။ အရင်ရေ တစ်ငွန်း နှစ်ငွန်းသာ သောက် ရာက တစ်စတစ်စ အစာတောင် နည်းနည်းချင်း ပြန်စားလာ တယ်။ စကားပီပီသသ ပြောလာ နိုင်တယ်။ အားလုံးကထည်း အံ့ဩဝမ်းသာလို့ ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ ထွေးညိုရယ်။ အမေ ညို၊ အချစ်ဆုံးသားလေး။ အမေ ညိုအသက်ကို ကယ်တင်လိုက် တာလား။ ရောက်လာနိုင်သော

သို့ အမေညှိအသက်မှ မိပါ
ထားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ။
အခုအခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်း
သွားပြီ။

မောင်နှမအားလုံးလည်း
အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့
တယ်။ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ရယ်ရယ်
အော့မော့နဲ့ စကားပြောနိုင်လာ
ကြတယ်။ အမေညီမတို့တာတော့
ချီပြမနေနဲ့။ ထထိုင်နိုင်နေပြီ။
သားတွေသမီးတွေ မြေးတွေ
အရမ်းရမ်းနဲ့ လူကောင်းတစ်
ယောက်လိုသာ အားမရှိသေး
တာ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်
ပြန်ငယ်သွားတယ်လို့တောင်
ဆင်ရတယ်။ တွေးညှိကလည်း
အမေညီအနားက မခွာဘူးလေ။
အမေညီ ပီအားရှိတာပေါ့။

တစ်ရက်နဲ့ တစ်ရက်
အမေညိုကျန်းမာရေး အခြေ
အနေက ပိုကောင်းလာတယ်။
ဒီတောင်ကို အမေညိုကျော်နိုင်
ပြီး စိတ်ချလက်ချဖြစ်တော့
ပြန်ပို့စဉ်ကြရတယ်။ အားလုံး
ထည်း အလုပ်တွေကိုယ်စီနဲ့
ခွင့်ယူလာကြရတာ။ မောင်နမ
ဆွေပြီး အမေညိုကို ထိုင်ကနဲ
တော့ကြတော့ ကျန်းမာကြပါ
။ ချမ်းသာကြပါစေနဲ့ ဆုတွေ
ပေးပြီး ပြုံးလို့ပျော်လို့။ ကိုယ်စီ
စိတ်ဆွဲလက်ပြန့်တတ်ဆက်လို့
အိပ်ပြန်တော့မယ့်အချိန်၊ အမေ
ညိုအပြုံးမပျက်သေးဘူး။ ထွေး
ခြံက နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်
အပြီး ပြန်မှာတဲ့။

အမေညိုရေ ဒီလိုနဲ့ တစ်
နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်၊ လေးနှစ်
ပြန်ပြန်နော်။ အမေညိုကတော့
ဇနီးမာရေးကောင်းနေဆဲ။
ဘာပေါ့၊ ဘာမှအပူအပင်
မရှိတော့တာ။ သားတွေ၊ သမီး

တွေ၊ ပြေးတွေလာရင် အမေညို့
ပျော်မြူးနေတယ်။ ကျန်းမာရေး
လည်း ဂိုဏ္ဍိကောင်းလာသလိုလို
တောင် ထင်ရတယ်။ မောင်နှမ
တွေထဲမှာ ထွေးညိုက အမေ
ညို့ဆီ အရောက်ဆုံးလေး။ သူက
အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုလူလွတ်၊
အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်နေလို့သာ
အဝေးပြေး သွားနေရတာ။ ရက်
ရှည်ရုံးဝတ်တိုင်း အမေညို့ဆီ
အပြေးရောက်နေကျ။ အမေညို့
အချစ်ဆုံးသားလေးက အမြဲ
ရောက်နေတာဆိုတော့ အမေ
ညို့ပျော်မှာပေါ့။

အမေညို ကျန်းမာပျော်
ရွှင်နေတယ်ဆိုတော့ အဝေးက
သားသမီးတွေကလည်း ဝမ်းသာ
တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ
အလှည့်အပြောင်းလိုပဲ ပြောရ
မလား။ တစ်နေ့မှန်ဝင်လာတယ်။
အမေညိုလေဖြတ်လိုက်တဲ့။ ဒါနဲ့
မွေးသမီးခင် ချစ်တဲ့အမေညိုဆီ
မီးရထားနဲ့ အပြေးအလွှား လာ
ရပြန်ပြီလေ။ လေဖြတ်တယ်ဆို
တော့ အသက်အန္တရာယ်ကို
သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိလို့ တော်သေး
တယ်။ စိတ်ကတော့ ပူရတာပါ
ပဲ။

ဒီတစ်ခါ အိမ်ရောက်တော့ ပထမဦးဆုံးရောက်လာတာက ထွေးညိုတဲ့ အရင်လေးနှင့် လောက်တုန်းက အမေညို၊ အသည်းအသန်ဖြစ်တော့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့ ထွေးညို၊ အခုအစောဆုံးရောက် လာပြီ။ အမေညို၊ ဝမ်းသာရမှာ ပေါ့။ လေဖြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းပဲဖြတ်တာ။ အရင်လို မသွားလာမလှုပ်မရှား နိုင်တော့ပေမယ့် စကားတော့ ပြောနိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့မစိတ်တော့ဘူး။ သား သမီးတွေကိုလည်း အကုန်မှတ်

မိတယ်။ “မအားရင် မလာကြနဲ့
လေ” လို့ပြောလိုက်သေးတယ်။
လေဖြတ်လို့ အိပ်ရာပေါ်မှာသာ
နေနေရတာ သားသမီးမြေးတွေ
တွေ့တော့ ဖျော်နေတယ်ထင်
တယ်။ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို
တစ်ချက်ကလေးမှ အပြုံးမပျက်
မသည်းညူရှာတဲ့ အမေသို့။

ရောက်လာတဲ့ သားသမီးတွေက အနီးကပ် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုတာတောင် “ရတယ်၊ ရတယ်၊ ပြန်ကြ၊ အလုပ်ပျက်မယ်” တဲ့။ သားသမီးတွေကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ တွေ့လည်းတွေ့ချင်၊ မိမိကြောင့် အလုပ်အကိုင်ပျက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေရတဲ့ အမေသို့။

ငယ်ရွယ်ကျန်းမာစဉ် အခါက ရှိသမျှသားသမီးတိုင်းကို ပြုစုယူဆ စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အမေညို။ အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်း လို့ သားသမီးတွေက တစ်ကျော့ ပြန်ပြုစု စောင့်ရှောက်တာကို ပင် လက်မခံလို။ အမေညိုရဲ့ မေတ္တာဟာ သားသမီးတွေ အပေါ် ကြီးမားများပြားလွန်း လှပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြည့် ရက်နိုင်မှာလဲ အမေညိုရယ်။

ဒါပေမဲ့ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရား
တွေက နောက်ပိုင်းမှာရှိနေ
သေးလို့ နှစ်ရက်သုံးရက်သာ
အမေညိုအနားမှာ နေနိုင်ပြီး
မကြာခဏ လာပါ့မယ် အမေ
ညိုရယ်လို့ ကတိပြုကာ ပြန်လာ
ရတယ်။ ကျန်တဲ့ မောင်နှမ
တွေလည်း ဘာထူးလို့လဲ။ နှုတ်
ဆက် ကန်တော့ကာ စိတ်မချ
စွာနဲ့ ပြန်ကြရတာပါ။ ထွေးညို
လေးကတော့ ခွင့်ရက်ရှည်ယူ
ပြီး အမေညိုအနားမှာ နေပေး
ဦးမယ်တဲ့။ ငယ်ငယ်ညိုကိုယ်
တိုင်ကလည်း အစ်ကိုတို့ အစ်မ

တို့ စိတ်ချလက်ချ ပြန်ကြပါ။ အမေညီအတွက် ဘာမှမဆိုချိန် ကြပါ။ သူကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ပြုစုပါမယ်ဆိုလို့ တော်သေး တယ်။ ကျေးဇူးပါညီမရယ်။ ဒီ အချိန်မှာ မိဘကို ပြုစုစောင့် ရှောက်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်မှ မဟုတ်တာ။ အမေ ညီရ ဒီတစ်ခါလည်း အမေ ညီကို ခွဲခွာပြီး ပြန်လာရပြန် ပီလေ။

ကံတရားကိုယ်တိုင်ကပဲ
ပီပီတို့ မိသားစုအပေါ် အပြီး
ထားနေလေရောသလား။ အမေ
ညှိလေမြတ်ပြီး နောက်ခြောက်
လအကြာ တုန်လှုပ် ချောက်ချား
ဖွယ်သတင်းဆိုကြီးက မိသားစု
တစ်ခုလုံး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်
ရမှန်း မသိရလောက်အောင်
တဒ်မင်တက် နေမိတယ်။

“ထွေးညိုလေး ဆုံးပြီ”
တဲ့။

ကမ္ဘာကြီးသွက်သွက်ခါ
 ချာချာလည်အောင်ပင် ဆောက်
 တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ရတာက
 မောင်နှမအားလုံး အမေညို
 ... အဝီကအမေညို၊ ဒီသတင်း
 ဆိုးကြီးကိုသာ အမေညိုညီရင်
 ... ဆက်မတေးရဲကြတော့။

ဖြစ်ပုံကလည်း ထွေးညွှန်းလေး အမေညိုကြိုကြည့်ပြီး အပြန်လမ်းမှာ ကားမတော်တဆဖြစ်လို့ နေရာတွင်ပင် အသက်ပျောက်တယ်တဲ့။ ဖြစ်ရလေ ထွေးညွှန်းရယ်။ အမေညိုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အစ်ကိုကြီး တင်မောင်ညိုကတော့ ကျန်မောင်နှမအားလုံးကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ “အဖေညို လုံးဝမရှိပါစေနဲ့”

XXX

“အမေညီ၊ လုံးဝမရိပ်မိစေနဲ့”

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကျော်ကာလ ထွေးညှိလေးဆုံးတုန်းက အစ်ကိုကြီး တင်မောင်ညီ၊ ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တယ်။ အခုလည်း ထပ်ပြောရပြန်ပြီ။

“အမေညီ၊ လုံးဝမရိပ်မိစေနဲ့” တဲ့။

ထွေးညှိဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမေညီ၊ လုံးဝမသိသေးဘူး။ မသိနိုင်အောင်လည်း မောင်နှမ အားလုံး ဖုံးဖိထားကြရတယ်။ အမေညီ၊ သား ထွေးညီ၊ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားနေရတယ်။ ဟိုမှာ တစ်နှစ်ကျော်နှစ်နှစ်တောင်ကြာမှာ။ အမေညီ၊ အတွက်တော့ ဆေးတွေနဲ့ စားစရာတွေ ပို့ပေးနေတယ်။ အခု အမေညီသောက်နေတဲ့ ဆေးတွေက ထွေးညှိပို့တာ။ ဒီမုန့်ကလည်း ထွေးညှိပို့တာပဲ။ ဒီမိုင်လိုလေးကလည်း ထွေးညှိပေးထားတာ။ အမေညီ အာရီအောင် သောက်လိုက်နော်။ ဒါဆို အမေညီ၊ ဆေးလည်းသောက်တယ်။ မုန့်လည်းစားတယ်။ ဘယ်သိနိုင်ပါတော့မလဲ။ အသက်က ၈၅ နှစ်ရှိနေပြီ။

“အေး... အေး... ငါ့သားလေး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ အဆင်ပြေပါစေ၊ မြန်မြန်ပြန်လာရပါစေ”

အိပ်ရာပေါ်ကနေ အသံသဲ့သဲ့နဲ့ ဆုတောင်းပေးရှာတယ်။

အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ မချီအောင် ခံစားရတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ အမေညီ။ အခုလည်း အမေညီ၊ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ မောင်နှမတွေ အားလုံး အမေညီအနားမှာ ရောက်နေကြ

တာ။ ဆရာဝန်ကတော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး။ အမျိုးတွေစုံအောင် ခေါ်ထားရင် ခေါ်ထားလို့ရပြီလို့ ပြောသွားတယ်။ တကယ်ပဲလား အမေညီ။ အခုလက်ရှိ သားတွေ၊ သမီးတွေကို ပစ်သွားပြီး အမေညီချစ်တဲ့ ထွေးညှိဆီကို လိုက်သွားတော့မှာလား။ ပြန်ဖြေပါဦး အမေညီရယ်။

“အမေညီမွေးရက်ရောက်ဖို့ ဘယ်နရက်လိုသေးလဲ”

“အမေညီက သောကြာနေ့ မွေးတာဆိုတော့၊ နှစ်ရက်လိုသေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးရဲ့ အမေးကို ခင်မာညိုက တိုးတိုးပြန်ဖြေတာကြားလိုက်ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး အယူအဆက မွေးရက်ကျော်ရင် ပြန်ကောင်းလာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောထားမသိ။ နှစ်ရက်လိုသေးတယ်တဲ့။ ဒါဆို နှစ်ရက်ကျော်ရင် အမေညီ ပြန်ကောင်းလာနိုင်သလား။ စဉ်းစားရင်း အမေညီ အိပ်စက်လေရာ ခုတင်ပေါ်ကို ကြည့်မိတယ်။ မျက်လုံးလေးစုံ မှိတ်ထားပြီး ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း အသက်ရှူနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

တစ်နေ့ကူးသွားပြီ။ ဒီနေ့ ကြာသပတေးနေ့၊ အမေညီ၊ အခြေအနေက ထူးခြားမလာဘူး။ ဆရာဝန်လည်း လာကြည့်တယ်။ ဘာမှပြောမသွား။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မောင်နှမအားလုံးကလည်း ဆရာဝန်ကို ဘာမှမမေးမိဘူး။ အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မနက်ဖြန် သောကြာနေ့။

ကြာသပတေးနေ့ ကို အပတ်စဉ်တိုင်း ကြုံတွေ့နေရပေမယ့် သတိမထားမိခဲ့ဘူး။ ဒီ

အပတ် ကြာသပတေးနေ့ကတော့ အချိန်ကုန်ခဲလိုက်တာလို့ ထင်မိတယ်။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်နဲ့ ဘာမှလည်း စားချင်စိတ်မရှိဘူး။ နာရီကို ခဏခဏ ကြည့်လိုက် အမေညီဆီကြည့်လိုက်၊ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးပါတော့ ကြာသပတေးနေ့ရယ်။

တစ်ညလုံး အိပ်မရလို့ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် ဖျတ်ခနဲ နိုးလို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၈ နာရီထိုးနေပြီ။ ကယျာကယာ အိပ်ရာထပြီး အမေညီ၊ခုတင်ဆီကို သွားကြည့်မိတယ်။

“ငယ်ငယ်ညီ၊ ဘာထူးသေးလဲ”

“ဘာမှမထူးဘူး အစ်ကိုလေး”

ဂွမ်းကိုရေစွတ်ပြီး အမေညီနှုတ်ခမ်းပေါ်သုတ်ပေးနေတဲ့ ငယ်ငယ်ညီ ပြန်ဖြေအပြီး...

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့နော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး။ အမေညီ မွေးတဲ့ရက်”

“ဒီနေ့ကျော်သွားရင် အမေညီအတွက် မျှော်လင့်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးကတော့ ဒီလိုပဲ တွေးထားတယ်။ ဘေးအိမ်က အဖေကြီးကလည်း လူနာရဲ့မွေးရက်ကျော်ရင် ပြန်ကောင်းလာနိုင်တယ်တဲ့”

“အင်းလေ အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဒီနေ့လည်း အမေညီကို ဆရာဝန်လာကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ မဝေခွဲတတ်တာလား။ ဝေဝေဝါဖြစ်နေတာလား။ အံ့ဩမှင်တက်နေတာလား။ ထူးခြား

နေတာအမှန်။

ဒီလိုနဲ့ အမေညီအခြေအနေကို စောင့်စားအကဲခတ်နေရင်း သောကြာနေ့တစ်နေ့လည်း ကုန်ပြန်ပြီ။ အမေညီကတော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှူနေတာလား။ ခဲခဲယာဉ်းယာဉ်း ရှူနေရတာလား။ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ရှူနေရတာလား။ မပြောတတ်၊ မလှုပ်မယှက် ပက်လက် မူတည်စုံမှိတ်လို့။

“ကဲ ဆရာရေ လုပ်ပေးအမေညီအခြေအနေ ဘယ်လိုများရှိနေမလဲ။ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့တောင် ရောက်နေပြီ”

အစ်ကိုကြီး တင်မောင်ညီရဲ့ အမေးကို ဆရာဝန် ဖြေမှ ခေါင်းကုတ်ပြီး။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ။ ကျွန်တော် စစ်မ်းတုန်းက အခြေအနေနဲ့လား။ ညလားပဲ။ ဆေးပညာအရလည်း လူနာက အသက်အရွယ်ကြီး၊ အားမရှိ၊ အစာမစားဆေးမဝင်၊ အသက်တော်မနည်းကြီးစားရှူနေရတာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြာကြာမခံနိုင်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ တိုင်ပင်ဆွဲနဲ့ရှိတာ တိုင်ပင်ခွင့်ပြုပါ”

အစ်ကိုကြီး တင်မောင်ညီမှ ပြောပြောဆိုဆို မောင်နှမအားလုံးကို အခန်းထဲခေါ်ပြီး။

“ကဲ အားလုံး အစ်ကိုကြီး ပြောတာနားထောင်၊ ဆရာရေ ပြောသွားတာတွေ အကုန်အစုံတို့ ကြားပြီးသားပဲ။ တကယ်တော့ အမေညီက အသက်သင့်နေပြီ...”

အစ်ကိုကြီးကားလည်း

ညီမတစ်ယောက်ထံမှ ရှိကံသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ အစ်ကိုကြီး ထည်း စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သက် ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ဆက်ပြော စွာတယ်။

“တကယ်တော့ . . . တကယ်တော့ အမေညိုက ထွေးညိုလေးကို စောင့်နေရတာ။ အခု ထွေးညိုမှ မရှိတော့ တာ”

ပင့်သက်တစ်ချက်ချပြီးမှ “အစ်ကိုကြီးသဘောက တော့ အမေညိုကို မသေစေ ချင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဝေဒနာကြီးခံစားနေရတာကို ထည်း မကြည့်ရက်ဘူး”

အစ်ကိုကြီးအသံ သိသိ သာသာကြီး တုန်လာတာကို သတိထားမိတယ်။ အစ်ကိုကြီး နှုတ်နှုတ်ချက်ကြည့်ပြီး ရင် ထဲမှာ ဆိုတက်လာတယ်။ ညီမ သုံးယောက်စလုံးကတော့ ကျိတ် ခိုနေပြီထင်။ ငယ်ငယ်ညီထံမှ နှိုက်သံပီပီသသ ထွက်လာ တယ်။

“အစ်ကိုကြီးကတော့... အစ်ကိုကြီးကတော့...”

အစ်ကိုကြီး စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ရှာသေးဘူး။ နောက်မှ အတော်အတန်ပြောပြီး

ပြောလိုက်ရဟန်တူတယ်။

“အမေညိုကို စိတ်ချမ်း ချမ်းသာသာနဲ့ အသက်ထွက်စေ ချင်တယ်”

အစ်ကိုကြီး ပြောပြီးပြီးချင်း ညီမသုံးယောက်လုံး တိုင်ပင် ထားသည့်အလား ငိုရှိုက်သံ ထွက် ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာ တော့တယ်။ အသံစောင့်ပြီးမှ-

“ငါ့ညီမတွေ အစ်ကိုကြီး ပြောတာ သေသေချာချာ နား ထောင်ကြပါဦး”

အစ်ကိုကြီးအသံက ဒီ တစ်ခါ ပြန်တည်ငြိမ်လာတယ်။ တကယ်လို့ အမေညိုသာ မရှိ တော့ရင် မောင်နှမမအားလုံးရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ ပူဆွေးသောက ရောက်မှုတွေ၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် မှုတွေကိုသာမက ရင်ဆိုင်ဖြေ ရှင်းရမယ့် အခက်အခဲဟူသမျှ ကိုလည်း အစ်ကိုကြီး အဖအရာ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဦးဆောင် ဦးရွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးရမယ်မဟုတ်လား။

“အစ်ကိုကြီး စောစောက ပြောခဲ့သလိုပဲ။ အမေညို အသက်မထွက်သေးတာ၊ ထွေး ညိုကို စောင့်နေလို့။ ထွေးညို သေတာကို အမေညိုမသိရှာ သေးဘူး။ ဒီဝေဒနာကို အမေညို

တော်တော် ခံစားနေရတာတယ်။ အစ်ကိုကြီး အမေညိုကိုမကြည့် ရက်တော့ဘူး။ အမေညိုကို သေ စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့တော့ မဟုတ် ဘူး။ အသက် ပြောပြောနှင့် တန်းတန်း ထွက်သွားစေချင်လို့။ အဲဒီတော့ ခင်မောင်ညို မင်းက ထွေးညိုနဲ့ အသံတူတယ်။ ထွေး ညိုပုံစံလုပ်ပြီး အမေညိုဆီကို သွား။ အမေညို လုံးဝမရိပ်မိစေနဲ့ နောက်ပြီး...”

“အစ်ကိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ . . . မလုပ်ပါနဲ့” ငယ်ငယ်ညီရဲ့ စူးစူးငါးငါးငိုပြီး တောင်းပန်သံက အစ်ကိုကြီးစကားမဆုံးခင် ထွက် ပေါ်လာတယ်။

“မဟုတ်သေးဘူး ငယ်ငယ် ညီ။ ညီမလေး အမေညိုကို အရမ်းချစ်မှန်း အစ်ကိုကြီးတို့ သိပါတယ်။ အမေညိုကို စိတ် ချမ်းသာစေချင်တယ်မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့် အစွဲအလမ်း ကင်းကင်းနဲ့ ပြောပြောနှင့်တန်း တန်း အသက်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက် ပါ ညီမလေးရယ်”

ဆက်ပြီးတော့ မောင်နှမ တစ်တွေ ထွေးညိုပုံစံလုပ်ရေး၊ မလုပ်ရေးကို အချိန်အတော် ကြာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြရတယ်။

နောက်ဆုံး အမေညိုရဲ့ ဇရာနဲ့ ကျန်းမာရေးကိုကြည့်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ အသက်ထွက် နိုင်ရေးအတွက် ထွေးညိုပုံစံလုပ် ရေး သဘောတူခဲ့ကြတယ်။

“အမေညို လုံးဝမရိပ်မိ စေနဲ့”တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ အမေညို ထံ ထွေးညိုရောက်လာနေကျ မနက်ကားဆိုက်ပြီးချိန် ထွေး ညိုနေရာက သရုပ်ဆောင် ရတော့မယ်။ ဒီည ကောင်း ကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ အစ်ကို ကြီးအသံကို ကြားယောင်နေ

တယ်။ ငယ်ငယ်ညီ တောင်ဆန် သံကို ကြားယောင်နေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က “အစ်ကို ထွေးညိုလာပြီ” ဆိုတဲ့ အသံ ကလည်း နားထဲက မထွက်ဘူး။ ပျာပျာသလဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်လာ ပြီး “အမေညို” ဆိုတဲ့ တုန်တုန် ယင်ယင် ထွေးညိုအသံ ပြန် ကြားရပြီး တောခွေးတွေ ပြန်လာ ရတယ်။ ညီမသုံးယောက်ရဲ့ ပြိုင် တူနှိုက်သံတွေကလည်း ပဲ့တင် သံထပ်လို့။

အစ်ကိုကြီးပြောသလို ထွေးညိုကို အမေညိုက စောင့် နေတာတဲ့။ ထွေးညိုအသံကြား ရင် အမေညို သက်သောင့် သက်သာ အသက်ထွက်သွားမှာ လား။ အမေညို အသည်းအသန် ဖြစ်တုန်း အရင် ငါးနှစ်ကလိုဆို ရင်ရော။ တွေးရင်း တွေးရင်း ချာချာလည်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ မနက်။ ထွေးညို အမေညိုဆီ လာနေကျအချိန်။ ကျန်မောင်နှမ အားလုံး အမေညို ခုတင်ဘေး မှာပိုင်းလို့။ ထွေးညိုကိုင်နေကျ လက်ဆွဲအိတ်လေးကို လက် မှာဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်း ချင်း လှမ်းပြီးအဝင်။ အမေညို ခုတင်နားရောက်ခါနီး အတတ် နိုင်ဆုံး ထွေးညိုအသံဖြင့်...

“အမေညို”
ခေါ်အပြီး ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်စများဖြင့် ခုတင်ပေါ် သို့ လှမ်းအကြည့် ဖြည့်ညင်း စွာ ပွင့်လာတဲ့ မျက်လုံးများနှင့် အတူ အမေညိုရဲ့ အဆက် မပြတ် အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း များက တစ်စ...တစ်စ။ ။

မှတ်ချက်။ ။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံ၍ ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည်။
သက်နိုင်(ပြင်ဆင်ထွင်)

MAUNG KEE

“ဖိုးတင်ရေ ထမင်းစားမယ်ဟေ့။
 ခြစ်ခင်းက မြက်တွေလည်း ခိုက်လာခဲ့ဦး”
 ကိုမင်း လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ဖိုးတင်လုပ်
 ထက်စာလုပ်ကို လက်စသိမ်းလိုက်သည်။
 ထိုမင်းခေါ်သံ ပြတ်တောင်းတောင်းနိုင်သည်
 ထို ဖိုးတင်သိသည်။ ဘကြီးတို့ အမေကြီးတို့
 အိပ်၍ ဖိုးတင်နေလာသည်မှာ ဆယ်စုနှစ်
 ထစ်စုပင် ကျော်လာခဲ့လေပြီ။ ကိုမင်းနှင့်
 ဖိုးတင် အခြေအနေက ကွာခြားလွန်းလှ
 သည်။ ဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့က ကိုလင်း
 နှင့် ကိုမင်းသားနှစ်ယောက် မွေးထားသည်။
 ထိုမင်းက မြို့တွင် ကျောင်းတက်နေသဖြင့်
 ထစ်ခါတစ်ရံသာ ရွာပြန်လာသည်။ မြို့က
 အိပ်တွင်သာ အနေများပြီး ကိုမင်းပျော်သည်။
 ထိုလင်းမှာ အိပ်ထောင်ကျပြီး မိဘများ
 နှင့်သာ စုစုစည်းစည်းနေသည်။ ဖိုးတင်သည်

ဖိုးတင်နှင့် (အိပ်)
 ဖိုးတင်နှင့် မြို့

ကိုလင်းနှင့်လယ်ထဲ အတူဆင်းရသည်။
 ကိုမင်း ရွာပြန်လာလျှင် ထမင်းဖို့ နှာကျောင်း
 ရင်း လယ်ထဲရောက်လာတတ်သည်။ ထို
 အခါမျိုးတွင် ကိုမင်းနှင့်ဖိုးတင် အတူတွဲ
 အလုပ်လုပ်ရသည်။ အလုပ်ထဲတွင် အဆင်
 ပြည့်သော်လည်း ထမင်းစားဖွဲ့သို့ရောက်လျှင်
 ထိုမင်းမှာ ဖိုးတင်နှင့် အတူတွဲ၍ မစားချင်ပေ။

ဘကြီး နှင့် အမေကြီးတို့က ထမင်းစားပိုင်းတွင် အတူတကွ စားသောက်ရမည်ဟုဆိုထားသဖြင့် ကိုမင်းမှာ ဖိုးတင်နှင့် မစားချင်သော်လည်း သည်းခံ၍ စားနေရသည်။

ဖိုးတင်ကလည်း ဖိုးတင်ပင်ဖြစ်သည်။ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ဝေ့ဝိုက်ကျနေသော ဆံနွယ်လိမ်လိမ်ပေါ်တွင် ရှုံ့စက်၊ ရှုံ့ပြောက်များရှိသည်။ ထမင်းစားသည့်အခါ အမြဲမပြတ် တရံရှုံ့ လုပ်တတ်သည်။ နာခေါင်းဝမူလည်း နာရည်များက ဝင်ချည်ထွက်ချည်ရှိသဖြင့် ပုဆိုးစင်္ကြံနှင့် ဆွဲသုတ်သည့်အကြိမ်ကလည်း မနည်းပေ။ ထမင်း ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် စကားပြောတတ်သဖြင့် ဝါးထားသည့် ထမင်းစေ့များ ပန်းကန်ထဲသို့ တဖွားဖွား ထွက်ကျတတ်သည်။ စကားပြောရင်း ရယ်သည့်အခါတွင်လည်း ရည်လျား၍ ဝါညစ်ထေးသွားကြီးများပေါ်တွင် သွားချေးများက အထပ်လိုက်ပေါ်နေသည်။ အရည်ရွှဲ၍ ဝိုင်းစိုနေသော မျက်လုံးပြူးကြီး၏ ထောင့်တွင် မျက်ချေးများလည်း မပြတ်ရှိနေတတ်သည်။

အဘကြီးနှင့် အမေကြီးက ဖိုးတင်၏ ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်သည်မြင်ကွင်းကို ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုမင်းအနေနှင့် နှလုံးနာတတ်သည်ကို ဖိုးတင်ရိပ်မိသည်။ စာရင်းတိုင်နှင့် စာရင်းကူး မခွဲခြားတတ်သော သည်အိမ်တွင် ဖိုးတင်မှာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လိုပင် ဖြစ်၍နေလေသည်။

“မြက်ခင်းက မြက်တွေ ရိတ်လာခဲ့ဦးတဲ့”

ဖိုးတင်ပြီးမိသည်။ ကိုမင်းသည် ဖိုးတင်၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ချေးတွေကို သုတ်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးတင်၏ အဆင်မပြေမှုများကို တွေ့တိုင်းပြောနေရသဖြင့် ကိုမင်း စိတ်ပျက်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမင်းနှင့် ဖိုးတင်သာ သိသည့် စကားလုံးများဖြင့်သာ ပြောဆို ဆက်ဆံနေကြသည်။ သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်နေသဖြင့်လည်း ကိုမင်း အားနာမိသည်။ မပြောလျှင်လည်း ဖိုးတင်မှာ အလိုက်တသိ လုပ်မည့် ပုံမပေါ်။ ဖိုးတင်မှာ ကိုမင်းကို လေးစားချစ်ခင်သည်။ စိတ်ကောင်းရှိသော ကိုမင်းကြောင့် ဖိုးတင် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ရသည်။ ဖိုးတင်အတွက် ရယ်ဖိမိတ်

အမျိုးမျိုး ဝယ်ပေးတတ်သလို ကိုမင်းဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများပေးသည့် အခါတွင်လည်း ဖိုးတင်အတွက် အသစ်အဆန်းချည်းဖြစ်သည်။ ကိုမင်းနှင့် ဖိုးတင်မှာ အသားအရောင်များစွာ ကွဲပြားမှုရှိသည်။ ကိုမင်းဝတ်စဉ်က သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ လိုက်လျောညီထွေရှိလှသော်လည်း ဖိုးတင်လက်ထက်ရောက်၍ ဝတ်ဆင်ခဲ့လျှင် တောက်ပြောင်လွန်းလှသည်။ ကိုမင်း၏ ဖြူသွယ်သွယ် ခြေချောင်းလေးများမှ ခြေသည်းကြည်ကြည်လေးများနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လှသော အောက်ကွီပီ နက်ပြာရောင် ဖိနပ်လေးကို ဖိုးတင် စီးကြည့်မိပါသည်။ ဖိုးတင်၏ မည်း မည်းတုတ်တုတ် ခြေချောင်းများမှ ခြေသည်းကျွတ်၍ ပြန်ပေါက်နေသော မညီမညာ ခြေသည်း ညီညစ်ညစ်များနှင့် ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သောကြောင့် ဖိုးတင် နာခေါင်းရှုံ့၍ ရယ်နေမိသည်။

ဘကြီးတို့ အိမ်မရောက်ခင်က ဖိုးတင်မှာ တစ်ရွာလုံး၏ ခိုင်းဖတ်ဘုံကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ခဲ့ရသော ဖိုးတင်မှာ တုံးဖိုတိုင်ကပ်ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ကြုံငုံမှုအိမ်တွင် ရေထမ်း၊ ထမင်းပို၊ နွားကျောင်းထင်းခွဲ၊ အမှိုက်သိမ်း၍ လယ်ထဲသို့ အမှိုက်ချမှီရုံလုပ်ရသော်လည်း ထမင်းတစ်နပ်သာ ကျွေးချင်ကြသည်။ အလုပ်များများလုပ်ခိုင်းပြီး ငွေနည်းနည်းသာပေးချင်သည့် လူတန်းစားကြားတွင် ဖိုးတင်ဘဝ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ အလှူအတန်း မက်လာဖွဲ့များတွင်လည်း ဖိုးတင်မှာ ထင်းထိုး၊ မီးမှုတ်၊ ပန်းကန်ဆေးသည့် နေရာတွင်သာ လူရာသွင်းခြင်း ခံရလေသည်။ ခိုင်းချင်သူများပြီး ကျွေးချင်၊ ပေးချင်သူ နည်းပါးလှသော ဖိုးတင်ဘဝဖြစ်သည်။

ငှက်ဖျားရောဂါ စတင်ခံစားရသော ဖိုးတင်ကို ဘယ်အိမ်ကမှ လက်မခံချင်ကြသဖြင့် အဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့က ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ မိသားစုအားလုံး၏ ဝိုင်းဝန်းပြုစုမှုကြောင့် ဖိုးတင်မှာ အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပြီး ကိုလင်း၊ ကိုမင်းတို့နှင့်လည်း ညီရင်းအစ်ကိုတူမျှ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ကြလေသည်။

အဘကြီး ကွယ်လွန်၍ ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် အမေကြီးလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့လေသည်။ အဘကြီး အသုဘ ချသည့်နေ့က အမေကြီး အော်ဝိုတော့ ဖိုးတင်လည်း ဝိုင်းသည်။ နွားတင်းကပ်ထဲမှ အဘကြီးအသည်းကျော် နွားပြာကြီး ညှိမောင်မှာ နွားထောင့်ခံပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်၍ တဂူးကူးတဂဲကဲအော်ပြီး မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးများနှင့် မြင်ပြန်တော့ ဖိုးတင် မျက်ရည်ကျမိပြန်သည်။

ရွာထဲတွင် နာရေး ရှိပြီဆိုလျှင် အဘကြီးက ခေါင်းအုံစိုက်၍ စောင့်ပိုင်း ပခုံးဆတ်ပြီး သွားစောင့်၍ အိပ်ပေးပါတော့သည်။ ဆွေမျိုးများသည့် အသိုင်းအဝိုင်းဆိုလျှင် ရက် လည်သည်အထိ အိပ်သည်။ ဆွေမျိုးနည်းပါးပြီး မျက်နှာမဲ့ ဆင်းရဲသားဆိုလျှင်တော့ ၁ လ ၂ လ တန်သည်အထိ အိပ်တတ်လေသည်။ အားနည်းသည့်သူများဘက်မှ ရပ်တည်၍ အနှစ်နာခံသည့်အတွက်လည်း ဖိုးတင်သာမက တစ်ရွာလုံး၏ လေးစားချစ်ခင်မှုကို ခံရသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

အမေကြီး ဆုံးခဲ့စဉ်ကလည်း ဖိုးတင်ဘဝပျက်မတတ် ခံစားခဲ့ရလေသည်။ အဘအိုကင်းသည်ဘဝ ရောက်ရမည့်အရေကြီးသဖြင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခဲ့ရသည်။ အသားသည် ငါးသည်၊ မုန့်သည်မှအစ ဟင်းသီးဟင်းရွက်သည်အဆုံး အမေကြီးအိမ်ဝင်ရောက်နားခို၍ ထမင်းမစားဖူးသူ မရှိသလောက်ပင် ရှားသည်။ စေတနာကောင်းသောကြောင့် အမေကြီးဆုံးသည့်အခါ လာရောက်ဂါဝန်ပြုကန်တော့ကြသူ များပြားလှလေသည်။

အဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့ မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကိုမင်းမှာ ငြိမ်အိမ်တွင်သာ အနေများလာတော့သည်။ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိသည့် အခါ၌သာ ရွာသို့ ပြန်လာလေ့ရှိတော့သည်။ အဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့၏ မှာကြားချက်၊ ကိုလင်းကိုမင်းတို့၏ သဘောတူညီမှု၊ ဖိုးတင်၏ ဆန္ဒဖြတ်ချက် ဆန္ဒတို့ဖြင့် ဖိုးတင်မှာ ကိုလင်းမိသားစုနှင့်သာ ဆက်လက်နေလာခဲ့သည်။

နွားကျောင်းရင်း ကုက္ကိုပင် အိမ်ကြီးရှိသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းမြေသို့ ရောက်တိုင်း အဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့တို့ မှုန်း

ပြီး ဖိုးတင် ကန်တော့မိသည်။ အဘကြီးနှင့် အမေကြီးကို သူတို့ ဆန္ဒအရ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ကြရသည်။ အချိန်ကာလကြာမြင့် လာသဖြင့် မြေပိုမိုနီနီနေရပင် မြေပြင်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ရွာတွင် နာရေးရှိသည့်အခါ တိုင်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မည်သူဖြစ်လျှင် ဖိုးတင်မှာ သောင်းလှ၊ ဖိုးထိန်တို့နှင့်အတူ ကျင်းတူးပေးနေကျဖြစ်သည်။ ဂူတည်မည့် သူများကတော့ ဖိုးတင်နှင့် မသက်ဆိုင် တတ်ပေ။ အဘကြီးနှင့် အမေကြီးကိုလည်း ဖိုးတင် စိတ်တိုင်းကျပင် ယှဉ်လျက် ချထား ခဲ့သည်။ ဖိုးတင်၏ တာဝန်ဝတ္တရား တစ် လျှောက်တွင် အဘကြီးနှင့် အမေကြီးတို့၏ မြေပေါ်သို့ မည်သူ့ကိုမျှ ထပ်မံဖို့မိစေရန် နှင့် မည်သူ့မျှ ထပ်မံတည်မိစေရန် ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ကိုလင်းနှင့် ကိုမင်းမှာ ညီအစ်ကိုအရင်း သာ ဖြစ်သော်လည်း အပြောအဆို အနေ အထိုင် မတူခြားနားလွန်းလှသည်။ ကိုမင်း သည် ခြုံတွင်ပျော်သည်။ ကိုလင်းကတော့ မိဘခေါင်းချသွားသော သည်ရွာမှ တစ်ဖဝါး မှ မခွာလိုပေ။ ကိုလင်းမှာ တစ်နေ့လုံးနေ၍ စကားတစ်ခွန်းပင် ပြောဆိုရန် ဝန်လေးသော် လည်း ကိုမင်းမှာ သွက်လက်သူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချူချာသော ကိုလင်း သည် ယခုချိန်အထိလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းပေ။ ကိုလင်းမိန်းမ သူတစ်ယောက် လည်း ထူအာအဖြစ်၍ ကိုလင်းနှင့် လိုက်ဖက် သည်။ ယခုနှစ်အတွင်း နေရာမရွေး အတက် ရောဂါထနေသော ကိုလင်းကို ဖိုးတင် ဂရု စိုက်ကြည့်နေသည်။ အသောက်အစား အပျော်အပါးမရှိသော ကိုလင်း အေး သလောက် တစ်ဦးတည်းသောသား ကျော်စွာ မှာ အသောက်အစား အပျော်အပါးနှင့် မွေ့လျော်နေသူဖြစ်လေသည်။ ဖခင်ရောဂါ သည် ကိုလင်း ဆိုဆုံးမ၍လည်း မရပေ။ ကျော်စွာ၏ ဘဝတွင် ဖိုးတင်မှာ မည်သည့် နေရာမှ အသုံးမတည့်သောသူဟု ထင်မှတ် ထားလေသည်။ ဖိုးတင်ကို ကျော်စွာ ဂရု မစိုက်ပေ။

ရာသီအလိုက် ငှားထားသော လယ်သူ ရင်းငှားတို့သည် ဖခင်ကိုလင်းစကားထက် သားကျော်စွာ စကားကို အလေးထားလာ

ကြသည်။ ကျော်စွာသည် သူရင်းငှားတို့နှင့် ပေါင်း၍ လယ်ထဲမှထွက်သော စပါးကိုပင် ခိုးရောင်းစားနေသော အိမ်တွင်းသူခိုးဘဝ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ကျော်စွာ၏ တစ်ဝက် ကြေးထုတ်ရောင်းနေသော ပစ္စည်းများကို လက်ခံနေသူမှာ ရွာလုံကြီး မိန်းမ မသန်းဖြစ် သည်။ သင့်တော်၏ မသင့်တော်၏ မစဉ်းစား။ အချောင်ရယူရန် စဉ်းစားသောသူတွင် ဈေးကြီးကတော် ပါဝင်သည်။

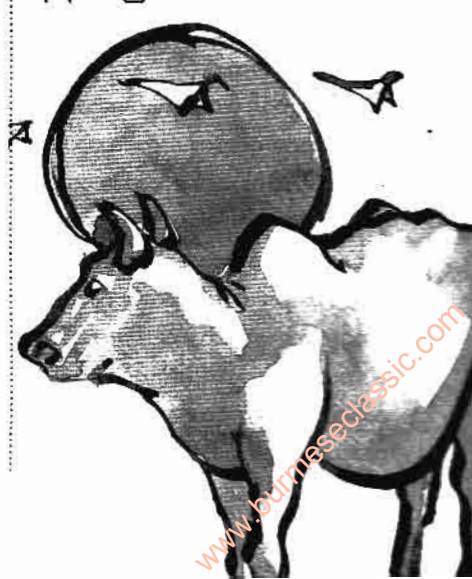
ကိုလင်းတို့ အိမ်၏ စီးပွားရေး တစ်ရပ် ကျဆင်းသောဘဝရောက်မှန်းမသိ ရောက် ခဲ့ရလေသည်။ ကျော်စွာ မူးလာသည့်အခါ ဖခင်ကြီးကိုပင် စော်ကား၊ မော်ကား ပြောဆို ရမ်းကား၍ လာလေသည်။ ဖိုးတင် ဝင်ပြော သည့်အခါတွင်လည်း လက်ညှိုးငါးငါးခေါက် ထိုး၍ ဖိုးတင်အား ကြိမ်းမောင်းပါတော့ သည်။ ကျေးဇူးရှင် အဘကြီး၊ အမေကြီးနှင့် ကိုလင်း၊ ကိုမင်းတို့၏ မျက်နှာကို ထောက် ထားနေသဖြင့် ဖိုးတင် ကျော်စွာကို သည်းခံ နေရသည်။ ကိုမင်းတို့ မိသားစုက ခြုံတွင်နေ ရန် ခေါ်သော်လည်း ကိုလင်းကို ကျော်စွာနှင့် စိတ်မချသဖြင့် ကိုလင်းဘေးတွင်သာ ဖိုးတင် နေသည်။

ဖိုးတင် လယ်ထဲမှအပြန် ရွာအဝင် ရောက်စဉ်ကပင် ရွာထဲ၌ ဆူသံ၊ ညသံတို့ကို ကြားနေရသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း တထင် ထင် ဖြစ်နေသည်။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ကျော်စွာ မူး၍ အိမ်တွင် ရမ်းကားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော်စွာမှာ ကောက်ရိတ် စပါး ပေါ်သည့် အချိန်တွင်သာ တလင်းထဲတွင် နေရာညှပ်နေသည်။ ကျန်သည့် ကာလများ တွင် ယောင်၍မျှ လယ်ထဲသို့ ရောက်မလာ တတ်ပေ။ ဖိုးတင်သည် လွင်တီးခေါင်ပြင် ကွင်းထဲ၌ ကာလသုံးပါး အမြဲစောင့်ရှောက် နေရသည်။ ကိုလင်းတို့ မိသားစုအတွက် ဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်းသော်လည်း ကျေနပ်နေ သူဖြစ်သည်။ ကျော်စွာမှာ ကိုလင်းဆိုဆုံးမမှု ကို လက်မခံသည့်အပြင် အသံကုန်ပြန်၍ အော်ဟစ်နေတတ်လေပြီ။ ဖိုးတင် အသားတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နာကျင်နေရသည်။ အိမ်ခြေတစ်ရာပင် မပြည့်သော ရွာငယ် လေးတွင် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်သည့် တာဝန် ယူထားသော ရွာလုံကြီး မကြားရေလေ

သလား။

ဖိုးတင် ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဝန်မြဲ စည်းရိုးကင်းမဲ့နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ကိုလင်းတို့ ခြံထဲတွင် ကျော်စွာမူး၍ ရမ်းကား နေသည်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်အင်အား များပြားလှပေသည်။ မြင် ရသည့် မြင်ကွင်းက ကြည့်မကောင်းလှပေ။ အမျိုးသမီးများသာမက ယောက်ျားရင့်မာ ကြီးများကလည်း ကလေးများကို ရင်ခွင်တွင်း သွင်း၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်စေလျက် သူတို့ပါ ရောထိုင်၍ ကြည့်သည်။ ကွမ်းဝါးသူက ဝါး ဆေးလိပ်သောက်သူက သောက်ဖြင့် တတ်ပွဲ ကြည့်သည်ပမာ ငြိမ်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်မည့် အခြေအနေကို မျှော် လင့်စောင့်စားကြည့်နေကြသော ရက်စက် သူများပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးတင် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် ကိုလင်းမှာ ပါးစပ်တွင်းမှ အမြှုပ် တစ်စုံထွက်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးတွန့်လိပ် ကာ တက်၍နေလေသည်။ ကိုလင်း၏ ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်လျှောက် ဖိုးတင်ထိုင်၍ နှိပ်နယ် ပေးလေသည်။ “ဟင်း” ဟူသည့် သက်ပြင်းချ သံကြီးအဆုံး ကိုလင်း ပြန်၍ သတိရလာ တော့သည်။ မျက်လုံးကြီးအဝိုင်းသားနှင့် အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသဖြင့် ဖိုးတင် ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ဖိုးတင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ငုတ်တုတ်မည်းတဲ ထိုင်နေသော လူအများကို ကြည့်လိုက်၍ ဖိုးတင် ခပ်တင်းတင်း စကား ဆိုလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ။ ဇာတ်ပွဲကြည့်သလိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အမြင်မတော်လို့ ဝင်တာမယ့်လူမရှိကြတော့ဘူးလား။ ကိုမြဆောင် ခင်ဗျားကလည်း ရွာလူကြီး လုပ်နေပြီး ကျော်စွာကိုတောင် နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလားဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတင် မင်းစကားက ဟိုလူရမ်း၊ ဒီလူရမ်း မလုပ်နဲ့လေကွာ။ ကျော်စွာက မိဘတောင်မနိုင်တာ ငါပြောတော့ရောရမှာလား။ ဘယ်နှယ့်ကွာ ရွာရဲ့ သာရေး၊ နာရေးလည်း လုပ်ရ၊ မြို့နယ်ရုံး သွားရနဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာ။ မင်းတို့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ လိုက်ရှင်းနေရရင် ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ရမှာကို မဟုတ်တော့ဘူး။ အေး... မင်းတို့ မနိုင်ရင် မြို့တက်ပြီး ရဲစခန်းသာ သွားတိုင်း၊ ငါလွှဲစာရေးပေးလိုက်မယ်။ လွှဲစာတော့ ယူသွား။ အဲ့ဒါ ငါ့တာဝန် မင်းသွားချင်တဲ့အချိန် ငါအိမ်လာယူချေ”

“ကိုမြဆောင်... ခင်ဗျားဗျာ တာဝန် ဗဲစကား သိပ်ပြောလွန်းတယ်။ ကျော်စွာကို ခင်ဗျား ချောမောပြီး ဆုံးမ ပေးရမှာလေဗျာ။ ခင်ဗျားအလုပ်က အဲဒီ လွှဲစာရေးပြီး ပိုက်ဆံတောင်းယူတဲ့ အလုပ်ထဲ တာဝန်ကျေတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထွက်သွားသော ရွာလူကြီး ကိုမြဆောင်ကိုကြည့်၍ ဖိုးတင် အော်ဟစ် ပြောဆိုကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခြံထဲတွင်လည်း တဖြည်းဖြည်း လူနည်းပါးသွားတော့သည်။

ယခုရက်အတွင်း ကိုလင်း အခြေအနေ ဆိုးရွားလာတော့သည်။ အတက်ရောဂါက စိပ်လာသည်။ တစ်နေ့ လေးငါးကြိမ် တက်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ကျော်စွာသည်လည်း အရက်နှင့် မီးလင်းမိုးချုပ် မသောက်ရ မနေနိုင်ဘဝမှ ရင်ထဲက အောင့်သည်ဟုဆိုကာ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲလေတော့သည်။ ဖိုးတင်မှာ လူနာနှစ်ယောက်အာ နေ့မအား၊ ညမနား ပြုစုရလေသည်။ မသူတနာနှင့် သမီးလေး နှစ်ယောက်မှာလည်း ကိုမင်းနှင့် ကျော်စွာကြားဗျာများလျက် ရှိတော့သည်။ နဂိုကတည်းက ချည်နဲ့နဲ့အင်အား ဗလနည်းလှသော ဖိုးတင်သည် မိမိကိုယ်ကိုသာ အားတင်း၍နေလေသည်။ ဖိုးတင် လဲ၍

မဖြစ်သေးပေ။ ကိုမင်းကို အကြောင်းကြားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ကိုမင်းမှာ အလုပ်များသဖြင့်ပြီး ငွေကြေးနှင့် အစားအစာများကို အမြဲမပြတ် ထောက်ပံ့ပေးနေသောကြောင့် ဖိုးတင် အားနာမိသည်။

ညဘက်များတွင် ပြုစုလိုက်၊ တွေးလိုက်နှင့် ဖိုးတင် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်တတ်ပေ။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ကိုမင်းရှိသော မြို့သို့ ဖိုးတင် တက်လာတော့သည်။ ကိုလင်းတို့၏ အိမ်တွင်းရေးအကြောင်းစုံသိရသောအခါ ကိုမင်းသည် ဖိုးတင်နှင့်အတူ ရွာသို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုလင်းသည် မြို့တက်ဆေးကုရန် ငြင်းဆန်သော်လည်း ကိုမင်းမှာ အတင်းချောမော၍ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးကို မြို့ဆေးရုံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။ မြို့သို့ရောက်ပြီး ၁ ပတ်ခန့် အကြာတွင် ကိုလင်းဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ကိုလင်းကို ရွာသမိုင်း၌ပင် အဘကြီး အမေကြီးတို့၏ အောက်ဘက် အဘကြီး ခြေရင်း၌ ဖိုးတင် ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ ကိုလင်းဆုံး၍ တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျော်စွာ၏ အခြေအနေလည်း ဆိုးရွားလာကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြန်သည်။ ကျော်စွာဆုံးတော့ ဖိုးတင် ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် လောကကြီးမှ ထွက်သွားသဖြင့် နှမြောမိသည်။ ကျော်စွာကိုလည်း ကိုလင်းနှင့်ယှဉ်ကာ အမေကြီး၏ အောက်ဘက်ခြေရင်းတွင် နေရာယူ၍ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြန်သည်။ အခုလို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ထားရတာကိုပင် ဖိုးတင်စိတ်အေးနေသလို ခံစားမိပြန်သည်။

ကိုမင်း မြို့ပြန်တော့မည် ဆိုသဖြင့် ကိုလင်းမိန်းမ သူတနာနှင့် သမီး အငယ်နှစ်ယောက်လည်း ကျီတံ၍ ငိုနေရှာသည်။ ဖိုးတင်သည်လည်း အိမ်ခေါင်တိုင်ကြီးကိုမှီ၍ ဆေးလိပ်တိုကြီးခံကာ မူးရည်များ တသွင်သွင် စီးကျနေပါသည်။ ကိုလင်းနှင့် ကျော်စွာသေမည်အစား သူသေခဲ့လျှင် ကောင်းမည်ဆိုသည့် အတွေးကလည်း အမြဲလိုလို ဝင်နေတတ်သည်။ ကိုမင်း ပြန်ခါနီး မသူတတို့ သားအမိ ၃ ယောက်နှင့် ဖိုးတင်အတွက် မုန့်ဖိုးနှင့် အသုံးစရိတ်များ ထုတ်ပေးရင်း

မြို့မှာလိုက်နေရန် ဖိုးတင်ကို ခေါ်လေသည်။

“မလိုက်နိုင်ပါဘူး ကိုမင်းရာ။ ငါ လိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ မသူတလည်း လယ်ထဲနဲ့ အိမ်တစ်လှည့်စီ ကြည့်မနေရအောင် ငါလယ်ထဲက တင်းကုပ်မှာနေရင်း နွားတွေ ကြည့်ရဦးမယ်လေကွာ။ မင်းတို့မပေးတဲ့ ငါ့တာဝန် ငါယူပြီး ငါသေတဲ့အထိ ဒီမိသားစုကို စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်လေကွာ”

“မင်းအသက် မငယ်တော့ဘူး ဖိုးတင်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး။ အခုလည်း မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ အားမရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“သေရမယ့်ဟာကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ။ အခုပဲကြည့်လေ ကိုယ့်အိမ်မှာ တဖြုတ်ဖြုတ် သေသွားလိုက်ကြတာ။ ဒီမှာကိုမင်း ငါအရင်သေခဲ့လို့ မင်းကျန်ရစ်ခဲ့ရင် ငါ့ကိုလည်း အဘကြီး၊ အမေကြီး ကိုလင်းနဲ့ ကျော်စွာတို့ရဲ့ အောက်ဘက်ခြေရင်းမှာ မြေမြှုပ်ပေးဖို့ မှာခဲ့ချင်တယ်ကွာ။ သောင်းလှနဲ့ ဖိုးထိန်တို့ကိုလည်း ကျင်းတူးတိုင်း မှာထားရတယ်။ ငါတို့ မြေပုံတွေ ပေါ်မှာတော့ ရွာလူကြီးမိသားစု မြေမြှုပ် ဂူတည်လာလုပ်ရင် လက်ခံပေးကြပါနဲ့လို့ သူ့အောက်မှာနေလာခဲ့ရတဲ့ ငါ့ဘဝကို သေတဲ့အထိတော့ သူတို့အောက်မှာ ထပ်မနေချင်တော့ဘူး ကိုမင်းရာ။ ဒီဆန္ဒတစ်ခုတော့ ငါတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါ။ မင်းလည်ပြန်တော့ ကိုမင်း ငါလည်း ဒီနေ့ပဲ လယ်ထဲပြောင်းတော့မယ်။ ကဲ... မသူတတို့ သားအမိတွေ ဦးတင် လယ်ထဲပြောင်းပြီဟေ့”

အင်္ကျီမပါ ကျောဗလာဖြင့် သူ့ရှိသမျှ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ပုဆိုး ၂ထည်ကို တစ်ထည်ခပ်တိုတိုဝတ် တစ်ထည်ကိုခေါင်းပေါင်း၍ နွားကို ရှေ့တစ်ကောင် နောက်တစ်ကောင် ကြီးဆွဲပြီး ကျော့ခိုင်းထွက်သွားသော ဖိုးတင်ကို ကြည့်ရင်း ကိုမင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။ မိသားစုတစ်စုလုံး အပေါ်တွင် အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းလှသော ဖိုးတင်၏ သစ္စာနယ်မြေမှ ကိုမင်း ရုန်းထွက်လှည့်ပြန်ခဲ့ရုံတစ်ပါး...။

ရံ - ကြက်တို

ရုပ်ပုံနှင့် သိပ္ပံအမြင်အဟော

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ - ၂၀၁၇

Aries

မိသားစုသတ္တိများ
မတ် ၂၁ မှ ဧပြီ ၂၀ ကြား

အခွင့်အရေးနှစ်ခု တစ်ပြိုင်နက်တည်းပေါ်မည်။ လမ်းသစ်ထွင်ပြီးလုပ်သောကိစ္စမှ ကောင်းသောအကျိုးဆက်ရလာမည်။ ကာလအတန်ကြာ ဗြိတိသျှနေသော ပြဿနာမှ ကင်းလွတ်မည်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ စကားပြောဆိုအောင်မြင်မည်။ အမှုပြဿနာကြုံကာ အနိုင်ရရှိမည်။ လက်လွန်ထားသည်များ လက်ဝယ်ပြန်ရမည်။ အသွားအလာ အနေအထိုင် ဂရုစိုက်ပါ။ အနီးကပ်လူ ခုက္ခပေးမည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သော ကိစ္စများမှ ထူးခြားသောတိုးတက်မှုများဖြစ်မည်။ ရရှိမည့်အခွင့်အရေးကို တစ်ပါးသူမှ လုယူသွားခြင်းကြုံမည်။ ခရီးကိစ္စအဆင်ပြေမည်။ ဝေးကွာနေသူများနှင့် ပြန်တွေ့မည်။ သူတစ်ပါးအတွက် ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်းကြုံမည်။ လူမှန်းခံရခြင်းကြုံမည်။ သူတစ်ပါးကိစ္စများအတွက် ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ရင်း ပြဿနာအခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ရခြင်းကြုံမည်။ ဥပဒေနှင့်မကင်းသော ကိစ္စမှန်သမျှ ရှောင်ပါ။ ရုံးရောက်၊ ဂါတီရောက် သက်သေအာမခံပေးရခြင်းကြုံမည်။

ယတြာ

အပြာ၊ အနီရောထွေးနေသော အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ဤကာလအတွင်း ဝယ်၍ဝတ်ဆင်ပါ။

Taurus

မိသားစုသတ္တိများ
ဧပြီ ၂၁ မှ မေ ၂၁ ကြား

မတော်တဆထိခိုက်မှု အန္တရာယ်ကြုံမည်။ အခက်အခဲများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြေရှင်းနေရမည်။ စိတ်ပင်ပန်းစရာများကြုံမည်။ မူလစီစဉ်ထားသည်နှင့် လက်တွေ့ကွာဟမည်။ လုပ်ငန်းဟောင်းကိုရပ်၍ လုပ်ငန်းသစ်စရမည်။ အပြိုင်အဆိုင်အားလုံးကို ကျော်လွှား၍ တိုးတက်သော အနေအထားကြုံမည်။ ရုတ်တရက်ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်သော ကိစ္စမှ ထူးခြားသောတိုးတက်မှုရမည်။ စနစ်တကျလက်လွှဲပြောင်းယူသူမှ မသပ်မရပ်လုပ်ခြင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာကြုံမည်။ အလိုအလျောက်ဦးတည်ချက်သစ်၊ လမ်းသစ်ထွင်၍ လုပ်ကိုင်ရသော အနေအထားကြုံမည်။ ဦးတည်ချက်သစ်နှင့် တိုးတက်မှုများကြုံမည်။ ရည်မှန်းချက်သစ်နှင့် အောင်မြင်မည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလုပ်ငန်းနှစ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်သော အောက်မြင်ခြင်းရှိမည်။ ကူညီသူများနှင့်တွေ့မည်။ အပြောင်းအလဲကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီး တိုးတက်မည်။

ယတြာ

ရှေးဟောင်းကျောက်မီးသွေးနှင့် မောင်းနှင်သောမီးရထားခေါင်းတွဲပုံ ပန်းချီ၊ ဓာတ်ပုံတို့ကို ဝယ်၍ဝတ်ဆင်ပါ။

Gemini

မေထုန် ရာသီဇာတများ
မေ ၂၂ မှ ဇွန် ၂၁ ကြား

စိတ်အနှောင့်အယှက်များ အတိုက်အခံများနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်။ ဦးတည်ချက် ပြောင်းပြီးလုပ်သော ကိစ္စများမှ ထူးခြားသောတက်လမ်းများရမည်။ အိမ်တွင်းရေး၊ လူမှုရေးညံ့မည်။ အချစ်မှာခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များခြင်းများရှိမည်။ ပြဿနာဟောင်းများကို ပြန်လည်ဖြေရှင်းရမည်။ တစ်ပါးသူစကား နားမယောင်သင့်။ လမ်းမှားရောက်အောင်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များအောင် တွန်းပို့နှောင့်ယှက်သူများနှင့် တွေ့မည်။ ဝေဒနာဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်သည်။ ခရီးကိစ္စစီစဉ်ထားသည်များ အနှောင့်အယှက် ကြုံပြီးမှ အဆင်ပြေမည်။ အရာရာ သတိရှိရမည်ကာလဖြစ်သည်။ အခက်အခဲများ၊ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက်များနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြုံရမည်။ သံယောဇဉ်မထားသင့်သူကို သံယောဇဉ်ထား ခြင်း၊ မနှိုင်းသင့်သူကို ပေါင်းစီခြင်းများရှိမည်။ အနီးကပ်လူ သစ္စာဖောက်မည်။ ဓာတ်လိုက်ခြင်း သတိပြုပါ။

ယတြာ

ဖန်ပုလင်းတစ်ခုအတွင်း ဓာတ်ပုံထည့်၍ အမြင့်တစ်နေရာတွင်တင်ပါ။

Cancer

ကရကင် ရာသီဇာတများ
ဇွန် ၂၂ မှ ဇူလိုင် ၂၂ ကြား

အပြိုင်အဆိုင်များကြားမှ တက်လမ်းများပေါ်ပေါက်မည်။ အခက်အခဲများ ကျော်လွှားနိုင်မည်။ ပဋိပက္ခများဖြေရှင်းနိုင်မည်။ ကိုယ်ပိုင်မှုကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို အခြေတည်ပြီး ဆောင်ရွက်၍ ကောင်း သောအကျိုးအမြတ်ရမည်။ ယုံကြည်လွှဲအပ်ထားသူများမှ သစ္စာမဲ့ခြင်း၊ ဒုက္ခပေးခြင်းရှိမည်။ အရာ ရာ ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက်နှင့် လုပ်၍ တိုးတက်မှုအဆင့်ဆင့်ဖြစ်ထွန်းမည်။ ဆောင်ရွက်မှုဟောင်း အချို့ ရပ်တန့်မည်။ အသစ်ဆောင်ရွက်မှုများကြုံမည်။ အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်မှု အလုံးစုံသည် ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် တွန်းပို့နေမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်များ မှန်ကန်မည်။ အန္တရာယ်အနှောင့်အယှက် များ ရှေးမြန်းနေသည်။ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်တော့မည်ကို စိတ်ထဲမှ အလိုအလျောက်သိလျက် နှင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားမှုကြောင့် မဖြစ်သင့်သောဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများကြုံမည်။ ရန်များဝန်ရ နေမည်။ မနာလိုသူ မြှောက်ပင့်ညာစားသူများနှင့် ဆုံတွေ့ရမည်။

ယတြာ

အနှစ်သက်ဆုံးကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဝယ်ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးအား လက်ဆောင်ပေး ပါ။

Leo

သိဟ် ရာသီဇာတများ
ဇူလိုင် ၂၃ မှ
ဩဂုတ် ၂၃ ကြား

စိတ်အနှောင့်အယှက်၊ အညံ့အဆိုးများကင်းလွတ်မည်။ အရာရာအဆင်ပြေမည်။ အပြိုင်အဆိုင် အားလုံးကို ကျော်လွှားပြီး မြင့်မားသောဘဝအခြေအနေသို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်မည်။ အတတ်ပညာ ကို အသုံးချ၍ တိုးတက်မည်။ ပြဿနာဟောင်းအချို့အား ဖြေရှင်းရမည်။ အရာရာ အဆင်ပြေနိုင် သည်။ လမ်းသစ်ထွင်၍ လုပ်သောကိစ္စများ အကျိုးပေးမည်။ ရပ်တန့်ထားသော လုပ်ငန်းများ ပြန် လည်စတင်နိုင်မည်။ လိုလိုလားလားကူညီသူများနှင့်တွေ့မည်။ အရပ်တစ်ပါးနှင့် ဆက်သွယ်၍ ကောင်းသောအကျိုးဆက်ရမည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ဆောင်ရွက်သောကိစ္စများ အဆင်ပြေ မည်။ ရပ်တန့်ထားသောကိစ္စများ အဆုံးသတ်နိုင်မည်။ အရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်းများ လက်ခံရရှိ မည်။ နေရာအပြောင်းအရွှေ့၊ အပြောင်းအလဲအတွက် ဆောင်ရွက်မှုများ အဆင်ပြေမည်။

ယတြာ

အစိမ်းနုရောင်မျှက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဝယ်ပြီး သုံးစွဲပါ။

Virgo

ကန် ရာသီဇာတများ
ဩဂုတ် ၂၄ မှ
စက်တင်ဘာ ၂၂ ကြား

ထူးခြားသောသတင်း ၂ ခု သို့မဟုတ် စာ ၂ စောင် လက်ခံရရှိမည်။ နေအိမ်အနီးအပါးတွင် ကျား မဟုတ်၊ မ မဟုတ်သောသူ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းဖြစ်စေ၊ လုပ်ငန်းလာရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်စေ ကြုံမည်။ မိတ်ဆွေအကြီးအကဲတစ်ဦးထံမှ အကူအညီရမည်။ အလုပ်တိုးတက်မည်။ အလှူ အတန်းကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စ ကြုံတွေ့ရမည်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်မှုရှိမည်။ စန်းပွင့်မည်။ မျက်နှာ ပွင့်လန်းမည်။ အချစ်ရေးကိစ္စ အဆင်ပြေမည်။ ခရီးသွား၍ အကျိုးရှိမည်။ အိမ်ပြန်ခြင်း၊ တည်ဆောက်ခြင်းကိစ္စများ မထင်မှတ်ဘဲ ဆောင်ရွက်ရမည်။ လုပ်သမျှ အံ့ချော်မည်။ ချက်ချင်းပြီးမြောက် ရမည်ကိစ္စများအား အချိန်ဆွဲပြီးလုပ်သောသူများနှင့် တွေ့မည်။ လူသစ်များနှင့်တွေ့ရတတ်သည်။ ရှေ့တိုးဆောင်ရွက်ရန် အခြေအနေကောင်းကြုံလျက် ပူးတွဲဆောင်ရွက်သောသူများ၏ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ငွေကြေးရရန်မှတစ်ပါး အလုပ်အပေါ် စိတ်မဝင်စားခြင်းတို့ကြောင့်အရာမှန်သမျှ မပေါ်လွင်သလိုဖြစ်နေမည်။

ယတြာ

နေအိမ်၏ မြောက်အရပ်တွင်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆေးလှူပါ။

Libra

တူ ရာသီဇာတများ
စက်တင်ဘာ ၂၃ မှ
အောက်တိုဘာ ၂၃ ကြား

ဆောင်ရွက်သမျှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နှင့် မြင့်မားသော၊ အောင်သော အောင်မြင်မှုရမည်။ အခက်အခဲများဖြေရှင်းနိုင်မည်။ လူမျိုးကွဲ၊ လူမျိုးခြား အကျိုးပေးမည်။ အပြိုင်အဆိုင်ကြားမှ တိုးတက်မည်။ ကြန့်ကြာနေသော အခွင့်အရေးများပြန်လည်ရရှိမည်။ ဥစ္စာတိုးပွားမည်။ လုပ်ငန်းတိုးတက်မည်။ ပိတ်နေသော လမ်းကြောင်းများ ပြန်ပွင့်မည်။ ငွေမြှုပ်နှံသည်များမှ ကောင်းသောအကျိုးအမြတ်ရမည်။ ဖြစ်လိုသောရည်ရွယ်ချက်မှန်သမျှကို စနစ်တကျဆောင်ရွက်နိုင်မည်။ ငွေမြှုပ်နှံမှုများ အလုပ်ဆောင်ရွက်မှုများမှ အကျိုးအမြတ်ရရှိမည်။ မေတ္တာရေး ကံကောင်းမည်။ မိတ်ဆွေကောင်းအထောက်အကူရမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စများ ပါဝင်ပတ်သက်ရမည်။ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ နာရေးကိစ္စ လိုက်လံကူညီပေးရမည်။ ကာလအတန်ကြာဖြစ်ပေါ်နေသော ပဋိပက္ခများ အေးငြိမ်းသွားမည်။ လုပ်ငန်းဟောင်းတစ်ခုအား ပြန်လည်စတင်ဆောင်ရွက်ရန် အခြေအနေကြုံမည်။

ယတြာ

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခု ပုံမှန်ပြုပါ။

Scorpio

ဗြိစ္ဆာ ရာသီဇာတများ
အောက်တိုဘာ ၂၄ မှ
နိုဝင်ဘာ ၂၂ ကြား

စိတ်ကူးသစ်နှင့် အတွေးအခေါ်သစ်များကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ရမည်။ ခရီးသွား၍ အကျိုးရှိမည်။ တစ်ပါးသူနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သောကိစ္စများမှ ထူးခြားသောအကျိုးဆက်များရရှိမည်။ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်၊ လက်ဝင်းလုပ်ကိုင်သော လုပ်ငန်းများမှ ကောင်းသောအကျိုးအမြတ်ရမည်။ လုပ်သမျှ လှူသိထင်ရှားဖြစ်မည်။ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များဖြင့် လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်အောင်မြင်မည်။ ထူးခြားသောတက်လမ်းများရရှိမည်။ အခွင့်အရေး ၂ မျိုး တစ်ပြိုင်နက်တည်းပေါ်မည်။ တစ်ခုထက်မကသော လုပ်ငန်းများ တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ကိုင်၍ တိုးတက်မည်။ စေတနာ ဝေဒနာဖြစ်မည်။ မနာလိုသူများ အပြိုင်ပြုသူများနှင့် တွေ့မည်။ တွေ့စေခြင်း၊ ခွဲဟုတ်ခြင်းများကြောင့် အခွင့်အရေးများ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံမှန်လုပ်၍မရ၊ လမ်းသစ်ထွင်ဆောင်ရွက်၍ တိုးတက်မှုရမည်။ သီးသီးသန့်သန့် တစ်ကိုယ်တော်လုပ်လေ တိုးတက်လေဖြစ်မည်။

ယတြာ

အိမ်အနီးအပါးတွင် တွေ့ရသော ကြက်၊ ငှက်တို့၏ အတောင်များကို စုစည်း၍ ကြီးမား၍ ဖြင့်ချည်၍ အိမ်အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားပါ။

Sagittarius

နေ ရာသီဇာတများ
နိုဝင်ဘာ ၂၃ မှ
ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ကြား

အရာရာ အဆင်ပြေ၍ ဆောင်ရွက်သမျှ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နှင့် အလိုရှိသလောက် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ အတားအဆီးများအား ကျော်လွှားနိုင်မည်။ လုပ်ငန်းအဆင်ပြေလင့်ကစား လုပ်ငန်းဖော်ဆောင်မည့် လူကောင်းမရှိ၍ စိတ်တိုင်းကျလုပ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ မူလစိတ်ကူးထားသည့်လမ်းကြောင်းမှ ဖယ်ခွာ၍ ဦးတည်ချက်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ကာ တိုးတက်မည်။ ကာလအတန်ကြာ လက်တွဲနေသူများနှင့် လမ်းခွဲရမည်။ လူသစ်၊ ဝန်းကျင်သစ်များနှင့် ဆက်ဆံရမည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေသောကိစ္စများ ရုတ်တရက်အခွင့်အရေးပေါ်ကာ တိုးတက်မှုများရမည်။ စိတ်ရှုပ်စရာများ အနှောင့်အယှက်များရှိမည်။ မျက်ရည်ယိုစီးကိန်း၊ သွေးယိုစီးကိန်းများ ကြုံမည်။ တည်ငြိမ်မှုမရှိသောသူများ၊ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေသော အကြောင်းအရာများကြောင့် စနစ်တကျစီစဉ်ထားသည့်များ ပျက်ယွင်းကာ ဖြစ်သလိုဆောင်ရွက်၍ စိတ်သောကများ ဖြစ်ထွန်းမည်။

ယတြာ

ကြိမ်နှင့်ပြုလုပ်ထားသော အမှိုက်ခြင်းလေးတစ်ခုဝယ်၍ အိမ်တွင် စတင်သုံးစွဲပါ။

Capricorn

မကာရ ရာသီဇာတများ
ဒီဇင်ဘာ ၂၂ မှ
ဇန်နဝါရီ ၂၀ ကြား

မိမိလုပ်လိုသောလုပ်ငန်းကတစ်မျိုး၊ လက်တွေ့လုပ်ရသည်ကတစ်မျိုး ကြုံမည်။ ဖြစ်လိုသည်ထက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကို အသုံးချရမည်။ မူလစိတ်ကူးထားခြင်းမရှိသော လုပ်ငန်းအကြံအစည်များကို အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။ မတော်တဆထိရမှုအန္တရာယ် ရရှိစိန်ခံရမည်။ မျက်စိနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာဖြစ်တတ်သည်။ ခြံ၊ ကား၊ အခန်းကိစ္စ စကားပြောဆိုရမည်။ စကားအောင်မည်။ ကုသ၍ ပျောက်ကင်းလှဆဲဆဲဖြစ်နေသော ရောဂါအား အနေအထိုင်ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဝေဒနာပြန်ဖြစ်တတ်သည်။ ညှော်ဆိုးများ အိမ်သို့ရောက်မည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ရမည်။ လုပ်နေသောကိစ္စများ အဆင်ပြေမည်။ အခက်အခဲများ ဖြေရှင်းနိုင်မည်။ အလုပ်တိုးတက်ခြင်း၊ ဝင်ငွေတိုးခြင်းများရှိမည်။ သူတစ်ပါးထက်သာသော ဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှသူများ အပြစ်ပေးခံရသောသူ၏ နေရာသို့ ဝင်ရောက်အစားထိုးခြင်းခံရမည်။

ယတြာ

နေအိမ်တွင် သုံးစွဲသော နံရံကပ်၊ အပူချိန်တိုင်း ပြုအေးတိုင်းတစ်ခု ဝယ်၍ အခန်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်ပါ။

Aquarius

ကုန် ရာသီဇာတများ
ဇန်နဝါရီ ၂၁ မှ
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ ကြား

ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်နှင့် အောင်မြင်ဆောင်ရွက်နိုင်မည်။ ခက်ခဲသောပြဿနာများ ဖြေရှင်းနိုင်မည်။ လူသိထင်ရှားဖြစ်စေသော အကြောင်းအရာများ ဆောင်ရွက်နိုင်မည်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မည်။ ငွေဝင်မည်။ ဝင်သောငွေမှန်သမျှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပြန်ထွက်မည်။ ပြည်ပခရီးသွားရန်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်အဆင်ပြေမည်။ မိဘအကြီးအကဲ ကျန်းမာရေးချူချာမည်။ ဆောင်ရွက်သမျှကိစ္စ မကြော်ငြာပါနှင့်။ ကြော်ငြာပြီးလျှင် ဆုံးခန်းမရောက်။ လုပ်ကိုင်ပြီးမှ တစ်ပါးသူအား အသိပေးပါ။ အညံ့ကင်းမည်။ အရာရာအဆင်ပြေမည်။ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုကို ဦးစားပေးပါ။ စိတ်ကူးသစ်ကို ဖော်ဆောင်ပါ။ ပုံစံခွက်နှင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ်ခြင်းများ မှားမည်။ စိတ်ကူးသစ်ကို အခြေတည်၍ ဉာဏ်ကွန့်မြူးကာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်သော ကိစ္စလုပ်က ပိုမိုအဆင်ပြေမည်။

ယတြာ

ကလေးကစားစရာ မော်တော်ကားရုပ်တစ်ရုပ်ဝယ်ပြီး ညှော်ခန်းမီရီအမြင့်တစ်နေရာတွင် တင်ပါ။

plscs

မိန် ရာသီဇာတများ
ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉ မှ
မတ် ၂၀ ကြား

မေတ္တာရောက်ကောင်းမည်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စများကြုံမည်။ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ အကူအညီ ရမည်။ စုပေါင်းတွဲဖက်လုပ်သော လုပ်ငန်းများမှ ထူးခြားသောအကျိုးဆက်ရမည်။ ပျိုရွယ်သူ များ စန်းပွင့်မည်။ အိမ်ထောင်သည်များ အနေအထိုင်မဆင်ခြင်ကာ စွပ်စွဲပြောဆိုခံရမည်။ ယခင် အတိတ်ကာလက မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထားသော အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်အောင်မြင်မည်။ အပြောကြီးသောသူများနှင့် တွေ့မည်။ အရပ်တစ်ပါးမှ လူလည်လူရှုပ်၊ လူလိမ်၊ လူမျိုးကွဲများ ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြုံမည်။ မုန်းသည်နှင့်လက်တွေ့ ကွာဟမည်။ အလုပ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာတွင် လွယ်လင့်တကူပြီးပြောက်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ဦးတည်လိုက်တိုင်း အနှောင့် အယှက်ရှိမည်။ မဖြစ်မနေလုပ်မှုကြောင့် အဆုံးပိုင်းတွင် အောင်မြင်မည်။ အလုပ်တွင် ငွေ ပျောက်မည်။ စာရင်းယေးကွာဟမည်။ အိမ်တွင် ပစ္စည်းပျောက်မည်။

ယတြာ

ပိတောက် ၃ ညွန့်ကို ဖဲကြီးအနီနှင့် ချည်နှောင်၍ အလိုရှိရာဆန္ဒပြုပါ။

စံ - အောက်တို

အိန္ဒိယ အခါပေး

ဒီ ဇင် ဘာ လ ၂၀၁၅

■ ၂၀၁၅ ဒီဇင်ဘာလသည် မြန်မာသက္ကရာဇ် တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် ၁ ရက်မှ နတ်တော်လဆုတ် ၅ ရက်နေ့အတွင်း တည်ရှိသည်။ ဤတစ်လတာအတွင်း တန်ဆောင်မုန်းလတွင် နဂါးဦးခေါင်းသည် အရှေ့အရပ်၊ အမြီးသည် အနောက်အရပ်၊ ဝမ်းဗိုက်သည် မြောက် အရပ်၊ ကျောသည် တောင်အရပ်သို့ပြု၏။ နတ်တော်လတွင် နဂါးဦးခေါင်းသည် တောင်အရပ်၊ အမြီးသည် မြောက်အရပ်၊ ဝမ်းဗိုက်သည် အရှေ့အရပ်၊ ကျောသည် အနောက်အရပ်သို့ပြု၏။

■ ခေါင်းဆေးခေါင်းလျှော်ရက်ကောင်းများ

ဤတစ်လတာအတွင်း နေ့သားအသီးသီးတို့၏ ခေါင်းဆေး၊ ခေါင်းလျှော် ရက်ကောင်းရက်မြတ်တို့သည်ကား ၁၄၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၂၀ ရက်နေ့တို့ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့ရိုးရာအယူအဆအရ ဤတစ်လတာအတွင်း ခေါင်းဆေးခေါင်းလျှော်ပြုက ကျန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ နုပျိုခြင်းတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

■ ဤတစ်လတာအတွင်း မင်္ဂလာအခါမပေးသင့်သောရက်များသည်ကား ...

၆၊ ၇၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၇၊ ၂၉ ရက်နေ့တို့ဖြစ်သည်။

ဤတစ်လတာအတွင်း နေ့သားအသီးသီးတို့၏ ဝိသေသရက်ကောင်းများသည်ကား...

နေ့သား	ရက်ကောင်းများ
တနင်္ဂနွေ	၄၊ ၇၊ ၈၊ ၁၁၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၇၊ ၂၀၊ ၂၂၊ ၂၄၊ ၂၉၊ ၃၁
တနင်္လာ	၃၊ ၆၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၆၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၁၊ ၂၃၊ ၂၆၊ ၂၈
အင်္ဂါ	၅၊ ၆၊ ၉၊ ၁၅၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၂၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၃၁
ဗုဒ္ဓဟူး	၅၊ ၆၊ ၈၊ ၁၁၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၁၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၂၆၊ ၃၁
ဗုဒ္ဓဟူးမွန်လွဲ ရာဟု	၅၊ ၈၊ ၁၁၊ ၁၇၊ ၁၉၊ ၂၁၊ ၂၄၊ ၂၆
ကြာသပတေး	၃၊ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၆၊ ၁၈၊ ၂၀၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၃၀၊ ၃၁
သောကြာ	၂၊ ၆၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၉၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅၊ ၃၀
စနေ	၁၊ ၂၊ ၄၊ ၅၊ ၈၊ ၉၊ ၁၅၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၅၊ ၂၈၊ ၃၀

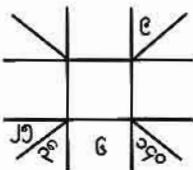
မည်သည့် အညံ့အဆိုးများနှင့်ကြုံစေ ဆောင်ရွက်မှုမှန်သမျှ အောင်မြင်နိုင်သောရက်များဖြစ်သည်။

- ဤတစ်လတာအတွင်း မဟာရက်ကြမ်းနှင့် နဂါးပေါ်ရက်များသည် ၁၃၊ ၁၄၊ ၂၉ ရက်နေ့တို့ဖြစ်သည်။ ကျမ်းဂန်အချို့တွင် မဟာရက်ကြမ်းကို မဟာကပ်ရက်ဟုခေါ်သည်။ မဟာရက်ကြမ်းနေ့များတွင် မတော်တဆထိခိုက်မှုအန္တရာယ် အထူးပြုရစိုက်ရမည်။ ယာဉ်ကားနှင့်ပတ်သက်သော ထိခိုက်မှုအန္တရာယ်များ သတိရှိရမည်။ နဂါးပေါ်ရက်များတွင် ရေအန္တရာယ် အထူးပြု ရစိုက်ရမည်။ အနောက်တောင်အရပ်သို့သွားစဉ် အန္တရာယ်ရှိမည်။

- အထွေထွေ
 - အမည်ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန် ကောင်းသောရက်များ
ဒီဇင်ဘာ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၅၊ ၂၁၊ ၂၅၊ ၃၀
 - အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ရန် ကောင်းသောရက်များ
ဒီဇင်ဘာ ၁၅၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၃၀
 - အချစ်ရေး၊ မေတ္တာရေးကောင်းသောရက်များ
ဒီဇင်ဘာ ၃၊ ၄၊ ၁၃၊ ၁၈၊ ၂၂၊ ၂၇
 - ထိက်စမ်းရန်ကောင်းသောရက်များ
ဒီဇင်ဘာလ ၃၊ ၅၊ ၈၊ ၁၀၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၄၊ ၂၆

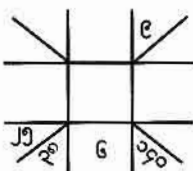

- ဤတစ်လတာအတွင်း -
ကျောင်း၊ အိမ်ဆောက်ရန် ကောင်းသောရက်များသည် ၃၊ ၄၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၅၊ ၃၀ ရက်တို့ဖြစ်သည်။

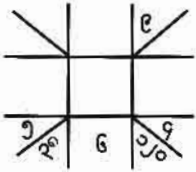
၃-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၃း၃၆ (ညနေ)
- ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အထက်ကောင်းကင်အရပ်
- လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - ခြောက်

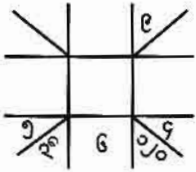
၄-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၈း၂၄ (နံနက်)
- ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အောက်အရပ်
- လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့

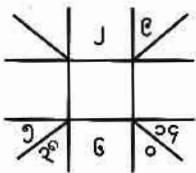
၁၀-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၃:၃၆ (ညနေ)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အထက်ကောင်းကင်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - မြောက်

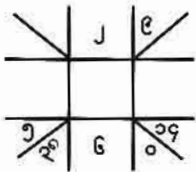
၁၁-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၁:၁၂ (နေ့လယ်)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အောက်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့

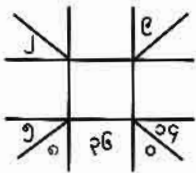
၂၀-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၃:၃၆ (ညနေ)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - တောင်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အနောက်

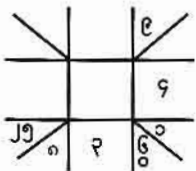
၂၂-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၁:၁၂ (နေ့လယ်)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အရှေ့တောင်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့တောင်

၂၅-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၈:၂၄ (နံနက်)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အောက်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့

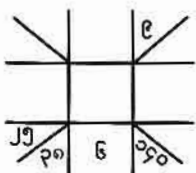
၃၀-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၆:၀၀ (နံနက်)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အရှေ့အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - တောင်

■ ဤတစ်လတာအတွင်း -

လက်ထပ်ရန်ရက်ကောင်းများသည်ကား ၃၊ ၁၀၊ ၁၅၊ ၂၁၊ ၂၃၊ ၂၅၊ ၃၀ ရက်နေ့တို့ဖြစ်သည်။

၃-၁၂-၂၀၅

အချိန်ကောင်း - ၃:၃၆ (ညနေ)
ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အထက်ကောင်းကင်အရပ်
လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - မြောက်

၂၂၄ | ပထမ

		၉
		၄
၅	၆	၁၀

၁၀-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၃:၃၆ (ညနေ)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အထက်ကောင်းကင်အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - မြောက်

		၉
		၂
၅	၆	၁၀

၁၅-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၈:၂၄ (နံနက်)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အရှေ့တောင်အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့တောင်

	၂	၉
၅	၆	၁၀

၂၀-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၃:၃၆ (ညနေ)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - တောင်အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အနောက်

၂		၉
၅	၆	၁၀

၂၅-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၁:၁၂ (နေ့လယ်)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အရှေ့အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - တောင်

၂		၉
၅	၆	၁၀

၃၀-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၈:၂၄ (နံနက်)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အောက်အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - အရှေ့

		၉
		၄
၅	၆	၁၀

၃၅-၁၂-၂၀၁၅

- အချိန်ကောင်း - ၆:၀၀ (နံနက်)
 ဆုတောင်းပြည့်အရပ် - အရှေ့အရပ်
 လာဘ်ပွင့်ရာအရပ် - တောင်

